

Giới thiệu Có Lẽ Nào Lại Như Thế

Tiểu thuyết Có Lẽ Nào Lại Như Thế của tác giả Cư Ni Nhĩ Tư kể về chuyện tình muôn thuở, một khối băng lạnh giá bị ánh mặt trời bé nhỏ làm tan chảy đi mọi sự lạnh lẽo vốn có của nó.

Một khối băng, đi tới đi lui đã không thấy tăm hơi đâu nữa, tại sao lại như vậy? Bởi vì tôi biết cái tên này có mùi vị đặc biệt trẻ con.

Từ đó cô liền tìm tất cả các trang web bói toán nổi tiếng để giải nghĩa giấc mộng khó hiểu này, hơn nữa còn liên hệ tất cả mọi thứ liên quan tới mình.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Vào một đêm không trăng không sao, giờ bàn tay lên cũng không thể nhìn rõ được năm ngón, Trác Lý nằm mơ thấy một giấc mộng vô cùng quý dị. Trong giấc mơ, cô biến thành con tàu "RMS Titanic", trên người cô đang chở nữ chính Rose, còn có nam chính Jack cùng những người khác. Đầu của cô chính là mũi tàu, còn chân là đuôi tàu. Cứ như vậy, cơ thể cô đang lênh đênh trên mặt biển

Bỗng nhiên xuất hiện một tảng băng lớn chắn ngang trước mũi tàu, tảng băng này cao đến tận trời xanh, không tài nào nhìn thấy đỉnh. Đột nhiên sau đó, con tàu "RMS Titanic" Trác Lý tăng tốc độ, đâm thẳng vào tảng băng trôi trước mặt.

Trong chốc lát, đất trời rung chuyển

Trác Lý bừng tỉnh giấc.

Ngay sau đó, cô liền tìm tất cả các trang web bói toán nổi tiếng để giải nghĩa giấc mộng khó hiểu này, hơn nữa còn liên hệ tất cả mọi thứ liên quan tới mình, từ chòm sao, nhóm máu, ngày sinh, bát tự, tất cả đều xem hết.

Cuối cùng, cô tìm được một kết quả không ngờ tới: một đêm gió xuân tới, gốc hoa đào nở rộ.

Nói nôm na chính là: giấc mộng quái dị này báo rằng, hoa đào sắp nở.

Nói rõ hơn một chút nữa, chính là: Trác Lý cô sắp có vận đào hoa.

Đối với bản thân Trác Lý mà nói: so với nửa đêm nhìn thấy người ngoài hành tinh ngoài cửa sổ, chuyện này còn quái dị hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Sau khi ăn tết xong, các chương trình ở đại học về cơ bản đều đã hoàn thành, Trác Lý bắt đầu ngoan ngoãn làm con sâu gạo trong căn nhà nhỏ của mình.

Cuộc sống hàng ngày của con sâu gạo Trác Lý bao gồm: sáng thức dậy — thời điểm thích hợp để cày game; mặt trời bắt đầu lên — thời gian hoàng kim cho giấc ngủ; buổi chiều — thời gian cho bữa trưa vui vẻ; mặt trời xuống núi nhường chỗ cho ông trăng — thời gian dành cho bữa tối.

Lúc ở trường học, cô vốn là cô gái bé nhỏ hoạt bát người người đều yêu thích, nhưng sau kỳ nghỉ đông ở nhà, một thời gian dài suốt ngày chơi game, cô liền biến thành một đạo nữ otaku (chui trong nhà).

Nhìn lớp mỡ trên cơ thể mình, Trác Lý than thở: trên người cô vốn dĩ không hề có thịt, ăn nhiều thêm một chút nữa, chắc chắn sẽ biến thành thịt.

Trong họ hàng của cô, có một người, chỉ có một người — thích cô hơn so với chị của cô. Người này lúc cô còn nhỏ từng bế cô lên trên giường lớn, đặt cô nằm xuống, sau đó híp đôi mắt lại, nhân từ nói, “Bảo bối, chúng ta nằm xuống, nằm tích mỡ thôi.” Người đó chính là bà ngoại của cô, người cô thân thiết nhất.

Nghĩ đến đó, Trác Lý lại tuôn trào nước mắt. Năm đó, vóc dáng cô mảnh mai biết bao nhiêu

Tuy nhiên, cô thường tự an ủi bản thân rằng: nữ vi duyệt kỷ giả dung (~ly: Sĩ vi tri kỷ giả tử, nữ vi duyệt kỷ giả dung: Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ, nữ nhi làm đẹp vì người yêu mình). Trong suy nghĩ của cô, ý tứ của câu này chính là: phụ nữ, nên vì bản thân mình mà ăn uống, vui chơi.

Một buổi sáng mùa xuân ánh nắng chan hoà, Trác Lí nghe theo lời của bà ngoại, nằm trên giường nuôi mồi.

“Trác Lí! Ra đây ngay!” —— tiếng kêu, à không, tiếng hét này là của mẹ Trác. Bà ấy cùng các dì suốt ngày ngồi bên bàn mặt chược, không có thời gian để quản lý cô, chỉ đến lúc phải đóng hoá đơn tiền điện mới ý thức được sự tồn tại của Trác Lí bé nhỏ, lúc này bà ấy mới bắt đầu công cuộc chinh đồn cô.

Một lát sau, mẹ Trác phá cửa đi vào, cầm cây lau nhà tới bên giường của Trác Lí, chỉ sau một mùa đông, nơi đây đã biến thành một bãi chiến trường.

Mẹ Trác là thế hệ thanh niên đầu tiên sau thời kỳ đổi mới, vẫn đang còn ở đỉnh cao của sự phấn đấu, nỗ lực chiến đấu vì cuộc sống tinh thần vĩ đại, cho tới bây giờ bà vẫn luôn tuân theo chân lý “lấy gậy gộc dạy bảo con cái”, chỉ là chân lý này lại không có đất dụng võ trên người con gái bà. d2lQđ Nhiều lúc mẹ Trác cảm thấy Trác Lí ngoan tới mức khiến cho người khác phải đau lòng, bà còn nhớ lúc cô sáu tuổi thường vuốt ve bụng mẹ mà nói: “Mẹ, con muốn đem tất cả đồ chơi của con tặng cho em gái.”

Khi đó mẹ Trác còn cảm thấy buồn bực: Trác Lí làm sao biết được đứa trẻ trong bụng bà nhất định là con gái?

“Ai u ai u ai u. Mẹ của con Mẹ theo đánh đến nơi rồi.” Trác Lí ngáp hai cái, nước mắt chảy ra, diễn xuất hoàn hảo, cô liền khóc bù lu bù loa lên.

Mẹ Trác nhanh chóng thu tay lại.

Ở nhà họ Trác này, ngoài Trác Ý ra, không ai có thể trở thành đối thủ của Trác Lí.

Nếu như nói Trác Lí là Tôn Ngộ Không, thì Trác Ý chính là Phật Tổ Như Lai, Trác Ý luôn có cách để giam Trác Lí ở dưới Ngũ Chi Sơn.

Hôm đó, Trác Ý về nhà sau chuyến đi công tác.

Hôm đó, Trác Ý rút dây mạng của Trác Lí.

Hôm đó, Trác Lí cảm thấy chuyện tốt bị phá mất.

Hôm đó, Trác Ý đưa ra một chân lý cho cô: “Trác Lí, tiền mạng do chị trả, máy tính do chị mua, vì vậy, em không có quyền lựa chọn.”

Trác Lí thực sự muốn trốn vào một góc nào đó, sau đó về vòng tròn nguyên rùa chị của mình.

Trên thực tế, cô vẫn tiếp tục diễn trò bi thương, lắc cánh tay của Trác Ý, khóc lóc than thở, “Chị à, chị cho em dùng mạng đi, người một nhà cả mà.” Trác Lí gào khóc, “Em cần lên mạng để tìm tài liệu tham khảo viết luận văn. Em cũng cần lên mạng để gửi CV xin việc Em cũng cần lên mạng để biết tình hình trong và ngoài nước, biết giá dầu Trung Đông. Chị. Chị yêu quý của em.”

Trác Ý không bị xao động, bực tức nói, “Không có thời gian đùa nghịch với em, té ra chỗ khác đi.”

Ở trong mắt Trác Ý, Trác Lí giống như một dị thể đột biến gen, cô còn nhớ lúc bé, mẹ Trác thường hay mua váy cho Trác Lí mặc, đồng váy đó đều bị Trác Lí mang ra sửa thành quần short, không đơn giản chỉ là cắt hông chiếc váy. Khi đó mẹ Trác chỉ biết dùng bạo lực để dạy dỗ Trác Lí, nhưng đến năm sáu tuổi Trác Lí bắt đầu biết dùng biện pháp để trốn bị đánh, kỹ năng này bây giờ đã đạt được tới đỉnh cao. Trác Ý tự nhận rằng mình đã tác động rất lớn tới con bé, ít ra bây giờ nó cũng nên trở thành một cô gái ngoan ngoãn. Nhưng chuyện giống nhau giữa chị em gái trong nhà là vô cùng hiếm.

Trong khi đó, trong mắt Trác Lí, Trác Ý lại giống như một yêu nữ, yêu nữ này thời gian thức còn lớn hơn thời gian ngủ, vì vậy mỗi lần cô đi ngủ đều phải đắp mặt nạ. Còn nữa, yêu nữ này tu luyện khả năng đi giày cao gót tuyệt đỉnh, ở nhà có thể đi giày cao gót thay cho dép, đến cả nửa đêm rời giường đi vệ sinh cũng mang giày cao gót. d.dL,qĐ Điều làm cho Trác Lí không thể nhìn được, chính là Trác Ý luôn cố gắng duy trì khả năng hai người nhận ra nhau trên đường ở mức thấp nhất, ngay cả buổi đêm, cô cũng mang kính mát.

Đúng vậy, tới đây, mọi người có thể nhìn ra được mối quan hệ của chị em nhà này không được tốt lắm, vừa nhìn mặt nhau đã cẩu véo nhau.

Rút khỏi phòng Trác Ý, khuôn mặt của Trác Lí đông cứng. Với công lực của cô, muốn chiến thắng trí khôn cùng nhan sắc của chị gái mình là điều không thể, cô chỉ đành yên lặng chờ đợi, đợi tới một ngày Trác Ý cần cô giúp đỡ, lúc đó cô sẽ ký kết một hiệp ước, cô có thể thoải mái sử dụng mạng mà không bị chị mình quản chế.

Tục ngữ nói đúng, cầu được ước thấy, có một ngày Trác Ý thực sự gõ cửa phòng cô, muốn cầu cạnh cô.

Phòng Trác Lí có thể dùng hai chữ “chuồng heo” để hình dung. Trác Lí mặc một cái váy màu đỏ, tóc rối xù, đang ngồi trước bàn học chơi《 Super Mario 》, hơn nữa về mặt vô cùng si mê. Trác Ý lắc đầu một cái, đứng dựa vào cửa, không có ý định bước vào.

“Trác Lí.”

Trác Lí quay đầu lại, trên mặt vẫn còn đeo cặp kính màu đỏ, “Chuyện gì?” Cô tạm dừng trò chơi, trực giác cho cô biết, Trác Ý không vô cớ đến tìm cô.

“Chuyện lên mạng, chúng ta có thể thương lượng một chút.” Về mặt muốn đàm phán của Trác Ý giống như ở trước mặt cô bây giờ chính là một đối tác kinh doanh.

“Cái gì?” Trác Lí chân ba chân bốn cẳng nhảy lại phía Trác Ý, hai mắt loé sáng. Cô hiểu ra: Thời cơ đến rồi.

“Cậu giới thiệu cho chị một đối tượng xem mắt, chị không muốn làm cậu phật ý, cũng không muốn xem mắt. Vì vậy . . . Em đi thay chị được không?” Trác Ý nói ngắn gọn.

Tiểu quý Trác Lí nghĩ bụng: Cậu đúng là quan tâm yêu nữ này nha, mỗi tháng lại giới thiệu một đối tượng xem mắt, hơn nữa đều là cả kẻ có tiền, nếu không cũng là hạng kim quý. d~ đ L.qĐ Nhưng yêu nữ hai mươi tám tuổi này lại không thêm quan tâm. Điểm mấu chốt là, nếu bản thân yêu nữ không thích có thể trực tiếp từ chối, nhưng cô lại muốn duy trì hình tượng khéo léo của mình trước mặt trường bối nên đã chấp chận không ít lần đi xem mắt. Đúng là đồ phụ nữ dối trá!

Nghĩ thế nhưng ngoài mặt Trác Lí vẫn cười nói, “Chị muốn em làm gì cũng được, chỉ cần chị đừng quên”

“Đưa dây mạng của em đây, một lát nữa chị cầm cho em.” Trác Ý chặn ngang lời cô.

“Được.” Trác Lí giả bộ làm Thủy Hử, hát nghêu ngao, sau đó làm bộ dạng của nhà giàu mới nổi lui về phòng.

Giao dịch thành công.

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Ngày hẹn xem mắt là Chủ nhật. Buổi tối ngày hôm trước Trác Lí còn chơi《 Contra 》 đến tận 3 giờ sáng, vốn định ngủ một giấc đến khi tỉnh giấc thì thôi, không ngờ mới 6:30 sáng, cửa phòng cô đã bị đập sầm sầm.

Đôi mắt lim dim ngái ngủ, Trác Lí rời giường, đi dép vào, bước tới cửa, tất cả hoạt động đều trong trạng thái mộng du. Chỉ là, vừa mở cửa ra, nhìn thấy Trác Ý mặc bộ đồ thể thao trắng, buộc tóc đuôi ngựa, nhìn cô chăm chăm, lúc này Trác Lí mới ý thức được: đây không phải là mơ, đây không phải là một giấc mơ.

Vì vậy, một giây sau đó, cô liền đưa tay kéo mí mắt lên, cười nói, ra vẻ nịnh hót, “Chị à, có chuyện gì sao?”

“Cho em năm phút để đánh răng rửa mặt, chị còn phải tới công ty, không có nhiều thời gian để trang điểm cho em.” Trác Ý lạnh lùng nói.

“Ah, không phải là hẹn ăn cơm trưa sao? Cần gì phải trang điểm sớm như vậy.” Trác Lí khôi phục một nửa ý thức, một nửa còn lại vẫn còn đang tán gẫu cùng với Chu Công.

“Nếu như em có thể tự trang điểm được như một cô gái bình thường, chị sẽ bỏ qua thủ tục phiền hà này.” Trác Ý khinh thường nhìn cô, sau đó trực tiếp đi tới phòng vệ sinh.

Lời nói cùng vẻ mặt của Trác Ý thành công triệu hồi tiểu quý Trác Lí nhảy ra ngoài, bay lơ lửng xung quanh, ưu tư nói: Thôi đi, người phụ nữ này đúng là biến thái, ngày nghỉ còn tới công ty để làm việc, có phải vừa mắc chứng ảo tưởng vừa bị tâm thần phân liệt không.

Trác Lí đánh răng rửa mặt xong đã là 30 phút sau. Lúc ở trong nhà vệ sinh, cô chỉ ao ước có thể bám vào tường ngủ thêm một lúc, sau đó lúc đi vệ sinh còn tranh thủ nhắm mắt một lát. d2Lq,Đ Đến khi Trác Lí lê xác tới nơi thì Trác Ý đã trong tư thế “mài sẵn dao chờ dê tới để thịt”.

“Mấy ngày rồi chưa gội đầu hả?” Trác Ý nhìn đồng rom trên đầu cô, xắn tay áo lên cao, đang suy nghĩ xem có nên đeo bao tay không.

“Mỗi ngày em đều tắm.” Trác Lí bất đắc dĩ nói, tóc của cô lúc nào cũng quật cường như vậy, cô cũng đành bó tay với chúng.

“Có phải em định cả đời này sẽ không yêu ai, không kết hôn với ai không? Với bộ dạng này của em, đàn ông trăm dặm quanh đây đều phải chạy mất.” Trác Ý chuẩn bị mổ heo, một lần nữa xắn tay áo lên cao, lấy một cái bình xịt ở trên bàn trang điểm, xịt trực tiếp lên tóc của Trác Lí.

“Chị à, phụ nữ xinh đẹp như chị còn chưa gả chồng, liễu yếu đào tơ như em nào dám giành trước.” Lúc nghe những lời này của Trác Lí, cô đã phải cắn răng nhịn, nếu không phải có việc cần nhờ, cô nhất định sẽ đánh cho tiểu quý này một trận.

“Chị đây không vội, bất cứ lúc nào cũng không lo lắng chuyện gả chồng, hơn nữa, cho dù không lấy được chồng, chị đây cũng có thể tự nuôi sống mình.” Ngu ý là: Trác Lí cô không giống thế, cô vừa không có việc lại không xinh đẹp, muốn kiếm một người giàu có là không thể, mà tự bản thân nuôi mình cũng khó.

Trác Lí không dám nói gì nữa, cô biết, cho dù có gọi tiểu quý Trác Lí tới cũng không thể đầu lại mấy lời ác nghiệt kia của chị gái mình. d~đ L,qĐ Cô chỉ có thể âm thầm cắn răng suy nghĩ: Cô nhất định sẽ không dựa vào ai cả, nhất định phải tìm được một công việc, nhất định phải kiếm thật nhiều tiền, từ vật chất tới tinh thần đều không được lệ thuộc vào Trác Ý.

Vào giờ khắc này, cô thầm hạ quyết tâm nhất định phải tìm được việc!

Nhìn thấy vẻ kiên định trong mắt của Trác Lí, Trác Ý cảm thấy rất hài lòng.

Sau đó, Trác Ý tốn hơn nửa tiếng đồng hồ để xử lý cả khuôn mặt cho Trác Lí. Cũng không thể nói là do tay nghề được, thật ra thì, ngũ quan của Trác Lí rất hài hoà, chỉ là bị làn da hơi ngăm cùng mái tóc rối mù kia che mất thôi.

“Chọn một bộ trang phục đi.” Trác Ý vừa dọn đồng mỹ phẩm, vừa chỉ tay vào tủ quần áo, bảo Trác Lí tự mình chọn lấy một bộ.

Nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của Trác Lí, cô đành thờ dài một cái.

“Thôi, để chị chọn giúp em. Em có lẽ cũng không biết dáng người mình hợp với loại trang phục nào, cũng có thể là. ở đây không có thứ em có thể mặc.” Trác Ý dọn xong đồ trang điểm, ném qua cho cô một câu, sau đó huyếch vào vai người đang đứng yên như tượng.

Đây chính là một ngòi nổ.

Nếu nói tới chỗ Trác Lí còn thua nữ thì chính là vóc dáng. Sau mấy tháng nghỉ đông, cơ thể cô đã tích thêm được một lớp mỡ, đúng là không thích hợp với tiêu chuẩn cỡ quần áo.

Trác Ý phải bắt cô giảm cân mới được.

Trong đồng quần áo, Trác Ý chọn ra được một cái áo khác màu vàng nhạt, một cái áo len trắng rộng thùng thình, còn nữa, một cái quần kaki rộng. Sau khi chọn xong quần áo, Trác Ý nhận được một cuộc điện thoại, cô nói đơn giản vài câu, sau đó rời đi.

Chưa chọn giày cho cô mà.

Trác Lí cực kì chán ghét đồ công sở, cô còn so sánh nó với “xiềng gông phong kiến”, vì sao ư? Bởi vì váy chữ A quá bó chân, áo sơ mi lại siết chặt cánh tay cô, mà thứ cô không thích nhất chính cái áo khoác chiết tiết kia, cô thường chỉ cái đến cái cúc thứ hai.

So với đồ công sở, Trác Lí thích đồ thể thao hơn. Trong tủ quần áo của cô đều là đồ rộng thùng thình, năm hai đại học cô vẫn còn để tóc ngắn, cộng thêm da có chút đen, vì vậy, phần lớn thời gian cô đều bị nhầm thành nam sinh.

“Đặc điểm trời cho” này của cô là một chuyện rất tốt, ở trong lớp học, cô luôn đóng vai trò như một mặt trời nhỏ, bởi vì trên người cô toát ra một loại sức sống vô cùng mạnh.

Chỉ là, loại sức sống này vừa về đến nhà, liền lập tức vụt tắt.

Ba mẹ Trác ra ngoài đi làm, lúc đầu cô chơi một số trò chơi, sau đó ăn chút trái cây.

Tới 10:30, Trác Ý gọi điện thoại cho cô.

“Bây giờ em có thể chuẩn bị đi được rồi, cậu nói, anh chàng kia cũng sẽ đi sớm. Nhớ, anh ta tên là Viên Khởi Lương, là luật sư.” Trác Ý chậm rãi dặn dò.

“Ừ.” Trác Lí vừa ăn chuối, vừa ngồi chồm hồm trên ghế đánh điện tử.

“Anh ta 29 tuổi.”

“Oh.”

“Anh ta đã đặt trước chỗ, đến đó em trực tiếp tìm anh ta là được.”

“Được.” Trong mắt Trác Lí bây giờ chỉ có đại Boss, cô đã phải chờ bao lâu mới tới được vòng này.

“Lúc đi nhớ xịt một chút nước hoa.”

“Vâng” Cô liên tục dùng kỹ năng, không ngừng mất máu, xem ra cô phải tìm người để lập đội mới được, không có Dược Sư đúng là quá nguy hiểm, cô đã chết mấy lần rồi.

“Trác Lí. Bây giờ, lập tức tắt máy tính, sang phòng chị xịt một chút nước hoa, sau đó, ra khỏi nhà. Đợi một chút. Sáng nay hình như chị quên chọn giày cho em.” Trác Ý ở đầu bên kia điện thoại vô cùng lo lắng.

“Uh.”

“Chị cảnh cáo em . . . nếu em không tắt máy tính ngay, thì chị đảm bảo, lúc về tới nhà, cái máy tính rách cùng mấy trò chơi kia của em sẽ vĩnh biệt thế giới này.”

Được rồi, tắt.

Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Đợi đến lúc mặt trời ló ra, người chết chắc! Trác Lí tức giận nghĩ. Nhưng cô vẫn không chịu tắt máy tính, thanh niên thế hệ mới, làm sao có thể tắt máy tính được. Cô treo máy!

“Chị à, rốt cuộc chị đang nói tới đôi nào?” Chân Trác Ý rất nhỏ, nói chính xác là rất hẹp. d.d L qđ Nhưng mu bàn chân của Trác Lí lại có chút rộng, cái rộng này tạo nên một kết quả rất khác người, phần lớn giày được bày bán ở ngoài kia đều không vừa với chân cô. Đến cuối cùng, Trác Ý không thể không dứt khoát nói một câu——

——tự em chọn lấy một đôi giày cao gót phù hợp với đồ đang mặc đi——

Được, Trác Lí liền làm làm theo lời chị gái vừa giao phó, chọn bừa một đôi để đi.

Ra khỏi cửa.

Trác Lí tới nơi đã là hơn 11 giờ, đứng ở cửa có một nhân viên đang tiếp Trác Lí.

“Tiểu thư, xin hỏi cô đã đặt trước chưa?” Phục vụ là một anh chàng đẹp trai, trên mặt mang một nụ cười cực kỳ chuyên nghiệp.

“Không có.” Trác Lí đáp.

“Hết sức xin lỗi, hiện tại trong quán đã kín chỗ ngồi.” Chủ nhật, đây chính là thời điểm đỉnh cao cho việc ăn uống

“A. Tôi tìm một người tên là Viên Khởi Lương tiên sinh.” Trác Lí vừa nói xong, hàm răng có chút căng lên. Thậm chí cô còn có chút khản trương. Một tiểu quý không ngại diễn xuất, không ngại sân khấu như cô, lại có lúc luống cuống rồi.

“Viên tiên sinh? Vậy cô là Trác tiểu thư?” Phục vụ tiếp tục lễ phép cười.

“Đúng vậy.” Trác Lí tiếp tục đáp.

“Vậy mời tiểu thư đi theo tôi.” Phục vụ bày ra tư thế xin mời, dẫn Trác Lí lên phòng ăn tầng hai.

“Viên tiên sinh ngồi ở kia.” Phục vụ chỉ vào một bàn không xa, lúc Trác Lí nhìn lại đó, không có ai ngồi.

“Có lẽ, ngài ấy tạm thời đi ra ngoài, tiểu thư đợi thêm một chút.” Phục vụ dẫn Trác Lí tới bàn ngồi, ở trên bàn còn có một cốc cà phê đang nghi ngút khói. Cô đoán, thời tiết tháng hai này, cốc cà phê còn bốc hơi được như vậy, chứng tỏ đối phương rời đi chưa lâu lắm, có thể đang núp ở một chỗ nào đó quan sát cô, cũng như các buổi xem mắt khác, nếu diện mạo đối phương không được tốt lắm liền sớm chuẩn đi.

Nghĩ đến đây, Trác Lí không khỏi giả bộ làm thực nữ, mỉm cười với người phục vụ, dịu dàng nói, “Cảm ơn, một mình tôi chờ là được rồi.” Sau đó, học theo điệu bộ quý tộc, vuốt áo, nhắc một cái chân lên, dùng ánh mắt mê ly nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt của cô bây giờ có thể gọi là vô cùng thuần khiết.

Cô tự nhận kỹ năng diễn xuất của mình không tệ.

Trác Lí đoán không sai, ở một bàn cách đó không xa, quả thật có một người đàn ông ăn vận tây trang, đang chăm chú quan sát cô.

Người đàn ông này có mái tóc ngắn, màu vàng, bên tai phải còn có một chiếc khuyên tai, khuôn mặt rất phù hợp với mái tóc mười phân, cộng thêm bộ tây trang màu xám, cả người toát lên vẻ mị hoặc làm người khác không thể dời mắt. l/q!đ Lúc này, anh ta rút điện thoại ra, bấm một dãy số, sau đó thấp giọng nói, “Viên Đại Luật Sư, tôi không thể không nói, đối tượng xem mắt lần này của anh, đúng là Cực phẩm.”

Có vẻ anh ta nghe được cái gì đó rất thú vị trong điện thoại, miệng nhếch lên thành hình bán nguyệt, nói tiếp, “Lễ vật của anh cũng rất đáng tiền, chỉ là. tôi nghĩ anh nhất định sẽ rất tò mò, tại sao một người phụ nữ kém cỏi như thế lại có thể làm quản lý nhân sự ở công ty trang sức Tinh Quang, theo như tôi biết, tiêu chuẩn nhìn nhân viên của Lý Xán rất cao.”

“OK. Tôi giúp anh ứng phó vụ này. Nhớ, lễ vật.” Dứt lời, anh ta cúp điện thoại, một tay bỏ trong túi quần, chậm rãi đi về cô gái đang ngồi đợi.

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Lúc còn học đại học, Trác Lí chỉ tham gia một câu lạc bộ duy nhất, chính là câu lạc bộ diễn xuất, đúng như tên gọi, câu lạc bộ diễn xuất chính là nơi để học diễn xuất. Thử năm hàng tuần, ở đây sẽ có giáo viên của trường tới giảng dạy, điều làm người ta không ngờ được chính là giáo viên lại nhận xét Trác Lí rằng: diễn xuất tự nhiên sinh động, trời sinh đã có tố chất làm diễn viên.

Đúng vậy, Trác Lí là một diễn viên ưu tú. Vì vậy, vào lúc gay cấn này, mặc cho tâm trạng vô cùng hồi hộp, cô vẫn diễn xuất một cách hoàn hảo. Rõ ràng là cô nhìn thấy có người ngồi đối diện mình, nhưng vẫn ra vẻ nhìn xa xăm.

“Tiểu thư Trác Ý?” Người đàn ông tà mị ngồi xuống, dựa lưng vào ghế salon, không khách khí quan sát cô.

Quay đầu lại thật chậm, Trác Lí tiếp tục tự biên tự diễn, lúc này hiện lên trong đầu cô chính là vở kịch《Kiêu hãnh và định kiến》, và cô đang thủ vai Elizabeth.

Lúc nhìn rõ được diện mạo của người đàn ông trước mặt, cô liền cảm thấy kinh ngạc: Mẹ kiếp! Luật sư cũng xỏ khuyên tai sao? Còn nữa, âu phục cũng có thể mặc như thế này sao?

Khẽ mỉm cười một cái, Trác Lí học theo dáng vẻ tà mị của anh ta, “Viên Khởi Lương tiên sinh?”

“Oh, Trác tiểu thư thật sự đã hai mươi tám tuổi rồi sao? Trông cô rất trẻ tuổi.” ‘Viên Khởi Lương’ không trả lời vấn đề của Trác Lí, mà nâng tách cà phê ở trên bàn lên ngửi, nhấp miệng, sau đó nhìn thẳng vào Trác Lí.

“À, vậy anh nghĩ rằng tôi bao nhiêu tuổi?” Trác Lí vẫn còn quá trẻ, chỉ một câu này thôi đã thấy sự sơ hở của cô, dĩ nhiên cô không thể biết được người đàn ông trước mặt này hiểu ý phụ nữ như thế nào.

“Tôi đoán” Đặt tách cà phê xuống, ‘Viên Khởi Lương’ giơ tay lên gọi phục vụ tới, “Trước tiên, Trác tiểu thư muốn uống gì?” Anh không có hứng thú tán gẫu với phụ nữ những vấn đề nhằm chán đó, hơn nữa, anh ta rất ghét phụ nữ đi tất chiếc cao chiếc thấp.

Trác Lí nghĩ thầm: không phải mời người ta tới ăn cơm à? Tại sao lại hỏi người ta uống gì?

Lại nghĩ một chút, không được làm trò cười, không được làm chuyện mất mặt, chuyện này liên quan đến hạnh phúc sau này của cô. d~đ L Q, đ Dù sao cũng chỉ cần chống chọi trong 1 – 2 tiếng đồng hồ là được, anh chàng ngồi đối diện này không đến nỗi tệ, mặc dù đây không phải là sở thích của cô, nhưng nhìn cũng thuận mắt.

“Xin hỏi, tiểu thư muốn uống gì?” Phục vụ cười cung kính.

“Một tách cà phê.” Trác Lí trả lời người phục vụ, sau đó quay đầu lại mỉm cười với Viên Khởi Lương.

“Xin chờ một chút.” Phục vụ lui ra.

Khung cảnh lại quay về như ban đầu, chỉ còn lại hai người, thực ra cũng không phải chỉ còn lại hai người, lâu lâu ở đây cũng đã kín hết khách, chỉ là những vị khách đó đều trò chuyện rất nhỏ, hoặc là ăn cũng rất yên tĩnh. Trác Lí chỉ nghe thấy tiếng dao nĩa, và tiếng chuông cầm ở phía xa truyền tới.

Địch không động, ta cũng không động. Trác Lí lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, điềm tĩnh, mỉm cười nhẹ nhàng. d2L, Qđ Nếu không phải là cách phối hợp quần áo của cô làm cho người ta lú lờ, nhất định ‘Viên Khởi Lương’ sẽ xếp cô vào danh sách tú nữ, mặc dù trên mặt cô trang điểm rất dày nhưng không thể không thừa nhận, ngũ quan của cô rất xinh xắn, nhất là cặp mắt đen láy hút hồn kia.

Chỉ là, không ai biết được rằng bây giờ Trác Lí đang xem cảnh tượng tán tỉnh của cặp vợ chồng mập ở nhà đối diện đến mức hèn.

Nhân viên phục vụ mang cả phê cùng đồ ăn của Trác Lí và ‘Viên Khởi Lương’ lên thì cô mới thu hồi ánh mắt nhìn xa xăm kia lại, thì ra anh ta đã sớm gọi món. Nội tâm Trác Lí mừng như điên, sau đó, tầm mắt cô dời tới món bít tết Mỹ ở trên bàn, mắt biến thành hai trái tim lớn.

Thực sắc, tính dã. (~ly: hai nhu cầu cơ bản của con người: ăn uống và . . . tình dục ~) Đối với Trác Lí mà nói, ý tứ trong câu này hoàn toàn chính xác, nhiệt tình yêu thương những món ăn mỹ lệ chính là bản tính trời sinh của con người.

Bày xong bát đĩa, nhân viên phục vụ lễ phép lui ra.

Bạn cùng phòng Trác Lí từng đưa ra một đánh giá cực kỳ đúng với cô: con người Trác Lí lúc đối diện với đồ ăn ngon, nhất định sẽ cời sạch lớp mặt nạ xinh đẹp xuống, lập tức hiện nguyên hình quỷ đói.

Nhưng lần này, Trác Lí lại nuốt nước miếng. Hết sức cung kính mời Viên Khởi Lương dùng trước, sau đó cô lẳng lẳng chờ đối phương động thủ.

Chỉ là, mặc cho cô đã phát huy hết khả năng diễn xuất, ‘Viên Khởi Lương’ vẫn không một chút cử động.

Cảnh tượng này làm Trác Lí vô cùng lúng túng, nhưng cô cũng không phải là loại phụ nữ ngồi một chỗ chờ chết, cô là một người tinh ranh, biết tùy cơ ứng biến. Vì vậy, cô hào sảng nói với Viên Khởi Lương ngồi đối diện, “Viên tiên sinh không thích ăn các món tây sao?”

Nhếch miệng cười nhạt, ‘Viên Khởi Lương’ nhìn không được mà cười lớn, lịch sự trả lời, “Cũng không tệ.”

“Viên tiên sinh thường tới chỗ này sao?” Trác Lí tiếp tục hỏi, dáng vẻ lễ độ.

“Lần đầu tiên tới.” Không, có lẽ nên nói là, Viên tiên sinh chưa từng tới đây bao giờ.

“A. Cá nhân tôi rất thích bít tết.” Vừa nói, Trác Lí vừa động dao nữa, thuần thực cắt bít tết, “Ở đây chuyên các món Tây, hương vị rất đậm đà.” Dứt lời, cô đưa miếng bít tết vào miệng, một loạt động tác liền mạch, trôi chảy.

“Viên tiên sinh cũng nên thử qua đi, ở đây rượu vang đỏ cũng rất ngon, tôi nghe nói đều là của Séc.” Trác Lí giới thiệu sơ qua, sau đó, nâng ly rượu vang lên, bộ dạng mới tao nhã làm sao, phải quyến rũ, phải quyến rũ.

Tất nhiên, đây chỉ là những gì mà Trác Lí tự mình nghĩ.

Nghe được những lời giới thiệu chuyên nghiệp của Trác Lí, ‘Viên Khôi Lương’ thiếu chút nữa là bị lừa. Nhưng hành động uống rượu vang của cô, ‘Viên Khôi Lương’ liền khẳng định: đối phương chính là đang giả làm hồ đồ người. d_đ L.Q đ Đột nhiên mất hứng thú đầu trí cùng cô, ‘Viên Khôi Lương’ không thể không áp dụng kế hoạch rút lui.

Kế hoạch rút lui này được thực hiện một cách vô cùng cầu huyết.

Đầu tiên, ‘Viên Khôi Lương’ nhận được một cuộc điện thoại khẩn cấp; sau đó, người trong điện thoại có chuyện rất gấp bách, đại loại như đưa vợ đi sinh thì gặp tai nạn, nói chung là loại chuyện làm người khác lo lắng; cuối cùng, ‘Viên Khôi Lương’ không thể không cung kính nói ‘thật xin lỗi, xin lỗi’, sau đó rời đi.

Kế hoạch này cũng nằm trong dự định của Trác Lí, chỉ là cô không ngờ tới, người dùng chiêu này lại không phải là cô.

Nhưng kế hoạch này lại gặp phải một điểm ngoài ý muốn, bởi vì ‘Viên Khôi Lương’ chưa kịp rời khỏi lầu hai đã bị một âm thanh lớn hù dọa ——

—— Jackie ——

Âm thanh này có thể sánh ngang Vitas, Trác Lí quay đầu lại nhìn xem ai là người tạo ra âm thanh đó. Mặc dù cô bị cận, nhưng ở cự li này cô vẫn có thể nhìn thấy rõ được, là một người phụ tóc xoăn, màu vàng, ăn mặc hết sức táo bạo, cô ta đang bám dính lấy thân thể của một người đàn ông.

Người đàn ông kia cũng nhuộm tóc màu vàng nhạt, tóc ngắn, vóc người cao, bóng lưng rộng.

Chính là ‘Viên Khôi Lương’ tiên sinh.

Trác Lí nâng ly rượu vang đỏ lên, uống một hơi: Anh chàng tóc ngắn này lại thích phụ nữ mặc áo lót bên ngoài sao, thật quái dị! Mặc dù tướng mạo của anh ta rất tốt, nhưng khẩu vị của anh ta quá thô tục, không xứng với Trác Ý.

Ah, lần sau đi xem mắt nhất định phải mang theo máy chụp hình, phải chụp lại mấy cảnh này cho cậu xem, tránh sau này cậu lại giới thiệu loại cực phẩm này cho chị cô, cho dù Trác Ý có chấp nhận, cô cũng tuyệt đối không đồng ý cho loại người này làm anh rể mình được.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Lúc nhận được thông báo phỏng vấn của tòa soạn《Đô thị tình anh》, tài khoản game của Trác Lí cũng đã đạt đến cấp độ cao nhất rồi. Rốt cuộc cô cũng có thể dành toàn bộ tâm trí để chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn, điều này làm cô vừa phấn khích, vừa lo lắng. Trước đây, cô đã nộp sơ yếu lý lịch cho rất nhiều tòa soạn, đáng tiếc lại không nhận được thư trả lời nào. Nói cách khác, nếu lần này cô không qua, cô sẽ lại tiếp tục làm một kẻ thất nghiệp.

Buổi phỏng vấn là vào một sáng thứ hai nắng đẹp, Trác Lí đã gửi tin nhắn bắt bạn bè của mình phải làm một cuộc điện thoại “Morning Call”, chúc cô mã đáo công thành.

Đáng tiếc, kế hoạch chỉ thực hiện được một nửa, thì cái điện thoại Nokia quê mùa của Trác Lí đã hoàn toàn ngủ say sau khi bị cô ném vào góc tường; sau đó, không bao giờ cất lên một tiếng nữa.

Vì thế, Trác Lí nghiễm nhiên tới trễ.

Thời gian hẹn phỏng vấn là 9 giờ sáng, nhưng lúc Trác Lí vội vàng vàng thay quần áo rời khỏi nhà, tới nơi đã là 11 giờ rưỡi.

Tòa soạn《Đô thị tình anh》trước đó không lâu được một công ty lớn thu mua, sau đó chuyển trụ sở tới tòa nhà sang trọng bậc nhất thành phố —— cao ốc Hào Mã. Cao ốc Hào Mã ở ngay trung tâm thành phố, cách một đoạn có trung tâm CBD, Trác Lí ra khỏi nhà lúc 11 giờ, ngồi xe buýt nửa tiếng là tới cao ốc Hoà Mã.

Tòa soạn ở tầng hai mươi mốt, trong lúc chờ thang máy tới, Trác Lí đang cố nghĩ ra một lý do thích hợp để nói với nhà tuyển dụng, trong đầu cô bây giờ có vô vàn âm mưu. Thang máy tới nơi, tìm Trác Lí đập mạnh liên hồi, có quá nhiều người trong đó —— đây mới sự thật của cuộc sống trong lần phỏng vấn đầu tiên.

Cánh cửa thang máy màu vàng kim, trên đó các con số đang thi nhau nhảy. Cô nhìn những người đang đứng bên cạnh, đột nhiên cảm thấy mình ăn mặc thật thiếu chuyên nghiệp.

“Đình!”, cửa thang máy mở ra. Trác Lí nhìn lên, một người đàn ông mặc âu phục màu đen, sơ mi đen bước vào, trong nháy mắt, phản ứng đầu tiên của Trác Lí chính là: anh chàng thật là đẹp trai.

Người đàn ông vừa bước vào vẫn đang chăm chú nhìn tài liệu trên tay, cho dù chỉ nhìn thấy đáng về lúc cúi đầu của anh ta, cho dù chỉ là động tác nhấc chân của anh ta, Trác Lí vẫn cảm thấy người đàn ông này: Đẹp trai! Đẹp trai! Đẹp trai!

Sau đó, Trác Lí đưa tay lên vuốt ngực, cười nhạo bản thân đã ẩn giấu bản tính háo sắc nhiều năm như vậy, cô ngộ ra một chân lý: quả nhiên đàn ông lúc nghiêm túc vẫn là đẹp trai nhất. d2L.qđ Lại nhớ tới người đàn ông cô đi xem mắt mấy hôm trước, cũng thuộc loại diện mạo rất tốt, nhưng mà về mặt của anh ta lại làm cô nhớ tới chị gái mình Trác Ý. Nếu chị gái cô là yêu nữ, thì anh ta chính là yêu nam, yêu nữ cùng yêu nam —— đúng là một cặp trời sinh.

Thang máy càng đi lên, tìm Trác Lí lại đập càng mạnh.

Chỉ là mức độ tìm đập không theo quy luật nào của cô liên biến mất ngay khi tới cửa toà soạn 《 Đô thị tình anh 》. Bởi vì, cô gặp người quen.

Lâm Thạc là học trưởng trên cô hai khoá, hai người quen nhau khi Trác Lí tham gia câu lạc bộ diễn xuất, lúc đó Lâm Thạc là trụ cột chính của câu lạc bộ, mỗi lần giáo viên tới giảng dạy đều tìm anh làm mẫu, sau đó, Trác Lí chính thức khiêu chiến với uy quyền của anh ta. Nhất là lần biểu diễn vở “Cô đơn ở chốn đông người”, cô luôn làm biểu cảm nhăn mặt rồi kể các câu chuyện cười, làm cho Lâm Thạc phải bật cười lớn. . . . Anh ta đối với đàn em khoá dưới này không có biện pháp nào khác, đành phải nhận thua.

Vì vậy, tình huống gặp mặt cầu huyết này cũng thuận tiện giải quyết vấn đề đi muộn của Trác Lí.

Điều làm Trác Lí vui mừng hơn chính là, vị chủ nhiệm Ban biên tập trẻ tuổi Lâm Thạc này có thể đảm bảo cho cô không cần phỏng vấn cũng được tuyển chính thức vào làm phóng viên của toà soạn《 Đô thị tình anh 》.

Nhưng dù sao《 Đô thị tình anh 》cũng không phải là do nhà họ Lâm mở, ở đây còn có một người tên là Vương Hiểu Mai, làm ở bộ phận nhân sự, ấn tượng đầu tiên của Trác Lí về người này không tốt lắm, chỉ cần liếc mắt qua cô cũng đoán được: người này tầm 35 tuổi, vì sao cô đoán được ư? Thực giác thôi.

“Toà soạn ‘ tình anh ’ vừa mới được mua lại, hệ thống nhân sự còn chưa ổn định, cô chỉ được ký hợp đồng thử việc trong ba tháng thôi, sau này nếu không hoàn thành nhiệm vụ được giao thì cho dù có người tiến cử, (dđ L, q Đ) chúng tôi vẫn sẽ mời cô đi cho. GOT IT?” Vương Hiểu Mai mang một chiếc kính gọng đen, trên mặt đánh một lớp phấn dày, khoe mắt có nhiều nếp nhăn, nhìn người khác bằng nửa con mắt, lúc nói câu ‘got it’ còn làm bộ như người Mi vậy.

“Cám ơn quản lý, tôi hiểu rõ việc đấy.” Trác Lí mỉm cười, trả lời rất lễ độ, trong tâm trí bị câu ‘got it’ kia tác động không nhẹ.

“Được rồi, có một nhiệm vụ, tôi nghĩ rất phù hợp với cô. GOT IT?” Trong mắt Vương Hiểu Mai loé lên một tia sáng, nhếch miệng cười, tay tiếp tục điều bộ người Mi.

“Nhiệm vụ gì vậy?”

“《 Đô thị tình anh 》 là một tờ báo nguyệt san, mỗi kỳ trên trang bìa sẽ xuất hiện một nhân vật nổi tiếng. Tại sao kì này lại không chọn một nhân vật ở trong cao ốc Hào Mã chứ?”

“Ah. Tôi cũng không rõ lắm.”

“Ở đây tập trung rất nhiều tình anh trong thành phố này. Ở tầng 28 là công ty điện tử, tầng trên của chúng ta, tầng 22 là công ty quảng cáo Phi Khang, còn tầng 18 là văn phòng luật sư Sự Vụ Sở, mỗi tầng đều là tình anh. GOT IT?” Vương Hiểu Mai vừa nói vừa lấy một tờ giấy trong ngăn kéo ra, Trác Lí liếc mắt qua, trên đó toàn là tên người.

“Đây là danh sách những người có thể xuất hiện trên trang bìa, cô phụ trách lấy một người.”

Nhận lấy tờ giấy kia, Trác Lí chưa hiểu rõ ý của Vương Hiểu Mai, liền hỏi lại, “Quản lý, xin hỏi tôi. phụ trách cái gì vậy?”

“Bộ phận phỏng vấn có 12 người, thêm cô nữa là thành 13 người, bộ phận chụp ảnh có 5 người, mỗi người đều chỉ tiêu có một nhân vật ảnh bìa để nộp. Mà tôi cũng nói thẳng với cô luôn, danh sách trong tay cô đều là những “mục tiêu phỏng vấn”, nói cách khác, bọn họ là những nhân vật vô cùng khó tiếp cận.” Vương Hiểu Mai nhắc gọng kính lên, dựa lưng vào ghế, khinh thường hỏi cô, “Nếu như cô không tự tin thì có thể bỏ cuộc.”

“Tôi rất tự tin!” Trác Lí tính tình lười biếng, nhưng một khi cô đã quyết định điều gì thì nhất định không chịu quay đầu, cho dù có đụng vào tường cũng không chịu đầu hàng. Hơn nữa, về mặt chuyên môn, cô chính là một tài năng.

Nhìn qua danh sách, rất tốt, có mười cái tên, hơn nữa, trên đó có một cái tên vô cùng quen thuộc, cô nhếch miệng cười, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền,

“Tôi phụ trách Viên Khôi Lương.”

Ý cười mĩa mai trong mắt Vương Hiểu liền biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc, “Viên Khôi Lương?”

“Đúng, chính là trưởng văn phòng luật sư Sự Vụ Sở.” Trác Lí cung kính, kiên nhẫn lặp lại một lần nữa, không hiểu tại sao nét mặt của Vương Hiểu Mai lại kỳ quái như thế. Nghĩ tới mấy hôm trước còn cùng anh ta đi xem mắt, Trác Lí cảm thán một câu: thế giới chết tiệt này đúng là nhỏ bé mà.

Cao ốc Hào Mã nằm ở khu đô thị mới —— một khu vực rất phát triển về kinh tế, không những thế, ẩm thực cũng rất phát triển.

Lúc Trác Lí vừa ra khỏi phòng nhân sự, Lâm Thạc đã đứng đợi cô ở cửa, miệng cười, dịu dàng nói, “Tiểu học muội, anh mời em ăn cơm.”

“Hoan hô.” Trác Lí cười lớn, hai lúm đồng tiền lộ rõ, “Ăn gì vậy?”

“Tùy tiện ăn gì đó đi.”

Lúc đầu, Trác Lí còn tưởng “tùy tiện ăn chút gì đó” chính là tìm một quán ăn bên đường, sau đó ngồi xì xụp bát mì nóng, nhưng không ngờ Lâm Thạc lại mang cô tới một nhà hàng sang trọng có điều hoà, không gian rộng lớn, cô đột nhiên cảm thấy: đây là tùy tiện sao. Nếu bảo cô đáp lễ lại, e rằng ba tháng tiền lương thực tập của cô cũng không trả nổi.

Trong túi cô chỉ còn năm tệ, Trác Lí cảm thấy bản thân thật sự đã làm nhiều chuyện sai trái, cuộc sống thật thê lương. Làm một con sâu gạo trong nhà, suốt ngày chỉ nghĩ tới dùng tiền của chị gái, thật sự không có chút tôn nghiêm nào. Điều càng làm cô buồn phiền hơn chính là, cô thực sự không biết một nhà hàng nhỏ nào.

Cô thầm nghĩ: mình đang đi trên một con đường không dễ dàng chút nào rồi.

“Lâm học trưởng, tại sao trên đường đi anh cứ mỉm cười suốt vậy?” Trác Lí yếu ớt hỏi, thật ra thì cô rất muốn nói, “Tại sao anh cứ cười khúc khích vậy?”, nhưng nghĩ lại, cô vừa mới nhận của người ta một ân tình, vì vậy đổi thành ‘mỉm cười’.

“A, em nghĩ xem vì sao anh lại cười?” Lúc hỏi câu đó đuôi mắt Lâm Thạc lại cong lên, trên trán Trác Lí xuất hiện vô số vạch đen liên tiếp.

“Em nghĩ, anh, chắc là do chuyện lúc trước.” Cô vừa nói xong, bả vai Lâm Thạc có chút run, sau đó, anh ta nhin không được, cười lớn thành tiếng.

Ngần con quạ đang bay ngang đầu Trác Lí, từng con từng con một bay qua.

“Học trưởng, anh có thể giữ chút hình tượng không?” Trác Lí nhìn xung quanh, quả nhiên có rất nhiều cặp mắt đang nhìn về phía cô. Cô bĩu môi, cô oán hận nhìn Lâm Thạc: cô ăn mặc như thế này đến đây ăn đã là quá quê mùa rồi, bên cạnh còn có một tên đàn ông mặc tây trang cười không ngớt nữa, đúng là một kỳ quan nhà.

Bọn họ tìm một bàn trống rồi ngồi xuống, nhân viên phục vụ đang bận rộn, rốt cuộc cũng chạy lại chỗ của Lâm Thạc và Trác Lí, đưa thực đơn, “Mời hai vị gọi món.”

Sau đó, liền lui ra.

Chỉ là, sau khi nhận được thực đơn Lâm Thạc lại cười một trận nữa, bàn tay đang cầm thực đơn cũng run rẩy theo, Trác Lí không chịu nổi nữa, hét lên: “Lâm Thạc, cái tên to xác này, anh có định gọi món hay không!”

Lâm Thạc ổn định được tâm trạng, chỉ nói một câu, “Trác Lí, sau này có em ở đây, cuộc sống nhất định sẽ rất thú vị, anh cực kỳ kỳ vọng đấy.”

Không biết vì sao khi nghe những lời này lông mày của Trác Lí lại nhăn lại.

Trong lúc ăn cơm, Lâm Thạc giải thích lí do vì sao mình lại cười.

Ví dụ như, anh ta nhớ lại một lần đi liên hoan với câu lạc bộ, Trác Lí với bạn cùng lớp đã làm ra một chuyện kinh thiên động địa: bọn họ quá yêu biểu diễn nên trong lúc chờ dọn đồ ăn ra, bọn họ khua chân múa tay biểu diễn với giáo viên, vung tay quá sức nên đập hẳn vào mặt của một cậu bạn ngồi bên cạnh, làm cho mái tóc mới của cậu ta không còn ra hình dáng gì nữa, sau đó tất cả mọi người đều cười ầm lên.

Lại ví dụ như, trong lúc tập vở 《Bạch mao nữ》, thiên tài Trác Lí chọn trùng vai Hi Nhi. Lúc luyện tập mọi thứ diễn ra vô cùng suôn sẻ, nhưng đến hôm diễn chính thức, trước mặt toàn bộ khán giả, còn có thầy hiệu trưởng, thiên tài liền lóng ngóng đến đập cả “đầu chó” xuống mặt đất, sau đó nhanh chóng nổi tiếng khắp cả trường, có người còn gọi đó là “Hi Nhi chúc tết”.

Buổi chiều, lúc trở lại《đô thị tình anh》, Trác Lí mới chính thức ra mắt toàn bộ phóng viên toà soạn.

“Xin chào tất cả mọi người, em tên là Trác Lí, chuẩn bị tốt nghiệp đại học vào hè năm nay. Em tới đây để thực tập, mong mọi người chỉ giáo thêm.” Trác Lí lễ phép chào hỏi.

“Tốt lắm, chào đón em.” Một mỹ nữ tóc xoăn nhìn Trác Lí cười, Trác Lí cũng cười lại với cô.

“Thực tập sinh mới tới, Trác Lí phải không, cái bàn này là của em.” Lại thêm một anh chàng nhìn Trác Lí cười, sau đó anh ta quay lại với máy tính của

mình.

Viên Khởi Lương.

Trọng trách lớn trong lòng Trác Lí, cô muốn có công việc, muốn kiếm được tiền, cô muốn trở nên nổi bật. Vì vậy cô quyết định phải đăng được ảnh của Viên Khởi Lương lên bìa báo.

Cả một buổi ngồi xem lại các số cũ của《đô thị tình anh》, Trác Lí cuối cùng cũng làm rõ được định hướng của toà soạn: chỉ đơn thuần là một tạp chí kinh doanh. Trước đây, Trác Lí từng nghe một người làm chủ nhiệm toà soạn nói, tạp chí kinh doanh là một đơn vị rất có tiềm năng, mỗi cá nhân ở đó cũng rất tiềm năng. Mỗi người làm ở tạp chí kinh doanh thường trang bị cho mình rất nhiều kiến thức cũng như danh hiệu, ngược lại sẽ ẩn mình trong đó một lớp quảng cáo.

Nói đơn giản, 《Đô thị tình anh》tuyệt đối không chỉ dựa vào thu nhập từ quảng cáo, mà là từ nội dung bên trong.

Sau giờ tan làm, Trác Lí bị Vương Hiểu Mai gọi lại.

Cô ta dùng ánh mắt xem thường quét từ trên xuống dưới Trác Lí, Vương Hiểu Mai đỡ mắt kính, miệng đầy son miệng, nói: “Trác tiểu thư, làm phiền cô ngày mai đi làm thì mặc đồ nghiêm túc một chút.”

Trác Lí còn chưa phản ứng kịp thì Vương Hiểu Mai đã đập gót thẳng, sau đó đột nhiên quay đầu lại, chỉ ngón tay vào Trác Lí, “GOT IT?”

Trác Lí gật lấy gật để, cười rất thành kính. Cho đến khi nhìn thấy Vương Hiểu Mai đi vào thang máy, lúc này cô mới thu lại nụ cười cứng ngắc. Cúi đầu nhìn lại bản thân một cái: đúng là nên thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Ngày làm việc thứ hai, Trác Lí ra khỏi cửa với: một bộ đồ công sở màu xám, một đôi giày thể thao trắng. Sau đó, mang theo một cái túi lớn, còn cầm thêm một cái túi bảo vệ môi trường màu xanh lá cây của siêu thị.

Dọc đường đi cô hấp dẫn không ít ánh nhìn.

Ánh mắt nhìn theo kéo dài đến tận cao ốc Hào Mã. Ở bên cạnh cao ốc Hào Mã có một vườn hoa nhỏ, vườn hoa này nằm sát bên đường chính. Trác Lí đang định xách cái túi đen đi tới vườn hoa, chuẩn bị đổi giày, bây giờ đã là 7:55 phút theo giờ Bắc Kinh, nếu đi muộn cô sẽ bị trừ điểm, bị trừ quá nhiều điểm đương nhiên sẽ bị người ta đá đít ra khỏi toà soạn. Lại nghĩ tới việc tối qua cô phải cố gắng như thế nào mới không chơi điện tử thâu đêm, Trác Lí cảm thấy: cuộc đời đúng là bề khổ vô biên.

Thay giày xong, Trác Lí đứng thẳng lưng trên đôi giày được trộm từ tủ của Trác Ý, sau đó chạy một mạch tới cao ốc Hào Mã. Nhìn đồng hồ, tốt, còn ba phút nữa, đi thang máy hết một phút, như vậy, cô chỉ còn lại hai phút. Nghĩ đến đó, cô lại chạy nhanh hơn, lúc qua cửa an ninh, bảo vệ nhìn thấy có một con lóc quét qua, đến cả đáng người cũng không nhìn rõ.

Tình huống lúc ấy tương đối mạo hiểm, ít nhất là đối với Trác Lí.

Bởi vì, lúc nhìn thấy cửa thang máy đóng lại, cô cảm thấy như ngày tận thế đến rồi, Trác Lí rống lên một âm thanh ma quỷ, dồn hết toàn lực hét lớn: “Chờ một chút.”

Bộ dạng của cô lúc này đúng là rất dọa người, một tay thì treo lủng lẳng cái túi màu xanh, tay còn lại thì ôm một cái bọc lớn không ngừng đưa theo tốc độ chạy của cô.

Người đứng trong thang máy hình như đã bấm chờ cửa.

Trác Lí nhìn thấy nhưng vẫn không giảm tốc độ chậm lại ——

Vì vậy, khi tốc độ của cô đang đạt 3m/s, cô không tài nào giảm về 0m/s được. Vệ sinh ở cao ốc Hào Mã rất tốt, mặt đất bóng loáng phản chiếu hoàn hảo vẻ mặt lo lắng của cô. Từ tốc độ đầu cho đến tốc độ cuối, trừ bỏ đi lực ma sát . . . cuối cùng, không cần nói cũng biết, cô chỉ có thể đập mặt vào tường thang máy rồi. Dĩ nhiên, Trác Lí là một người thông minh, lại là một người sợ đau, sợ chết, so với tường thang máy, tất nhiên cô sẽ lựa chọn bức tường thịt chưa kịp nhìn rõ là nam hay nữ kia rồi.

Tình huống nhanh chóng phát triển theo kịch bản đó ——

Trác Lí điều chỉnh hướng chạy, sau đó vọt vào thang máy, lúc cô vừa vào thang máy đã đụng mặt một người đàn ông.

Mà người đàn ông này không ngừng di chuyển vị trí để tránh bị đụng phải, chỉ có điều Trác Lí cũng không ngừng đổi hướng, cho nên, kế hoạch trốn tránh của anh ta hoàn toàn không có kết quả. Cuối cùng, người đàn ông trong thang máy sợ lực quá mạnh, đành ôm lấy vật thể đang lao tới. Là ôm lấy.

Mặc dù như vậy, người trong thang máy kia vẫn bị Trác Lí đụng không nhẹ.

Trác Lí nghe thấy người đó kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu đó đã thức tỉnh cô. Đứng, thức tỉnh, bởi vì lúc đâm đầu vào thang máy cô sợ mình sẽ bị thương nặng, nên nhắm tịt cả hai mắt lại. Đợi đến lúc cô mở mắt ra: người tốt kia đang tức giận nhìn chằm chằm vào cô. Sau đó, hung hăng đẩy cô ra.

“A. Thật xin lỗi.” Trác Lí tự giác biết sai, không so đo với sắc mặt thối của anh ta. Quan sát kĩ một chút, người đàn ông này có chút quen mắt, cô tiếp tục hỏi, “Anh. Anh không sao chứ?”

Lông mày xinh đẹp của anh ta nhăn lại, ánh mắt sắc bén nhìn Trác Lí giống như Trác Lí đã giết tổ tông tám đời của anh ta, nhìn thấy cô phải đề phòng cảnh giác.

“Còn chưa chết.” Anh ta nói nhỏ, cúi đầu xuống nhìn đồng hồ đeo tay.

Tư thế nhìn đồng hồ này thuận tiện nhắc nhở Trác Lí một chuyện khác, cô cũng nhanh chóng giơ cánh tay còn đeo túi màu xanh lên, mẹ kiếp, còn nửa phút. Quay đầu lại nhìn, đã lên đến tầng 10, hình như cô chưa nhấn chọn tầng, cô giơ tay nhanh chóng nhấn.

“Tiên sinh, có thể để lại phương thức liên lạc, tôi không có điện thoại (điện thoại di động của cô hôm qua đã bị ném hỏng), nhưng mà, tôi sẽ liên lạc với anh. Nếu như. Tôi nói là nếu như, anh có vấn đề gì thì có thể.”

“Không có quan hệ gì tới cô.” Người đàn ông lạnh lùng ném lại một câu, đúng lúc tới tầng 10, “Đinh” một tiếng, cửa thang máy mở ra. Trác Lí nhìn theo bóng lưng anh ta bước ra khỏi thang máy, chợt rung mình một cái. Trời ơi. Người đàn ông này tới từ Bắc Cực hay Nam Cực vậy?

Trác Lí hoàn toàn không biết được rằng, vừa rồi anh ta bị thương không phải do cô đụng, mà là do ôm lấy cô.

Trác Lí vừa chạy vào phòng, một giây sau đó, mỹ nữ tóc xoắn Vu Thu Thủy và Vương Hiểu Mai đi từ nhà vệ sinh ra, vì vậy, không có ai bắt được cô cả.

Trưởng bộ phận nhân sự là một người đàn ông không quan tâm mọi sự xung quanh tên là Ngô Tập Kính, Vu mỹ nhân nói với Trác Lí, Ngô Tập Kính là người nhà của ông chủ mới, chỉ cần đến nhận lương, không cần quan tâm đến chuyện khác. Đôn Mã ông chủ của《 Đô thị tình anh 》chẳng bao giờ tới đây cả, vì vậy bộ phận nhân sự toàn bộ giao cho Vương Hiểu Mai. Chỉ cần không đắc tội với Vương Hiểu Mai thì cuộc sống ở đây cũng không khó khăn lắm.

Cất đồ, dọn dẹp lại bàn một chút, Trác Lí chính thức bắt đầu một ngày làm việc. Lúc ở nhà, cô đã lên sẵn chiến lược để đối phó với Viên Khởi Lương.

Một nhà báo người Mỹ Mike Wallace, ông ta có một câu nói mà Trác Lí rất tâm đắc: Đối với bóng tối và ánh sáng đều phải có một tinh thần bất khuất, dựa trên tinh thần kiên trì và bền bỉ, vạch trần các tội ác cùng bất công. Tuy ông có tính cách rất khó chịu, nhưng lại làm Trác Lí rất ấn tượng.

Vu Thu Thủy nói với cô: Viên Khởi Lương là một《 tình anh 》nổi danh trong danh sách “mục tiêu phỏng vấn”, người có thể phỏng vấn được quyền anh ta sẽ nhận được một khoản tiền thưởng, không rõ là bao nhiêu nhưng chắc chắn là không nhỏ, hơn nữa, sau khi phỏng vấn được anh ta, chắc chắn sẽ phỏng vấn được các đối tượng khác trong “mục tiêu phỏng vấn”.

Một điểm này thôi cũng đủ để hấp dẫn sức chiến đấu không ngừng sinh sôi của Trác Lí. Vì vậy cô thực thi chính sách: mặt dày.

Chiều thứ nhất: công kích bằng điện thoại. Nhưng chiều này lại trực tiếp bị chặn ngay ở quầy tiếp tân rồi. Trác Lí định giả làm người bị hại để tiếp cận Viên Khởi Lương, sau lại nghĩ người này ghét nhất là bị lừa nên thôi.

Chiều thứ hai: tự mình tới đó. Chiều này có chút khó khăn, bởi vì Trác Lí chỉ là một thực tập sinh, ngay cả thẻ phóng viên cũng không có. Lúc cô vác bộ dạng tiểu tuy đến văn phòng luật sư Sự Vụ Sở, lễ tân ở đại sảnh đã trình trọng trao đổi nghiêm túc với cô, lúc này cô mới phát hiện ra: nhân viên ở đây đã luyện được công phu đỉnh cao, cho dù là người nhanh miệng như Trác Lí cũng đành bị cản lại ở ngoài cửa.

Chiều thứ ba: tiếp cận từ xa. Sau khi phỏng vấn một nhân viên nhỏ ở đó Lý Nhất Phàm, Trác Lí tìm được một thông tin cực lớn —— tất cả các “tình anh” ở cao ốc Hào Mã có một hệ thống trao đổi thông tin nội bộ. Trong hệ thống trao đổi thông tin này, mỗi nhân viên đều có một ID riêng, lúc rảnh rỗi bọn họ có thể dùng ID được cao ốc trang bị để nói chuyện phiếm. Đây đã trở thành một điểm đặc biệt của cao ốc Hào Mã, cũng trở thành sở thích của nhân viên ở đây.

Còn nữa, cô tìm được ID của Viên Khởi Lương từ Lâm Thạc, mặc dù Lâm Thạc có khẳng định với cô, Viên Khởi Lương chưa từng sử dụng ID đó, nhưng Trác Lí vẫn cảm thấy cuộc đời có chút ánh sáng, có hi vọng kiếm được tiền.

Cô quyết định thực thi chiến lược “tiếp cận từ xa”: ID của Viên Khởi Lương vẫn là tên ban đầu được cấp —— một dãy số 070911. ID của Trác Lí đã được đổi thành bức màn màu đen —— đây là tên cô dùng để chơi game.

Qua giới thiệu của hệ thống cô tìm được cửa sổ chat, mở ra, nhập vào một nội dung như sau:【 Tôi hỏi bạn, có một loại người mà mỗi ngày bạn đều gặp

phải, bạn không biết họ, họ cũng không biết bạn, đó là ai? ❶

Gửi đi.

Tim của Trác Lí treo ngược lên, cô nghĩ, cái này gửi đi chỉ có thể nhận được một trong hai kết quả: loại thứ nhất, Viên Khởi Lương không nhìn thấy. Không nhìn thấy cũng tốt, cô sẽ tỉnh tâm. Loại thứ hai, Viên Khởi Lương sẽ đọc, thấy được cũng tốt, như vậy công việc của cô mới có hy vọng, công cuộc kiếm tiền mới có triển vọng.

Sau khi Viên Khởi Lương đọc được sẽ có hai loại phản ứng: thứ nhất sẽ không trả lời cô, lời tin nhắn của cô đi, thứ hai là anh ta sẽ trả lời cô, nói cô nhầm chán.

Kết quả là, cách giờ tan tầm 10 phút, Viên Khởi Lương vẫn chưa trả lời tin nhắn của Trác Lí.

Chỉ là, Trác Lí vẫn kiên cường nhấn thêm một tin:【(*^__^*) hi hi. Không biết ư, sắp tan sở rồi nha. Đáp án chính là người đi đường. Ha ha. ❷

Gửi đi.

Trác Lí không chờ Viên Khởi Lương trả lời nữa.

Trác Lí là một người hết sức sáng sủa, sáng sủa ở đây chính là: cô gặp ai cũng cười rất mãn nguyện. Cho dù là bác bảo vệ ở cao ốc, vì vậy bọn họ liền nhớ tới cô, không giống như những nhân viên nữ khác, mà là cô gái —— má lúm đồng tiền.

Trác Lí rời khỏi công ty, chen chúc trên xe buýt, thời gian về đến nhà rất dài. Nhưng cho dù lâu đến đâu cô vẫn có thể về nhà trước 7 giờ. Còn Trác Ý —— chị gái của cô —— một người phụ nữ chưa đến 10 giờ chưa về nhà.

Một buổi tối đi làm về, Trác Lí nhìn thấy chị gái xinh đẹp của cô đứng ở dưới lầu, đang hôn một người đàn ông, đúng, là hôn môi, vô cùng quyến rũ.

Hình ảnh này cũng không phải là quá ngạc nhiên đối với Trác Lí, trước kia cô từng nhìn thấy ở sân kí túc xá, bên hồ nước, trước giảng đường, ở sân trường, hoặc nhiều chỗ khác, các cặp tình nhân vô tư hôn môi nhau.

Nhưng!

Đôi nam nữ này, một người là chị gái cô, người còn lại chính là người đàn ông tóc vàng! Người đàn ông tóc vàng đó chính là —— Viên Khởi Lương, cho dù trời rất tối, chỉ có ánh sáng từ đèn đường nhàn nhạt, cộng thêm mắt Trác Lí bị cận, hơn nữa cô đang núp ở chân cầu thang, nhưng cô vẫn nhận ra người đàn ông tóc vàng kia, bởi vì bông tai của anh ta, bởi vì yêu khí trên người anh ta, cho dù đến đâu cũng toả ra mạnh mẽ.

Trác Lí im lặng, cô suy nghĩ: chị gái cô chú trọng ánh mắt của người khác như vậy, lại dám công khai hôn một người đàn ông ngay dưới sân nhà mình. Xem ra sức quyến rũ của Viên Khởi Lương tuyệt đối không tầm thường.

Sau khi về nhà, Trác Lí mới phát hiện ra, người tò mò chuyện bát quái không phải chỉ mình cô: ba Trác đang đứng ở bên cửa sổ nhà vệ sinh nhìn xuống, còn mẹ Trác thì đang nhìn từ cửa sổ phòng ngủ. Mặc dù hai người bọn họ, một người thì cận thị, một người thì viễn thị, nhưng hai người vẫn vô cùng vui mừng, thỉnh thoảng còn hét lên.

Trác Lí nghĩ tới một câu: đêm tối cho chúng ta một cặp mắt đen, chúng ta dùng nó để tìm kiếm gian tình.

Trác Lí chậm chạp ăn cơm xong, dọn dẹp bát đĩa đã là nửa tiếng sau. Ba mẹ cô đã trở về đại bản doanh (phòng ngủ lớn) tiến hành thương lượng bí mật. Nhưng Trác Ý vẫn chưa vào nhà.

Trác Lí thầm nghĩ: mẹ kiếp, hai người không thấy thiếu Oxi sao?

Tiểu quỷ Trác Lí lập tức nhảy ra phản bác: Đồ ngốc! Người không biết hôn môi cũng có thể thở sao? Mà coi như không thở được đi, vẫn còn nghỉ giữa hiệp mà.

Đợi đến khi Trác Lí bước ra từ nhà tắm, Trác Ý cuối cùng cũng vào nhà. Đèn phòng khách dội vào không mặt đầy ý xuân của cô. Trác Ý lần đầu tiên được chiêm ngưỡng: chị gái thông minh xinh đẹp của cô, cũng có thể cười đến ngu ngốc như vậy.

Một khắc này, Trác Lí đưa ra kết luận: Người đàn ông tà mị đó, Viên Khởi Lương tiên sinh, đã hoàn toàn chinh phục được Trác Ý.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ngày thứ ba đi làm, Trác Lí dậy từ rất sớm, điều làm cô ngạc nhiên chính là: cô không cần tới đồng hồ báo thức hay bất cứ công cụ báo thức nào. Cô nhanh chóng đánh răng, rửa mặt; sau đó tức tốc ăn sáng; rồi thay đồ, đi giày thể thao; trang điểm nhanh gọn; nhanh chóng rời khỏi nhà.

Suốt trên đường đi, Trác Lí chú tâm phân tích lại sự thay đổi của bản thân, cuối cùng cô cũng hài lòng đưa ra được một kết luận: Cuộc đời cô đã tìm được thử thách mới, cô đã tìm được giá trị để tồn tại, đó chính là —— giải quyết Viên Khởi Lương. Hoặc nói một cách thực tế hơn —— cô cần phải kiếm tiền. Cũng có thể nói một cách cao quý hơn —— cô muốn mình tiến bộ.

Tóm lại, mặc kệ là lý do gì, cô không muốn sống mà không có lý tưởng.

Suy nghĩ xong, tâm trạng cô trở nên thoải mái hơn rất nhiều, khoe miệng nâng lên. Cứ cười như vậy tới tận cao ốc Hào Mã, cười với bác bảo vệ, cười với tất cả nhân viên, bao gồm cả Vương Hiểu Mai.

Trác Lí là một ‘nhân tài’, là một người có dục vọng mạnh mẽ, cô đặc biệt ghi nhớ bộ dạng lúc nói câu ‘Got it’ của Vương Hiểu Mai, vì vậy, chỉ mới ngày đi làm thứ ba, Trác Lí đã lôi kéo được phần lớn người trong bộ phận phòng vấn.

Trác Lí có một châm ngôn sống: Life is beautiful, and the sun is shining brightly (cuộc sống tươi đẹp, và ánh mặt trời đang toả sáng rực rỡ), câu châm ngôn này chứng thực cho hành động kiên trì của cô đối với Viên Khởi Lương.

Hôm đó, cô vẫn tiếp tục gửi đi một tin nhắn:【Đồ bạn, nếu một người mập rơi từ tầng 12 xuống thì sẽ biến thành cái gì?】

Gửi đi.

Thực ra Trác Lí chỉ cần xem một chút các số phát hành trước đó, giúp đỡ một số việc lật vật mà các tiền bối giao cho, nhưng cô lại quá hiếu học, chăm chỉ, Trác Lí chủ động xin theo các tiền bối xông pha chiến trận, ra ngoài đi phỏng vấn.

Lý Nhất Phàm đành mang theo Trác Lí ra ngoài.

“Hạt gạo, anh có biết luật sư trưởng Viên Khởi Lương không?” Lý Nhất Phàm không có xe riêng, vì vậy bọn họ vẫy taxi đi. Đối tượng phỏng vấn lần này là giám đốc một công ty thực phẩm lớn, đối tượng bỏ tiền ra để được đăng báo. Tiền chi ra là để trả tiền phí dịch vụ cũng như nhuận bút viết quảng cáo trên《Đô thị tình anh》.

“Viên Khởi Lương? Tôi chỉ biết anh ta thông qua báo chí thôi.” Lý Nhất Phàm bắt đầu nói, sau đó làm vẻ mặt suy tư, rồi ngạc nhiên hỏi, “Cô cũng giống đám Thu Thủy sao?”

“Giống cái gì?” Trác Lí không hiểu.

“Bọn họ mới đầu vào cao ốc Hào Mã cũng suốt ngày lảm bảm là muốn câu anh ta.” Lý Nhất Phàm vừa nói vừa để ý tới vẻ mặt của Trác Lí, sau khi nhận thấy không có gì đặc biệt mới yên tâm quay đầu đi.

“Hừ, câu một tên yêu nam làm gì chứ.” Trác Lí khinh thường nói, ngay sau đó lại hỏi, “Nếu phỏng vấn độc quyền anh ta sẽ được thưởng một khoản lớn đúng không?”

“Đúng.”

“Tại sao?”

“Phần lớn độc giả của《Đô thị tình anh》đều là phụ nữ, ở trong giới trí thức, Viên Khởi Lương chính là một con kim quy lớn, tất cả phụ nữ độc thân đều muốn tìm hiểu kĩ, sau đó tiếp cận anh ta.” Lý Nhất Phàm thấy Trác Lí không có hứng thú về phương diện nam nữ với Viên Khởi Lương, cũng không kiêng kị nói ra những tin tức bất quá anh ta nghe được.

“Trời ơi. Dạo này phụ nữ độc thân đều bị điên hết rồi sao?”

“Nói cho cô biết một tin còn lớn hơn.”

“Gì vậy?”

“Chủ tịch trên danh nghĩa của《tình anh》đã chọn ra ‘The best man for one night stand’(người đàn ông tốt nhất để tình một đêm).” Lúc nói câu đó, vẻ mặt Lý Nhất Phàm không hề giống một người đàn ông, mà cực kì giống một người phụ nữ đang hóng chuyện bát quái.

Cách nói chuyện cùng với vẻ mặt của Lý Nhất Phàm về sự kiện đó làm cho Trác Lí cảm thán: đàn ông làm trong tạp chí, giới tính cũng không quá ổn định.

Nghĩ đến đó, Trác Lí lại cảm thấy buồn nôn. Không chú ý mà ngồi cách Lý Nhất Phàm một khoảng xa. Mặc dù Lý Nhất Phàm có khuôn mặt thanh tú động lòng người, nhưng mà Trác Lí không thích mấy anh chàng quá trẻ con.

Phòng vấn rất thuận lợi, vì vậy Lý Nhất Phàm và Trác Lí rút quân sớm, hai người trở lại cao ốc Hào Mã trước giờ tan làm buổi chiều. Trước lúc đi Trác Lí quên thay giày thể thao, đến lúc trở lại toà soạn, ngồi xuống ghế cô mới phát hiện ra mất cả chân cùng gót chân của mình đã sưng vù lên.

Trước khi tan sở, cô theo thường lệ vào hệ thống của cao ốc, gửi một tin nhắn:【 Đáp án chính là một cục thịt chết. O(∩_∩)O, bạn lại không đoán đúng rồi. 】

Trác Lí chọn cách kể chuyện cười này thực ra cũng dựa vào một tấm gương trước đó, lúc trước, bạn cùng phòng kí túc của cô theo đuổi một anh bạn ở bên khoa nghệ thuật, nam sinh đó nổi tiếng là một tảng băng lớn, nhưng chỉ dựa vào một tài khoản QQ, mỗi ngày kiên trì kể chuyện cười, cuối cùng không tới một tháng bạn cùng phòng của cô đã thành công cưa đổ tảng băng kia. Anh ta còn sáng tác một bài hát tên là ——《 Em là mặt trời của anh 》tặng cho cô ấy. Sau đó, một bạn học cùng câu lạc bộ với cô nói rằng, kể chuyện cười để cưa cẩm cũng rất hợp lý. Từ trên góc độ tâm lý học mà nói, loại hành vi này được gọi là thu phục.

Hai ngày sau, cũng chính là ngày thứ năm đi làm của Trác Lí, có một sự cố xảy ra.

Giống như những ngày bình thường, Trác Lí rời giường, ăn sáng rồi đi làm. Cô sống ở một toà nhà chung cư cũ không có thang máy, nhà cô ở tầng 3, cho dù chỉ là quãng đường ngắn như vậy, cho dù là Trác Lí đang đi giày thể thao, nhưng vì không cẩn thận nên cô té ngã một cái.

Bị ngã không nghiêm trọng lắm nhưng lại khiến cho Trác Lí muộn giờ làm, lúc cô lê lét thân thể đầy thương tích tới cao ốc Hào Mã thì đồng hồ đã điểm 8 giờ 30 phút. Lúc đi qua công cao ốc, bác bảo vệ hết sức dè dặt hỏi, “Tiểu Trác, sao lại bị thương thế này?” Cao ốc Hào Mã có ba người bảo vệ, hai người đã lớn tuổi và một thanh niên trẻ. Người có quan hệ tốt nhất với Trác Lí chính là bác bảo vệ đang ân cần hỏi thăm cô, bác Phương.

“Cháu bị té ngã.” Trác Lí bất đắc dĩ nói, nở một nụ cười tươi rói, “Cháu đi lên trước đây ạ.”

Sau đó, đỡ cái chân bị thương đi về phía thang máy.

Đến toà soạn《 đô thị tình anh 》，phần lớn ký giả đều đã ra ngoài phỏng vấn, chỉ còn Lâm Bồi cùng Lý Nhất Phàm vẫn còn ở lại. Thấy vẻ mặt xui xẻo của Trác Lí, Lâm Bồi đi tới, an ủi nói, “Lí Lí, cô tốt nhất nên sớm mua điện thoại đi, để lỡ có chuyện gì xảy ra, bọn tôi còn biết đường mà nói giúp cô.”

“Sao vậy?” Đặt túi lớn túi nhỏ xuống, Trác Lí thấp thỏm ngồi xuống.

“Bà hoàng Vương gọi cô tới phòng làm việc của cô ta.” Lâm Bồi bung một ly sữa tươi, vỗ nhẹ bả vai Trác Lí, Trác Lí bỗng rung mình một cái.

Lý Nhất Phàm quay đầu từ phía máy tính nhìn sang, “Hạt gạo nhỏ, lần này đi lành ít dữ nhiều, nhớ bảo trọng.” Sau đó quay lại tiếp tục vui đùa vào máy tính trước mặt.

Trác Lí không thể không nén cơn đau, đi tới phòng làm việc của Vương Hiểu Mai.

Im lặng đứng nghe bài “Thánh ca” dài hơn 40phút, trong đó tần suất xuất hiện của từ “Got it” là vô cùng lớn. Lúc cô trở lại bàn làm việc đã là 9 giờ rưỡi, mở máy tính lên, vô đầu một cái, hôm nay cô chưa gửi tin nhắn ‘ mỗi ngày lạnh lẽo ’ cho Viên Khởi Lương, vội vàng gửi tin.

Nhập vào:【 Xin lỗi, hôm nay xảy ra một chút sự cố ngoài ý muốn, vì vậy gửi tin hơi trễ :- (Câu hỏi hôm nay là: đều là da, vậy da cộp và da sư tử, da con nào tệ nhất? 】

Gửi đi.

Trác Lí vẫn luôn tự hỏi bản thân: liệu biện pháp này của cô có hiệu quả hay không?

Mỗi lần như thế, đáp án tất nhiên sẽ là: có thể có, cũng có thể không. Nhưng nếu không thử thì chắc chắn sẽ không có kết quả.

Cô cũng nghĩ tới các biện pháp khác: ví dụ như, cô sẽ đứng ở dưới nhà của mình, trực tiếp chặn anh ta lại, sau đó dùng danh nghĩa em gái Trác Ý. Nhưng suy nghĩ lại, cô có chết cũng không dựa vào Trác Ý.

Nói trắng ra: cô muốn khiêu chiến.

Nhưng điều rõ ràng ở đây là: đối phương lại không hề để ý tới cô một chút nào.

Trác Lí chỉ có thể buồn bã mà nghĩ: anh ta thật sự muốn giấu diếm mọi tin tức.

Mười hai giờ rưỡi, giờ ăn trưa đã quá nửa tiếng, Vu mỹ nhân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Trác Lí, cắt ngang suy nghĩ của cô, “Lâm Thạc nói tôi dẫn cô đi ăn cơm, anh ta có chút việc bận phải đi trước.”

“A.” Dọn dẹp qua bàn làm việc, Trác Lí tập tễnh đuổi theo Vu mỹ nhân, Vu mỹ nhân cũng bước chậm lại, dịu cô đi ra ngoài.

“Vẫn còn đang suy nghĩ tới chuyện phỏng vấn Viên Khởi Lương hả?” Thấy bộ dạng vô cùng phiền não của Trác Lí, Vu mỹ nhân ân cần hỏi, đưa tay nhấn thang máy.

“Ừ, đúng là đau đầu.” Trác Lí nói thật lòng.

“Đáng tiếc, trong bạn bè của tôi không có ai quen biết anh ta, nếu không chuyện phỏng vấn đã dễ hơn nhiều rồi.” Qua giờ tan làm buổi trưa, trong thang máy hiện tại chỉ có Trác Lí và Vu Thu Thủy.

“Tôi thì có chút quen biết anh ta, nhưng lại rất khó để nhờ vả.” Trác Lí oán trách thở dài.

Mắt Vu Thu Thủy đột nhiên mở to, “Cô có quen biết Viên Khôi Lương sao?”

Trác Lí quay đầu lại nhìn về mặt của Vu Thu Thủy, phản ứng của cô ấy có hơi khoa trương, bữu môi nói, “Cũng không hẳn là quen biết, chỉ là biết qua qua thôi. Cô không biết anh ta là người như thế nào đâu”

Lúc này, thang máy vừa tới tầng 18, có một người tiến vào, Trác Lí nói chuyện quá hưng phấn, không chú ý tới việc đó.

“. Anh ta quả thật chính là một cậu ấm đào hoa Cô nói xem, một sắc nam nông cạn như Viên Khôi Lương làm sao có thể lên bìa《đô thị tình anh》của chúng ta chứ? “đ ấ L’Q đ Lúc này, Trác Lí mới thấy Vu Thu Thủy đang nháy mắt với cô, mặt mỹ nhân còn đang kìm nén đến đỏ bừng, Trác Lí suy nghĩ nửa còn cho là cô ấy bị ngạt thở, đợi đến khi quay đầu lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đứng bên cạnh mình, lúc này cô mới nhận ra: Vu Thu Thủy nhìn thấy trai đẹp.

Chỉ là, người đàn ông mặc tây trang màu đen này chính là người mà cô đã gặp mấy hôm trước, sắc mặt của anh ta hôm nay còn tệ hơn cả lần trước. Trác Lí thấy thế liền im lặng, coi như không nhìn thấy anh ta, quay lại tiếp tục thao thao bất tuyệt về ‘Viên Khôi Lương’, “. Tôi thật sự không tin loại đàn ông như anh ta lại có thể làm được luật sư trưởng? Hừ, tôi coi thường nhất cái loại công tử đó.”

“Khụ khụ khụ”, Vu Thu Thủy không thể không lên tiếng cắt đứt cơn bất bình của Trác Lí, thuận quay về phía bức tường thang máy chỉnh lại tóc của mình, hỏi, “Trưa nay ăn cái gì đây?”

Trác Lí không nhận ra được ý nghĩa ảo diệu bên trong, nhưng một chữ ‘ ăn ’ này cũng khiến cô ảo não .

“Gần cao ốc Hào Mã có quán ăn nhỏ nào không, hoặc tiệm ăn nhanh á?” Trác Lí chùng người xuống, trong người cô hiện tại chỉ còn 30 tệ, hơn nữa còn là sáng nay kì kèo xin mẹ. Trác Lí tính toán: mẹ cô chắc chắn ngày mai, ngày mốt, nhiều ngày sau nữa sẽ không cho cô tiền tiêu vặt. Bà muốn Trác Lí đi xin Trác Ý.

Tuy nhiên, nếu bắt cô đi hỏi Trác Ý thì thà cô không cần.

“Tôi không biết quán nào gần đây cả.” Vu Thu Thủy năm vừa tròn 23 tuổi, là cô gái trẻ độc thân, tướng mạo xinh đẹp. Lúc này, cô đang dốc toàn tâm sức để thu hút chú ý của người đàn ông bên trong thang máy, vì vậy, lời nói của Trác Lí cô căn bản không lọt tai chữ nào.

“Tôi chỉ có 30 tệ, cô nói xem chúng ta nên đi ăn cái gì đây?” Trác Lí vừa nói ra, chân mày của Vu Thu Thủy liền cau lại —— bởi vì cô nhìn thấy người đàn ông kia cũng đang nhíu mày.

“Tôi mời cô, không phải chỉ là một bữa cơm sao?”

Trác Lí cười tươi, một lần nữa lấy lại bộ dạng nhà giàu mới nổi.

Thang máy đi xuống tầng 1, người đàn ông mặc tây trang màu đen đã đi xa, Vu Thu Thủy mới trùng mắt với Trác Lí, “Cô khẳng định cô có biết Viên Khôi Lương?”

Trác Lí còn nghe thấy tiếng nghiêng răng của Vu mỹ nhân.

“. Khẳng định. Có biết.” Không rõ ý tứ, cô còn cố nói thêm

“Mẹ nó! Cô không biết người đàn ông vừa rồi trong thang máy chính là Viên Khôi Lương sao!”

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Trác Lí khẳng định chắc chắn rằng kiếp trước cô chọc phải thần xui xẻo, hoặc ít nhất là sao chổi rồi. Ngồi trước mặt cô bây giờ là đồ ăn cùng mỹ nhân, chỉ là về mặt của cô lại vô cùng tru sầu.

Cô ngàn vạn lần không nên đi xem mắt cái tên “Viên Khôi Lương” giả mạo kia, ngàn vạn lần không nên đi trễ mà lao đầu vào anh ta, ngàn vạn lần không nên nói xấu sau lưng người khác Ngàn vạn lần không nên.

Lúc học đại học Trác Lí hay diễn những vai nhỏ bé yếu thế, lúc đó nhạc nền thường rất thể lương, sau đó nhân vật nữ gào khóc tang thương: ôi cái thân tôi trời đất ơi

Giờ phút này Trác Lí cũng hét trong lòng: Trời ơi, sét đánh chết tôi luôn cho rồi.

“Kim nén bi thương, kim nén bi thương.” Vu mỹ nhân gấp một miếng thịt, đưa vào miệng nhai ngấu nghiến.

“Tôi nghĩ là mình nên đi gặp Vương Hiểu Mai.” Trác Lí chống tay lên trán, quả thật nên suy nghĩ tới đường lui cho mình.

“Hừ, tôi còn tưởng cô có tiền đồ chứ. Mới gặp chút gian nan đó đã thấy nản rồi sao?” Vu mỹ nhân nhìn người rất chính xác, cô biết Trác Lí sẽ không từ bỏ.

“Đây mà là tai nạn nhỏ sao? Tôi nghĩ cả đời này anh ta sẽ không bao giờ nói với tôi một câu nào.”

“Viên Khởi Lương là một tảng băng điển hình, anh ta sẽ không để tâm tới người lạ.”

“Có ý gì?”

“Chính là, anh ta nhất định sẽ không thêm nhớ mặt cô.” Vu Thu Thủy nói xong lại cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm.

“Thật sao?”

“Nói nhảm. Lúc trước Lâm Bồi mặt dày chạy theo anh ta phỏng vấn hơn hai tháng, đụng mặt anh ta không dưới hai mươi lần, nhưng anh ta lại không hề nhớ Lâm Bồi là ai.”

Câu này giống như ánh sáng mặt trời, trong nháy mắt chiếu sáng tâm hồn Trác Lí, d2 Lq;d giờ khắc này cô như được động viên khích lệ, cô đã hiểu ra《sắt thép đã được tôi luyện như thế nào》. Cô nở nụ cười sung sướng, giống như mùa xuân đã về.

Cô quyết định lại tiếp tục chiến dịch mặt dày. Thời buổi bây giờ chỉ có mặt dày hơn, không có dày nhất.

Buổi chiều, Trác Lí giúp Lý Nhất Phàm chỉnh sửa lại bản thảo một chút, sau đó, cô ngồi ở trên ghế, cực kỳ nghiêm túc nghiên cứu sách báo của toà soạn.

Thời gian nghỉ giải lao buổi chiều, ở toà soạn đột nhiên lại truyền đi một tin tức kinh động.

Tin tức này được truyền đi từ trường bộ phận nhân sự Ngô Tập Kính, sau đó từ những người thân cận của trưởng phòng Ngô —— những người ở bộ phận nhân sự, theo cấp số nhân truyền qua miệng rất nhiều người, truyền tới tai Trác Lí.

“Ngũ Khâu Thực đắc tội với ông cụ nhà họ Ngũ, bị điều xuống《đô thị tình anh》giữ chức tổng biên tập, thứ hai tuần sau tới nhậm chức.”

Lý Nhất Phàm chép miệng, ánh mắt hoài nghi.

Vu mỹ nhân thì ngược lại, cô nói thêm, “Nghe nói chuyện lần này còn huyền ảo hơn, Ngũ thiếu gia rơi vào lưới tình rồi.”

“Thu Thủy, sao cô dám khẳng định vậy?” Lâm Bồi ngồi dựa vào ghế, giống lỗ tai lên nghe mọi người bàn luận.

Trác Lí nhớ lúc này Lâm Bồi còn nói mọi người đừng làm phiền cô ấy viết bản thảo.

Chẳng lẽ cái người được gọi là Ngũ Khâu Thực Ngũ đại thiếu gia này lại là một người đàn ông độc thân hoàng kim mê người?

“Bạn thân của tôi làm thiết kế trang sức ở Tỉnh Quang, cô ấy nói với tôi Ngũ thiếu gia đang yêu say đắm quản lý nhân sự của Tỉnh Quang. ÷ Box tiểu thuyết L-q' đ × Chiếc Lamborghini nổi tiếng của anh ta thường xuyên đỗ ở bãi đỗ xe của Tỉnh Quang.”

“Bạn thân của cô cũng không tận mắt nhìn thấy, sao có thể kết luận được”

“Ồ thành phố này người có thể chi số tiền lớn như thế để mua xe cũng chỉ có vị thiếu gia của chúng ta thôi. Hơn nữa bạn thân của tôi nói, toàn bộ nhân viên ở đó đều thấy quản lý của họ bước lên xe.” Vu Thu Thủy cắt ngang lời Lâm Bồi, bộ dạng khẳng định xi căng đàn này là sự thật.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy hào hứng, chỉ có mình Trác Lí là sững sờ, uống một hớp cà phê đã cảm thấy bỏng hết lưỡi.

Cái thế giới này đúng là nhỏ đến mức bi ôi. Thì ra —— cái tên Viên Khởi Lương giả mạo đó lại là cấp trên của cô —— là bạn trai mà chị gái yêu nữ của cô dám mang về nhà —— là người mà cô đã từng đi xem mắt.

Trác Lí nhảm ‘Alleluia’, lầm lẫm trong lòng: chúa Jesus, người ở trên đó chắc rất nhảm chán rồi. (~ly: ở chỗ Alleluia, mình không biết chính xác nghĩa là gì, gu gõ nói gần giống Amen, nếu sai mong các bạn bỏ qua, vì cái này liên quan đến tín ngưỡng □)

Tối hôm đó về đến nhà, Trác Lí quyết định nói lại toàn bộ chuyện xảy ra hôm xem mắt cho Trác Ý. Mặc dù thường ngày Trác Ý đối xử rất cay nghiệt với cô, nhưng cô tuyệt đối không hi vọng đoá hoa đẹp Trác Ý lại bị tên công tử đó đùa bỡn tình cảm. Hơn nữa cô cảm thấy nếu mình không nói ra, chị gái cô sẽ ngày càng lún sâu vào

Trác Ý lại về muộn, về mặt tiếp tục là một bức tranh mùa xuân.

Trác Lí tắt TV, cực kỳ nghiêm túc nói, “Chị, em có chuyện muốn nói với chị.”

Trác Ý đang cời giày ở cửa liền ngẩn người ra, ngẩng đầu ngạc nhiên, vẻ mặt nghiêm túc của Trác Lí hoàn toàn khác bình thường.

Cô mỉm cười một cách tự nhiên rồi hỏi: “Có chuyện gì?” Sau đó rót cho mình một cốc nước, ngồi xuống ghế sa lon.

“Chị đang hẹn hò với Ngũ Khâu Thực?”

Trác Ý ngẩn ra, ngay sau đó liền thu lại nụ cười, nghiêm túc quan sát Trác Lí, “Em muốn nói chuyện gì?”

“Lần trước chị nhờ em đi xem mắt, em đã gặp anh ta.”

“Chị biết, anh ấy nói với chị rồi. Em muốn nói với chị chuyện này sao?”

“Không. Em muốn nói cho chị biết, anh ta không phải là một đối tượng tốt để gửi gắm cả cuộc đời.”

Có lẽ là do vẻ mặt nghiêm túc cùng chân thành của Trác Lí, vì vậy, cho dù không hài lòng với đánh giá này nhưng Trác Ý không thể hiện bất kì một phản ứng không vui nào, cô chỉ có thể đáp lại một vẻ mặt chân thành i hệt, thờ dài nói: “Chị chính chắn hơn em.” Sau đó đặt cái cốc lên bàn, đứng dậy rồi đi.

Lúc bước vào phòng, Trác Ý quay đầu lại, chần chừ nói, “Cám ơn.”

Lời cảm ơn này của Trác Ý, Trác Lí nghe vào mà cảm thấy chua xót.

Cô và chị gái của mình quen thuộc mà lại xa lạ như vậy sao.

Cuối tuần, Trác Lí lại quay về kiếp sống của nữ otaku (chui trong nhà).

Đại khái để thể hiện cho câu cảm ơn, Trác Ý mua cho Trác Lí một đôi guốc bằng tinh tế, thuận tiện, tặng cho cô một chiếc điện thoại.

Dĩ nhiên, tất cả nhiệm vụ mua sắm này được giao cho mẹ Trác, không phải là Trác Ý tự mình mua.

Chóp mắt, một tuần mới đã đến.

Tuần này, Trác Lí có chút thấp thỏm: thứ nhất, tổng biên tập mới đến. Cô và Ngũ Khâu Thực lần đầu gặp mặt không mấy vui vẻ. Thứ hai, việc với đạo Boss Viên Khởi Lương đến nay vẫn chưa có tiến triển gì. Thứ ba, cô thật sự không có tiền tiêu vặt rồi.

Trác Lí là một người rất từ bi, từ bi ở đây chính là: lúc đi qua trạm xe buýt cô gặp một người ăn xin. Cô cho anh ta 5 tệ, sau đó lại bảo anh ta đưa lại cho cô 2 tệ.

Cô mỉm cười giải thích với người ăn xin: “Lát nữa tôi còn phải đi xe buýt về, tôi chỉ có thể cho anh từng đó thôi.”

Giải thích xong, cô cười tíu tít đi về phía trước, không biết rằng cái tên ăn xin đầu tóc bù xù ở sau lưng ném ra một câu, “Mẹ nó, dạo này cho tiền ăn xin cũng đòi tiền thối sao?”

Tiếp tục đi tới tòa soạn.

Hình như Vương Hiểu Mai đặc biệt đứng ở cửa bộ phận phòng vấn chờ Trác Lí, bộ dạng nhịn không nổi, Trác Lí đang vác theo bao lớn nhỏ, cùng với bộ đồ công sở màu xám ngấn năm không đổi, lúc này cô mới để ý, trong phòng làm việc hiện tại không có ai.

“Vương quản lý, chào buổi sáng.” Đến chỗ ngồi của mình đặt túi xuống, Trác Lí hỏi Vương Hiểu Mai mọi người đi đâu rồi, nhưng Vương Hiểu Mai hết sức không nề mặt lờ đi câu hỏi của cô.

“Đi theo tôi.”

Giày cao gót của Vương Hiểu Mai đập thẳng xuống mặt đất, âm thanh rất vang, “Cốc —— cốc —— cốc”, rất có tiết tấu.

“Hôm nay là ngày đầu tiên tổng biên tập tới nhậm chức, chú ý biểu hiện của mình.” Vương Hiểu Mai rõ ràng là đang đi trước mặt Trác Lí, đưa lưng về phía cô, nhưng giọng nói của cô ta lại rất rõ ràng, giống như đang nói đối diện cô.

“Vâng”

“Bây giờ tổng biên tập còn chưa tới.”

“Vâng.” Không trách cô còn có thời gian ở đây bắt bẻ tôi, Trác Lí nói thầm trong bụng.

Tòa soạn có một phòng hội nghị, bình thường phòng hội nghị này không mở, chỉ khi lãnh đạo lớn tới mới dùng tới. Vào phòng họp Trác Lí nhìn thấy đám

người quen thuộc Thu Thủy, Lâm Bồi và Lý Nhất Phàm, bọn họ dí dõm, mở to hai mắt cười lớn nhìn cô, Trác Lí nhấc chân chạy đến chỗ họ.

“Trác Lí, cô ngồi bên cạnh tôi.” Vương Hiểu Mai ngăn lại.

Ánh mắt Trác Lí nhìn cô ta đầy thắc mắc, mặc dù phòng hội nghị này không lớn, nhưng lại có rất nhiều người ở đây, bộ phận quảng cáo, chuyên mục, bộ phận phỏng vấn, bộ phận chụp ảnh, mười mấy người ở trong phòng, Trác Lí dừng mắt ở người đang nhìn cô cười không nín được, Lâm Thạc. Mấy ngày rồi cô không gặp anh ta, gửi một ánh mắt thăm hỏi.

Lâm Thạc lại càng cười lớn hơn, hai bà vai anh ta rung lên doạ cho mọi người một trận.

Trác Lí có chút hoài nghi về bộ dạng của mình: chẳng lẽ dung mạo của cô thật sự làm người khác buồn cười sao? Vừa gặp đã làm cho người ta phát cười?

Chờ đến lúc Trác Lí rút lại vẻ mặt méo mó, quay sang thì thấy Vương Hiểu Mai đang khoanh tay đứng quan sát cô, cô ta đề nén âm thanh nói, “Cô là người của đoàn xiếc à?” Sau đó, kéo một cái ghế ngồi xuống.

Trác Lí túng quần: vẻ mặt phong phú này cô mơ cũng không thể có được.

Mọi người uống trà nói chuyện, khoảng nửa tiếng sau, phó tổng biên tập trên danh nghĩa, trưởng phòng nhân sự Ngô Tập Kính rút cuộc cũng xuất hiện, đứng ở cửa phòng họp, anh ta dùng cái miệng hô lên một tràng tiếng phở thông không đạt chuẩn: “Mọi người cùng hoan nghênh tổng biên tập Ngũ Khâu Thực nào.”

Trác Lí dụi dụi con mắt, ngoáy lỗ tai, xác định mình không nghe lầm, cũng xác định mình không có xuyên đến thời kỳ giải phóng.

Định thần lại một lần nữa, lúc này mọi người trong phòng họp đều đứng lên, tất cả đều bày ra bộ dạng ‘nhiệt liệt hoan nghênh tổng biên tập Ngũ, tổng biên tập Ngũ thiên thu vạn tải vạn tuế vạn tuế vạn tuế’.

Thật ra thì, gương mặt thành kính nhất ở đây chính là của Trác Lí.

Những người khác vỗ tay đều giống trống con, còn Trác Lí lại dùng tư thế vỗ tay kinh điển, vô cùng dùng sức, vô cùng hưng phấn.

Tất cả mọi người đều vỗ theo một tiết tấu, chỉ mình Trác Lí là khác biệt. Vì vậy khi Ngũ Khâu Thực tiến vào, tiếng vỗ tay thưa dần, mọi người lại quay qua nhìn Trác Lí.

Ngũ Khâu Thực có dung mạo thực sự giống minh tinh điện ảnh.

Theo Thu Thủy hình dung: Ngũ Khâu Thực nếu không phải là một công tử nhà giàu, chắc chắn cũng sẽ kiếm ra bội tiền trong giới điện ảnh.

Còn hình dung của Lâm Bồi: Tôi thích nhất là phong cách của anh ta, tà mị, làm cho người ta muốn ngừng cũng không được.

Hình dung của Lý Nhất Phàm: Tôi rất ghét anh ta, có anh ta ở đây, sức hút của tôi liền sụt giảm.

Nhưng Trác Lí lại cảm giác anh ta giống một tên yêu nghiệt.

Ngũ Khâu Thực ngồi ở vị trí trên cùng, cả thân thể dựa vào ghế da, bộ dạng bất cần đời. Trác Lí sớm nghĩ rằng anh ta tới đây để làm cảnh.

Nhưng lời nói tiếp theo của Ngũ Khâu Thực lại làm Trác Lí nhanh chóng thay đổi suy nghĩ.

“Trước khi《Đô thị tình anh》bị tập đoàn Ngũ Thị thu mua, ở trong thị trường báo giới chiếm tỷ lệ khoảng 11%, sau khi thu mua xong thì không nghe nói số lượng tiêu thụ tăng lên hay giảm xuống, tôi không nắm được số liệu cụ thể, sau khi thống kê lại số liệu thì nộp cho tôi. Còn nữa, Ban Biên Tập nộp lại nội dung số tới cùng với ảnh bìa cho tôi. Được rồi, cuộc họp đến đây thôi, giải tán.” Dứt lời, Ngũ Khâu Thực rời đi ngay trước mắt mười mấy người, cực kỳ đẹp trai, cực kỳ tự nhiên.

Trác Lí há hốc miệng.

Cô không biết người đàn ông tóc vàng này lại táo bạo như vậy.

Không trách, anh ta lại có thể chinh phục được Trác Ý.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Sau khi trở lại phòng làm việc, Trác Lí tiếp tục công trình “Mỗi ngày lạnh lẽo” của mình. Trải qua một thời gian tu luyện, việc này nghiêm nhiên trở thành một hoạt động không thể thiếu trong cuộc sống thường ngày của cô, nếu như có lỡ quên (thật ra thì khả năng này không thể xảy ra) cô nhất định sẽ cả ngày không yên.

Gửi một tin nhắn:【 Có bốn người chơi mặt chược ở trong phòng ngủ, cảnh sát tới, sau đó mang đi năm người, hỏi tại sao? 】

Gửi đi.

Câu chuyện của Hứa Tam Đa đã chứng minh rằng: nếu không từ bỏ, không buông tha, cuối cùng nhất định sẽ đạt được thành công. (~ly: hình như là câu chuyện của một quan chức)

Cô vừa gửi tin nhắn đi thì thời gian buồn chuyện bát quái ở phòng làm việc lại bắt đầu. Vu mỹ nhân đi lại bàn làm việc của Trác Lí, hết sức bi thương nói, “Tại sao những đàn ông hoàn hảo trong thiên hạ mà tôi gặp đều là hoa đã có chủ cơ chứ?”

Mặc dù đang đứng ở bàn của Trác Lí, nhưng Vu Thu Thủy lại đang nói chuyện với Lâm Bồi. n Lâm Bồi cũng là một người phụ nữ độc thân lớn tuổi ở bộ phận phỏng vấn, cô và Vu Thu Thủy luôn cùng nhau bàn tán những “đề tài điên cuồng”.

Bộ phận phỏng vấn có 13 người, 8 người là nữ, cũng chỉ mới có một mình Thường Hình đã lập gia đình. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Trác Lí đưa ra một kết luận vô cùng sâu sắc: Phóng viên của《 Đô thị tinh anh 》 đều đã đạt tới cấp độ phụ nữ độc thân tài giỏi của Vu Thu Thủy và Lâm Bồi

“Vạn Hiểu Yên, không phải cô có một cuộc phỏng vấn quan trọng sao?” Vu mỹ nhân nói xong vẫn không quên tìm lời thích hợp giải tán đám đông đang vây tới.

“Hừ, đi phỏng vấn có thể đến muộn, nhưng tin tức về người đàn ông hoàn hảo thì không thể bỏ lỡ một giây.” d2L,Qđ Vạn Hiểu Yên nói rất có triết lý, “Aida, nhìn những người phụ nữ trẻ tuổi xung quanh, tôi nghĩ, việc tìm một người đàn ông là không thể trì hoãn được nữa rồi.”

“Thôi đi, không phải mỗi ngày anh chàng POLO đều phụ trách đưa đón cô sao? Muốn bọn tôi miêu tả lại cảnh tượng lúc đó không?” Vu mỹ nhân trách cứ.

“Lạc đề, lại lạc đề nữa rồi. Không phải hiện tại chúng ta đang bàn tới đồng chí Ngũ kia sao?” Lâm Bồi kịp thời mang câu chuyện trở về đúng hướng.

Bây giờ đứng ở bàn cô có 3 người phụ nữ, bên cạnh cũng có 3 người nữa đang nghe ngóng tin tức.

“Nghe nói, người phụ nữ kia cao gần 1m70.” Vu mỹ nhân cao chưa tới 1m60, đối với vấn đề này vô cùng nhạy cảm.

“1m66,5.” Trác Lí đính chính lại, Trác Ý chỉ cao hơn cô 2cm.

Ba người quay lại nhìn Trác Lí, ánh mắt thăm dò.

“Xin lỗi, cô bạn gái trong xi căng đàn mà các cô đang nói tới, đại khái là chị của tôi.” Không phải đại khái, mà chính xác là như vậy, người đó chính là chị gái của cô. Cô không muốn ở lại đây tiếp tục nghe những điều churóng tai, vì vậy cắt ngang lời bọn họ.

“Điều kiện của chị gái cô như thế nào? Có giống như trong truyền thuyết không? “ Mắt Lâm Bồi loé hai trái tim

“A.” Trác Lí lấy lại bình tĩnh, “Nếu hỏi tôi hai người bọn họ có xứng đôi hay không, thì câu trả lời chính là: tên họ Ngũ kia tuyệt đối không xứng với chị gái của tôi.” Đây là lời nói thật lòng.

Mặc dù Trác Lí rất ghét Trác Ý, nhưng cô không thể nào phủ nhận được: cuộc sống ngắn ngủi này của cô, ở trước mặt chị gái mình đều cảm thấy tự ti.

Một câu này của Trác Lí đã nhanh chóng giải tán ba người phụ nữ ở trước mặt.

Nhưng những lời này đã dẫn Trác Lí tới một số chuyện tiếp theo.

Lúc Ngũ Khâu Thực gọi Trác Lí vào phòng làm việc, cô đang nghiên cứu một bài báo, bài báo viết về câu chuyện của một tài năng, sử dụng phương pháp tự thuật Kim Tự Tháp, cô còn tìm ra một lỗi dùng từ trong bài báo, đúng lúc đó, Ngô Tập Kính tới gọi cô.

Trác Lí tưởng tượng ra, nếu Ngô Tập Kính cầm thêm một cây phát trần trong tay, sau đó nói một câu “Ta . . .”, nhất định sẽ rất giống một đại tổng quản.

Vừa thấp thỏm trong lòng, lại đường đường chính chính mà đi. Thấp thỏm là vì anh ta từng đi xem mắt cô, còn đường đường chính chính là vì đây là công việc, đến gặp anh ta thì không có gì sai. Dù sao cô cũng là em gái của Trác Ý, muốn theo đuổi chị gái, vậy cô em gái này cũng nên được đối xử đặc biệt chứ?

Trác Lí tới phòng làm việc của tổng biên tập —— Ngũ Khâu Thực ở trước mặt đang cúi đầu vào máy vi tính, bộ dạng có vẻ đang say mê với công việc, nhưng không ai biết được rằng thực ra anh ta đang chơi một trò chơi gọi là Zuma.

“Tổng biên tập, xin hỏi.”

“Mời ngồi.” Ngũ Khâu Thực tắt trò chơi, ngẩng mặt lên, tỉ mỉ quan sát Trác Lí.

Trác Lí bị mái tóc vàng cùng với cặp mắt yêu mị của anh ta làm cho toàn thân nổi da gà, có chút căng thẳng, ngồi cũng không được tự nhiên.

“Trác Lí” Ngũ Khâu Thực cầm một tập tài liệu lên, Trác Lí liếc mắt thấy đó chính là sơ yếu lí lịch của cô.

“Đúng vậy, thưa tổng biên tập.” Trác Lí một mực cung kính, có chủ vị rõ ràng.

“Nghe Vương Hiểu Mai nói, cô muốn phụ trách phòng vấn Viên Khởi Lương?”

Đây tuyệt đối là cớ tình thâm chọc, Trác Lí khẳng định chuyện này. Nhưng cô vẫn cung kính trả lời, “Vâng, tổng biên tập.”

“Có cần tôi giúp một tay không? Tôi với anh ta vô cùng thân thiết.”

“Cám ơn tổng biên tập, không cần đâu ạ.” Trác Lí nắn nắn trong bụng: anh còn thay anh ta đi xem mắt, ai mà chẳng biết hai người quen nhau.

Ngũ Khâu Thực sững sờ, ngẩng đầu nhìn Trác Lí một cách ngạc nhiên: Trác Ý nói với anh, em gái của cô là một người rất khó kiểm soát, nhưng anh lại không nghĩ cô sẽ ngang bướng đến mức từ chối ngay sự giúp đỡ của anh.

“Tổng biên tập còn việc gì nữa không?”

“Tạm thời không còn việc gì nữa.” Ngũ Khâu Thực còn đang bận nghĩ tới ký ức hôm cùng cô đi xem mắt, đợi đến lúc Trác Lí mở cửa phòng làm việc, lúc này anh ta mới đề tay đang vuốt cằm xuống, kêu lên, “Đợi một chút.”

Trác Lí dừng lại.

“Có một câu hỏi cá nhân.” Ngũ Khâu Thực nghiêng người về phía trước, hai tay chống lên bàn làm việc, im lặng nhìn Trác Lí, xem ra câu hỏi vô cùng nghiêm túc.

“Câu hỏi gì vậy.”

“Tôi muốn biết. Tôi có chỗ nào không xứng với chị gái của cô?”

Trác Lí kinh hãi: có quý! Ngay sau đó, che giấu biểu cảm khiếp sợ trên mặt, dùng một nụ cười đắc ý, trả lời hết sức rõ ràng, “Tôi không biết.”

Thứ tư, Trác Lí vội ra ngoài phòng vấn, vì vậy không có thời gian suy nghĩ câu chuyện gửi cho ‘mỗi ngày lạnh lẽo’, cô đành mang câu chuyện cũ kĩ ‘chìm cánh cụt và gấu bắc cực’ để gửi đi, sau đó vội vã cùng Lâm Bồi đi ra ngoài.

Ăn trưa ở bên ngoài xong, Trác Lí mới chạy về cao ốc Hào Mã.

Bật màn hình lên thì tin nhắn của hệ thống liền nhảy ra, cô đặt túi xuống, lúc ngồi xuống nghiêm túc nhìn tin nhắn, tìm cô bỗng nhảy lên.

【 Từ 070911: chuyện này tôi đã nghe rồi 】

Chỉ có sáu chữ, thực sự chỉ có sáu chữ, ngay cả dấu câu cũng không có. Nhưng Trác Lí chưa bao giờ nghĩ tới, sáu chữ này có thể so với việc cô chơi game đánh thắng đại Boss, giành được nhiều vũ khí, hay như đi trên đường thi nhận được 10 tệ, hoặc uống một chai trà xanh lại cào trúng ‘tặng một chai miễn phí’, cảm giác mừng điên lên.

Lúc này, Trác Lí lại càng khẳng định: phụ nữ nhất định phải nuôi dưỡng thành công.

Thời gian thư gửi tới là: 9: 17.

Sáu chữ này, Trác Lí đọc lại một lần nữa, từ từ liên tưởng: Viên Khởi Lương là một tảng băng lớn, chuyện cười này giống như thuốc chống băng, gặp lạnh sẽ hoá nóng, đánh thẳng trực diện. Xem ra, Viên Khởi Lương mỗi ngày đều xem chuyện cười của cô, có lẽ anh ta cũng đã quen với việc này rồi.

Nghĩ tới đó, miệng của Trác Lí lại nhếch lên, lúm đồng tiền bên trái lúc ẩn lúc hiện —— làm cho Lý Nhất Phạm nhìn đến ngây người.

Chỉnh đốn lại tư tưởng, Trác Lí gửi đi: 【 phiên bản 2, 3, 4 bạn cũng nghe rồi sao? 】

Gửi đi.

Dù bận rộn nhưng cô vẫn ung dung chờ đối phương trả lời.

Kết quả, chờ cả buổi chiều, Viên Khởi Lương vẫn không có tin tức gì.

Về tới nhà, Trác Lí thấy ở cửa có một đôi giày vải Bắc Kinh. Đặt túi xuống, cô nghĩ bụng: cậu đầu hói tới.

Cậu của Trác Lí là một giáo sư nổi tiếng ở khoa pháp luật của trường đại học nào đó, là người vô cùng nghiêm khắc nhưng lại rất hài hước. Ví dụ như, lúc sáu tuổi, cậu đưa cho Trác Lí một cây kẹo mút, sau đó giả làm ông già Nô-en hiền hoà nói, “ăn đi.”, chờ đến khi Trác Lí uớt nước miếng, bóc vỏ kẹo chuẩn bị cho vào trong miệng, thì cậu đầu hói lại vỗ nhẹ Trác Lí,) mang cây kẹo ném xuống đất, sau đó đột nhiên hoá thành sói xám lớn, hét lên với Trác Lí: “Về sau không được ăn kẹo nữa, ăn một lần cậu sẽ đánh cháu một lần.” Tiếp đến, dùng một món đồ chơi trẻ em gõ lên đầu Trác Lí, Trác Lí chỉ có thể lau hai hàng nước mắt chạy đi.

Nghĩ tới thôi cũng đủ để Trác Lí rùng mình.

“Ha ha ha.” —— đây là tiếng cười phóng khoáng của cậu, Trác Lí ghi nhớ rất rõ giọng điệu này.

Đi dép vào, Trác Lí định trốn vào trong phòng lại bị bắt quả tang tại trận.

“Này. Cháu gái nhỏ, định đi đâu vậy?”

Trác Lí đoán mặt mình bây giờ có thể so sánh với than được.

“Cậu, cháu . . . cháu có một bản, bản thảo, bản thảo cần phải làm gấp.” Trác Lí vẫn còn đang định nhấc chân chạy.

“Viết một bản thảo thì tốn bao nhiêu thời gian? Lại đây ngồi nói chuyện với cậu một chút đi.” Về mặt ông giống như Đức Phật, vô cùng nhân từ. Khoé mắt cong lên, dễ làm cho người ta ảo giác về sự tốt bụng của người đối diện. Chỉ là Trác Lí biết rất rõ, ở trong trường đại học mà ông dạy, Đường Chi Thiện là một trong ‘ Tứ Đại Danh Bộ ’, chuyên bắt những sinh viên trốn học, vắng mặt, gian lận, hay có hành vi xấu. Trác Lí chưa từng thấy một sinh viên nào khen ngợi cậu của mình.

Trác Lí run rẩy ngồi xuống ghế sofa, im lặng nghe giáo huấn.

“Nghe nói cháu làm việc ở Hào Mã?” Đường Chi Thiện thích uống trà, trong tay lúc nào cũng có một bình trà nhỏ, thỉnh thoảng lại đưa lên miệng. Trác Lí cảm thấy như vậy rất mất vệ sinh, vì trong bình trà đó cái gì cũng có.

“À, . . . Vâng”

“Cháu có biết nhà của cậu ở gần chỗ đó không?” Đường Chi Thiện bắt đầu lộ ra vẻ mặt không vui.

“. Biết.” Chính bởi vì biết nên mới tránh, nhưng hôm nay người cậu vĩ đại của cô cũng đã tới tận cửa rồi, tự do sau này của cô, rất nhanh thôi sẽ tan biến.

“Có tìm được nhà không?” Đường Chi Thiện lại hỏi, đôi mắt nhỏ híp lại, ngậm bình trà vào miệng.

“. Tìm Tìm được.” Nếu như nói không tìm được, Đường Chi Thiện nhất định sẽ đi tìm cô.

Khoé miệng cong lên, Đường Chi Thiện cười nói, “Bắt đầu từ ngày mai, buổi trưa tới nhà cậu ăn cơm.”

“Không nên làm phiền mẹ ạ?” Trác Lí đau khổ, vẻ mặt như người sắp chết.

“Mẹ của cháu còn chưa già tới mức đó, huống hồ, cũng không phải một mình cháu tới ăn.” Đường Chi Thiện khẽ nâng mí mắt lên, vẻ mặt tìm kiếm xung quanh, “Chỉ gái cháu còn chưa về nhà sao?”

“Đạo này nó còn đang bận yêu đương.” Mẹ Trác đi từ phòng bếp ra, trả lời câu hỏi của cậu với vẻ mặt vô cùng hạnh phúc, giống như chuyện yêu đương của Trác Ý là chuyện vô cùng đáng mừng. Đi theo sau là ba Trác, hai người mỗi người bưng một đĩa trái cây.

“Yêu đương?” Mặt Đường Chi Thiện trầm xuống, “Với ai?”

“Không biết, tôi không quản nó, miễn là nó thích, bọn tôi sẽ không phản đối.” Mẹ Trác ngồi xuống, bảo Đường Chi Thiện ăn trái cây.

Thời điểm này, Trác Lí đã mong tới thời điểm này biết bao, các vị trưởng bối cuối cùng cũng chuyển hướng sang người “nữ vương”, {người vô hình} như cô có thể vô hình mà rời đi.

Nhưng ngay khi cô vừa mở cửa phòng mình ra, Đường Chi Thiện đã ném cho cô một câu, “Trác Lí, đừng trốn, ngày mai nếu cháu không ngoan ngoãn tới nhà cậu, cậu sẽ đi tới toà soạn để đón cháu, cậu vẫn có thể đạp xe đạp chở cháu đi.”

Trác Lí thực sự muốn bay lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Sáng thứ năm, Trác Lí thấp thỏm lo âu tới nhà cậu, lúc tới nơi cảnh tượng cô nhìn thấy làm cô phải cảm thán lên: trái đất này đúng là tròn, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, phong cảnh ở chốn này thật nên thơ.

Ông trời đã đổ một trận cầu huyết xuống người cô —— cô nhìn thấy Viên Khởi Lương, anh ta đang ngồi trên ghế salon đọc sách. Bây giờ đang là đầu mùa xuân, anh ta mặc một cái áo khoác len mỏng màu đen, mái tóc đen bóng cùng với cái cổ trắng ngà, nhìn từ một bên, gò má đỏ, thực sự rất đẹp.

Đường Chi Thiện mở cửa đưa cô vào, sau đó bảo cô ngồi ở phòng khách.

Trác Lí biết, cậu của cô lúc ở nhà, bao giờ cũng là cả hai vợ chồng vào bếp cùng nhau. Như vậy có nghĩa là, lúc cậu với mợ nấu ăn thì trong phòng khách chỉ có cô và Viên Khởi Lương.

Chỉ có hai người?

Đây chính là một cơ hội tốt. Chi là, Trác Lí một lần thì đâm đầu vào anh ta, lần khác thì lại chửi bới anh ta một trận, muốn người ta không nhớ mặt cô thì đúng là khả năng . . . vô cùng thấp.

Vừa nghĩ, Trác Lí vừa đi vào phòng khách ngồi.

Viên Khởi Lương từ đầu đến cuối không hề ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

“Xin chào, tôi tên là Trác Lí.” Trác Lí đưa tay ra, hào phóng tự giới thiệu bản thân, trong lòng không ngừng cầu nguyện: ngàn vạn lần đừng nhận ra tôi, ngàn vạn lần xin đừng.

“Xin chào, Viên Khởi Lương.” Viên Khởi Lương ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua Trác Lí, rút một tay ra khỏi quyển sách.

Hai tay chạm nhau.

Trác Lí có cảm giác như mình vừa mới cầm lấy một khối băng, bàn tay chắc phải hạ xuống còn 26 độ. Xem ra, đây mới chính là người đàn ông băng giá trong truyền thuyết.

Ngần người trên ghế salon một hồi, Trác Lí không có việc gì làm, lại không có sách để đọc, đành không kiêng kị gì mà quan sát Viên Khởi Lương.

Tóc của anh ta rất đen, mặt của anh ta lại rất trắng, da có vẻ rất mịn, bộ dạng yên tĩnh đọc sách của anh ta nhìn vô cùng đẹp. Ở khoảng cách gần, Trác Lí có thể nhìn thấy rõ được hàng lông mi của Viên Khởi Lương, lúc lật sang trang khác lông mi khẽ rung lên, đẹp đến động lòng người.

“Trác tiểu thư luôn quan sát người lạ như vậy sao?” Viên Khởi Lương không dời mắt khỏi quyển sách, nhưng lời nói lại làm cho Trác Lí giật mình.

Tuy nhiên, Trác Lí là một thiên tài diễn xuất, vì vậy cô lập tức lấy lại được thần thái, cọt nhả nói, “Viên tiên sinh nên có thói quen như vậy mới đúng.”

Viên Khởi Lương ngước mắt lên, ánh mắt ngờ ngác, chưa theo kịp được ý tứ trong lời nói của cô, sau đó, anh ta gấp quyển sách lại, đứng dậy, đặt lên giá sách trong phòng khách.

Dáng người Viên Khởi Lương hơi gầy, chiếc áo len màu đen này lại càng làm nổi bật lên dáng người gầy gò của anh ta. Tỷ lệ cơ thể của anh ta rất tốt, quần tây đen không hề có một nếp nhăn —— lần đầu tiên trong đời, Trác Lí gặp được một người phù hợp với hình mẫu của cô thế này.

Lúc trở lại ghế salon, Viên Khởi Lương nghiêm túc hỏi Trác Lí, “Trác tiểu thư biết tôi?”

“Không biết.” Trác Lí thật lòng trả lời.

“Vậy làm sao cô biết tôi vừa háo sắc lại nông cạn, rồi còn lêu lổng, phá hoại?” Trác Lí khẳng định: Lúc nói câu đó về mặt của Viên Khởi Lương là đang cười, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, khinh thường. Cái nhìn khinh thường đó . . . có một loại cảm giác không thể nói ra được, làm cô vô cùng khó chịu.

“. Xin lỗi. Lần đó là hiểu nhầm.” Trác Lí nói.

“Muốn thu hút sự chú ý của người khác, dùng cách đó . . . đúng là cù rích.” Viên Khởi Lương ung dung dựa lưng vào ghế sa lon, không thèm nhìn Trác Lí nữa.

Trác Lí ngồi không yên, thì ra, Viên Khởi Lương không chỉ là người đàn ông băng giá mà còn là một đại siêu cấp biến thái tự luyện. Cô định quay sang mắng anh ta, nhưng nghĩ tới mình còn phải nhờ vào việc phỏng vấn anh ta mà tăng lương, chuyển vào chính thức, không thể vội vàng đắc tội với anh ta được, vì vậy, Trác Lí thu lại đòn, mập mờ nói, “Quá trình mặc dù rất cù rích, nhưng không phải kết quả rất thành công sao.” Tôi đây không phải đã thu hút được sự chú ý của anh sao Trác Lí nói thầm trong bụng.

Lời nói cùng với vẻ mặt của cô làm cho Viên Khởi Lương ngẩn người ra.

Trác Lí hài lòng mỉm cười, lộ ra hai lúm đồng tiền, vẻ mặt cô thể hiện sự chiếm rõ ưu thế, hàm ý ‘Tiểu tử, muốn đấu cùng tôi ư, chưa có cửa đâu!’,

quăng lại cho Viên Khôi Lương một câu, sau đó Trác Lí nhanh chóng đứng dậy, “Cậu, cháu giúp cậu rửa rau.”

Lúc nên ra tay đã ra tay, lúc nên thu lại cũng đã thu lại.

Phong cách ăn uống của gia đình Đường Chi Thiện hoàn toàn khác với nhà họ Trác —— đây cũng là một lý do mà Trác Lí không muốn tới nhà họ Đường ăn cơm. Trác Lí thích ăn các món mặn không cay không nóng. Còn gia đình Đường Chi Thiện lại giống như hoà thượng ni cô, toàn ăn những món nhạt nhẽo.

“Mọi người ăn cơm thôi.” Mợ của cô ngọt ngào kêu.

“Mợ đã vất vả rồi.” Trác Lí khéo nịnh bợ, sau đó cầm đũa lên, bắt đầu ăn cơm.

“Đứa nhỏ này, sao lại khách khí như vậy.” Vợ của Đường Chi Thiện tên là Thiệu Chi Uyển, là một người phụ nữ hiền lành ôn hoà, mang nét quyến rũ cổ điển, là một trong những họ hàng mà Trác Lí thích nhất.

“Trác Lí năm nay 22 tuổi à?” Thiệu Chi Uyển ngọt ngào hỏi, bà và Đường Chi Thiện không có con, vì vậy, hai người xem Trác Lí và Trác Ý như con gái của mình.

“Tính cả tuổi mụ nữa thì phải là 23 rồi.” Đường Chi Thiện gấp một ít rau cải, lạnh nhạt nói.

Trác Lí im lặng, thật ra thì cô vừa mới qua sinh nhật hai mươi một tuổi thôi, lại không thể phản bác rằng, ‘Cháu làm gì đã già như vậy, hiện tại mới chỉ hai mươi một thôi’, cô đành lặng lẽ gấp một miếng thịt lên ăn, giả bộ làm người vô hình.

“Quên mất phải giới thiệu, Khôi Lương, đây là em gái của người lần trước cháu đi xem mắt, Trác Lí, cháu gái của ta.” Đường Chi Thiện nói với Viên Khôi Lương, về mặt phải gọi là vui vẻ, hài hoà không kể xiết.

“Tiện nói luôn, tại sao hai người các người vẫn không có tiến triển thêm? Diện mạo cùng điều kiện của Trác Ý rất tốt.”

Trác Lí vui mặt vào bát cơm, len lén theo dõi tình huống ở trên bàn ăn, cô nhìn thấy vẻ mặt Viên Khôi Lương xấu hổ không nói nên lời, Trác Lí thầm cười trong bụng, nghĩ thầm tự gây nghiệt chướng, tự mình gánh lấy.

Sau khi ăn xong, người bận rộn Viên Khôi Lương nhanh chóng rời đi trước.

Thiệu Chi Uyển muốn Trác Lí ở lại trò chuyện, Trác Lí liền lợi dụng cơ hội này để tìm kiếm thêm chút tin tức về Viên Khôi Lương. d đàn L3 Quý Đ^n Vĩ dụ như, ba mẹ của Viên Khôi Lương hiện tại đang đi du lịch vòng quanh thế giới; ví dụ như, Viên Khôi Lương năm thứ ba đại học thì được chọn làm sinh viên trao đổi sang đại học Sydney, sau đó hoàn thành một năm đại học ở bên kia, do học lực quá ưu tú nên đã từng được mời ở lại; lại ví dụ như, ở Sự Vụ Sở, Viên Khôi Lương phụ trách về mảng kinh tế quốc tế; còn nữa, anh ta có một cô bạn gái tên là Bạch Oanh.

“Anh ta có bạn gái, vậy sao hai người còn giới thiệu cho chị của cháu?” Trác Lí buồn bực hỏi, không tin nổi một khối băng như vậy cũng có bạn gái, hơn nữa còn là công khai?

“Ba mẹ cậu ta phản đối, gia đình cô gái đó làm kinh doanh, bối cảnh rất phức tạp, bọn họ sợ cô bé kia ảnh hưởng tới tiền đồ của Khôi Lương.” Thiệu Chi Uyển bắt đầu dĩ nhiên.

“Vậy bây giờ bọn họ đang ở trong tình trạng nào?” Trác Lí vung chiêu dò hỏi, kiên nhẫn tìm kiếm thông tin.

“Cụ thể thế nào mợ cũng không rõ lắm.” Thiệu Chi Uyển mỉm cười.

Đúng lúc đó, Đường Chi Thiện đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người, tay bưng bình trà nhỏ đặt ở khoé miệng, không rõ là đang nhìn Trác Lí hay nhìn xuống đất, hỏi, “Cháu ngoại nhỏ của chúng ta hình như rất tò mò về Khôi Lương.”

Miệng Trác Lí giật giật, bĩu môi, bất mãn nói, “Cháu theo học ngành báo chí, đối với tin tức đặc biệt nhạy cảm.”

“Nhạy cảm với tin tức không phải cũng bắt đầu từ hứng thú với nhân vật sao.” Đường Chi Thiện thoải mái ngồi dựa lên ghế sofa, “Chỉ là đàn ông như Khôi Lương, dáng dấp ưa nhìn, lại có năng lực, có học thức, người trẻ tuổi như các cháu chắc chắn sẽ rất thích. Chị của cháu và cậu ta đã không có duyên phận, vậy . . . Cháu có thể cùng cậu ta thử xem, mặc dù sẽ rất khó khăn, nhưng nếu cháu muốn, cậu sẽ giúp cháu!” Đường Chi Thiện kiên trì quan điểm: phù sa không nên chảy ruộng ngoài.

Ý tứ trong lời nói của Đường Chi Thiện làm cho Trác Lí vô cùng khó chịu, vì vậy cô đã chuẩn bị sẵn “kế hoạch đào tẩu”. Cô sợ nếu mình còn ở đây thêm một chút nữa sẽ không thắng nổi cậu, nhất định sẽ giống như Trác Ý, cuộc sống không yên ổn.

“Ông quan tâm quá nhiều rồi! Ông sắp xếp cho Khôi Lương và Trác Ý xem mắt nhau, còn giới thiệu sinh viên của ông cho con gái của bạn, ông làm những việc này không thấy mệt hả?” Thiệu Chi Uyển đứng ra giải vây.

Chỉ có mợ là tốt nhất! Trác Lí nghĩ bụng: cậu của cô quả thật có thể mở được một trung tâm mai mối rồi.

“Như thế sao có thể gọi là quan tâm quá nhiều được? Tôi không phải là đang tìm những người tin cậy để giới thiệu cho chúng nó hay sao? Người trẻ tuổi bây giờ, có cuộc sống ổn định là rất hiếm. d~ đàn L3 QĐ^ Đường Chi Thiện tôi đây, nhìn cái gì không được, nhưng nhìn người thì không tệ.” Câu

chuyện lại chuyển sang Trác Lí, Đường Chi Thiện mở miệng nói, “Đừng nghe mợ của cháu nói mấy chuyện tình vợ vắn đó, cậu ta cùng cái cô họ Bạch kia không còn liên lạc nữa, mặc dù điều kiện của cháu không tốt như chị gái của mình, nhưng đã là cháu gái của Đường Chi Thiện thì không có gì thua kém hết Cậu ủng hộ cháu theo đuổi cậu ta.”

Trác Lí xấu hổ cười, nói, “Cậu, cháu thật sự Cháu không thích kiểu người này. Cháu . . . cháu còn nhỏ mà.” Cô rất hiểu Đường Chi Thiện, nếu có không cự tuyệt rõ ràng, người cậu vĩ đại của cô không biết sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa gì. Đến lúc đó, Trác Lí đoán mình chỉ có thể khóc cũng không ra nước mắt.

“Nhỏ cái gì nữa, hai mươi ba tuổi mà còn nhỏ, chờ đến khi cháu thành gái già, muốn tìm, cậu cũng không tìm đối tượng cho cháu đâu.”

“Thật ra thì Thật ra thì Cậu, trong lòng cháu đã có người thích rồi.” Trác Lí chỉ có thể xuất ra chiêu này, sau đó lén lút cho tay vào trong túi áo, tùy tiện tìm một bài hát bật lên.

Tiếng nhạc của bài《 Hai người hoàn hảo 》từ trong túi của Trác Lí phát ra, Trác Lí xin lỗi, “Thật xin lỗi, cháu ra ngoài nhận điện thoại.”

Cuối cùng, cô nhanh chóng chuồn khỏi nhà họ Đường.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 11.1

Buổi chiều trở lại toà soạn, Vạn Hiểu Yên đang định ra ngoài phóng vắn, lúc này tất cả phóng viên ảnh của toà soạn đều đã ra ngoài, ngay cả phóng viên duy nhất vừa biết chụp ảnh vừa biết viết tin, Lý Nhất Phàm, cũng vừa rời khỏi toà soạn. Vì vậy, nhân vật tiêu tốt thường ngày chỉ biết làm cảnh như Trác Lí, hôm nay cũng phải vác máy ảnh đi theo Vạn Hiểu Yên.

Đối tượng phóng vắn lần này làm cho Vạn Hiểu Yên rất phấn khích, suốt dọc đường đi cô ấy hành động như người lên cơn. Tối hôm qua Trác Lí ngủ không đủ giấc, vốn định lên taxi sẽ ngủ một lát, nhưng cô lại bị Vạn Hiểu Yên lay cổ, lắc người đến không thể ngủ nổi.

“Chị gái à, rốt cuộc cô muốn làm cái gì?” Mặt Trác Lí như đưa đám.

“Không phải chị của cô làm việc ở công ty trang sức Tinh Quang sao? Chẳng lẽ cô ấy không nói với cô, tổng giám đốc Lý Xán của Tinh Quang là một văn sĩ lỗi lạc?” Trác Lí nhìn thấy hai mắt của Vạn Hiểu Yên biến thành khinh khí cầu, sắp bay đến Tinh Quang rồi.

“Văn sĩ?” Trác Lí hoài nghi, không biết Vạn Hiểu Yên này có phải là xuyên từ triều đại Bắc Ngụy tới đây hay không, thực ra cô chưa từng nói chuyện với Vạn Hiểu Yên. Không, nói chính xác, phải là cô chưa từng nói về chuyện tình cảm với Vạn Hiểu Yên.

“È hèm. Một nam sinh trường văn lại dừng cảm tạo lập một công ty trang sức, như vậy không phải là rất mạnh mẽ sao?”

“Không mạnh mẽ thì làm sao có thể lên được《Đô thị tình anh》? À đúng rồi, người này cũng là tự bỏ tiền sao?”

“Tự bỏ tiền?” Vạn Hiểu Yên ném cho Trác Lí một cái nhìn xem thường, “Anh ta là một trong những người đàn ông độc thân hoàng kim, trên người từ trên xuống dưới đều được nạm vàng, cho dù toà soạn của chúng ta có đưa tiền cho anh ta cũng chưa chắc đã có được cuộc phóng vắn này, nếu không phải Ngũ tổng thân yêu của chúng ta (Ngũ Khâu Thực) có mối quan hệ tốt với Lý Xán, cô có nằm mơ cũng chẳng có cơ hội đi chụp hình này. Đúng rồi. Cô đừng nói cho Vu Thu Thủy biết đấy.” Vạn Hiểu Yên bổ sung thêm một câu.

“Lại thêm một người độc thân hoàng kim? Chỗ tôi tàn này của chúng ta, đàn ông độc thân hoàng kim đúng là không ít.” Trác Lí châm chọc nói, ở trường học, người si tình không thiếu, khi tham gia câu lạc bộ, hiện tượng si tình còn phổ biến hơn. Nhưng dù sao, lúc còn đi học, nữ sinh luôn giữ vững tinh thần thép, vì vậy chuyện thể hiện ra ngoài không nhiều như bây giờ. Bây giờ cô đã ra ngoài xã hội, các đồng chí nữ không còn e dè nữa, Trác Lí nghe từ miệng các cô không ít từ ngữ như là mỹ nhân kế, rồi làm thế nào để có một tình yêu hoàn hảo

“Cô thì hiểu cái gì? Đúng là một đứa trẻ.” Vạn Hiểu Yên đội cho Trác Lí một gáo nước lạnh, không muốn thảo luận vấn đề này với Trác Lí nữa mà bận rộn . . . trang điểm lại.

Trác Lí cũng có lại được bầu không khí yên tĩnh, đang định ngủ tiếp thì xe vừa tới cửa Tinh Quang.

Xuống xe, đi qua con đường lớn, từng dòng người đông đúc đang đổ dồn về nội thành. Ánh mặt trời mùa xuân thật ấm áp, Vạn Hiểu Yên đang tung bay mái tóc dài thướt tha cùng với đôi giày cao gót ở trước mặt cô, Trác Lí lười biếng bước theo sau, luôn lách qua dòng người xô đẩy nhau, trong lòng thầm nghĩ: nhiều người như vậy, kế hoạch hoá gia đình đúng là không thực hiện đến nơi đến chốn mà.

Trang sức Tinh Quang nằm ở quảng trường trung tâm thành phố, lầu một là phòng trưng bày, còn lầu hai là phòng làm việc, hơn nữa công ty còn có bãi đỗ xe ở quảng trường. Mặc dù Trác Lí không biết bãi đỗ xe đó rộng bao nhiêu mét vuông nhưng dùng đầu ngón chân để suy nghĩ thì cô cũng biết, nếu dùng số đất đó để xây cửa hàng thì đúng là một khoản lợi ích kékéch xù. Có thể tưởng tượng được, dùng một khoản tiền lớn để mua bãi đỗ xe đất giá như

vậy, Tỉnh Quang chắc chắn phải có một kho tiền tài.

Phòng làm việc của Lý Xán nằm ở mặt chính của lầu hai, rất rộng, có vẻ chú trọng về thiết kế —— nhìn từ bên ngoài là như vậy.

Thư ký dẫn Vạn Hiểu Yên và Trác Lí vào trong phòng làm việc, cô ta nói cái gì, Trác Lí không để ý lắm, d-đ L3 quý Đ-n thậm chí cô còn không thèm chú ý xem đối tượng phỏng vấn là ai, bởi vì căn phòng trước mắt đã làm cho Trác Lí kinh sợ đến lưu lưôi: trần nhà cao —— được thiết kế theo phong cách của các toà lâu đài Châu Âu, còn trên tường thì treo đầy các bức điêu khắc cổ của Trung Quốc; trong phòng, đồ nội thất được bày biện, kết hợp giữa các phong cách Tây Âu, Ấn Độ và Trung Quốc.

Giờ phút này, trong đầu Trác Lí chỉ hiện ra một từ: Kiêu ngạo.

“Lý tổng, đây là phòng viên ảnh của toà soạn chúng tôi, Trác Lí.” Vạn Hiểu Yên đưa tay kéo Trác Lí lại, lúc này cô mới quay đầu sang, quan sát đối tượng phỏng vấn.

Không chỉ có diện mạo xuất sắc, mà toàn thân người đàn ông này còn toả ra một loại sức quyến rũ vô cùng phong độ, Trác Lí trầm tư, loại khí chất này được gọi là —— tao nhã. Bộ âu phục màu đen mặc lên người anh ta trông rất giống trường sam, cô đã đọc qua rất nhiều tiểu thuyết, cô không thể không có ý nghĩ: người đàn ông này không nên chọc vào.

“Chào Lý tổng.” Trác Lí lịch sự chào hỏi.

“Chào Trác tiểu thư.” Lý Xán có đôi mắt một mí, cười lên sẽ híp lại thành một đường cong, làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, “Mời ngồi.”

Vạn Hiểu Yên cùng Trác Lí nhanh chóng ngồi xuống.

Sau đó, Vạn Hiểu Yên bắt đầu cuộc phỏng vấn, từ thời điểm bắt đầu khởi nghiệp cho tới lúc thành công, từ sự nghiệp thành công lại hồi sang cuộc sống riêng tư, tới cha mẹ, họ hàng. Tóm lại, cô không ngừng hỏi các đề tài khác nhau.

Trong lúc đó, Trác Lí lại không yên phận, tiếp tục đánh giá căn phòng, cho đến khi Vạn Hiểu Yên dùng cùi chỏ thúc cô một cái, còn nghiêng răng nói, “Chụp hình đi, chụp hình.”

“Trác tiểu thư hình như rất có hứng thú với phòng làm việc của tôi?” Lý Xán vô cùng dịu dàng hỏi, Trác Lí phát hiện ra, lúc anh ta cười, hai bên má có lúm đồng tiền nhỏ, rất mê người.

“Vâng, Lý tổng có thể cho phép tôi chụp vài bức ảnh được không?” Trác Lí nhẹ nhàng hỏi, trong đôi mắt hiện lên sự hứng thú rõ rệt. Đúng vậy, cô rất thích những tác phẩm kiến trúc xa hoa, sang trọng, đặc biệt là bầu không khí huyền ảo được tạo nên từ phong cách sáng tạo đó. Đương nhiên, cô rất thích phòng làm việc này của Lý Xán.

Cô nhớ rất rõ kỳ nghỉ hè năm thứ hai đại học, cô có tham gia một chuyến du lịch “thử thách sinh tồn” cùng Quý Mạnh Đường ở một ngôi làng cổ, bọn họ tới đó để chiêm ngưỡng những bức tranh cổ cùng phong cảnh núi rừng, ở đây cũng không phải là một khu di tích. Trác Lí rất thích không gian bao la, con người hoà mình vào thiên nhiên. Quý Mạnh Đường có tác động rất lớn với cô, ít nhất tính cách hiếu kỳ cùng bản lĩnh của cô cũng là do anh ngầm tác động mà có. Nghĩ tới Quý Mạnh Đường, trái tim của Trác Lí bỗng có từng đợt sóng nhỏ, hiện lên trước mắt cô là nước da màu đồng, mái tóc ngắn, hàm răng khoẻ mạnh, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, tất cả giống như những cánh bồ công anh nhẹ nhàng bay qua trí nhớ của Trác Lí, cô chợt nhận ra: đã hai năm rồi cô không nhìn thấy anh.

“Tất nhiên là được, Trác tiểu thư cứ tự nhiên.” Nụ cười của Lý Xán rất hào phóng, âm thanh vang lên trong trẻo, nhanh chóng kéo Trác Lí từ trong kí ức trở về với thực tại.

“Cám ơn.” Trác Lí cũng đáp lại Lý Xán bằng một nụ cười.

Sau đó, Trác Lí cầm theo chiếc máy ảnh “kaka” nhỏ của toà soạn, tỉ mỉ quan sát, chụp lại từng hoa văn họa tiết trang trí trong văn phòng.

Cứ như thế đến mười mấy phút sau, cuộc phỏng vấn của Vạn Hiểu Yên cuối cùng cũng kết thúc, suy tính đến kỹ năng chụp ảnh của Trác Lí, Vạn Hiểu Yên quyết định hẹn Lý Xán hôm khác tới chụp ảnh bìa, hai người trao đổi danh thiếp với nhau, cũng vào lúc này, Vạn Hiểu Yên điếc không sợ súng, liền nói, “Lý tổng, cô ấy là em gái của Trác tiểu thư, đang làm việc ở công ty của anh, sau này có thể giữ liên lạc với nhau?”

Trác Lí cảm thấy vô cùng quần bách. Bởi vì Trác Ý làm quản lý nhân sự, cho nên Trác Ý rất ghét người khác dùng địa vị của mình ở Tỉnh Quang để kết thân. Vạn Hiểu Yên chưa hỏi qua cô đã nói như vậy, trực giác mách bảo cho cô biết, đây không phải là hành động thông minh.

“Hả? Chị gái cô tên gì?” Lời này là nói với Trác Lí.

“Trưởng bộ phận nhân sự, đúng không Trác Lí?” Vạn Hiểu Yên cướp lời.

Trác Lí thật hi vọng mình có thêm một cái tay, bóp chết con người lảm lời này. Chỉ là, Trác Lí từ đầu đến cuối vẫn không ngừng cúi đầu xuống, cô đương nhiên không nhìn thấy ánh mặt phức tạp của Lý Xán. Sau đó, anh ta nói, “Nếu đã là người quen, Trác tiểu thư cũng nên để lại số điện thoại đi, sau này cũng tiện liên lạc.”

Trác Lí xấu hổ đọc số điện thoại của mình, đồng thời cũng nhận lấy số điện thoại của Lý Xán.

Rời khỏi văn phòng tổng giám đốc của trang sức Tinh Quang, Trác Lí trầm hạ quyết tâm. Sau này sẽ không bao giờ đi phỏng vấn cùng Vạn Hiểu Yên nữa!

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 11.2

Kể từ sau khi gặp Viên Khởi Lương ở nhà Đường Chi Thiện vào ngày hôm qua, Trác Lí đã bắt đầu lên kế hoạch quyến rũ anh ta, cô kết hợp đồng thời hai chiến dịch: “Mỗi ngày lạnh lẽo” và “Tác chiến ở nhà họ Đường”, đảm bảo nắm chắc chiến thắng bằng cả hai tay. Chiến dịch “Tác chiến ở nhà họ Đường” thực ra chính là tận dụng khoảng thời gian ngắn ngủi một tiếng rưỡi ăn trưa ở nhà Đường Chi Thiện để làm quen với Viên Khởi Lương, tranh thủ tạo mối quan hệ trước, sau này có thể giành được quyền phỏng vấn độc quyền, sẽ an toàn hơn nếu cô thực hiện nó song song với chiến dịch “Mỗi ngày lạnh lẽo”.

Ngày thứ sáu, số tạp chí tháng ba cuối cùng cũng chính thức phát hành sau khi trải qua một cuộc xét duyệt kỹ lưỡng, nhân vật trang bìa của số tạp chí tháng tư bắt đầu được lựa chọn, giữa tháng sau sẽ phải nộp bản thảo cuối cùng. Tất nhiên, Trác Lí sẽ không mơ rằng trong nửa tháng ngắn ngủi đó, cô có thể thu phục được tăng bằng ngàn năm kia, nhưng cô nhất định phải nắm được trang bìa tháng tư này. Bởi vì giữa tháng tư cô phải về trường để bảo vệ tốt nghiệp, sau đó sẽ phải ở lại trường khoảng tám một tháng. Cô hi vọng trước khi trở về trường có thể dùng cục thịt béo bở Viên Khởi Lương đổi lấy công việc chính thức ở《Đô thị tình anh》, tránh việc phải quay trở về nhà ăn không ngồi rồi, xin tiền và bị nghe mắng.

Đây chính là mục đích của cô trong thời gian tới, nhiệt huyết trong người cô đang dâng trào mãnh liệt.

Nhiệt huyết này có thể thấy rõ được: Biểu hiện đầu tiên, Lâm Thạc và Lý Nhất Phàm định mời Trác Lí ăn cơm trưa nhưng lại hụt mất, bởi vì vừa mới hết giờ làm việc, Trác Lí đã chạy như bay ra khỏi《Đô thị tình anh》, để lại hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau, cảm giác bị thương không cần nói ra cũng hiểu, bọn họ chỉ có thể nhìn theo bóng lưng ngày càng xa của Trác Lí, thờ dài mà nói: phụ nữ như gió thoảng qua.

Biểu hiện thứ hai, sau khi thang máy xuống tới nơi, bác Phuong đang kiểm tra danh sách người ra vào, chợt nghe tiếng từ xa truyền tới, “Chào bác Phuong, hẹn gặp lại.” Nghe tiếng gọi, bác Phuong ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng ai nữa. Tim dừng lại một nhịp, bác Phuong nghĩ thầm: gặp mà sao?

Biểu hiện thứ ba, vào giờ cao điểm, trước cổng cao ốc Hào Mã có rất nhiều nam thanh nữ tú ăn mặc chỉnh tề đang lần lượt đi ra ngoài. Đột nhiên, trong đám đông có một tiếng kêu lên, “Lâm phiên nhường đường một chút, xin nhường đường một chút. . .”, sau đó, một bóng dáng liền chạy ngang qua, ‘BIU’, không thấy người đâu nữa. Một đám Giáp Át, Binh Đinh cảm thán: liều chết sao. . . .

Lúc còn học đại học, Trác Lí là quán quân chạy 800m của lớp, phổi của cô hô hấp vô cùng tốt. Vì vậy, một lúc sau, cô đã tới được nhà của Đường Chi Thiện.

Chỉ là, cô đoán sai tốc độ của Viên Khởi Lương rồi, bởi vì anh ta còn chưa tới.

Hai vợ chồng Đường Chi Thiện và Thiệu Chi Uyển đang vui đầu trong thế giới bếp núc ngọt ngào của hai người, Trác Lí nhàm chán cầm quyển báo ở trên bàn lên đọc, đợi Viên Khởi Lương xuất hiện.

Một bài viết có tựa đề《Rốt cuộc Minh Viễn có thể đi xa tới đâu》thu hút chú ý của Trác Lí, Minh Viễn là một siêu thị lớn ở thành phố Z, bởi vì bất hoà trong dòng họ mà kiện nhau ra toà án kinh tế, hiện tại vụ kiện vẫn đang trong quá trình thẩm tra chưa rõ kết quả. Trác Lí vốn không để ý tới vụ kiện này lắm, nhưng trên mặt báo lại xuất hiện một cái tên rất quen thuộc với cô —— Viên Khởi Lương.

“Thái tử” của Minh Viễn đã mời Viên Khởi Lương làm luật sư cho mình. Trác Lí muốn tìm một đề tài chung để trò chuyện vì vậy cô không thể không nghiêm túc đọc tin tức này. Đợi đến khi cô hiểu rõ tường tận từng câu chữ ở trong bài báo thì đúng lúc Đường Chi Thiện mở cửa cho Viên Khởi Lương vào.

Trác Lí giả vờ bình tĩnh, trong đầu đang thầm tưởng tượng ra khung cảnh trò chuyện vui vẻ, sau đó cô ngồi im đợi Viên Khởi Lương đi tới sofa. Lúc này, trong đầu cô hiện ra vô số tình huống khác nhau, cô có thể bắt đầu bằng một câu chuyện đùa. Hôm nay cô sẽ xem như mình là Diệp Cô Thành, dù sau cuối cùng thì Diệp Cô Thành cũng thắng Tây Môn Xuy Tuyết. (hai nhân vật trong Cổ Long)

Trác Lí cầm tờ báo ngăn người năm sáu phút, Viên Khởi Lương từ từ bước qua mặt cô, ngồi xuống ghế sofa đối diện, cô thầm oán người đàn ông này thật là chậm chạp, sau đó, Trác Lí giả bộ không chú ý, ngẩng đầu lên, “Ah. Viên tiên sinh tới rồi sao.”

Viên Khởi Lương rất thích màu đen, hôm nay anh ta mặc một cái áo sơ mi đen, một lần nữa làn da trắng nõn của anh ta lại được tôn lên. Trác Lí phỏng đoán: người đàn ông này rất ít khi vận động, sức yếu như vậy, ngay cả con kiến cũng giết không nổi.

“Ừ, chào Trác tiểu thư.” Viên Khởi Lương chào một tiếng, tầm mắt lại trở về quyển sách bìa màu xanh trên tay. Trác Lí nhớ, quyển sách hôm qua anh ta đọc là bìa màu hồng.

“Ha ha, hình như Viên tiên sinh không thích xem báo chí?” Trác Lí lẩm nhảm, không thể làm gián đoạn cuộc trò chuyện với Viên Khởi Lương được.

“Không thích bằng Trác tiểu thư.” Viên Khởi Lương lạnh nhạt nói.

Những lời này khiến cho nụ cười của Trác Lí trong nháy mắt liền đông cứng lại. Cô nghĩ bụng: cái gì gọi là “không thích bằng Trác tiểu thư”? Cô chẳng hề thích tờ báo này một chút nào! Suy nghĩ lại một chút, cuối cùng cô cũng hiểu ra, đối phương đang cười nhạo cô xem một trang báo quá lâu!

“Mấu chốt là. trên tờ báo này có nói đến Viên tiên sinh, từ trước đến nay tôi rất chú ý đến tin tức về Viên tiên sinh.” Trác Lí mặt dày nói, tiếp tục chủ đề ngày hôm qua còn dang dở. Nếu anh ta muốn khiêu khích cô, cô sẽ tích cực tiếp chiêu.

Viên Khởi Lương thậm chí còn không ngẩng đầu lên, “Thật vinh hạnh.”

Một trận gió lạnh thổi ngang người làm cho Trác Lí bất chợt rùng mình, cô nhớ tới một câu chuyện cười: Ngày xưa, có một sát thủ, kiếm của anh ta rất lạnh, tim của anh ta rất lạnh, cơ thể anh ta cũng rất lạnh. cuối cùng anh ta bị chết vì lạnh. Nhưng bây giờ cô nghĩ câu chuyện cần phải thay đổi lại, sau này cô sẽ kể rằng: Ngày xưa, có một người đàn ông lạnh lùng, mặt của anh ta lạnh, mắt anh ta lạnh, lời nói của anh ta cũng lạnh, cuối cùng, cô (Trác Lí) lạnh muốn chết.

“Viên tiên sinh có cảm thấy vụ kiện này rất phức tạp không? Cá nhân tôi nghĩ rằng, những vụ kiện tụng kinh tế trong nội bộ gia đình này thực sự rất phiền toái.” Trác Lí tiếp tục “mặt dày” nói, nên nói là “khuôn mặt nhiệt tình” hỏi, chính là cái loại lấy mặt của mình dán vào mũi người khác ấy.

“Bất kỳ vụ kiện về kinh tế nào cũng đều phiền toái.” Viên Khởi Lương đáp lại.

Trác Lí xấu hổ, nhất thời cứng họng, cô cảm thấy, về phương diện pháp luật, mình và Viên Khởi Lương không có bất kỳ một tiếng nói chung nào, có cô nữa cũng chỉ thêm nước nhục vào thân.

“Viên tiên sinh đang xem sách gì vậy? Về pháp luật sao?” Một lần nữa giương lên bộ mặt “tiểu thiếp” tươi cười, hỏi han.

“Một tập thơ.”

“Hả? Của quốc gia nào?” Trác Lí siêng năng.

“Nga.” Chân mày của Viên Khởi Lương bắt đầu cau lại, Trác Lí cảm thấy, nếu cô còn tiếp tục hỏi nữa, Viên Khởi Lương sẽ ném quyển sách xuống, xông tới hét thẳng vào mặt cô, “Câm miệng lại cho tôi.”

Vì vậy, cô rất biết điều, im lặng không hỏi nữa, cô bắt đầu soạn bầy một nội dung nào đó nhằm tăng cao sức quyến rũ của bản thân cũng như kéo gần khoảng cách với đối phương, ví dụ như vào giây phút này đây, cô hết sức điềm đạm nói, “Tôi cũng rất thích văn học Nga, tác giả tôi thích nhất chính là Wheelcar Minkovskiy, ông ấy có viết một cuốn sách về vấn đề nội bộ trong chính sách ngoại giao của Nga ở thế kỷ XIX, tôi đã xem qua nó, rất sâu sắc. d.đ lê quy’ đ^n Người Nga chính là như vậy, có một chút lãng mạn của người phương Tây, lại thêm một chút sâu sắc của người Châu Á.”

Viên Khởi Lương hoàn toàn từ bỏ ý định đọc sách, mở to hai mắt nhìn Trác Lí, “Hả? Là cuốn nào?”

“《Castrato》” Trác Lí từ trước đến nay nói dối đều có biểu hiện: mặt không biến sắc, tim không đập loạn, “Có thể anh chưa từng nghe qua, . . . cũng có thể là do cuốn này bị cấm ở nước ta. Nhưng tác giả đã thông qua Castrato để viết ra rất nhiều mặt tối của nước Nga.”

Trác Lí đúng là một diễn viên xuất chúng.

“À. Quyển sách đó tôi đã đọc qua.” Viên Khởi Lương nhếch miệng cười, Trác Lí nhìn thấy, nụ cười đó mang hàm ý mỉa mai —— nụ cười khinh bỉ. Con người đen láy của Viên Khởi Lương nhìn thẳng Trác Lí, chậm rãi nói, “Đáng tiếc, tác giả thì chỉ có thể là người lái xe, không thể nào là bánh xe được.” (~ly: anh nam chính đang đá đều chị gọi sai tên tác giả, “wheel car” – bánh xe)

Vừa rồi lúc nói “Wheelcar Minkovskiy” Trác Lí đã cố tình tăng nhanh tốc độ lên. Không ngờ Viên Khởi Lương vẫn phát hiện ra, lại còn dùng ‘người lái xe’ để cười nhạo cô. Cô nhắm mắt lại tự mặc niệm: đạo cao một thước, ma cao một trượng —— chân lý này luôn luôn đúng.

“Tôi đi giúp cậu rửa rau đây, lần sau sẽ tiếp tục cùng bàn luận về văn học với Viên tiên sinh.” Trác Lí một lần nữa sử dụng chiêu ‘tẩu vi thượng kế’, nhưng lại không giống hôm qua, không thể lên giọng rồi bỏ đi một cách oai vệ.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 12

Cuối tuần, sau khi bị Viên Khởi Lương đá kích nghiêm trọng, Trác Lí đã dẹp toàn bộ trò chơi điện tử, ti vi cùng tiểu thuyết sang một bên, cô vui đầu vào nghiên cứu thơ ca, văn học Nga, nghiên cứu một cách chăm chú, thậm chí lúc cô tìm hiểu về văn hoá đương đại hồi còn học đại học cũng không hăng hái

đến như vậy. Điều này làm cho cô không khỏi nghĩ đến câu nói kinh điển của một giáo sư Kinh tế ở trường, ‘Lợi ích là động lực nguyên thủy nhất của loài người.’

Cô nghĩ: mình đã thực sự bước vào xã hội rồi.

Chủ nhật, bầu trời nắng ráo mát mẻ, thời tiết mùa xuân đầu tháng ba thật sự rất đáng yêu, nhà của Trác Lí ở trong khu tập thể công chức cũ, cây cối che bóng mát, hoa cỏ, chim chóc bay khắp nơi. Tối hôm qua Trác Lí chiến đấu cùng với thi ca nước Nga cả đêm, định bụng sáng nay sẽ ngủ thẳng giấc đến 12 giờ trưa mới rời giường.

Tuy nhiên lại có một số người không biết hưởng thụ bầu không khí ấm áp đó.

Sáng sớm mẹ Trác đã đẩy cửa phòng cô ra, lời cô dậy, nhắm ngay mông nhĩ của cô mà hét lớn, “Dậy nhanh lên, mẹ đã làm bữa sáng rồi, anh rể con chuẩn bị tới, nhanh dậy giúp mẹ tiếp khách.”

Thấy Trác Lí vẫn còn dây dưa không chịu rời khỏi giường, mẹ Trác liền hét mạnh một cái vào mông cô, kết quả sau cái hét mạnh đó một tiếng hét chói tai liền cất lên:

A —————

Trác Lí không muốn tỉnh cũng phải tỉnh.

Trác Lí còn chưa đánh răng rửa mặt xong đã nghe tiếng cười nói vui sướng của ba mẹ ở ngoài phòng khách, cô tay cầm cốc nước, miệng đầy bọt, chân còn xỏ đôi dép màu hồng, đi từ trong nhà vệ sinh ra phòng khách, có trời biết, cô chỉ muốn xem xem có chuyện gì xảy ra, nhưng đợi đến lúc nhìn rõ ràng thì cô chỉ biết đứng im như trời trồng.

Ngũ Khâu Thực mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, ngồi trên ghế sofa tròn tròn hai mắt nhìn cô, lúc đầu chỉ là đảo mắt nhìn qua, nhìn xong lại thấy có gì đó không đúng, nhìn đi nhìn lại, cuối cùng là nhìn chăm chăm, làm cho Trác Lí vô cùng khiếp sợ.

Cô cúi đầu xuống nhìn bộ dạng của mình: quần ngủ màu xanh lá cây, áo ngủ rộng thùng thình màu đỏ chót, kính mắt màu hồng, đầu tóc thì rối bời.

“Trác Lí! Sao con lại để bộ dạng đó mà đi ra hả! Mau vào phòng cho mẹ!” —— mẹ Trác cuồng loạn.

Trác Lí sợ hãi, nhanh chóng rời đi.

Nhìn vào gương, Trác Lí tiếp tục đánh răng, chỉ là, cô hét hoảng chà, chà mạnh, chà không ra nước mắt.

Cô ở nhà vệ sinh ngâm người mười lăm phút, một lần nữa mẹ Trác lại xuất hiện trước mặt cô, cả khuôn mặt tối sầm, “Danh dự mấy đời nhà họ Trác bị con làm cho mất sạch rồi. Con nói xem. cái áo đỏ, quần xanh này con lấy ở đâu ra?”

“Là con mua.” Lúc học đại học, trước cửa phòng kí túc của cô có rất nhiều cửa hàng buôn bán các loại trang phục rẻ tiền, đồ dùng tiện lợi. Mặc dù bạn cùng phòng với cô luôn nói quần áo xanh đỏ kết hợp như vậy rất quê mùa, áo ngủ của cô còn không bằng cái rèm cửa Nhưng biết làm sao được, những bộ quần áo này rất rẻ.

Mẹ Trác im lặng không nói nên lời, xoa xoa thái dương sau đó rời khỏi phòng vệ sinh chật hẹp. Trác Lí xác định phòng khách không còn tiếng động nào nữa, lúc này mới dám mở cửa ra, sau đó chạy thật nhanh về phòng mình.

Cô nghĩ, trước mặt Ngũ Khâu Thực, có thể nói cô không còn một chút hình tượng nào nữa.

Cuối tuần này thật không yên ổn chút nào.

Buổi tối, Trác Lí đang ở trong phòng lên mạng, cửa phòng không khoá, cô nghe thấy ba mẹ mình đang xì xầm to nhỏ ở phòng bên cạnh.

“. Không. Người đó không phải là con rể Ngũ.” —— Ba Trác nói, ba Trác bị cận thị.

“Vậy là ai?” —— mẹ Trác hỏi.

“Không biết. Đừng quấy rầy bọn nó, để xem Tiểu Ý phản ứng như thế nào.”

“.”

Phòng của Trác Lí và phòng ba mẹ cô cùng một hướng, hướng đông. Cô nhớ hồi nhỏ, đây vốn là phòng của Trác Ý, sau đó, chị cô sợ phòng này mùa hè sẽ nóng, nên chuyển sang căn phòng phía bên kia, Trác Lí tất nhiên là không bằng lòng nhưng lại không dám ca thán câu gì, chấp nhận sự sắp xếp này, đến mùa hè căn phòng của cô đúng là như bếp lò. Ở được ba năm, cuối cùng lương tâm của Trác Ý cũng trời dậy, cô lập cho Trác Lí một cái điều hoà, như vậy cuộc sống của Trác Lí mới coi như tạm ổn.

Nằm úp lên của cửa sổ, Trác Lí đeo cái kính màu hồng của cô lên.

Có một chiếc xe hơi màu đen, còn có hai người mặc đồ đen. Một người đang khoác chiếc áo gió màu đen, đó là chị gái cô, còn lại là một người đàn ông

mặc tây trang màu đen.

Định thần nhìn kỹ, người đàn ông đó không phải là Ngũ Khâu Thực. Bởi vì, dưới ánh đèn đường màu vàng, hình như tóc anh ta màu đen. Hơn nữa, với vị trí tầng ba của nhà cô thì việc ngắm phong cảnh vô cùng dễ dàng. Trác Lí có thể khẳng định, cô biết người đàn ông đó.

Lý Xán.

Bọn họ nói gì đó, hình như rất gấp bách, có thể là do nghĩ tới hàng xóm láng giềng nên hai người cố tình nói nhỏ tiếng. Nhưng từ chỗ họ đứng cùng với biểu hiện đó, Trác Lí có thể nhận ra: bọn họ đang tranh chấp, hơn nữa còn là rất kịch liệt.

Tiếp đó, Lý Xán ôm Trác Ý một cái thật mạnh.

Trác Lí ngạc nhiên đến ngây người: cái tên văn sĩ triều đại Bắc Ngụy này lại dám làm loại chuyện mạnh bạo như vậy sao? Cô cảm thấy vô cùng kích động. Nhiệt huyết dâng trào, tiếp tục theo dõi động tĩnh tiếp theo.

Trác Ý cố giãy ra nhưng không được. Lý Xán đổi sang vị trí khác, tư thế này giống như là muốn cưỡng hôn. Trác Lí nằm sấp ở trên khung cửa sổ tìm đập nhanh hơn rất nhiều. Thật ra thì trong thâm tâm cô muốn Lý Xán thu phục được chị gái mình.

Tình hình càng lúc càng nghiêm trọng, Lý Xán đẩy Trác Ý vào tường, cả người đè lên. Trác Lí nghe được tiếng thở hắt ra của ba mẹ mình ở phòng bên cạnh.

Tuy nhiên, Trác Ý cũng không phải là đứng yên chịu trận, Trác Lí biết mỗi ngày chị cô đều chạy bộ, tập Yoga không phải là không có mục đích, ví dụ như bây giờ —— Trác Ý chống một chân vào phía sau tường, lợi dụng sức bật, đẩy Lý Xán ra. Sau đó, “Bốp”, một cái tát roi thẳng vào mặt Lý Xán.

Tiếp theo, Trác Ý bỏ chạy.

Trác Lí chạy đi đóng cửa phòng lại, sau đó tiếp tục nằm phục kích bên cửa sổ, quan sát hành động của Lý Xán.

Đó là lần đầu tiên Trác Lí nhìn thấy một người đàn ông với ánh mắt như vậy.

Lý Xán ngẩng đầu nhìn về phía nhà cô, trong mắt tràn đầy bi thương, bi thương không nói nên lời. d~đ l3 quý đ^n Ánh mắt đó làm cho Trác Lí không tự chủ đứng cách cửa sổ ra, đưa tay lên giữ trái tim mình, tại sao trong lòng cô lại đau như vậy.

Quả thật nếu so về vẻ bề ngoài, Lý Xán không bằng Ngũ Khâu Thực, nhưng Trác Lí lại không thể nhìn ra một chút khí chất nào trên người Ngũ Khâu Thực. Cô tin chắc rằng, Trác Ý ở bên cạnh Lý Xán sẽ hạnh phúc hơn so với ở bên Ngũ Khâu Thực. Chỉ là những người phụ nữ thông minh như Trác Ý sẽ không bao giờ thoát khỏi cái hồ mê hoặc của tình yêu.

Nhìn ngắm màn đêm xinh đẹp bên ngoài khung cửa sổ, lần đầu tiên Trác Lí tự hỏi: tình yêu của cô rốt cuộc đang ở nơi nào? Người đàn ông sẽ làm mọi chuyện vì cô bây giờ đang ở đâu?

Đêm hôm đó, có một người đàn ông đứng ở dưới lầu nhìn về phía nhà họ Trác rất lâu, Trác Lí cũng ngồi trong nhà nhìn xuống anh ta.

Thật lâu, thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 13

Lại thêm một buổi sáng thứ hai bận rộn, sáng hôm nay, Trác Lí vẫn như mọi ngày bước vào thang máy để lên toà soạn. Thật không may, lúc vào thang máy cô lại gặp Ngũ Khâu Thực.

“Chào buổi sáng, tổng biên tập.” Trác Lí lúng túng chỉnh lại trang phục, thông qua hình ảnh phản chiếu trên tường thang máy, cô nhìn thấy anh ta mặc một chiếc áo khoác màu xám cùng với một cái khăn tối màu —— người đàn ông này luôn ăn mặc theo xu hướng.

“Chào buổi sáng.” Ngũ Khâu Thực đáp lời.

Yên lặng, cả hai đồng thời im lặng.

Trác Lí không nói câu nào bởi vì anh ta cũng không nói gì, im lặng có lẽ sẽ tốt hơn.

Ngũ Khâu Thực không nói gì bởi vì anh ta cũng đang quan sát, người phụ nữ ET (ngoài hành tinh) mà anh nhìn thấy hôm qua ở nhà Trác Ý với cô gái trước mặt này là cùng một người sao? Không nói lời nào chỉ là vì anh đang bận trầm tư.

“Đình!”, cửa thang máy mở ra, Trác Lí quay đầu lại nói, “Hẹn gặp lại, tổng biên tập Ngũ.” Sau đó chạy như bay về phòng làm việc.

Ngồi xuống trước máy vi tính, Trác Lí theo thường lệ tiến hành ‘ Mỗi ngày lạnh lẽo ’, nhập vào: 【 Một khối băng, đi tới đi lui đã không thấy tăm hơi đâu nữa, tại sao lại như vậy? 】

Thật ra thì đây cũng chỉ là một câu đố qua loa, căn bản là do cô chưa chuẩn bị trước, cũng không muốn lên mạng tìm. Nhưng nhìn thấy mảnh giấy ghi chú trước màn hình máy tính: ‘ mỗi ngày lạnh lẽo ’, trực giác thúc ép cô phải hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày. Xem ra ‘ Mỗi ngày lạnh lẽo ’ còn kém thực dụng hơn ‘ Tác chiến ở nhà họ Đường ’, Trác Lí nghĩ rằng cô nên dành nhiều thời gian hơn cho chiến dịch ‘ Tác chiến ở nhà họ Đường ’.

Chuông báo mười giờ sáng, Lâm Bồi từ toà án trở về, vừa vào phòng làm việc cô đã mềm nhũn người, nằm xoài ra bàn, “Minh Viễn thua kiện rồi.”

Trong phòng làm việc lập tức có ba người phụ nữ vây lại, trong đó có Trác Lí.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” —— Nữ đồng nghiệp Giáp nói.

“Viên đại luật sư thua kiện rồi, chuyện là như vậy.” Lâm Bồi không còn sức để tiếp chuyện.

Trác Lí cả kinh, từ sự nhạy cảm của nghề nghiệp, Trác Lí hiểu rõ một người lạnh lùng như Viên Khởi Lương đứng trước sự đả kích này sẽ cảm thấy như thế nào, chắc chắn việc tiếp cận anh ta sẽ khó khăn hơn, cái này không cần phải nói ra cũng biết.

“Viên đại luật sư cũng thua kiện sao?” —— Nữ đồng nghiệp Ất góp miệng.

“Thất bại là mẹ của thành công, câu này cô chưa từng nghe qua hay sao?” Lâm Bồi tức giận nói, Trác Lí không hiểu được, tại sao Viên Khởi Lương thua kiện Lâm Bồi lại biến thành bộ dạng khỗ sở như sắp chết đến nơi vậy.

“Bồi Bồi, cô tự nhìn lại mình đi, bí mật thăm mền người ta lâu như vậy, bây giờ không phải là cơ hội tốt sao, đi an ủi người ta một chút đi.” —— Nữ đồng nghiệp Giáp ranh mãnh đẩy tay Lâm Bồi.

Lâm Bồi kê mặt lên cánh tay, mềm nhũn nói, “Cô cho rằng tôi không muốn nhào tới sao? Cũng phải có khả năng mới đi được chứ. Cô nghĩ tôi buồn vì anh ta thua kiện à?”

“Vậy vì sao cô lại chán chường như thế?” Câu này là Trác Lí hỏi, lúc nói còn bắt chước điệu bộ của Lâm Bồi.

“Ai dà Tôi bị thất tình. Xem chừng tình yêu đơn phương của tôi không thể nào được đáp lại.”

“Tại sao?” —— Cả ba người cùng hỏi.

“Bạn gái Viên Khởi Lương rất đẹp. Sau khi phiên toà kết thúc, tôi đã nhìn thấy cô ấy.” Lâm Bồi dứt lời còn thờ dãi một tiếng.

Các cô dần tản ra, bởi vì mọi người đều biết hết chuyện vui để xem rồi.

Chỉ là, tin tức này ngược lại lại làm cho Trác Lí cảm thấy yên tâm: Đàn ông mà, chiến trường thất ý, tình trường đắc ý, cũng không ảnh hưởng lớn lắm.

Truyện.được.đăng.tải.duy.nhất.trên.diễn.đàn.Lê.Quý.Đôn

Buổi trưa, lúc Trác Lí tới nhà Đường Chi Thiện thì Viên Khởi Lương đã có mặt ở đó, anh ta đang cùng Đường Chi Thiện mài miết thảo luận vấn đề gì đấy, là Thiệu Chi Uyển mở cửa cho cô.

“. Vì vậy, lựa chọn như thế là rất thông minh, vụ này liên can tới rất nhiều chuyện khác, cháu thua là một lựa chọn rất chính xác.” Đường Chi Thiện bưng bình trà nhỏ, lần này Trác Lí thấy, trong ấm có trà.

“Nhưng như vậy, cháu lại không xứng đáng làm một luật sư.” Hôm nay Viên Khởi Lương mặc một chiếc áo khoác màu đen, cả người tựa trên ghế sofa, Trác Lí thầm nghĩ, người đàn ông này, cũng là cử động đơn giản, cũng những lời nói mỉa mai, nhưng sức hút của anh ta lại hoàn toàn khác với Ngũ Khâu Thực.

“Muốn xứng đáng làm một luật sư, trước hết phải xứng đáng là một con người.” Lúc nói câu này, vẻ mặt Đường Chi Thiện rất nghiêm túc, giống như đang dạy học.

Viên Khởi Lương mỉm cười, Trác Lí nhìn anh ta không chớp mắt, anh ta cười thật làm cho người ta khiếp sợ. Bây giờ Trác Lí mới hiểu được, nụ cười lại bao hàm nhiều ý nghĩa như vậy, giống như Viên Khởi Lương, lúc anh ta cười bắt đầu dĩ nhưng lại mang một vẻ phóng khoáng —— đây là điều mà Trác Lí có thể nhìn ra, mặc dù cô không biết vào giờ phút này Viên Khởi Lương đang suy nghĩ cái gì, nhưng cô biết, có thể cười như vậy, chứng tỏ tâm trạng anh ta không đến nỗi tệ.

“Dùng đúng là không thích hợp làm một luật sư chút nào.” Viên Khởi Lương vừa cười vừa nói.

“Vì vậy ta mới làm thầy giáo. Ha ha ha.” Đường Chi Thiện cũng cười, sau đó xoay đầu sang, đột nhiên phát hiện ra Trác Lí, đôi mắt híp lại, “Ồ, cháu gái đáng yêu của ta đã đến rồi sao.”

“Cậu.” Trác Lí bữu môi, giọng điệu không mấy vui vẻ. Mỗi lần Đường Chi Thiện gọi cô là cháu gái, cô lại cảm thấy mình bị biến thành một đứa bé sáu tuổi.

“Lại đây, ngồi xuống tiếp chuyện Khôi Lương, ta đi giúp mẹ cháu nấu cơm.” Mắt Đường Chi Thiện sáng lên, vồ vồ lên ghế sofa rồi đứng dậy, lúc đi ngang qua Trác Lí còn nháy mắt với cô một cái, sau đó sải bước đi vào nhà bếp.

Trác Lí không hiểu hết được ý tứ của Đường Chi Thiện, không biết làm gì khác ngoài sững sờ người ra, đúng như cô đoán Viên Khôi Lương lại cầm sách lên, vô cùng thoải mái giờ sách ra.

“Mỗi ngày tới đây anh đều đọc sách, không cảm thấy chán sao?” Trác Lí khiêu khích hỏi, người đàn ông này dám ngó lơ sự hiện diện của cô, cô phải làm sao mới phỏng vấn được anh ta đây?

“Cũng được”

“Tôi cảm thấy rất nhàm chán.” Trác Lí thành thật nói, cô muốn khơi gợi hứng thú nói chuyện phiếm của Viên Khôi Lương.

“.....”

“Hai mươi chín năm qua anh đều như thế sao?” Trác Lí hỏi, đây cũng được xem là một câu hỏi nghề nghiệp, có thể dùng để viết bài, nội dung chính là: Viên đại luật sư, từ nhỏ đã hình thành thói quen đọc sách, luôn thích đắm mình trong những trang sách, nghiên cứu các kiến thức uyên thâm, trên thông thiên văn dưới tường địa lý.....

“.....” Đường như Viên Khôi Lương không có chút hứng thú với câu chuyện.

“Anh nghĩ vợ tương lai của mình sẽ lo lắng nhất điều gì?” Thật ra Trác Lí muốn hỏi vấn đề này từ lâu rồi, anh ta đã có bạn gái, cô thật sự rất tò mò, kiểu phụ nữ nào có thể chịu được tảng băng ngàn năm này.

Cuối cùng Viên Khôi Lương cũng ngẩng đầu lên, anh ta nghiêm túc nhìn Trác Lí, sau đó, từ tốn nói, “Có liên quan gì tới Trác tiểu thư?”

Trác Lí đứng hình, cô đột nhiên cảm thấy mình giống như một người thiếu năng. Giờ phút này, cô nhìn thẳng vào Viên Khôi Lương, trong đầu không khỏi lo lắng. Nghĩ tới mỗi ngày cô đều cất công gửi tin nhắn ‘ Mỗi ngày lạnh lẽo ’ cho anh ta, lại nghĩ tới mỗi ngày đều bề mặt trước anh ta, mọi thứ về cơ bản đều là vô dụng, cô không thể giải quyết được anh ta... Sau đó nghĩ tới, nếu cô không giải quyết được anh ta, đợi đến khi cô làm xong luận văn, công việc cũng chẳng còn, cũng không cần phải đi tìm việc, bây giờ đang là thời đại khủng hoảng kinh tế toàn cầu, muốn tìm việc e là còn khó hơn tìm bạn trai.....

Trác Lí giầy giụa ra khỏi mớ suy nghĩ rối rắm, chống mắt nhìn lại ánh mắt của Viên Khôi Lương. Cô theo phản xạ nói: “Nhìn cái gì vậy, chưa bao giờ thấy người đẹp à?” —— đây là câu cô thường hay nói ở đại học.

Cô rất hối hận, hối hận vì câu nói đó còn chưa kịp qua đại não đã chạy ra khỏi miệng, hối hận đến đau cả bào tử.

Chỉ là, lúc Viên Khôi Lương mở miệng nói thì bên ngoài lại truyền tới một tiếng sấm lớn. Tiếng sấm làm Trác Lí giật mình, tất nhiên cô không thể nghe thấy Viên Khôi Lương nói cái gì. Không nghe thấy gì cũng tốt, như vậy có thể làm cho Trác Lí cảm thấy vui hơn: nhắm mắt làm ngơ, tai không nghe thấy gì.

Lúc cười, má cô hiện lên lúm đồng tiền, Viên Khôi Lương biết là cô không nghe thấy câu nói kia của anh, cũng không nói gì thêm, cúi đầu xuống.

Đường Chi Thiện đi từ trong bếp ra, sắc mặt lo âu nói, “Trời ơi, ta còn đang nghĩ sáng hôm nay trời đột nhiên trở lạnh, chuẩn bị mưa lớn sao?”

“Dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa rào, sấm chớp.” Viên Khôi Lương ngẩng đầu lên nói. Trác Lí thấy rõ, người này đối với cậu của cô rất kính trọng.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Đôi mắt nhỏ của Đường Chi Thiện vì lo lắng mà biến thành một đường thẳng.

“Sao vậy?” Trác Lí hỏi.

“Nhà ta chỉ có một cái ô.”

.....

Ăn cơm xong, cô cùng với Viên Khôi Lương che chung một cái ô, rời khỏi nhà họ Đường. Trác Lí vẫn cảm thấy: đây tuyệt đối là âm mưu của Đường Chi Thiện —— một âm mưu lớn.

Viên Khôi Lương đi ngay bên cạnh cô, rất gần, cô có thể ngửi thấy mùi hương trên áo khoác anh ta, anh ta rất cao, mặc dù cô cao hơn một mét sáu nhưng chỉ tới vai anh ta. Viên Khôi Lương đi bên phải Trác Lí, dùng tay trái cầm ô, cô có thể nhìn thấy ngón tay thon dài, trắng nõn đang cầm cán ô của anh ta.

Cô cảm thấy khung cảnh này thật lãng mạn.

Nghĩ tới cô lại mỉm cười, cười đến rạn rờ.

Cười được một lúc, rốt cuộc Trác Lí cũng ý thức được mình đang cười đến ngẩn người, vì vậy cô lén ngẩng đầu lên xem có bị phát hiện hay không. Lúc vừa ngẩng đầu lên, cô liền bắt gặp ánh mắt Viên Khôi Lương đang nhìn mình. Trác Lí nhìn thẳng vào con người đen nháy của Viên Khôi Lương, ánh mắt anh hiện lên nụ cười nhẹ nhàng, giống như mặt hồ mùa xuân, từng gợn sóng nhẹ xò —— đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta cười dịu dàng như vậy.

Trác Lí đột nhiên cảm thấy lúng túng, cô giả bộ “có điều muốn nói” nên mới ngước lên nhìn anh, “Viên tiên sinh làm việc ở đâu vậy?” Sau đó cố gắng biến bộ dạng hoa si của mình thành biểu cảm kính cẩn —— mỉm cười.

Viên Khôi Lương cười lớn, thu lại ánh mắt đang nhìn Trác Lí, anh nhìn sang hướng khác, “Không phải Trác tiểu thư đã biết rõ sao?”

Trác Lí kinh hãi, trong đầu lên sẵn kế hoạch, dò xét hỏi, “Chuyện cười?”

Chân mày nhíu lại, Viên Khôi Lương nói: “Cái gì?”

Trác Lí thở phào nhẹ nhõm, cô khẳng định: thân phận bức màn màu đen vẫn chưa bại lộ. Cô suy nghĩ lại một lần nữa, cuối cùng cũng nghĩ ra: Viên Khôi Lương là bạn tốt của Ngũ Khâu Thực, cô lại còn giả mạo Trác Ý đi xem mắt anh ta, cho nên, biết được chuyện này không phải là quá đơn giản sao.

Trác Lí đang mải suy nghĩ vẩn vơ, cô đột nhiên thấy Viên Khôi Lương đổi tay cầm ô, tay trái cầm lấy cánh tay cô, nhanh chóng kéo cô sang một bên.

—— Một chiếc xe máy chạy vọt qua, nước bắn tung toé ——

—— Tất cả diễn ra trong một tích tắc ——

“Mẹ nó! Không thấy trời mưa hay sao mà còn chạy nhanh như vậy hả, lại còn phóng trên đường đi bộ chứ!” Chửi bới xong, Trác Lí quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt tối sầm của Viên Khôi Lương, toàn bộ tức giận của cô đều bị hàn khí của anh ta làm cho tiêu tan hết, nuốt nước miếng, Trác Lí run rẩy nói, “Cám ơn.”

“Không cần.” Viên Khôi Lương buông cánh tay của cô ra, ánh mắt vẫn sắc bén, sắc mặt cũng không chút thả lỏng.

Trác Lí suy tư, không hiểu tại sao Viên Khôi Lương từ một núi băng lạnh, lại biến thành một ngọn núi lửa.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 14

Dưới sự giám sát của vị thương nhân trẻ tuổi trở về từ đại học Harvard, Ngũ Khâu Thực, tạp chí tháng ba của « đô thị tình anh » phát hành rất thành công, số lượng tiêu thụ rất tốt.

Ngũ Khâu Thực là một người rất tự do, thường phạt phân minh. Hiệu suất tiêu thụ số báo lần này tăng lên đồng nghĩa với lợi nhuận cũng tăng theo. Để thưởng cho nhân viên, Ngũ Khâu Thực chưa hỏi ý kiến cấp trên đã tự tiện quyết định tổ chức một bữa liên hoan cho cả toà soạn.

Thực ra thì bữa liên hoan này cũng khá rẻ, toàn bộ nhân viên toà soạn tới KTV ở trung tâm thành phố hát hò, mặc dù thể Ngộ Tập Kính vẫn dùng giọng điệu “công công” của mình để nói, “Tổng biên tập Ngũ ra chi thị chúng ta cứ tới KTV tốt nhất, tới chỗ nào ca hát thoải mái nhất ’ nói giống như đang tiếp một lượng máu lớn cho toàn thể nhân viên vậy.

Trác Lí thầm mắng: nói đi nói lại cũng chỉ là đi hát thôi mà. Cho dù có hát đến đứt dây thanh quản cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền, đến cuối cùng người chịu thiệt vẫn là người hát nhiều. d2 Lêđôn Sau đó cô ngộ ra được một lý luận kinh tế sâu sắc: nhà tư bản đều thích chi ra khoản tiền nhỏ nhất để mua chuộc lòng người, vắt kiệt sức lao động của nhân viên.

Mặc dù làm ra vẻ thanh cao nhưng cuối cùng Trác Lí lại là người tham gia tích cực nhất.

Thiên Hoàng Quý Châu.

Sau khi toàn thể nhân viên chia thành từng nhóm tiến vào phòng KTV, nhân vật chủ chốt, tổng biên tập Ngũ Khâu Thực vẫn chưa xuất hiện. Điều này làm cho trường câu lạc bộ “những người mê Ngũ tông” Trịnh Tiêu tinh thần vô cùng khó chịu, cô ta lẩm nhẩm nói, “Mặt trăng đã lên cao lắm rồi, tổng biên tập thân yêu của tôi ơi, sao anh còn chưa tới hả?”

Cho đến khi ba người đàn ông bảy người phụ nữ bộ phận phỏng vấn bắt đầu hát thì Trịnh Tiêu cũng không làm ra bộ dạng oán thán nữa, bắt đầu chuyển đối tượng sang một người nào đó đang rất muốn hát: “Trác Lí, có phải chị cô là một người rất bá đạo không? Chính là loại người quản lý bạn trai rất sát sao ấy?”

Trác Lí nhàm chán quay đầu lại, trong lòng xuất hiện từng vạch đen chạy dài, ngượng ngùng đáp, “Cũng không đến nỗi.”

Thời gian Trịnh Tiêu làm ở « đô thị tình anh » nhiều hơn Trác Lí một chút, cô ta vào làm lúc toà soạn mới đổi địa điểm. Lúc đó, « đô thị tình anh » vừa mới bị thu mua, Ngũ Khâu Thực - tổng biên tập trên danh nghĩa, từng tới toà soạn một lần, cũng chính lần đó, Trịnh Tiêu đã trúng tiếng sét ái tình. Hơn nữa, cô lại không thể tự thoát ra giống như Lâm Bồi hay Vu Thu Thủy, Lâm Bồi cầm đầu “phái nữ của Đô thị tình anh” cũng chỉ là nhìn thấy người đàn ông hoàn mỹ liền tìm mọi cách để “thả càn cầu”, không phải duy nhất một người, vì vậy, bọn họ mê Ngũ Khâu Thực vì anh ta có hào quang của vị lãnh đạo trẻ tuổi, mê Viên Khôi Lương, mê Lý Xán là vì tuổi trẻ tài cao, lắm tiền nhiều của, nhưng Trịnh Tiêu lại chỉ mê mỗi mình Ngũ Khâu Thực.

“Vậy tại sao tổng biên tập còn chưa tới?” Trịnh Tiêu dứt khoát chạy lại ngồi bên cạnh Trác Lí, tỉ mỉ hỏi thăm Trác Lí giống như cảnh sát điều tra tội phạm.

Bị Trịnh Tiêu quần lấy chừng mười lăm phút, trong lòng ngứa ngáy vì không được hát, Trác Lí đành mượn cớ đi vệ sinh để rời khỏi phòng. Cô vốn định sau khi quay lại phòng sẽ chạy lại ngồi cạnh Lâm Bồi để tránh bị quấy rầy, nhưng cô vừa đi tới cửa phòng vệ sinh đã thấy Lý Nhất Phàm đang tươi cười đi về phía mình.

Thật ra thì, cô nhìn nhàm rồi.

Lý Nhất Phàm không phải đang tươi cười, mà là, anh ta đang thẹn thùng.

“Trác Lí Tôi Tôi có chuyện muốn nói với cô.” Lý Nhất Phàm lúc vui vẻ sẽ gọi cô là ‘hạt gạo nhỏ’, nhưng lúc nghiêm túc sẽ gọi tên cô là Trác Lí.

Vì vậy, lúc nghe anh ta kêu tên cô, ngay lập tức cô nghĩ tới chuyện đại sự, “Có chuyện gì vậy?”

Lý Nhất Phàm cao 1m75, diện mạo không tệ, dưới ánh đèn mờ của hành lang, Trác Lí chỉ nghe thấy giọng điệu kỳ lạ của Lý Nhất Phàm, nhưng không nhìn thấy được khuôn mặt đang đỏ bừng của anh ta.

“Tôi Tôi”

Nét mặt của Lý Nhất Phàm càng lúc càng tím quẩn, vẻ mặt này cũng đủ để Trác Lí lờ mờ đoán được, vì vậy, cô lo lắng hỏi, “Chuyện khó nói sao?” Khó nói thì đừng nói là được rồi.

“Không phải.” Lần này Lý Nhất Phàm đáp rất nhanh, sau đó, anh ta ngẩng đầu lên nhìn Trác Lí.

Vì khách lệ anh ta, Trác Lí cười lớn, ánh mắt nhấn nhá: ‘Được rồi người anh em, cho dù là anh bị táo bón. Tôi cũng không cười nhạo anh đâu.’

“Anh thích em . . . em làm bạn gái của anh nha.” Được nụ cười của Trác Lí khích lệ, Lý Nhất Phàm mạnh dạn nói hết lời trong lòng.

Mặc dù miệng Trác Lí vẫn cười, nhưng ánh mắt tối sầm lại, giọng gào nói, “Anh nói đùa sao? Ngày cá tháng tư còn lâu mới tới nha.”

Lý Nhất Phàm cúi đầu xuống, thương tâm nói, “Anh nói đùa làm cái gì. Anh biết em chưa muốn có bạn trai, nhưng mà anh thực sự rất thích em Anh rất thích nhìn thấy em cười, nhìn thấy em, anh cảm thấy rất hạnh phúc.”

Toàn thân Trác Lí nổi hết da gà, đưa tay lên ngắt lời, “Đừng đừng nói nữa.” Vô cùng khiếp sợ.

“Vậy. em đồng ý chứ?” Hai mắt Lý Nhất Phàm sáng lên, dáng vẻ hết sức mong đợi. Trong suy nghĩ của anh, Trác Lí không giống những cô gái khác trong phòng, cô không ham giàu sang, không háo sắc, quan trọng nhất là, nụ cười của cô vô cùng ấm áp, hạnh phúc —— cô là một cô gái ấm áp, làm cho người ta không thể không thích.

“Xin lỗi.” Trác Lí nghiêm túc nói, “Tôi không thích anh, cho nên. Không thể đồng ý với anh được.”

Lý Nhất Phàm giống như bị dội một gáo nước lạnh, ánh mắt trở nên ảm đạm. Cúi đầu xuống, Trác Lí không biết anh ta đang nghĩ cái gì, cô còn đang nghĩ có thể anh ta sẽ bỏ đi hoặc làm cái gì khác thì nghe được Lý Nhất Phàm nói nhỏ, “Vậy. chúng ta lại làm bạn như cũ, hi vọng. em xem như chuyện này chưa bao giờ xảy ra.”

Lý Nhất Phàm nói xong định rời đi, Trác Lí chỉ có thể nói với anh ta, “Thật xin lỗi, sợ rằng, tôi không thể xem như chưa xảy ra chuyện gì. Về sau. chúng ta sẽ không thể làm bạn được nữa. Chúng ta chỉ có thể là đồng nghiệp.”

Bà vai Lý Nhất Phàm run lên, Trác Lí không biết là do tổn thương hay tức giận, nhưng cô đã quyết định: trước khi Lý Nhất Phàm tìm được bạn gái, cô với anh ta sẽ không giống như trước đây được nữa. Lạ quỉ đôn Cô luôn nhớ tới đêm hôm đó, Lý Xán —— nhân vật trang bìa của tạp chí tháng ba « Đô thị tình anh », anh ta có bao nhiêu thành công, bao nhiêu hào quang đi chăng nữa, nét mặt đau đớn đó vẫn luôn in sâu trong tim cô. Trác Lí không nghĩ tất cả lỗi đều là của Lý Xán, nếu Trác Ý không vô tình cho anh ta hi vọng, anh ta sẽ không có chấp, đau khổ như vậy.

Cô, Trác Lí, không thích có bất kỳ một mối quan hệ không minh bạch nào, không muốn một người thăm yêu mình lại ở bên cạnh mình làm bạn tốt. Cô tin rằng, đối với họ như thế là dịu dàng nhất nhưng cũng chính là tàn nhẫn nhất.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng ngày càng xa của Lý Nhất Phàm, Trác Lí thầm nói: sau này gặp lại, cũng không thể làm bạn tốt nữa rồi.

Cô đang đứng ngẩn người thì một cánh tay đặt lên vai cô, ngẩng đầu lên —— cô nhìn thấy Ngũ Khâu Thực, vẻ mặt anh ta cười như không cười, cô giật mình lùi lại, “Tổng tổng biên tập.” Anh ta ở đó từ lúc nào vậy? Anh ta có nghe được chuyện vừa xảy ra giữa cô với Lý Nhất Phàm hay không?

“Ha ha.” Ngũ Khâu Thực cười lên, khuyên tai đính đá của anh ta lấp lánh theo nhịp điệu của tiếng cười, “Lúc không có ai thì cứ kêu anh là anh rể . . . hoặc anh Ngũ, anh sẽ không thấy phiền đâu.” Một tay Ngũ Khâu Thực bỏ trong túi quần, xoay người nghiêm túc quan sát cô gái trước mặt —— cô gái này hoàn toàn khác với Trác Ý —— cô ấy từ chối đàn ông sao có thể tàn nhẫn đến như vậy.

“Hừ, chị tôi đã đồng ý gả cho anh sao?” Trác Lí thấy Ngũ Khâu Thực không có vẻ là tự cao tự đại, nên cô cũng không có ý định kiêu dè. Dù sao bây giờ trở lại phòng gặp Lý Nhất Phàm cũng cảm thấy lúng túng, cứ ở đây kéo dài thêm chút thời gian cũng tốt.

“Em làm ở toà soạn được bao lâu rồi?” Ngũ Khâu Thực nghiêm túc hỏi.

“Vài ngày nữa là được một tháng.” Trác Lí ngoan ngoãn đáp.

“Chưa tới một tháng” Ngũ Khâu Thực lặp lại lời cô: chưa tới một tháng mà có thể làm cho một người giới tính khó phân định như Lý Nhất Phàm mê luyến như vậy?

Trác Lí khó hiểu nhìn anh ta.

“Trở lại phòng KTV có vẻ không hay lắm, đi, anh rể dẫn em tới chỗ khác chơi.” Dứt lời, Ngũ Khâu Thực đưa tay tới, giống như xách một cô bé đi.

Trác Lí không quen liền hást tay ra, sau đó đùa cợt nói, “Có thể tự trọng một chút được không?”

Ngũ Khâu Thực cười cười, “Việc phỏng vấn Viên Khôi Lương tiến triển tới đâu rồi?”

Ánh đèn hành lang mờ mờ, Trác Lí cảm thấy những lời này rõ ràng có chút cười nhạo, cô tự nhiên đáp lại, “Vẫn đang cố gắng.”

“Có lẽ em không nhìn ra. hoặc chị em chưa nói với em,con người anh đây rất thích giúp đỡ người khác.” Ngũ Khâu Thực nghiêm túc nói.

“Mắt của tôi hơi kém, đúng là không nhìn ra.”

“Vì vậy, hôm nay anh sẽ chứng minh điều đó cho em vợ thấy.” Ngũ Khâu Thực không thể giải thích được, anh biết Trác Lí không vừa mắt anh, sau khi nghe những lời cô nói với Lý Nhất Phàm, anh đột nhiên muốn tìm hiểu: một cô gái biểu hiện thường ngày tẻ nhạt như Trác Lí, tại sao lại coi thường anh, rốt cuộc là để ý tui đàn ông như thế nào.

Trác Lí đi theo Ngũ Khâu Thực đến một phòng khác, không lớn nhưng rất xa hoa, Ngũ Khâu Thực nhận được một cuộc điện thoại, vồ vồ người sau đó liền đi ra ngoài.

Trác Lí là một ‘mạch bá’, một ‘mạch bá’ chính hiệu —— đây cũng là lý do tại sao cô ngoài miệng thì nói đi hát Karaoke là loại mua chuộc giá rẻ, nhưng trong lòng lại sôi sục nhiệt huyết. (mạch bá: kiểu dạng người cứ vô phòng karaoke là ôm khư khư cái mic :3)

Nhưng trình độ hát hò của cô quả thật có thể dùng từ mưu sát người nghe để hình dung.

Cô biết rõ ngũ âm của mình không hoàn chỉnh, ca hát không dễ nghe lắm, vì vậy, chuyện cô thích nhất chính là —— nhép miệng.

Kể từ sau khi tình cờ xem được video của Back Dorm Boys lúc học đại học, cô liền thích loại hình hành hạ ngũ quan này, còn yêu thích đến cuồng nhiệt. Bạn cùng phòng với cô phải mất hai tuần mới làm quen được với tiếng nhạc và biểu cảm khoa trương của cô, sau đó là cái miệng của cô. Chỉ là, mấy bạn nữ phòng bên cạnh, lúc đi ngang qua phòng Trác Lí, bị hành động của cô dọa cho sợ không thốt nên lời.

Tuy nhiên đó chỉ là lúc mới đầu. Khoảng hai tháng sau, công phu nhép miệng của Trác Lí đã đạt tới đỉnh cao, cô không những làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc, mà còn làm cho họ không thể nín được cười.

Ví dụ như, bạn học ở bên này hát bài《 Khúc dân ca như nước mùa xuân 》, ở bên kia cô bắt chước múa điệu dân ca, tay vẫy như nước chảy mây trôi, vô cùng nhập tâm.

Hoặc như, bạn học phòng bên cạnh bật bài《It’s my life》của Bon Jovi, cô ở bên này, cầm móc quần áo bắt chước đánh đàn điên cuồng theo kiểu rock 'n roll, nhịp điệu, tiết tấu không sai một li.

Có thể nói Trác Lí đã đạt tới trình độ bậc thầy, bởi cô đã đúc kết được những tinh hoa của hát nhép, loại bỏ những rào cản, thành công từ nhép miệng tới đồng nhất về động tác, phong cách.

Giờ phút này, ở trong phòng bao mà Ngũ Khâu Thực đưa cô tới, cô lại tiếp tục như thế, cầm microphone lên, hoà mình vào bài hát rất nổi tiếng của Britney Spears, 《Toxic》

Cô say mê đến độ quên mất ngoài cửa còn có người nào.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 15 +16

Ngũ Khâu Thực đã phải dùng trăm phương nghìn kế mới lôi kéo được con người bận rộn như Viên Khởi Lương tới KTV, vừa đi tới cửa, bọn họ đã nhìn thấy Trác Lí đang say mê bắt chước điệu bộ của Britney Spears, hơn nữa bộ dạng có vẻ rất quần quai.

Anh ngây người.

Đứng trước tình cảnh hiện tại, Viên Khởi Lương khá bình tĩnh, anh ta chỉ ngăn người chưa tới một phút, sau đó đưa tay lên bấm công tắc, rồi bỏ lại vào túi quần, đèn trong phòng sáng lên, Viên Khởi Lương dùng ánh mắt đưa cột nhìn về bóng người đang sững sờ ở phía trước.

Trác Lí lúng túng nhìn về phía hai cặp mắt ở cửa, càng cảm thấy lúng túng hơn. Chỉ là cô không phải xấu hổ vì bị người ta nhìn thấy, mà là cảm thấy xấu hổ với bản thân, lần đầu tiên bắt chước Britney Spears mà không nhận được tràng pháo tay nào.

“Tổng biên tập, Viên tiên sinh, xin chào.” Trác Lí đặt microphone xuống, nhanh chóng túm lấy mái tóc không dài không ngắn của mình dùng dây chun buộc lại, sau đó sửa sang lại trang phục, bình tĩnh như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Ngũ Khâu Thực cảm thấy cảm của mình sắp chạm đất rồi.

Cuối cùng Trác Lí cũng hiểu được ý tứ trong câu: “hay giúp đỡ người khác” của Ngũ Khâu Thực là chỉ cái gì. Từ kinh nghiệm sân khấu cũng như tố chất tâm lý vững chãi đã thúc đẩy cô cần phải có phản ứng chính xác nhất, “Tổng biên tập, tôi nghĩ chỗ này là chỗ riêng tư của hai người, tôi nên đi trước thì tốt hơn.”

“Đợi chút.” Ngũ Khâu Thực thu hồi lại tâm trí từ cơn chấn động; kể từ khi anh bắt đầu biết Trác Lí, hình như mỗi lần gặp đều là khiếp sợ, làm cho anh ấn tượng sâu sắc, anh cảm thấy Trác Lí đúng là người từ sao Hoả rơi xuống.

“Tôi giới thiệu một người với cô.” Ngũ Khâu Thực chỉ chỉ tay về phía Viên Khởi Lương, cười tà mị, “Vị này là luật sư trưởng của văn phòng luật sư Sự Vụ Sở, Viên Khởi Lương Viên đại luật sư, tôi nhớ hình như cô rất muốn làm quen với anh ta đúng không?”

Một giây đó, Trác Lí thực sự muốn trừng mắt giết chết Ngũ Khâu Thực. Một giây kế tiếp, cô lại biến chuyển khuôn mặt rất chuyên nghiệp, “Tổng biên tập đã giao phó, một nhân viên nhỏ như tôi đương nhiên phải tuân theo rồi. Như vậy. . . . Viên tiên sinh, là thế này, tôi là Trác Lí, là ký giả của toà soạn《đô thị tình anh》, toà soạn chúng tôi muốn hẹn anh phỏng vấn, xin hỏi, anh có đồng ý tiếp nhận cuộc phỏng vấn của tôi không?”

Viên Khởi Lương đi từ cửa vào phòng, tìm một chiếc ghế sofa đơn, ngồi xuống, sau đó hết sức lạnh nhạt trả lời Trác Lí, “Tôi không đồng ý.”

Chính xác, ánh mắt đó, giọng điệu đó, làm cho người ta cảm thấy vô cùng xa cách. Lúc anh ta quay mặt đi, Trác Lí lên “đáp trả” lại bằng vẻ mặt âm u, sau đó quay sang, vẻ mặt tươi cười nói, “Tổng biên tập, anh xem, Viên tiên sinh không chấp nhận buổi phỏng vấn của tôi, vậy tôi đi trước đây.”

Cô không thêm ở lại cùng hai tên đàn ông đang cười nhạo, khi dễ cô, ở lại để bị công kích bằng những lời ác độc cùng với nước bọt tứ tung sao?

Đang định nhấc chân lên, Ngũ Khâu Thực lại tiếp tục nói, “Vậy Viên đại luật sư muốn như thế nào mới chịu tiếp nhận phỏng vấn? Tôi nói nhân viên của mình tới đây nháy một bài cho Viên tiên sinh? Hoặc là hát một bài đi? Hôm nay tôi cũng mới biết được, chỗ này có rất nhiều nhân tài”

“Tôi nghĩ, nếu ba mẹ tôi mà nghe thấy được, không biết bọn họ có xách gậy chạy tới hay không?” Trác Lí lườm Ngũ Khâu Thực.

Mặt biến sắc, Ngũ Khâu Thực nhếch miệng nhìn về phía Viên Khởi Lương, Viên Khởi Lương đang lấy đồ uống trong tủ lạnh nhỏ, bộ dạng giống như đang xem kịch hay.

“Tôi cũng muốn thử xem những thứ kia, bình thường chưa bao giờ thử qua.” Ngũ Khâu Thực cũng cảm thấy khát, lướt qua người Trác Lí, đi tới tủ lạnh lấy một chai bia, ‘Roạt’, bật nắp bia ra.

Trác Lí cảm thấy bốn bề xung quanh đều là quân địch đang hung hăng tiến về phía cô, cô rất muốn chạy trốn, bởi vì tình huống hiện tại rất kỳ lạ. d2 lễ quý đôn Cô đang ở cùng với một tên đàn ông ma mị và một người lạnh như băng, hơn nữa còn là khí thế bức người, cùng nhau nói về các đề tài như là nhân tài, cảm tạ, thật là cho người ta khó chịu.

“Cái đó. Tổng biên tập, đồng nghiệp của tôi chắc là đang đợi tôi trở lại tôi sợ, nếu tôi không quay lại, bọn họ sẽ”

“Cái danh tổng biên tập chỉ để gọi thôi sao, không có chút quyền lực nào à? Hay là cô cảm thấy, ngay cả chút quyền giao việc cho cô tôi cũng không có?” Ngũ Khâu Thực lúc đi qua người cô đột nhiên lại dựa vào, làm cho Trác Lí giật mình lùi lại phía sau, mắng “sắc lang, sắc lang”, tất nhiên, cô chỉ dám mắng thầm trong bụng.

“Còn nữa, lúc này hình như cô còn chưa nói xong. Ý của cô là chuyện tôi định làm, người khác không thể nhìn thấy được?” Ngũ Khâu Thực xoay người, rồi tầm mắt khỏi Trác Lí, ngồi xuống ghế sofa, ánh sáng trong phòng rất tốt, nhưng màu sắc thay đổi liên tục, chiếu vào mái tóc vàng óng kia của Ngũ

Khâu Thực khiến cho Trác Lí cảm thấy vô cùng lo lắng.

Dời ánh mắt sang cầu viện trợ giúp của Viên Khởi Lương.

Khá lắm! Người đàn ông này không biết lấy ở đâu ra một cái tai nghe, hai tai bịt kín, một tay chống lên ghế sofa cạnh bàn, hai mắt nhắm nghiền lại, vô cùng hưởng thụ. Tay còn lại đang cầm một cốc nước giải khát màu đỏ sẫm, dưới không khí náo nhiệt cùng ánh đèn rực rỡ như vậy, anh ta lại giống như thần tiên đang tồn tại trong thế giới riêng của mình.

Trác Lí không khỏi thốt lên: núi băng đúng là núi băng, đặt ở đâu cũng không quan trọng. Núi băng như Viên Khởi Lương, đi tới đâu chỉ tổ cho nhiệt độ hạ thấp theo tới đó.

Ngũ Khâu Thực không thể nào chịu đựng được việc Trác Lí đứng trước mặt anh ngẩn ngơ nhìn chằm chằm Viên Khởi Lương, hoàn toàn coi anh là người vô hình, mở miệng cất ngang, “Em vợ, quả thực Viên đại luật sư rất ưu tú, vô cùng xuất sắc, anh rể cũng rất muốn giới thiệu anh ta cho em. Nhưng anh ta là hoa đã có chủ. Nếu như em muốn tìm một người bạn trai, hoặc là một con rùa vàng, thì cứ việc nói, anh rể sẽ giúp em tìm.”

Giới thiệu cái đầu nhà anh! Trác Lí oán thán, “Tổng biên tập, rốt cuộc anh muốn tôi ở lại đây làm gì vậy?” Gọi anh ta tổng biên tập là muốn nhắc nhở anh ta không cần tự cho mình là “anh rể”, sau đó lòi lòi kéo kéo, làm lãng phí thời gian của cô.

“Đề giúp em.”

“Viên luật sư không đồng ý cuộc phỏng vấn của tôi.”

“Em có cách khác.”

“Tôi không có.” Nếu như cho cô thời gian, cô chắc chắn sẽ có cách, còn thời điểm bây giờ, cô đành chịu.

“Nếu vậy, chuyện em phải rời khỏi《đô thị tình anh》là chuyện không thể tránh khỏi.” Đôi mắt sắc bén của Ngũ Khâu Thực nhìn thẳng vào cô, ánh mắt đó thực sự làm cho Trác Lí liên tưởng tới địa chủ phong kiến. d, đ B q đ^n Đúng, Ngũ Khâu Thực là tổng biên tập, bề ngoài anh ta trông có vẻ là một vị lãnh đạo cầu thả, nhưng Trác Lí đoán rằng, anh ta sẽ không vì Trác Ý mà cố tình giữ lại một người vô dụng, hơn nữa, với tính cách của Trác Ý mà nói, nếu Trác Lí thật sự lâm vào tình cảnh bị đuổi việc, chị ấy nhất định sẽ không bao giờ chịu ra mặt.

Sắc mặt Trác Lí biến đổi liên tục, cuối cùng cô cũng lấy lại được bình tĩnh, cô nhớ lại những chiến lược mà giáo viên đã dạy cho cô. Nếu gặp phải một đối tượng rất khó để tiếp cận, trước hết phải lấy được lòng tin của họ.

Vì vậy, với tính cách của núi băng Viên Khởi Lương, người mà anh ta tin tưởng ngoài người thân ra thì chính là bạn bè. Cô đã thấy anh ta nói chuyện với Đường Chi Thiện, vô cùng lễ phép và vui vẻ. Cô với anh ta thì không thể có mối quan hệ thân thích được, vì vậy bỏ qua.

Chỉ còn con đường kết bạn thôi.

Trác Lí lấy lại bình tĩnh, bắt đầu tính toán kế hoạch kết bạn. Ngũ Khâu Thực đắm chiêu nhìn cô, cô tuyệt đối không nhụt chí: cô không muốn anh ta nghĩ rằng cô dựa vào chị gái mình hoặc là dựa vào Lâm Thạc mà được ở lại toà soạn! Cô là một con người có tài! Cô là một viên ngọc thô!

Vì vậy giây tiếp theo, cô liền ngồi vào một ghế salon đơn, hơn nữa còn kéo lại gần Viên Khởi Lương. Sau khi đã xác định rất gần, Trác Lí đưa tay vỗ vỗ vào người đang mãi mê nghe nhạc, Viên Khởi Lương.

Viên Khởi Lương mở mắt ra, vô cùng nhàn nhã, đặt tai nghe xuống, ánh mắt muốn hỏi Trác Lí có chuyện gì.

“Chỉ là làm quen kết bạn thôi.”

Ngũ Khâu Thực ngồi một bên, không cẩn thận bị sặc.

Viên Khởi Lương dùng cặp mắt đen láy của mình chăm chú nhìn Trác Lí. Trong phòng, ánh đèn sáng rực rỡ, đồng thời, đèn màu cũng mập mờ đỏ sặc, nhiệt độ phòng cũng tăng cao, Trác Lí cảm giác như tim mình sắp nổ tung. Lúc chơi đối mắt với người khác, cô thường giành chiến thắng. Nhưng giờ phút này đây, Trác Lí bị Viên Khởi Lương nhìn chằm chằm, cô cũng nhìn chằm chằm anh ta, dùng tâm lý phải chiến thắng bằng được để nhìn anh ta, bọn họ bắt đầu trò chơi đối mắt.

Dĩ nhiên, chỉ có một mình Trác Lí cho rằng đây là trò chơi.

Nhìn vào đôi mắt của anh ta, nhìn sâu vào đôi mắt đó, cảm nhận núi băng ngàn năm (trái tim băng giá)

Cô sắp không chịu nổi nữa rồi, sự chịu đựng của đối phương rất mạnh mẽ, điện phóng ra còn mạnh hơn gấp mười lần. Dưới sự công kích đồng thời của ánh mắt và nhịp tim, cô thật

Đột nhiên ——

Khoé mắt Viên Khởi Lương hiện ý cười, miệng cũng cười, vẻ mặt ôn hoà, thông thả nói.

“Được.”

Anh ta nói được.

“Cám ơn đã hợp tác.” Trác Lí tranh thủ bắt tay anh ta, bộ dạng vô cùng lễ phép. Thuận tiện, liếc mắp nháy mắt, nháy mắt. Cô nghĩ, nếu như không phải là cô đã từng tập nháy mắt, chắc có lẽ cô sẽ không cảm nhận được mí mắt trên và mí mắt dưới đã chạm nhau.

Viên Khởi Lương nhắc bàn tay để trên bàn thủy tinh lên, nắm lấy tay Trác Lí.

Đây là lần thứ hai Trác Lí bắt tay anh ta.

Tay của anh vẫn rất lạnh.

“Vậy tôi có thể hẹn anh phỏng vấn không?” Trác Lí thừa thắng xông lên.

“Tôi nhớ vừa rồi mình đã trả lời vấn đề này.” Viên Khởi Lương cảm xúc lên, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Trác Lí 囧: không phải bọn họ vừa mới trở thành bạn rồi sao?

“Vậy làm như thế nào anh mới đồng ý tiếp nhận phỏng vấn của tôi?” Trác Lí chưa từ bỏ ý định, hỏi.

“Tuỳ tình hình.” Viên Khởi Lương không còn hứng thú nói chuyện, đưa tai nghe lên, quay về trạng thái nghe nhạc.

Trác Lí cảm giác mình bị lừa, cô nghĩ, nếu như Viên Khởi Lương là một người bạn quen thuộc của cô, cô nhất định sẽ ấn anh ta xuống ghế sofa, sau đó bóp cổ, lắc đầu anh ta, rồi hỏi, ‘rốt cuộc anh có chấp nhận phỏng vấn của tôi hay không, có hay không? Há?’, lắc cho đến khi đôi phương sắp học máu, không thể không đồng ý mới thôi.

Chỉ là, người đàn ông tên Viên Khởi Lương này, không phải là một người đàn ông bình thường. Cô nghĩ kĩ rồi, nhìn bộ dạng cứng đầu của Viên Khởi Lương, dùng sức với anh ta là không thể, đôi khi còn phản lại tác dụng. Cô đã có một kế hoạch khác.

Lúc này cô mới nhớ tới người vẫn bị cô thờ ơ, Ngũ Khâu Thực, cô nịnh nọt, mỉm cười nhìn về phía anh ta, “Tổng biên tập, tôi sẽ cố gắng trong vòng nửa tháng phỏng vấn được Viên luật sư, vì vậy, . . . không cần phải ở đây cố chấp trong một ngày đúng không?”

Trác Lí làm nũng với Ngũ Khâu Thực, cô thực sự đã làm nũng, hơn nữa, cô biết cảnh tượng lúc mình làm nũng sẽ kinh người như thế nào, cô cũng biết nó chẳng khác gì một trận bom.

Vừa mới uống một ngụm bia, Ngũ Khâu Thực một lần nữa lại bị giọng điệu của Trác Lí làm cho sặc.

Ngũ Khâu Thực bị trúng đạn khiến cho Trác Lí cảm giác rất thành công, ngay sau đó, cô chớp lấy cơ hội Ngũ Khâu Thực vẫn còn đang sặc, nhanh miệng nói, “Tổng biên tập Ngũ, vậy tôi về trước để chuẩn bị kế hoạch.”

Sau đó, cô như một con gió biến mất khỏi căn phòng u ám này.

Hồi 16

Thứ hai ngày 17 tháng 3, từ bây giờ cho đến khi Trác Lí phải trở lại trường còn chưa tới một tháng. Ngày hôm nay, cả buổi sáng Lý Nhất Phàm đều rục rẻ tránh né ánh mắt của Trác Lí.

Hành động tránh né Trác Lí của Lý Nhất Phàm cực kỳ quái dị. Như là: thường thì mỗi buổi sáng, lúc Trác Lí đi tới bộ phận phỏng vấn, cô sẽ nhảy ra trước mặt mọi người rồi nói: “Happy new day!” Đồng thời tặng kèm khuôn mặt “Happy face” (Khuôn mặt vui vẻ), sau đó mới an tâm ngồi vào chỗ của mình. Những lúc đó, người cảm thấy hạnh phúc nhất chính là Lý Nhất Phàm. Anh ta còn từng nói với “Vua bản thảo” Phương Thận rằng: mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt rạng ngời của Trác Lí, anh ta lại muốn mang cô về nhà cất giấu thật kĩ.

Nhưng hôm nay, Lý Nhất Phàm lại nấp ở trong một góc, lén nhìn theo bóng lưng của Trác Lí. Nhìn lén cũng không nói làm gì, Lý Nhất Phàm nhìn lén còn bị Trác Lí phát hiện, nhìn lén bị phát hiện cũng không tính, anh ta lại chạy tứ tung trốn khắp nơi. Làm cho cả phòng đều biết Lý Nhất Phàm tỏ tình bị từ chối, sau đó, Trác Lí phải mang cái danh hiệu “người phụ nữ tuyệt tình”.

Rốt cuộc cũng tới giờ nghỉ trưa, Trác Lí thấy Lý Nhất Phàm cũng có ý cầu hoà, cô liền cầm lấy túi xách chạy như bay ra khỏi phòng làm việc, một mạch rời khỏi cao ốc Hào Mã.

Đến cửa nhà Đường Chi Thiện, cô nhấn chuông cả buổi mà không thấy ai ra mở cửa. Lúc này Trác Lí mới lấy điện thoại từ trong túi xách ra, nhìn màn hình: Được lắm, bảy cuộc gọi nhớ, bốn tin nhắn chưa đọc.

Toàn bộ cuộc gọi nhớ đều là của: Sói xám Đường. Từ 9 giờ cho đến 12 giờ.

Tin nhắn chưa đọc cũng là của Sói xám Đường. Có ba cái giống nhau: Trưa nay, cậu với mợ đi ăn cưới, cháu với Khởi Lương ăn cơm với nhau đi. Còn tin nhắn cuối cùng là: chìa khoá cậu gửi bên nhà hàng xóm, cháu cứ nói là cháu gái của Đường Chi Thiện, cô ấy sẽ đưa cháu chìa khoá. d2Lq, đ Nhớ gọi lại cho cậu. Còn nữa, lần sau nhớ để điện thoại ở chỗ có thể nghe thấy, nhìn thấy.

Mồ hôi trên trán của Trác Lí tuôn như thác chảy. Cô chính là người như vậy, điện thoại lúc nào cũng để trong túi, trừ trường hợp cô muốn xem có ai gọi tới hay không, còn lại đều bỏ rơi nó.

Sang nhà hàng xóm của Đường Chi Thiện lấy chìa khoá xong, Trác Lí mở cửa, thay giày.

Ngồi phịch xuống ghế sofa, lấy điện thoại ra. Trác Lí bắt đầu cuộc gọi, cô có dự cảm, cô nhất định sẽ được linh hội chủ nghĩa văn học Leo Tolstoy từ người cậu cao quý của mình một cách sâu sắc nhất.

Quả nhiên, Đường Chi Thiện dạy dỗ Trác Lí hơn mười phút đồng hồ, cuối cùng Trác Lí cũng dùng được một lý do thoả hoặc để cắt ngang, sau đó theo lời giao phó của Đường Chi Thiện, Trác Lí đi vào phòng bếp.

Đường Chi Thiện ở trong điện thoại nói với Trác Lí: trước tiên là phải nấu cơm. Thiệu Chi Uyển đã chuẩn bị sẵn các nguyên liệu, công thức cũng đã viết ra giấy để ở trên bàn. Nhìn cảnh tượng này, Trác Lí không khỏi nghĩ tới: nếu cô nấu xong bữa cơm này, Viên Khởi Lương ăn xong, có phải là anh ta đã nợ cô một ân tình không? Cô lại nghĩ tới, Viên Khởi Lương không biết hôm nay Đường Chi Thiện không ở nhà sao? Anh ta đã nhận được điện thoại chưa? Liệu anh ta có tới nữa hay không? Lắc lắc đầu, không thể để những suy nghĩ đó làm giảm ý chí được. Cô nhất định phải làm cho Viên Khởi Lương nợ cô một ân tình. Những thứ như ân tình này, với tính tình thối nát của núi băng kia cộng thêm hành động thường ngày của anh ta, nhất định sẽ bằng mọi cách trả lại ân tình cho người khác.

Vì vậy, Trác Lí nhanh chóng mặc chiếc tạp dề màu hồng, có một trái tim lớn mà Thiệu Chi Uyển thường hay mặc. Cầm lấy tờ giấy lên, phía trên ghi những dòng chữ màu tím. Bước đầu tiên, bật máy hút khói lên.

Được, Trác Lí tìm công tắc, bật lên.

Bước thứ hai, rửa tay.

Được, Trác Lí rửa tay.

Bước thứ ba, bật bếp lên.

Được, cô bật bếp lên.

Bước thứ tư, cho dầu vào, chỉ cần cho dầu lan đều hết đáy chảo là được, để chảo nóng, cảm thấy bàn tay hơi nóng, sau đó cho rau vào xào.

Trác Lí là một người biết ăn ngon, nhưng cô lại chỉ biết nấu cơm. Cô nấu cơm không cứng, không mềm, mùi vị rất thơm. Ba Trác và mẹ Trác đều rất khâm phục công lực nấu cơm trời sinh của cô. Chỉ là, nói đến nấu thức ăn, cô lại vô cùng bất lực, thật ra không chỉ mình cô bất lực, mà Trác Ý cũng là một “hàng tiền không khó”. Cũng không phải là chị em cô lười biếng, mà là mẹ Trác quá yêu phòng bếp. Điểm này, cậu của cô và mẹ cô cực kỳ giống nhau, đều là những người có sở thích về nấu ăn, Trác Lí cảm thấy, đây quả thực là “người nhà họ Đường”.

Cho dầu vào chảo, chờ dầu nóng.

Trác Lí chưa từng xào rau bao giờ. Vì vậy, cô để dầu nóng hơn hai phút đồng hồ, trực giác cho cô biết nhiệt độ đã đủ rồi, cô đổ hết cả rổ rau vào trong chảo.

Kết quả, có thể tưởng tượng được.

Mặc dù không có đến mức gây hoạ hoạn, nhưng dầu bắn ra tung toé, bắn vào tay của Trác Lí làm cho cô nhảy tung tung. Vừa nhảy vừa tìm cách đảo rau mà không làm tay bị thương, cô không ngừng thay đổi tư thế nấu ăn của mình, cho nên, quá trình nấu ăn của cô chẳng khác gì đang khiêu vũ.

Dầu bắn lên là do hai nguyên nhân: một là, rót quá nhiều dầu, lại đun quá lâu; hai là, rau cải vừa mới rửa xong, Trác Lí không hề biết rằng phải để ráo nước, mà trực tiếp đổ vào chảo dầu đang sôi.

Chờ đến khi Trác Lí sắp xếp ổn thoả được chảo rau đang chuẩn bị cháy sém, tắt bếp nhấc chảo lên thì Viên Khởi Lương đã đứng ở cửa phòng bếp nhìn về phía cô, anh làm cho cô giật mình. Cô đặt chảo xuống, lấy cái tay đang cầm xẻng vuốt vuốt ngực.

Làm cô giật mình đến thế này mà người đàn ông kia vẫn hết sức nhàn nhã, khoanh tay dựa vào khung cửa, nhìn thấy cô trừng mắt, anh ta vẫn không hề biến sắc.

“Anh làm sao anh vào được đây?” Trác Lí nhũn mảy, cắn răng hỏi. Anh ta là đối tượng phỏng vấn của cô, là nguồn cội quyết định vận mệnh, tương lai của cô. Cô không thể đắc tội với anh ta, nhưng có thể, một khi cô đã phỏng vấn được anh ta rồi, thù mới hận cũ, cô nhất định sẽ trả hết cho anh ta! Giày vò anh ta tới chết!

“Dùng chìa khoá.” Viên Khởi Lương trả lời vô cùng đơn giản.

“Anh đã đứng ở đó bao lâu rồi?”

“Không lâu.” Chỉ đơn giản hai chữ, “Nếu bị phỏng thì đi thoa thuốc đi, hòm thuốc ở thư phòng.” Dứt lời, Viên Khởi Lương đi vào phòng khách, vừa đi vừa cời áo khoác.

Trác Lí cầm xẻng trên tay, chưa hiểu rõ được tình hình.

Đợi đến lúc Viên Khôi Lương mặc một chiếc áo len màu đen, nhàn nhả bước vào bếp, quàng chiếc tạp dề màu xanh dương vào cổ, sau đó thắt dây đằng sau lưng lại, đưa mắt nhìn về phía Trác Lí, ánh mắt rất kì quái.

Trác Lí không hiểu ý anh ta, “Sao. Sao vậy?”

“Đưa cái đó cho tôi.” Viên Khôi Lương chỉ vào cái xẻng trong tay Trác Lí.

Lần này cô mới hiểu ra: núi băng muốn vào bếp.

Ngay tức khắc, Trác Lí không cần suy nghĩ, một mạch đi qua, đưa cái xẻng trong tay tới.

Cô ngây người: Viên Khôi Lương đúng là một người đàn ông có khí chất mà, mẹ kiếp! Đến cả mặc tạp dề cũng soái như thế! Cô không sống nổi mất!

Trong lúc Trác Lí đang đứng ngẩn người ra, Viên Khôi Lương đột nhiên cầm tay Trác Lí lên, nhìn một lượt cả hai cánh tay, ngẩng đầu lên, cau mày nói, “Xấn ống áo cao như thế này, cô sợ dầu bắn không tới sao?”

Trác Lí cực kỳ ngượng ngùng rút tay về, thật ra thì, cô không phải đang ngượng ngùng, mà là xấu hổ; cô cũng không phải rút tay về, mà là giật lại.

“Tôi đi bôi thuốc!” Trác Lí giận dữ rời đi, đi thật nhanh tới thư phòng, nhanh chóng tìm lọ thuốc bôi phỏng, nhanh chóng bôi lên.

Cô không tin, núi băng Viên Khôi Lương kia, bộ dạng ‘không biết khói lửa nhân gian’ của anh ta mà có thể nấu ăn được sao? Cô sẽ dùng ánh mắt cười nhạo anh ta một trận, đúng, cô không thể nói công kích anh ta được, chỉ có thể dùng ánh mắt cười nhạo. Hơn nữa, cô còn phải nhớ kỹ bộ dạng xấu hổ của anh ta lúc đó, bảo thù cho những lần trước anh ta cười nhạo cô!

Tuy nhiên, lúc cô bôi thuốc xong, kéo tay áo xuống, bưng bưng khí thế bước về phía phòng bếp, cô nhìn thấy một khung cảnh vô cùng xinh đẹp ‘mỹ nam đang nấu ăn’. Viên Khôi Lương đang cực kỳ bình tĩnh xào chảo xúp lơ xanh. Những loại rau củ đó đã được Thiệu Chi Uyển cắt tỉa trước, hiện tại chúng đang ở trong tay Viên Khôi Lương mà nhào lộn, chạy nhảy,

“Anh biết nấu ăn sao không nói sớm?” Trác Lí bất mãn, đá bay ý nghĩ xem thường Viên Khôi Lương trước đó, mẹ kiếp, cô xào rau thì náo loạn cả lên, tứ chi đều tàn, núi băng này lại có thể nấu nướng an toàn như vậy sao.

“Tôi không biết.”

Những lời này mới thực sự làm cho Trác Lí học máu.

Đây mới chính là không dùng lời thô tục mà mắng chết con nhà người ta.

Trác Lí phải vịn vào khung cửa phòng bếp mới không ngã xuống đất.

Nhưng cô không chịu thua, nhất quyết không chịu thua, có chết cô cũng không tin Viên Khôi Lương không biết nấu ăn, vì vậy, cô khiêu khích nói, “Anh có thể đảo thức ăn mà không cần dùng xẻng (lúc nói, Trác Lí cũng tay không biểu diễn một chút động tác lật lật) để đồ ăn bay trên không trung ấy?”

Viên Khôi Lương vừa đảo không ngừng, vừa dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Trác Lí, sau đó, quay đầu lại, lạnh nhạt nói, “Tôi không biết.”

Câu trả lời này, Trác Lí rất hài lòng, cô cảm thấy tâm trạng của mình được cân bằng rất nhiều. d2 lẽ qĐôn Đều là lần đầu tiên nấu ăn, cô không làm được, anh ta cũng không làm được. Nhưng ánh mắt lúc đó của Viên Khôi Lương lại làm cô tức giận, ánh mắt đó giống như đang nói, ‘Cô đang hỏi cái gì vậy? Cô là người sao Hoá à?’

Vì vậy, trong lúc Viên Khôi Lương đang xào rau, Trác Lí luôn trừng mắt nhìn anh ta, trong lòng thầm chê cười. Mặc dù thế nhưng cô vẫn cảm nhận được mùi thơm từ món ăn mà Viên Khôi Lương đang nấu, cô rất muốn ăn ngay.

Đến khi Viên Khôi Lương mặc tạp dề bưng đồ ăn đến trước mặt Trác Lí, lúc này cô mới phát hiện ra, tạp dề cô và Viên Khôi Lương đang mặc là tạp dề đôi, nở một nụ cười gian manh, nắm lấy cơ hội nói, “Ai da, không ngờ cậu và mợ còn ân ái như vậy, đến tuổi này mà vẫn còn dùng đồ đôi. Viên luật sư, anh nói xem, nếu bạn gái anh nhìn thấy chúng ta mặc như thế này, liệu có ghen không?”

Viên Khôi Lương đang định bưng đĩa thức ăn ra bàn ăn, nghe những lời cô nói, bước chân liền dừng lại.

Anh ta đưa lưng về phía Trác Lí, vì vậy cô không thể nhìn thấy vẻ mặt anh ta đông cứng trong giây lát. Nhưng cũng chỉ là giây phút ngắn ngủi thôi, Viên Khôi Lương tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Trác Lí tự biết không chọc được anh ta, bĩu môi: xem ra, mang bạn gái anh ta ra cũng không trấn được anh ta.

Hai người cời tạp dề ra, ngồi đối diện nhau lẳng lặng ăn cơm, Trác Lí không nhin được mà lén nhìn Viên Khôi Lương. Thật ra thì cô đang thầm tính toán kế hoạch tác chiến. Thời gian cô ở toà soạn không còn nhiều, cô phải quyết đấu một trận cuối cùng.

Viên Khôi Lương lúc ăn cơm rất điềm đạm. Nhìn một cái là biết ngay gia đình có giáo dục, lúc ăn cơm tuyệt đối không phát ra tiếng động. Trác Lí âm

thầm than thở: người này thật quá độc ác, đến cả một cái đuôi cũng không có, cô muốn uy hiếp cũng không nổi.

Đặt bát xuống, Trác Lí đột nhiên cảm thấy không muốn ăn.

Than thở, ôm lấy cánh tay, thở dài.

“Tôi ăn không vô.”

“.....” Viên Khôi Lương vẫn tiếp tục ăn.

“Bạn của tôi, anh tận mắt thấy tôi ăn không vô, không phải anh cũng nên quan tâm tôi một chút sao?” Lúc này, trong lòng Trác Lí đã có một kế hoạch.

Ba tiếng “bạn của tôi” không nhẹ, nhưng Viên Khôi Lương vẫn trấn tĩnh như cũ, ngẩng đầu lên, ánh mắt hỏi thăm.

“Viên luật sư, Viên đại soái ca, Viên ca ca.” Giờ phút này Trác Lí đang nước mắt lưng tròng vừa nhìn đã thấy thương cảm, Viên Khôi Lương kinh ngạc nhìn cô, Trác Lí nói tiếp, “Tôi chỉ là một nhân viên nhỏ bé, cấp trên ở toà soạn khi dễ tôi, cô ấy bắt tôi phải phỏng vấn bằng được anh.” Về mặt bị thương, uất ức nói, “Tôi cũng biết rõ, anh là người khiêm tốn, giải quyết công việc rất dứt khoát. Nhưng. Tôi chỉ là một thực tập sinh. Nếu như.” d. đàn L3 quý Đ. n Lại biến thành con chim nhỏ yếu đuối, muốn người khác cứu vớt, “Nếu như trong tháng tư này, tôi không thể phỏng vấn anh, tôi sẽ. sẽ phải cuối gỏi ra đi. Viên đại luật sư, anh minh độ lượng, bao dung thiên hạ, không chỉ lo cho bản thân mình. Tôi biết, anh có trái tim thiện lương, anh sẽ.”

“Tôi tiếp nhận cuộc phỏng vấn của cô.” Viên Khôi Lương nghiêm túc cắt ngang lời Trác Lí, cắt đứt câu ‘anh sẽ tiếp nhận’ của Trác Lí.

Trác Lí sẽ nhớ mãi hôm nay: 17 tháng ba.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Tình cảm của Ngũ Khâu Thực và Trác Ý đã phát triển tới mức độ keo sơn, mỗi buổi sáng Ngũ Khâu Thực đều ân cần tới thăm hỏi ba mẹ Trác, sau đó, khoảng thời gian tươi đẹp nhất, 6 giờ sáng, anh ta dùng nó để chạy bộ ở công viên gần nhà Trác Ý. Không chỉ chạy bộ, anh ta còn nướng nhờ bữa sáng ở nhà họ Trác. Theo Trác Lí thấy, tên tóc vàng này đúng là chứa “nịnh hót”, mỗi ngày anh ta đều hết lời ca tụng mẹ Trác nấu ăn tài giỏi, ba Trác giọng ca khó tìm. Làm cho nhị vị phụ huynh vô cùng sung sướng, Trác Lí đoán, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tám chín phần Ngũ Khâu Thực và Trác Ý sẽ tiến tới hôn nhân, xây dựng tương lai vững chắc.

Chỉ có điều, trong bốn người nhà họ Trác, mỗi mình Trác Lí là phản đối việc Ngũ Khâu Thực thường xuyên tới thăm. Vì vậy, chỉ cần Ngũ Khâu Thực xuất hiện, mẹ Trác sẽ giống như đang lâm trận, hoặc là bảo cô không được ra khỏi phòng, hoặc bắt cô phải xử lý bản thân thật tốt.

Điều này ảnh hưởng rất lớn tới cuộc sống của cô, cuộc sống tự do hoàn hảo của cô bỗng chốc bị người ngoài phá cho tan tành.

Ngày hôm đó, những cơn mưa xuân đang rơi không ngớt ở bên ngoài cửa sổ, Trác Lí thầm nghĩ: dù sao hôm nay cũng không cần phải chạy bộ, Ngũ Khâu Thực, anh không cần tới đây đâu. Không ngờ, Ngũ Khâu Thực lại đúng giờ điểm danh, ăn bữa sáng xong còn chủ động lấy lòng em vợ, “Trác Lí, bên ngoài trời mưa rất lớn, hay để anh đưa em tới toà soạn nha.”

Trác Lí đang húp cháo, lúc nghe được câu này không cẩn thận bị bỏng lưỡi, nóng đến mức cô phải khóc thét lên, uống liên tục nước đá để làm dịu dạ dày.

Mẹ Trác lườm cô một cái, “bốp”, ngăn cản hành động vỗ ngực thô kệch của cô lại, “Làm phiền tới Khâu Thực rồi, Trác Lí, còn không mau cảm ơn anh rể đi!”

“Mẹ, ai là anh rể của con?” Lần này, Trác Ý cùng chiến tuyến với Trác Lí, Trác Lí nhìn thấy chị mình mặt đỏ bừng, thẹn thùng nhìn lướt qua Ngũ Khâu Thực, sau đó, cúi đầu xuống tiếp tục húp cháo.

Ngũ Khâu Thực cũng cười, cười đến mức chọc cho Trác Lí phát điên lên. d. đ lê q' đôn Cô nghĩ tới việc anh ta dùng nụ cười này để mua chuộc ba mẹ già thất thà của cô, làm cho địa vị ở trong nhà của cô còn không bằng anh ta, cô hận không thể hất thẳng bát cháo này vào mặt anh ta, để cho cái miệng tà mị đó lập tức biến thành hai cái lạp xường.

“Không sao, cho dù không phải là anh rể, tuổi của cháu cũng là bậc đàn anh của Trác Lí. Bác trai, bác gái yên tâm, cháu sẽ chăm sóc em ấy thật tốt.”

Trác Lí chỉ muốn hát một câu: Tiểu Bạch à.

Mãi cho đến khi ngồi vào xe của Ngũ Khâu Thực, cả người cô vẫn mang một cảm giác không mấy thoải mái. Ngũ Khâu Thực nhìn Trác Lí qua kính

chiếu hậu, “Muốn nghe một chút nhạc không?”

“Không cần.” Trác Lí nhanh chóng cự tuyệt.

“Tôi muốn.” Ngũ Khâu Thực ngang bướng nói, sau đó mở một bản nhạc lên, trong xe truyền tới một khúc nhạc dương cầm nhẹ nhàng.

Trác Lí cảm giác hình như vừa rồi cô nghe nhầm, hoặc là nghe nhầm giọng điệu của Ngũ Khâu Thực, cô nhất thời chấn động.

“Xin lỗi.” Ngũ Khâu Thực ý thức được sự luống cuống của mình, mở miệng nói xin lỗi, “Tôi rất muốn biết, tại sao cô lại không giống những người khác trong nhà, chấp nhận tôi? Chấp nhận chuyện tình cảm của tôi với chị gái cô?” Ngũ Khâu Thực rất hiểu phụ nữ, nhưng anh ta lại không thể hiểu được Trác Lí, hình như càng quen với cô, anh ta lại càng cảm thấy mờ hồ.

“Tổng biên tập, anh suy nghĩ quá nhiều rồi.” Tiếng dương cầm trong xe làm cho tâm trạng của Trác Lí cải thiện không ít, cô đối với Ngũ Khâu Thực quả thật có chút xấu xa. Sờ dĩ cô bài xích anh ta, chẳng qua là nghĩ anh ta không xứng với Trác Ý mà thôi. Hoặc có thể là . . . anh ta đã chiếm mất Trác Ý?

“Viên Khởi Lương sẽ tới thành phố A để xử lý một vụ án lớn, có thể hai ngày sau mới trở lại. Bộ phận phòng vẫn có ý sẽ cử cô tới thành phố A, theo dõi cuộc phỏng vấn này.” Ngũ Khâu Thực chuyển đề tài sang chuyện chính sự.

“Không thể chờ anh ta trở rồi mới nói sao?”

“Vụ án này náo động cả nước, cô lại phóng viên duy nhất được Viên Khởi Lương cho phép phỏng vấn. Vì vậy, toà soạn không thể bỏ qua cơ hội này.”

“Vụ án gì mà được chú ý như vậy?”

“Vấn đề này bản thân Viên Khởi Lương sẽ biết rõ hơn tôi.” Ngũ Khâu Thực đáp.

Trác Lí đột nhiên cảm thấy bản thân thật quá đáng, Ngũ Khâu Thực đúng là đang cố gắng giúp đỡ cô, cô lại chỉ vì một chút bất bình, bụng dạ hẹp hòi, tùy tiện phản đối người mà chị mình đã công nhận, một lòng muốn tạo môi quan hệ không công bằng cho Ngũ Khâu Thực với người nhà họ Trác. d2l.q, đ Tự kiểm điểm một hồi, cuối cùng Trác Lí cũng suy nghĩ thông suốt, vì vậy cô nở nụ cười ôn hoà, tươi sáng nhất, “Cảm ơn anh, Ngũ. . . . anh rể.”

Ngũ Khâu Thực vừa lái xe vừa tiếp nhận nụ cười cùng chân tình của Trác Lí qua gương chiếu hậu, cuối cùng cũng có thể yên tâm, Ngũ Khâu Thực mỉm cười.

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe của cao ốc Hào Mã, Trác Lí xuống xe, chờ Ngũ Khâu Thực cùng đi. Cùng lúc đấy, cô nhìn thấy một chiếc xe BMW màu đỏ ở cách đó không xa, có hai người đang đứng ở trước xe, một người trước sau như một, luôn mặc âu phục đen, Viên Khởi Lương, người còn lại là một phụ nữ, đang ôm lấy cổ anh ta, hôn đắm thiết.

“Đi thôi.” Ngũ Khâu Thực bước xuống xe, đưa lưng về hướng kia, tất nhiên anh ta sẽ không nhìn thấy được cảnh tượng đĩm lệ đó, với tính cách hiếu kỳ của mình, Trác Lí đang tính sẽ nhìn kỹ lại thì bị Ngũ Khâu Thực làm cho gián đoạn.

Đợi đến khi Ngũ Khâu Thực quay người lại thấy Viên Khởi Lương, anh ta lập tức hét lên, “WOW. . . .” Đồng thời cũng huyết sáo hai cái.

Hai người đứng bên cạnh chiếc BMW màu đỏ quay đầu nhìn về phía Ngũ Khâu Thực. Lúc này Trác Lí mới quay sang nhìn bọn họ, cô gái đã buông tay ra khỏi cổ Viên Khởi Lương.

“Tôi chào hỏi chút đi.” Ngũ Khâu Thực nhìn Trác Lí, trên mặt hiện ra nụ cười ranh mãnh.

Trác Lí cảm ô vội vàng chạy tới trước mặt ba người. Lúc này, cô mới chính thức nhìn rõ cô gái bên chiếc BMW màu đỏ, cô gái này chắc chắn phải trên 1m66 (cô so sánh với chiều cao của Trác Ý), cô ta mặc một chiếc quần đen dài, một cái áo Tshirt trắng bó sát người, cộng thêm đôi bốt màu đen —— vóc người rất tốt, mang đậm phong cách đường phố —— rất có tư vị, mái tóc dài, thẳng, màu đen óng, ngũ quan xinh xắn, khoe miệng cô ta cong lên đầy kêu gọi, nói với Ngũ Khâu Thực, “Em gái anh sao?”

Giọng rất phóng khoáng, so với diện mạo này thì không có chút gì tương xứng cả.

Ngũ Khâu Thực lướt nhanh qua Trác Lí, sau đó, mỉm cười nói, “Đây là em vợ tôi.”

Cô gái kia gật đầu một cái, lúc nhìn sang Trác Lí, trên mặt biểu cảm mười phần khí phách, đưa tay ra, “Tôi là Bạch Oanh.”

“Trác Lí.” Trác Lí cũng đưa tay ra, nở một nụ cười vô cùng tươi sáng, thì ra đây chính là Bạch Oanh Đáng đáp đúng là làm cho người ta không thể rời mắt được, mặc dù cô ta không mặc trang phục bốc lửa, nhưng toàn thân lại lộ ra một phong cách nồng nhiệt, nghĩ tới Viên Khởi Lương. . . . lq.đ Trác Lí bỗng cảm thấy: đàn ông lạnh lùng cùng với cô gái bốc lửa —— tuyệt vời.

Hai tay nắm lấy nhau. Sau đó, Trác Lí chuyển ánh mắt về phía Viên Khởi Lương. Lúc này cô mới nhìn thấy biểu cảm của anh ta, trên tóc có dính chút nước, âu phục màu đen cũng có vết bị nước dội qua. Lúc này, ánh mắt anh ta vẫn nhìn xa xăm, sắc mặt không chút biến đổi.

Trác Lí không ngừng chửi thầm mẹ nó, ngay trước mặt bạn gái cũng ra vẻ lạnh lùng như thế.

“Viên đại luật sư sao lại bị xối thành thế này? Lần này Bạch tiểu thư là mỹ nữ cứu anh hùng sao?” Ngũ Khâu Thực châm biếm nói, ý vị đùa cợt xấu xa

luôn ở trên mặt.

Bạch Oanh có chút không thoải mái liếc mắt sang Viên Khôi Lương, sau đó cười lảng đi, “Không phải nha...? Trời mưa lớn quá, xe anh ấy bị hỏng giữ đường, em tới đón anh ấy.”

“Em về trước đi, anh đi làm.” Viên Khôi Lương thu hồi ánh mắt “xa xăm” của mình, quay đầu nói với Bạch Oanh.

Nghe được câu này, sắc mặt Bạch Oanh lại càng thêm lúng túng, muốn nói gì đó với Viên Khôi Lương, cuối cùng lại không nói. Tạm biệt Ngũ Khâu Thực, sau đó lên BMW, khởi động xe rồi đi.

Về mặt Viên Khôi Lương trước sau vẫn giống như một núi băng, hơn nữa là núi băng đen. Trác Lí không khỏi cảm thán: làm bạn gái của loại đàn ông này đúng là bị ai, không bị ngược chết thì cũng là bị lạnh chết.

Nghĩ đến đó, Trác Lí không khỏi rung mình một cái.

Ba người cứ như vậy đi từ bãi đỗ xe về vì phía cao ốc Hào Mã, Ngũ Khâu Thực đi ở giữa, Trác Lí và Viên Khôi Lương, hai người đi hai bên.

“Hai người vừa rồi làm ra cảnh tượng rất hương diễm nha, không sợ dạy hư em vợ bé nhỏ của tôi sao?” Ngũ Khâu Thực châm chọc.

Trác Lí 囧, không thốt nên lời.

Chỉ là, giờ phút này cô không thể nhìn thấy được vẻ mặt Viên Khôi Lương càng thêm khó coi, cô chỉ có thể nghe thấy Ngũ Khâu Thực tự động đổi đề tài, “Lúc nào thì lên đường?”

“Tối hôm nay.”

“Sắp xếp xong rồi sao?”

“.....”

“Ở mấy ngày?”

“.....”

“Anh nên cho tôi một câu trả lời chứ?”

“Cậu thật lắm mồm”

“Này, Viên đại luật sư, hôm nay tôi không có đắc tội gì với anh nha, chẳng lẽ xe của anh hỏng cũng trách tôi sao?” Ngũ Khâu Thực ủy khuất nói, không hiểu tại sao sắc mặt của Viên Khôi Lương càng ngày càng kém. d.đ Lê quý đồn

Thấy Ngũ Khâu Thực không hiểu chuyện còn cố bới móc người khác, Trác Lí đành tốt bụng nhắc nhở, “Tổng biên tập, anh không nhớ vừa rồi anh đã quấy rầy người ta.....” Hôn nhau..... Mấy chữ cuối Trác Lí chỉ dám nói ở trong bụng, không dám bật ra ngoài.

Ngũ Khâu Thực lập tức hiểu ý, “Điều này cũng muốn trách tôi ư? Hai người bình thường hôn còn chưa đủ sao? Quấy rầy một cái thì.....”

“Ngũ Khâu Thực.” Viên Khôi Lương lên tiếng ngăn lại, sắc mặt đã chuyển từ đen sang đỏ rực rồi, Trác Lí thầm liên tưởng: người đàn ông lạnh lùng này thực chất là một anh chàng hay xấu hổ, bị người khác châm chọc một chút đã đỏ bừng mặt..... Cô cảm thấy rất buồn cười, nhưng lại không dám cười, đành cúi đầu, cắn răng nín cười.

Một khoảng thời gian dài trầm mặc, cho đến khi ba người đi vào Hào Mã, cho đến khi Trác Lí mỉm cười chào hỏi Phương đại thúc giống như thường ngày, khuôn mặt rạng ngời của cô trong tiết trời ẩm đậm của mùa xuân, giống như một mặt trời nhỏ ấm áp, sưởi ấm lòng người.

“Em vợ, nhân viên an ninh kia cho em ưu đãi gì sao?” Ngũ Khâu Thực vừa hỏi vừa đưa tay bấm thang máy.

“Cái gì?” Trác Lí không hiểu ý của Ngũ Khâu Thực.

“Em cười tươi như hoa vậy.” Ánh mắt Ngũ Khâu Thực ôn hoà nhìn về phía Trác Lí, nghiêm nhiên dùng thân phận anh rể.

“Tôi cười tươi như hoa với việc bảo vệ cho tôi ưu đãi có gì liên quan sao?” Lúc Trác Lí bước vào thang máy chợt cảm thấy lạnh buốt, không khỏi vòng tay ôm lấy hai vai. Lúc đảo mắt qua Viên Khôi Lương, thấy anh ta cũng đang nhìn cô.

“Em vợ thân mến, anh rể muốn nói với em, không nên tùy tiện cười với người lạ như vậy..... Lại..... làm cho người ta hiểu lầm.” Ngũ Khâu Thực mập mờ nói, vẻ mặt mập mờ của anh ta là cho Trác Lí không thể không tron mắt nhìn anh ta: chó đúng là không bỏ nói c*t, đàn ông phong lưu đúng là không bỏ được trêu ghẹo phụ nữ.

“Anh rể thân mến, tại sao mới sáng ra anh đã có thể nhảm chán được như vậy.”

Tầng 18, Viên Khôi Lương không thèm quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài.

Đợi đến lúc bóng lưng anh ta biến mất hẳn, Trác Lí mới nhớ ra: hình như vừa rồi anh ta liếc cô một cái! !

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

‘Mỗi ngày lạnh lẽo’ của ngày hôm nay là: 【 Con ngựa màu trắng gọi Bạch Mã, con ngựa màu đen thì gọi Hắc Mã, màu đen và trắng xen kẽ nhau thì gọi là Ngựa vân, vậy, con ngựa có màu đen, trắng, đỏ xen với nhau thì gọi là gì? 】

Gửi đi.

Đây là một thói quen tốt của Trác Lí, tuy nhiên, cô đã quyết định, sau khi phỏng vấn Viên Khôi Lương xong, cô sẽ chính thức vứt bỏ thói quen này. Cô không trông đợi một người đàn ông như Viên Khôi Lương sẽ trả lời tin nhắn của mình (mặc dù, đã từng trả lời một lần), vì vậy, gửi tin nhắn xong cô lập tức mở Word ra, bắt đầu viết đề cương phỏng vấn.

Từ chỗ Lâm Bồi, Trác Lí biết được lần này Viên Khôi Lương đi thành phố A để giải quyết một ‘vụ án người dân kiện quan chức chính quyền’, bởi vì có liên quan tới nhiều người, các mối quan hệ khác nhau, nên toà án địa phương hạn chế lan truyền tin tức về vụ kiện này, đặc biệt là với giới truyền thông.

‘Nếu như vận khí của cô không tốt, ngay cả cơ hội dự thính cũng không có.’ Trác Lí nhớ lúc đó Lâm Bồi nói với cô như vậy, đối với việc Viên Khôi Lương đồng ý tiếp nhận cuộc phỏng vấn của Trác Lí, Lâm Bồi vừa hưng phấn vừa phẫn nộ, nhưng mà, hưng phấn có vẻ nhiều hơn. Để thể hiện sự quan tâm đối với cuộc phỏng vấn lần này, Lâm Bồi đã chuẩn bị cho Trác Lí hơn mười trang đề cương phỏng vấn cùng với tài liệu về bối cảnh. Cứ như thế, Trác Lí đã giảm bớt được rất nhiều việc cần làm.

Tám giờ rưỡi sáng, Ngô Tập Kính đưa vé xe lửa cho cô, anh ta nói, tám giờ tối hôm nay cô sẽ đi cùng với Viên Khôi Lương, là một chuyến đi công tác, toà soạn đã đặt sẵn phòng khách sạn, để tiện cho việc phỏng vấn, phòng của cô sẽ ở ngay sát vách với Viên Khôi Lương. Chi phí đi lại của cuộc phỏng vấn này sẽ do toà soạn chi trả. Nhiệm vụ duy nhất phải hoàn thành của Trác Lí chính là thực hiện cuộc phỏng vấn này thật tốt.

Trác Lí cảm nhận sâu sắc: cô đã được hưởng đãi ngộ của một nhân viên chính thức.

Hơn chín giờ, một tin nhắn từ hệ thống nhảy ra.

【 Từ 070911: gửi cho một người không quen biết những tin nhắn nhằm chán như vậy, cô dựa vào đâu mà khẳng định anh ta sẽ đọc nó. 】

Trác Lí nhìn thấy những lời này, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác vô cùng khó chịu: thà anh không trả lời tin nhắn của cô còn hơn, mỗi lần trả lời nội dung lại như thế này. Cô nhớ, sáng nay tâm trạng anh ta vẫn rất tốt mà, à không, hình như là không tốt lắm. Nhớ lại lúc anh ta trừng mắt nhìn cô . . .

【 Chuyện này quan trọng sao? Dù gì anh cũng đọc rồi. (^ ^)_ 】

【 Từ 070911: Vậy, sau này không cần gửi tới nữa, tôi sẽ không đọc 】

Lúc Trác Lí đọc tin nhắn này, mặt cô lập tức biến thành hình chữ 囧, nhanh chóng đánh vào một câu:【 Anh có thể che giấu mà. 】

Trong suy nghĩ của cô, Viên Khôi Lương không phải là một người không có biện pháp khác như vậy, hơn nữa, tin nhắn này có vẻ đặc biệt ngây thơ, cũng rất trẻ con . . . Chẳng lẽ . . . có người dùng máy tính của anh ta?

Rất lâu sau đó, Trác Lí vẫn chờ tin nhắn trả lời của Viên Khôi Lương, nhưng hoàn toàn không có gì cả. Không biết tại sao, trong lòng Trác Lí lại dâng lên một cảm giác là lạ, khó có thể nói thành lời.

Qua mười một giờ, Lâm Thạc xuất quỷ nhập thần đứng trước mặt Trác Lí, ‘Tiểu học muội, trưa nay học trưởng sẽ mời em ăn cơm coi như là tiễn em đi công tác.’

Trác Lí còn chưa kịp trả lời ——

Đã có một người lên tiếng trước ——

“Lâm Bồi, anh trai cô lại tới chỗ chúng ta tán gái rồi, phải quản lý thật chặt nha” Vu Thu Thủy trêu đùa nói, bởi vì Lâm Thạc và Lâm Bồi cùng họ, nhìn kỹ hai người bọn họ lại rất giống nhau, vì vậy, quan hệ ‘anh em’ của Lâm Thạc và Lâm Bồi nhanh chóng lan truyền khắp toà soạn.

Lúc Trác Lí đưa mắt nhìn sang Vu Thu Thủy đồng thời cũng nhìn thấy Lý Nhất Phàm đang dùng ánh mắt ai oán nhìn chằm chằm cô. Nụ cười của Trác Lí

nhất thời đông cứng lại, trong lòng có chút buồn nôn: Sao Lý Nhất Phàm lại có vẻ mặt giống như tiểu thụ bị bỏ rơi như vậy? Rùng mình một cái, Trác Lí cảm thấy lạnh toàn thân.

“Chắc chắn, Vu mỹ nhân ơi Vu mỹ nhân, cô nói xem, tại sao cô lại không có tầm nhìn chút nào thế hả? Hiện tại, “em gái Trác” mới chính là “em gái của nhà họ Lâm”, tôi chỉ là vai phụ thôi.” Lâm Bồi cười ranh mãnh, lời nói ý nghĩa sâu xa.

Trác Lí biết: Có xì căng đan rồi.

Trên thực tế cô không biết rằng, xì căng đan của cô với Lâm Thạc đã lan truyền rộng rãi ở các phòng ban, bởi vì Lâm Thạc từ chối cho ý kiến, cho nên tin đồn này cứ thế ngày càng lan rộng, phần lớn người trong toà soạn đều nghe qua. Lâm Bồi cũng không phải là lần đầu tiên bàn về chuyện này, chỉ là, đây là lần đầu tiên Trác Lí nghe thấy mà thôi.

“Aidza, đến lúc nào chúng ta mới có thể vào làm chính thức ở toà soạn đây” Vạn Hiểu Yên nằm soài lên bàn, phì cười nói.

Lúc này Trác Lí mới phát hiện ra: Trời có sập, con người cũng phải đứng thẳng lưng.

“Tôi Còn nhỏ tuổi lắm.” Trác Lí giả bộ xấu hổ, định dùng dáng vẻ ngây thơ không hiểu chuyện để bóp chết cái ‘đề tài điên cuồng’ này.

“Thôi đi, để dành điệu bộ đó cho anh Lâm của cô đi.” Gần đây Vu mỹ nhân rất thân với Trác Lí, cô nhanh chóng nhìn ra suy nghĩ của Trác Lí, trực tiếp chặn ngang ý đồ của Trác Lí.

Trác Lí cúi xuống nhìn lòng bàn tay, quả nhiên đã lấm tẩm mồ hôi. Ngẩng lên nhìn về phía Lâm Thạc, ý bảo: ‘Anh còn không giải thích đi?’

Lâm Thạc nháy mắt trái với Trác Lí, dùng vẻ mặt vô cùng phong phú nhắn gửi: ‘Không cần.’

Trác Lí tiếp tục nháy mắt: ‘Nhanh lên.’

“Ô. Lại còn liếc mắt đưa tình. Chắc chắn. Hoa hồng đen của bộ phận chúng ta đã bị người ta hái mất rồi.” Lâm Bồi ném ra một câu, sau đó quay đầu lại tiếp tục viết bản thảo.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Ngô Tập Kính, Lâm Thạc cuối cùng cũng thành công mang theo Trác Lí rời đi. Vừa ra khỏi cửa chính của toà soạn, Trác Lí liền véo tay Lâm Thạc, lộ ra hàm răng trắng muốt, “Nói, rốt cuộc tại sao anh lại không giải thích!”

Lâm Thạc bị véo vẫn phải bấm thang máy, liên tục kêu “A . . . A . . .”

“Không nói không được sao?”

“Không được!!” Trác Lí tăng lực lên, “Xem ra da của Lâm học trưởng thực sự rất ngứa . . . Anh cho rằng em không nhìn ra ý đồ của anh sao?” Trác Lí rất hiểu Lâm Thạc: anh ta muốn tin đồn lan đi, thậm chí còn đùa giỡn để mọi người tưởng là thật, nhất định là có nguyên nhân sâu xa.

Lúc này, thang máy ‘Đỉnh’ một tiếng rồi mở ra, Trác Lí theo bản năng nhìn vào trong thang máy: âu phục màu đen, đôi tay bỏ trong túi quần, Viên Khởi Lương ngẩng đầu nhìn bọn họ.

“Xin chào, Viên luật sư.” Trác Lí mỉm cười, lên tiếng chào hỏi, đồng thời cũng thu lại bàn tay đang đặt trên cánh tay của Lâm Thạc.

Viên Khởi Lương không nói gì, chỉ gật đầu một cái, sau đó đi từ trong thang máy ra, lách qua người Trác Lí, rời đi.

Trác Lí nhìn theo bóng lưng của Viên Khởi Lương, không khỏi rùng mình một cái.

“Thật là lạnh.” Lâm Thạc cũng run run người.

Nhắc chân đi vào thang máy, Lâm Thạc kêu Trác Lí, “Còn đứng đó mà nhìn sao? Bóng lưng cũng không thấy nữa rồi.”

“Không phải em đang nhìn anh ta.” Trác Lí giải thích, “Em đang suy nghĩ xem anh ta tới toà soạn chúng ta làm gì nhỉ?” Chẳng lẽ là tới tìm Ngũ Khâu Thực? Nhưng mà, lúc hơn chín giờ, Ngũ Khâu Thực đã rời khỏi toà soạn rồi.

“Quản nhiều thế làm gì.” Lâm Thạc lăm bằm, nghi ngờ nhìn Trác Lí, sau đó lăm về nghiêm túc hỏi, “Tiểu học muội à, không phải em có tình cảm rồi rắm gì với Viên Khởi Lương đấy chứ?”

“Á?” Trác Lí càng bối rối hơn, “Em thì làm gì có tình cảm rồi rắm với Viên Khởi Lương chứ? Em tránh anh ta còn không kịp nữa là Nhưng mà. anh nói như vậy là có ý gì?”

Thang máy dừng lại ở tầng một, Lâm Thạc đợi Trác Lí ra trước, sau đó mới nghiêm túc nói: “Anh đã từng phỏng vấn Bạch Hách Sơn, đó không phải là một người đơn giản.”

“Bạch Hách Sơn? Là ai vậy?”

“Ba của Bạch Oanh, hoặc có thể nói là, ba của bạn gái đương nhiệm của Viên Khởi Lương.” Lâm Thạc dừng lại một chút, sắp xếp lại ngôn từ, anh tiếp

tục nói, “Địa vị của Bạch Hách Sơn trong giới xã hội đen thật sự làm cho người ta khiếp sợ. Ông ta thương nhất hai người, một là bà mẹ 72 tuổi của ông ta, người còn lại là cô con gái 25 tuổi, Bạch Oanh. Chắc là em chưa biết tình huống của Bạch Oanh và Viên Khôi Lương.”

“Em thật sự không biết.” Trác Lí ngượng ngùng nói, hiện lên trước mắt cô là một Bạch Oanh vô cùng hào phóng, ánh mắt luôn chú ý tới từng động tác của Viên Khôi Lương. Bọn họ, rất yêu nhau.

“Trước kia không nói với em, bởi vì anh nghĩ là không cần thiết, em và anh ta sẽ không có quan hệ gì, hiện tại.”

“Cũng không có quan hệ gì.” Cô biết người đàn ông lạnh lùng này —— lạnh tới mức thấu xương, ngọt ngào tới mức tận cùng. Người đàn ông như vậy vốn dĩ không phù hợp với cô. Thứ nhất, trời sinh Trác Lí đã luôn nhiệt tình, cho dù có gặp người xa lạ cũng có thể xem như “ba phần quen thuộc”; đối với người như Viên Khôi Lương thì vô cùng xung khắc; thứ hai, Trác Lí có cái tật ‘nói nhiều’, muốn cô im lặng trong vòng ba phút, có thể đòi mạng cô luôn. Nhưng Viên Khôi Lương lại có thể sống nhân nhả ba năm không nói cái gì, vô cùng xung khắc với cô; thứ ba, Trác Lí là một người suy nghĩ vô cùng đơn giản, ở cùng với một người suy tính cẩn thận, logic như Viên Khôi Lương, căn bản không thể nào nói chuyện được, vì vậy, vẫn là rất xung khắc.

Bất tự cùng tính tình không hợp nhau, còn có thể có quan hệ gì chứ?

“Nói lời tạm biệt nhanh thế sao. Tuy rằng tính tình Viên Khôi Lương rất khó gần, nhưng những năm qua anh ta thu hút không ít phụ nữ si mê.” Trôi rất tối, sáng nay còn có mưa, mặt đường vẫn còn đang ẩm, Trác Lí nghe những lời này của Lâm Thạc, cảm thấy có chút u ám.

“Có. Có cần phải khoa trương thế không?” Người đàn ông đó có sức quyến rũ lớn đến thế sao? Cô một chút cũng không nhìn ra. Chẳng lẽ, mắt cô thật sự kém như vậy?

“Bạch Oanh chính là người si mê nhất, hai năm trước, Viên Khôi Lương giúp Bạch Hách Sơn thắng một vụ kiện, Bạch Oanh liền bắt đầu theo đuổi Viên Khôi Lương, kể ra, Bạch Oanh cũng là một cô gái rất thẳng thắn, mặc dù Viên Khôi Lương không tiếp nhận cô, nhưng đến tận bây giờ cô ấy vẫn không chịu bỏ cuộc.”

Đi qua con đường lớn trước cao ốc, Lâm Thạc dẫn Trác Lí tới một nhà hàng Tây, “Ăn cơm tây được không?”

“Được.” Trác Lí cười đáp, trong lòng vẫn quanh quẩn cảnh tượng hôn mê của Bạch Oanh và Viên Khôi Lương. Không hiểu sao, sau khi biết về mối quan hệ này, Trác Lí đột nhiên muốn, rất muốn. hiểu rõ con người Viên Khôi Lương.

Trong lúc ăn cơm, Lâm Thạc kể cho Trác Lí nghe về quá trình phát triển của Bạch Oanh và Viên Khôi Lương: kiên trì theo đuổi Viên Khôi Lương được một năm, rốt cuộc Bạch Oanh cũng có chút tác động tới Viên Khôi Lương, anh ta bắt đầu tiếp nhận việc Bạch Oanh lấy thân phận bạn gái để ở bên cạnh anh ta. d.đ, Lê Q Đôn Kết quả là sau đó, rất nhiều người khác phải đã thu hồi hứng thú đối với Viên Khôi Lương, một phần là vì bản thân Bạch Oanh quá xuất sắc, cảm thấy không thể sánh bằng; một phần là vì gia thế của Bạch Oanh, cảm thấy không thể chọc nổi. Tóm lại, một năm qua, bên cạnh Viên Khôi Lương chỉ có một người phụ nữ là Bạch Oanh.

Ăn được một lúc, điện thoại của Trác Lí vang lên, âm thanh đột ngột vang lên trong nhà hàng Tây yên tĩnh. Cô nhanh chóng lục lấy điện thoại: Sói xám Đường gọi tới, có nghe hay không?

Bắt máy.

“Tại sao lại không tới?” Đường Chi Thiện trách cứ nói, làm cho Trác Lí giật mình đưa điện thoại ra xa.

Lè lưỡi với Lâm Thạc, sau đó trả lời, “Trưa nay đàn anh khoá trên mời cơm, cháu không tới được.”

“Có chuyện gì xảy ra? Cả hai đứa cùng không tới, các người thật đúng là ăn ý nha.” Đường Chi Thiện tiếp tục oán trách, không đợi Trác Lí giải thích đã dập máy.

Trác Lí chỉ có thể im lặng.

Nhưng mà, Viên Khôi Lương cũng không tới?

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Hơn ba giờ chiều, Ngô Tập Kính cho phép Trác Lí về nhà trước để chuẩn bị hành lý.

Thời gian đi công tác là hai ngày hai đêm, Trác Lí mang theo hai bộ quần áo để thay, sau đó lấy một chút đồ ăn vặt trong tủ lạnh bỏ vào túi du lịch. Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi thì điện thoại của cô vang lên.

“Alô?” Trác Lí xách túi du lịch lên, bĩu môi: đây là chuyến đi công tác đầu tiên của cô. Nhưng cái túi du lịch của cô lại trông như sắp hỏng tới nơi rồi. Cô có tình cảm rất sâu đậm với cái túi du lịch màu đen này, bởi vì nó là do Quý Mạnh Đường tặng cho cô vào lần sinh nhật mười sáu tuổi, lúc đó anh ta đồng ý dẫn Trác Lí tham gia chuyến du lịch “thử thách sinh tồn”. Những năm đó, mỗi khi đi ra ngoài cùng với Quý Mạnh Đường, Trác Lí đều mang theo nó. Nhưng hiện tại, cái túi trông vô cùng xấu xí.

Trác Lí nhìn số điện thoại trên màn hình —— số lạ.

Nghe máy.

“Em vợ!!” Giọng của Ngũ Khâu Thực truyền tới, kèm theo tâm trạng vô cùng hưng phấn.

“Chuyện gì?” Còn bên này, tâm trạng của Trác Lí lại không chút vui vẻ.

“Chị em bảo anh đưa em tới nhà ga.” Ngũ Khâu Thực vẫn giữ âm điệu cao chót vót, cô thực sự không hiểu anh ta cảm thấy có gì vui vẻ.

“Bây giờ xe lửa mới chạy, bốn giờ anh đã tới?”

“Anh rủ dẫn em đi mua chút đồ ăn vặt. để dành lên xe lửa ăn.” Lời Ngũ Khâu Thực nói có chút quý dị, bởi vì, người biết cô thích ăn vặt trên xe lửa chỉ có Quý Mạnh Đường.

“Tôi có rồi.” Trác Lí không hứng thú lắm, sự chú ý của cô vẫn còn đặt ở cái túi du lịch. Nhưng nghĩ lại: cô cũng nên mua một cái túi mới rồi. Liếc mắt một cái, trong lòng nảy lên một tính toán, cô lập tức nói với Ngũ Khâu Thực, “Tôi vẫn nên đi thi hơn, hình như vẫn chưa đủ.” /d.đ Lê quý đôn/

Lúc Ngũ Khâu Thực tới trước nhà Trác Lí, cô đã đứng ở chân cầu thang được mấy phút rồi.

Mưa lại rơi xuống, mặt đường rất ướt.

Ngũ Khâu Thực rất lịch sự, anh ta đi xuống mở cửa xe cho Trác Lí, mỉm cười nhìn cô lên xe.

“Anh rủ.” Sau khi lên xe, Trác Lí ngọt ngào gọi, cô biết: Ngũ Khâu Thực rất dễ bị dụ bởi chiêu làm nũng này của cô.

“Hả?” Ngũ Khâu Thực khởi động xe.

Trác Lí quay qua nhìn Ngũ Khâu Thực, cô nhớ bộ đồ lúc sáng anh ta mặc không phải là bộ này. Bây giờ anh ta đang mặc một cái áo vest màu tím sẫm, phía trên ngực áo còn có hình con thú bông màu đỏ —— một bộ đồ hết sức trẻ trung, năng động.

“Anh rủ, anh thật đẹp trai.” Trác Lí bắt đầu vỗ mông ngựa. (~ly: nịnh hót □))

Ngũ Khâu Thực cong môi lên cười, “Anh biết, nhưng anh chỉ thích phụ nữ đẹp.”

Bộ dạng nịnh nọt của Trác Lí bỗng chốc đông cứng lại, “Tôi không thích đàn ông đẹp trai.”

“Vì vậy, em cảm thấy anh không xứng với chị gái của em?” Ngũ Khâu Thực vừa lái xe vừa quay sang ghế lái phụ nhìn Trác Lí.

“Xứng, hai người quả thực rất xứng.”

“Ha ha.” Ngũ Khâu Thực cười rồi, rất dễ nhìn.

“Anh rủ, anh có thể mua túi du lịch cho em không?” Trác Lí chờ đợi thời cơ, lập tức mở miệng, một chút cũng không mập mờ.

Đầu tiên Ngũ Khâu Thực hơi ngạc nhiên một chút, sau đó mới nhớ tới đề tài vòng vo mà Trác Lí vừa nói, anh thật sự luôn tò mò: tại sao một người hoàn mĩ như Trác Ý lại có một cô em gái như Trác Lí, bọn họ không có điểm nào giống nhau.

Thành thật mà nói, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy, phụ nữ đúng là loài động vật khó hiểu.

Trác Lí chọn một chiếc túi thể thao lớn màu vàng ở quầy NIKE, bởi vì cô chỉ đi công tác có hai ngày, nhưng cô đã thích chiếc túi này từ lâu rồi, giả bộ nửa muốn nửa không, thực chất trong lòng cô đang rất vui.

“Viên Khởi Lương đã tới thành phố A trước rồi, tối nay em phải đi một mình.” Dọc đường đi, Ngũ Khâu Thực thu hút rất nhiều người quay đầu lại. Trang phục của anh ta rất xuất chúng, diện mạo của anh ta lại càng xuất chúng hơn, Trác Lí đi một bên cảm thấy vô cùng áp lực.

Cô không khỏi nghĩ thầm: mỗi lần cô đi dạo phố với Trác Ý đều gặp phải tình trạng như thế này, quả nhiên, Long với Long, Phượng với Phượng —— là chân lý này.

“Ừ.”

“Em không sợ sao?”

“Sợ cái gì?” Trác Lí ngẩng đầu lên, nhìn về phía Ngũ Khâu Thực cao hơn cô một cái đầu, trong tay cô còn ôm một đồng hồ ăn vặt. Ngũ Khâu Thực có ý muốn cầm giúp cô nhưng cô lại kiên quyết từ chối. Cũng không phải là Trác Lí muốn thô tục như vậy, chỉ là cô cảm thấy rất ngại. Cuộc đời ngắn ngủi của cô, hình như chỉ chấp nhận sự quan tâm một cách vô điều kiện của Quý Mạnh Đường.

“Các cô gái đều sợ phải đi xa một mình.” Ngũ Khâu Thực nghĩ rằng Trác Lí thuộc típ phụ nữ cần được bảo vệ, mặc dù mỗi lần gặp mặt lại thêm một lần chứng minh, Trác Lí căn bản không thuộc típ người đó. Nhưng hết cách rồi, anh thật sự cảm thấy cô yếu đuối, cảm thấy cần bảo vệ sự an toàn của cô.

“Mẹ nó, lúc tôi bắt đầu đi một mình anh vẫn còn” “Anh vẫn còn mặc tã dầy —— đây là lời Trác Lí định nói, cuối cùng nghẹn lại, sau đó chuyển sang về mặt kính cần, “Anh rề, ý của em là, em không phải là cô bé 12, 13 tuổi nữa.”

Ngũ Khâu Thực tròn tròn hai mắt, nhìn Trác Lí thật lâu, làm cho Trác Lí dựng cả tóc gáy lên.

Gần sáu giờ hai người mới về đến nhà, Trác Lí nhanh chóng soạn đồ đạc, xách túi đi ra. Ba mẹ Trác vui vẻ tiễn cô tới chân cầu thang. Trác Ý còn chưa về nhà, vì vậy, Ngũ Khâu Thực lại gánh vác nhiệm vụ đưa Trác Lí tới nhà ga.

Đợi đến lúc Trác Lí lên tàu, Ngũ Khâu Thực mới rời khỏi nhà ga.

Lái xe đi, anh ta chợt nhận ra tâm lý mình có chút thay đổi kỳ quái.

Thành phố A không xa, chỉ hơn hai tiếng ngồi tàu Trác Lí đã tới được thành phố A.

Cô xách theo cái túi du lịch màu vàng, đứng ở cửa ga tàu bắt taxi.

Chạy thẳng tới khách sạn của thành phố A. Nhận thẻ phòng từ quầy lễ tân, sau đó đi thang máy lên lầu.

Sau khi ngồi tàu hai tiếng đồng hồ, giờ phút này Trác Lí chỉ muốn nhanh chóng liên hệ với đối tượng phỏng vấn của cô, Viên Khởi Lương Viên đại luật sư, thảo luận một chút xem kế hoạch phỏng vấn như thế nào. d.đ L quý Đ’n Ngoài bốn tờ đề cương phỏng vấn, cô còn mang theo một chiếc máy ảnh Canon nhỏ, mặc dù Viên Khởi Lương đồng ý cuộc phỏng vấn của cô, nhưng muốn người này chấp nhận để phóng viên ảnh của《đô thị tinh anh》chụp ảnh anh ta, điều này có lẽ là không có khả năng.

Vì vậy, trong chuyến đi công tác này, Trác Lí còn phải thuyết phục anh ta cho cô chụp ảnh. Bởi vì phiên toà lần này có tính chất đặc biệt, cô không có cách nào chụp được phong thái của Viên Khởi Lương lúc lên toà, chỉ có thể chụp lúc bình thường.

Nghĩ vậy, Trác Lí liền chạy tới phòng mình, mở cửa phòng ra, cất hành lý, chỉnh sửa lại một chút, trấn định tinh thần. Liếc mắt nhìn màn hình điện thoại, chín giờ rưỡi tối rồi.

Trong lòng thầm tính toán kế hoạch để đối phó với Viên Khởi Lương, Trác Lí bước ra khỏi phòng.

Phòng bên cạnh là 2488, Trác Lí nhìn số phòng, cảm thấy rất vui mừng, gõ cửa.

Không có ai trả lời.

Gõ tiếp.

Cửa mở ra.

Trác Lí giương mắt lên nhìn Viên Khởi Lương đang cầm một cái khăn lông màu trắng để lau tóc: anh ta mặc một bộ đồ ngủ màu xanh đen, ở trên ông tay còn có hai vòng trắng —— nhìn một cái là có thể biết được, đây không phải là đồ của khách sạn.

Chỉ là thoáng qua, chỉ tầm 2-3 giây, Trác Lí có cảm giác, sau khi tắm xong Viên Khởi Lương như còi bỏ đi lớp băng bao phủ quanh mình, anh ta rất ôn hoà, thậm chí có chút trẻ con, hơn nữa, đứa nhỏ này lại khiến cho tâm trạng của Trác Lí trở nên vô cùng rạo rức, vui sướng.

Nhưng sau khi 2-3 giây đó đi qua, người đàn ông trước mắt cô lại biến hoá phi thường.

“Có chuyện gì sao?” Dừng động tác trong tay lại, về mặt Viên Khởi Lương bây giờ giống như băng tuyết trên đỉnh núi ngàn năm, đứng, nếu trước kia anh ta là băng, vậy bây giờ, anh ta chính là một núi băng chập chùng không nhìn thấy đỉnh, chỉ nhìn thôi đã thấy một hồi khí lạnh.

“Chuyện đó. Anh vừa mới tắm xong sao?” Trác Lí vừa nói ra khỏi miệng đã muốn tự đánh vào má mình: cô đang hỏi vấn đề vớ vẩn gì vậy!

“”

“Viên tiên sinh, hiện tại thì anh có thời gian rảnh vào lúc nào?”

“Không có.”

“Tôi có thể vào trong không, ở bên ngoài rất lạnh.” Trác Lí trực tiếp đi qua Viên Khởi Lương, cắt ngang câu trả lời “Không có” còn kịp chưa nói xong của anh ta.

Quảng đường từ cửa cho tới ghế salon, Trác Lí luôn nắm chặt tay, trong miệng không ngừng mắng: ngày phát hành của số báo tháng tư cũng chính là ngày xuống mồ của anh.

“Tôi tới chủ yếu là để thảo luận với anh về việc phỏng vấn ngày mai.” Trác Lí ngồi trên ghế salon, bộ dạng nghiêm túc bàn bạc công chuyện.

“Từ trước tới nay Trác tiểu thư vẫn luôn tùy tiện như vậy sao?” Viên Khởi cầm khăn lông trong tay, nhàn nhả lau nước trên tóc, nhưng miệng vẫn nói những lời châm chọc.

Đúng vậy, tôi có hơi thất lễ, nhưng tôi không phải là người tùy tiện! Trác Lí thầm nói trong lòng. Sau đó mỉm cười, “Người sống nguyên tắc như Viên luật sư, thật sự không phải là người tôi có thể hiểu được, vì vậy, có chỗ nào đặc tội, xin lượng thứ cho.”

“Như vậy, chỉ nói chuyện công việc thôi.” Sau khi nghe Trác Lí giải thích, vẻ mặt Viên Khởi Lương không những không thay đổi, ngược lại còn tệ hơn.

“Là thế này Vụ án ngày mai, tôi có thể dự thính không?” Vấn đề thứ nhất.

“Chuyện này tôi không thể quyết định được.” Viên Khởi Lương chăm chú nói.

“Như vậy, ngày mai mấy giờ Viên tiên sinh lên đường?”

“Tám giờ.”

“Vậy tôi chờ anh ở đâu? Hoặc là, trước tám giờ sáng mai, tôi tới tìm anh.” Đây chính là tính toán của Trác Lí, không hỏi anh ta có đồng ý đưa cô đi cùng hay không, mà trực tiếp ném mình qua cho anh ta. Tính tình Viên Khởi Lương vừa khó chịu lại lạnh nhạt, mặc dù không chủ động mời cô đi cùng nhưng tối thiểu sẽ không từ chối cô, vì vậy chỉ còn một sự lựa chọn là đưa ra yêu cầu với anh ta.

“Viên tiên sinh, tôi hi vọng. cuộc phỏng vấn của chúng ta sẽ diễn ra một cách thuận lợi!” Cuối cùng, Trác Lí bồi thêm một câu. Cô vốn định đưa tay lên bắt, nhưng nghĩ lại một chút, nhất định là Viên Khởi Lương đã bị cô làm cho tức điên lên, anh ta có thể sẽ để cho cô đưa tay như thế cả buổi mà không thèm bắt tay lại, vì vậy tốt nhất là cô không nên tự kiếm chuyện bề mặt, “Tôi đi về trước đây, hẹn gặp lại.”

Cô không thấy được vào lúc đó, Viên Khởi Lương đột nhiên dừng động tác lau tóc, khoé miệng nở một nụ cười nhẹ, lúc Trác Lí đi tới cửa phòng, anh dùng âm lượng cô không thể nghe rõ, “Trác tiểu thư thật sự thích xem nhẹ bản thân.”

Trác Lí dừng bước, quay đầu lại, khó hiểu nói, “Hả?”

Viên Khởi Lương xoay khuôn mặt để nhìn sang hướng cửa, thu hồi nụ cười, “Ngày mai gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, rạng sáng ngày hôm sau Trác Lí đã đứng trước cửa phòng Viên Khởi Lương, đứng, cô sợ rằng Viên Khởi Lương sẽ trở quê, chưa tới tám giờ đã lên đường, quảng cô lại một mình đi tới toà án —— cô đã gặp nhiều người như vậy!

Vừa nhìn thấy Viên Khởi Lương, Trác Lí liền thở phào nhẹ nhõm, nói cười riu rít, “Chào buổi sáng, Viên đại luật sư.”

Viên Khởi Lương thất một cái cà vạt màu xám cùng với bộ âu phục màu đen không bao giờ đổi, tóc tai gọn gàng, Trác Lí âm thầm cảm thán: Diện mạo người đàn ông này thật tốt, phong cách cũng tốt, rất hiện đại.

“Chúng ta sẽ đi bằng gì?”

“Tôi sẽ lái xe.” Viên Khởi Lương xách một cái túi màu đen, đi một mạch về phía trước, từng bước từng bước không ngừng.

Chỉ là, Trác Lí vẫn chưa hiểu câu “Tôi sẽ lái xe” của Viên Khởi Lương là có ý gì, “tôi sẽ lái xe” có phải là anh ta sẽ đi xe, còn cô thích làm sao thì làm.

“Bạn của tôi.” Trác Lí tiếp tục sử dụng chiêu này, sau đó, cô thành công làm cho Viên Khởi Lương ngớ người 0,1 giây, chính xác, Viên Khởi Lương đã trúng chiêu “bạn của tôi”.

Cho nên, lúc tới tầng hầm của khách sạn, Trác Lí đã có được một chỗ ngồi ở hàng ghế sau trên chiếc Toyota Land Cruiser của Viên Khởi Lương.

Sau khi lên xe, Trác Lí gần như đắm mình vào sự sang trọng của chiếc xe này.

Nhìn từ bên ngoài, chiếc Land Cruiser màu đen này đã rất phong cách, ngồi vào bên trong, Trác Lí mới càng nhận thức rõ được chiếc xe này hoàn toàn rất khác biệt. Nhìn biển số xe, là của thành phố Z, cô đoán, chắc là Viên Khôi Lương lái xe tới thành phố A.

“Chiếc này là dòng 4.7 đúng không?” Trác Lí đưa tay lên chạm vào xung quanh, thăm đoán chừng, chiếc xe này giống với chiếc Land Cruiser Road Chak Cool cô đã thấy ở trên mạng.

“Ừ.” Viên Khôi Lương lạnh nhạt trả lời.

“Viên đại luật sư thật có mắt nhìn, chiếc xe này rất tuyệt.” Một lần nữa lại dùng tới chiêu nịnh hót.

“.....”

Toà án nhân dân thành phố A nằm ở trung tâm thành phố, vụ kiện “dân kiện quan” lần này nội dung đại khái như sau: quản lý một nông trại ở vùng ngoại ô thành phố A nộp đơn khiếu nại liên quan đến quyền trưng dụng và chuyển nhượng đất đai với chính quyền thị trấn nhưng không có kết quả. d2 L qq Đồn Nền người nông dân này đã đâm đơn lên toà án nhân dân cấp thành phố, vụ kiện kéo dài, cuối cùng lại liên quan tới chuyện cục trưởng cục tài nguyên tham ô, nhận hối lộ, liên quan đến nhân vật lớn cho nên báo chí liền tham gia vào, từ một vụ án nhỏ lại liên đới tới cán bộ trung ương, chuyện này thu hút được rất nhiều sự chú ý. Nhưng lại không có luật sư nào dám đứng ra nhận án.

Ở văn phòng luật Sư Vụ Sở, vốn dĩ Viên Khôi Lương phụ trách các vụ kiện về kinh tế, còn các vụ kiện dân sự là do luật sư khác phụ trách, bình thường anh ta sẽ không hỏi tới. Nhưng lần này, anh ta tự yêu cầu nhận vụ án này.

Vì vậy mới có tình huống ở toà án nhân dân thành phố A ngày hôm nay.

Trác Lí tìm được một chỗ ngồi ở trong góc, mắt đảo quanh phòng xử án, quả nhiên không nhìn thấy bất kỳ một đạo cụ phóng vấn nào (máy ảnh, máy quay, ...), ngồi xuống ghế, Trác Lí bắt đầu chăm chú, nghiêm túc lắng nghe, bởi vì trong quá trình thẩm vấn tại toà án không cho phép bất kỳ động tác ghi chép nào, cô đành mở to hai con mắt để nhìn mọi người xung quanh.

Chăm chú nhìn.

Nghiêm túc nghe.

Quá trình thẩm án thực chất chính là một quá trình đấu tranh vô cùng tàn khốc, ít nhất đối với Trác Lí là vậy. Trước kia cô chưa từng trải qua một tình huống như thế: ngồi dự thính trước mặt cô là từng dãy nông dân quần áo lam lũ, mặc dù cô không biết có phải là bọn họ có tình mặc như vậy để tranh thủ sự đồng tình hay không, tóm lại, trong lòng người xem cảm thấy rất buồn, hơn nữa còn có mấy người phụ nữ bế trẻ em trên tay —— cảnh tượng lại càng làm cho người ta chua xót.

Nhìn thần thái của Viên Khôi Lương ở trên toà, Trác Lí càng hiểu rõ về anh ta thêm một chút, lại càng ngưỡng mộ anh ta thêm: thì ra, có lúc anh ta không phải là núi băng, anh ta có thể nói nhiều đến như vậy, thì ra, anh ta có đôi mắt thiện lương, ôn hoà đến thế, thì ra, tư thế của anh ta thật hiên ngang.

Trác Lí rút ra: mọi người khi đứng đúng vị trí thích hợp với sở trường của mình sẽ đều toả sáng một cách thần kì.

Phiên toà lần này rất thuận lợi, ít nhất từ những gì cô nghe được thì mọi chuyện có vẻ suôn sẻ. Một trong những nguyên nhân khiến cô cảm thấy như thế chính là vì cô nghe được: Nguyên cáo thắng kiện. d đ, lee qq đ^n Nói cách khác, Viên Khôi Lương giành được thắng lợi trong phiên toà lần này, nói một cách khác nữa, vị cục trưởng mặt mày bóng loáng, dáng dấp phệ nệ với cái bụng to ỉnh kia đã thua kiện. Sau khi vụ kiện kết thúc, ban kiểm tra kỷ luật sẽ tới tìm ông ta. Trác Lí có dự cảm, vị cục trưởng kia 80% là tham quan, nhất định sẽ bị đưa vào tù. Mặc dù đạo đức nghề nghiệp là phải dựa trên yếu tố khách quan, không thể dựa trên cảm tính của mình, nhưng mà, lần đầu tiên nhìn thấy vị cục trưởng kia, cô đã có suy nghĩ: là ông ta, ông ta không vào tù thì ai vào?

Mị lực của Viên Khôi Lương tất nhiên là rất lớn, đầu tiên là cả một nhóm nông dân tới bắt tay anh ta, rồi rít nói N lần lời cảm ơn, sau đó, một em gái xinh đẹp mặc đồng phục của Viện Kiểm Sát tiến tới.

Trác Lí đứng ở xa, không nghe rõ tình hình cụ thể, chỉ thấy em gái xinh đẹp đang hết sức nhiệt tình nói cái gì đó với Viên Khôi Lương, sau đó Viên Khôi Lương, Viên đại soái cau mày lại —— biểu hiện khuôn mặt anh ta. Nhìn thấy một màn đó, trong lòng Trác Lí cảm thấy cân bằng hơn rất nhiều: thì ra núi băng này không phải chỉ đối xử thế với một mình cô.

Nữ công tố viên còn rất nhiệt tình.

Trác Lí cảm thông cho nữ cảm tử kia: muốn quyến rũ Viên Khôi Lương e rằng còn khó hơn leo núi Thái Bạch. Cô tưởng tượng ra tiếp theo sau đó Viên Khôi Lương sẽ lịch sự cùng tàn nhẫn cự tuyệt cô ta như thế nào.

Tất nhiên, Trác Lí sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, cô phải tạo dựng mối quan hệ với Viên Khôi Lương, làm cho Viên Khôi Lương nợ cô thật nhiều.

Vì vậy, một giây kế tiếp, Trác Lí vô cùng thành thực đi tới trước mặt Viên Khôi Lương và em gái xinh đẹp, cô nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Viên Khôi Lương. Chỉ là, tiếp sau đó anh ta lại càng nghi ngờ hơn.

Bởi vì, Trác Lí hết sức tự nhiên chen vào giữa hai người, thanh thoát khoác lấy cánh tay của Viên Khôi Lương, sau đó, mỉm cười ngọt ngào, lộ ra hai má lúm đồng tiền cùng hàm răng trắng bóc, dịu dàng nói với Viên Khôi Lương, “Khôi Lương, anh không định giới thiệu cô ấy với em sao?”

Đúng theo ý nguyên, rốt cuộc Trác Lí cũng thấy được vẻ mặt khiếp sợ tột độ của Viên Khôi Lương, cô quay sang phía em gái da trắng mắt to đang dùng ánh mắt thù địch nhìn cô.

“Xin chào, tôi là Lương Chi Kỳ, là vợ sắp cưới của Viên Khôi Lương.” Sau đó, tao nhả đưa bàn tay trái đang để trống lên.

“Bộ phận kiểm tra kỷ luật, Lục Giai Nhân.” Em gái xinh đẹp tự giới thiệu, sau đó nhìn sang Viên Khôi Lương, dường như nhận được câu trả lời khẳng định, về mặt bỗng chốc âm thầm xuống.

Sau đó, em gái xinh đẹp cũng đưa tay ra, hai người bắt tay nhau.

“Viên luật sư, tôi còn có việc, không quấy rầy.” Em gái xinh đẹp đỏ mặt rồi đi.

Trác Lí nhìn theo bóng lưng cô nàng, tự tin cười lớn. Viên Khôi Lương cúi đầu xuống nhìn cô, không tự chủ được mà nhếch miệng mỉm cười, chỉ là, trong phút chốc cô rút tay ra khỏi cánh tay anh, anh đã kịp thu hồi lại nụ cười.

“Viên luật sư, anh nợ tôi một ân tình.” Trác Lí giống như vừa lập chiến công, hào sảng nói.

“Lương Chi Kỳ. Tôi rất muốn biết cái tên này có ý nghĩa gì.” Viên Khôi Lương dứt bàn tay Trác Lí vừa khoác vào túi quần, hài hước hỏi.

Trác Lí 囧, chuyện này cũng muốn hỏi sao? Cô cũng không thể mang tên mình ra khai báo với cô gái kia được, đúng không? Tuy tiện bịa ra một cái tên lại bị người này đoán được, thật không có chút cảm giác thành tựu nào.

“Vụ kiện này kết thúc, Viên luật sư, anh có cảm tưởng như thế nào?” Trác Lí đá bay vấn đề kia, trực tiếp bắt đầu cuộc phỏng vấn của mình.

“Nếu như cuộc phỏng vấn của cô đều là những câu hỏi kiểu đó, tôi nghĩ rằng, cô sẽ không viết nổi bản thảo đâu.” Vì phối hợp với bước chân của Trác Lí, Viên Khôi Lương cũng giảm tốc độ lại.

“Tại sao?” Anh ta đang đã kích câu hỏi của cô không có trình độ sao?

“Bởi vì tôi sẽ nói cho cô biết, tôi không có bất kỳ cảm tưởng gì.”

Trác Lí lại tiếp tục 囧. Rốt cuộc cô cũng phát hiện ra, bây giờ đối với cô, phỏng vấn Viên Khôi Lương không phải là việc khó, nhưng mà, viết bản thảo về anh ta tuyệt đối khó. Cô vốn định dùng hình thức hỏi đáp để viết bài, nhưng dưới tình huống hiện tại, 80% bản thảo viết ra sẽ có nội dung là Viên Khôi Lương: “không có cảm tưởng gì”, “không cần cảm tạ”, “không có kinh nghiệm gì đặc biệt” Như vậy, cho dù cô có hoàn thành bài viết này hay không, nhất định sẽ vẫn bị đánh chết.

Cô nhất quyết không phạm phải sai lầm.

Trác Lí bận suy nghĩ để giải quyết vấn đề này, cho đến khi tới bãi đỗ xe cùng với Viên Khôi Lương, cô cũng không nói một lời nào. Tới lúc nhìn thấy chiếc Toyota Land Cruiser đen loáng kia, cô mới nảy ra một chủ ý.

Năng lực viết bài của Trác Lí rất nổi tiếng, lúc còn học năm nhất, năm hai đại học, bài viết của cô đã được giáo viên khen ngợi, “Sinh viên Trác Lí, lời văn cời mờ, từ ngữ chuẩn xác, sáng tạo, không rập khuôn, rất có tiềm năng phát triển.”

Cho nên, lúc Viên Khôi Lương còn chưa kịp phản ứng, Trác Lí đã vượt lên một bước giành lấy vị trí ghế trước, nhanh chóng ngồi vào. Muốn phỏng vấn thì không thể để cho khoảng cách ngăn cản được. d2 L3 quyyyy, đồn Cô phải nhìn xem vẻ mặt của Viên Khôi Lương, như vậy, bản thảo của cô mới miêu tả được thần thái, biểu cảm của anh ta, cô đau lòng nghĩ: coi như là tiếp cận, nhìn thấu mục tiêu đi.

“Viên luật sư, có vẻ như anh rất thích màu đen, vì sao vậy?” Từ yếu thích sẽ nói lên được cách nhìn về cuộc sống, nói lên quan niệm về mọi thứ xung quanh, nói lên được thái độ, cách cư xử —— câu hỏi rất tuyệt. Trác Lí âm thầm khen ngợi bản thân.

“Chỉ đơn giản thích thế thôi.” Viên Khôi Lương thắt dây an toàn, khởi động xe.

“Viên đại luật sư nói chuyện thật đơn giản, hoàn toàn khác với lúc lên toà, chẳng lẽ trong cuộc sống anh đều như vậy?”

“Trên tòa án là muốn nói cho tất cả mọi người đều hiểu, nhưng trong cuộc sống việc đó chưa cần thiết.” Chiếc xe chậm rãi hoà vào dòng xe cộ tấp nập.

“Há? Vậy. tính cách của Viên tiên sinh như thế, bạn bè của anh đánh giá anh như thế nào?” Nếu như không phải là đang phỏng vấn, Trác Lí nhất định sẽ hỏi: anh từ sao Hoà tới à?

“Vấn đề này cô nên đi hỏi bạn bè của tôi.”

Trác Lí hoàn toàn bị đánh bại, trao đổi cùng người đàn ông này đúng là quá khó khăn. Cô đảm bảo, chỉ cần phỏng vấn anh ta xong, cô nhất định sẽ không dính dáng đến anh ta bất cứ chuyện gì nữa.

Xe đi tới một con dốc lớn, chuẩn bị xuống dốc. Mặt Viên Khôi Lương đột nhiên trở nên nặng nề, nhú hai hàng lông mày lại, nghiêm túc nhìn đường xá xung quanh, anh ta hét lên với Trác Lí, “Thắt dây an toàn vào!”

Trác Lí bị cảnh tượng hiện tại cùng tiếng quát của Viên Khôi Lương dọa cho sợ.

“Sao. Sao vậy?”

Chưa kịp đợi Viên Khôi Lương giải thích, cũng chưa nhìn rõ tình trạng hiện tại, cô chỉ thấy Viên Khôi Lương đánh tay lái sang phía bên trái, sau đó anh ta tháo dây an toàn của mình ra.

Trác Lí nhớ thời điểm cuối cùng, trước mắt của cô là khuôn mặt lo lắng của Viên Khôi Lương, nhưng lại vô cùng, vô cùng đẹp trai.

Tiếp theo, có tiếng roi xuống nước.

Tiếp theo, cô không còn tri giác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Trác Lí bị cơn đau nhức ở đùi đánh thức. Sau khi khôi phục lại ý thức, việc đầu tiên là cô ngửi thấy cái mùi đã rất lâu rồi chưa ngửi lại, nhú nhú lông mày, mở mắt ra.

Phản ứng đầu tiên: bây giờ là buổi tối.

Phản ứng thứ hai: đây là bệnh viện.

Phản ứng thứ ba: cô bị thương!!

Theo bản năng, Trác Lí hét lên, “Có ai không!”

Sau tiếng hét đó, y tá trực ca nhanh chóng chạy vào phòng bệnh, bật đèn lên.

“Cô đã tỉnh rồi sao?” Y tá trực là một người vô cùng đẹp, khoé mắt cong lên mỉm cười, nụ cười đó có một sức mạnh xoa dịu lòng người, trong nháy mắt nỗi sợ hãi trong lòng Trác Lí được xua tan.

“Tôi. bị thương sao?”

“Chỉ là bị thương nhẹ ở phần chân, nhiều nhất 2 tuần là có thể xuất viện.” Có lẽ là để an ủi Trác Lí, nữ y tá không nói rõ về thương tích của cô.

“2 tuần?” Trác Lí muốn ngắt, nửa tháng nữa cô phải trở về trường, công việc của cô. cuộc phỏng vấn của cô.

Cô đột nhiên nhớ tới Viên Khôi Lương, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng trước lúc ngã —— Viên Khôi Lương ôm lấy đầu cô —— sau đó, cô mất đi ý thức.

“Tôi đến bệnh viện bằng cách nào? Vị tiên sinh đi với tôi sao rồi?”

“Cô nói Viên tiên sinh?” mắt của cô y tá đột nhiên sáng lên.

Trác Lí gạt đầu một cái.

“Anh ấy bị thương ở đầu, cũng may, chỉ là va chạm nhẹ, đang nằm ở phòng bệnh lầu trên.” Nữ y tá xinh đẹp dịu dàng nói, “Ah, đúng rồi, tôi phải đi thông báo cho anh ấy là cô đã tỉnh lại.” Nữ y tá xinh đẹp kéo chân đắp cho Trác Lí, sau đó chạy như bay, biến mất ngay trước mắt Trác Lí.

Cô còn đang định hỏi bây giờ là mấy giờ, ví của cô có ở đó không, điện thoại của cô có ở đó không, laptop của cô có ở đó không. Xem ra, phụ nữ độc thân trọng nam khinh nữ còn nghiêm trọng hơn cả phụ nữ đã kết hôn. Bối bối, nhìn xung quanh phòng bệnh, Trác Lí cảm thấy chân đau nhức.

Tốt, còn có cảm giác đau chứng tỏ còn chưa đứt.

Hơn nữa, “Khổ nhục kế” cũng là một chiêu tốt, nếu Viên Khôi Lương còn dám không tiếp nhận phỏng vấn hoặc trả lời hời hợt câu hỏi của cô, cô nhất định sẽ cho anh ta đẹp mặt.

Đang mải suy nghĩ thì có một bóng người xuất hiện ở cửa, Trác Lí hùng hùng hổ hổ ngược mắt lên nhìn: Được lắm, Viên Khôi Lương bị thương không nhẹ, trên đầu quần đầy băng trắng. . . .

“Trác tiểu thư, Viên tiên sinh tới thăm cô.” Em gái y tá hưng phấn đứng sau lưng Viên Khôi Lương, nói.

Viên Khôi Lương đi vào phòng bệnh, lúc này Trác Lí mới nhìn rõ được nét mặt của anh ta —— hình như dịu dàng hơn rất nhiều so với lúc trước
Ít nhất, không còn lạnh lùng như trước nữa, xem ra, chiêu ‘khổ nhục kế’ này bắt đầu có hiệu lực rồi.

Ngồi xuống giường bệnh của Trác Lí, Viên Khôi Lương mỉm cười xin lỗi, “Thật xin lỗi, làm liên lụy tới cô.”

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Trác giác cho cô biết, đây chắc chắn không phải là sự cố đơn thuần.

Viên Khôi Lương quay đầu lại nhìn em gái y tá, ánh bảo mắt bảo cô đi ra ngoài.

Trác Lí nhìn thấy em gái y tá trong nháy mắt liền nổi giận, sau đó, lưu luyến rời khỏi phòng bệnh, cũng biết điều mà đóng cửa phòng lại.

“Tốt lắm tốt lắm, bây giờ không có người ngoài nữa, anh mau nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra đi? Anh đắc tội với xã hội đen sao? Dân địa phương hay là người thành phố Z? Để tôi đoán nha.” d2 L,q đôn Trác Lí rất kích động, cô chưa bao giờ nghĩ ngoài đời mình sẽ gặp phải cảnh giống trên TV vậy, chỉ là, lúc nhìn thấy vẻ mặt dần dần chuyển lạnh của Viên Khôi Lương cô chỉ có thể le lưỡi, kiên nhẫn chờ đợi Viên Khôi Lương trả lời.

“Nói đơn giản là Tôi đắc tội với một số người, vì vậy, bọn họ tìm tôi trả thù.” Cô có thể nhìn ra được, Viên Khôi Lương không muốn giải thích nhiều, điều này làm Trác Lí vô cùng khó chịu, đang định tiếp tục truy vấn thì Viên Khôi Lương giống như nhìn thấu ý định của cô, chặn lời, “Chuyện này, có lẽ cô biết càng ít càng tốt.”

Lạnh lẽ âm u.

Không nói lời nào, nhưng dưới bầu không khí lạnh lẽo trong đêm tối này, ánh mắt bức người của Viên Khôi Lương làm cho cô cảm thấy: nếu như cô còn hỏi nữa, cô sẽ chết chắc.

Không chịu được thờ dài một cái, Viên Khôi Lương dịu dàng hỏi, “Vết thương của cô đã khá hơn chút nào chưa?”

Đúng, là dịu dàng.

Không biết có phải là do chênh lệch quá lớn giữa sông và biển hay không, tóm lại, lúc nghe câu đó, tim Trác Lí đột nhiên đập mạnh, cô có thể cảm nhận được lưng mình bao phủ một lớp mồ hôi mỏng. Giờ phút này, cô chỉ muốn làm một việc, chính là lao tới ôm chầm lấy Viên Khôi Lương, dựa vào bả vai anh mà khóc, sau đó nói, ‘Không ổn, chân của tôi đau sắp chết rồi.’

Chỉ là, loại hành động bi ối đó, cô tự khinh bỉ chính mình, cuối cùng, đáp lại bằng một nụ cười, “Không sao, tốt hơn nhiều rồi.”

Dừng mấy giây, có lẽ Viên Khôi Lương cũng cảm thấy lúng túng, mở miệng nói, “Cô nghỉ ngơi đi, tôi về trước đây.” Giọng Viên Khôi Lương ôn hoà, nói xong liền đứng dậy.

Lần này, Trác Lí không giả bộ được, cô nhanh chóng nói, “Đừng đi!” Hơn nữa, động tác của cô càng thêm xấu hổ, cô đang nắm lấy tay Viên Khôi Lương, đem dài đằng đẳng, chân cô lại đau thế này, không có máy tính, không có TV, không có điện thoại, làm sao cô ngủ được?

“Ồ lại nói chuyện với tôi một lát, ở một mình trong phòng bệnh rất chán.” Nhận thức được hành động của mình quá mức mập mờ, cô buông nhẹ tay Viên Khôi Lương ra.

“Được.” Viên Khôi Lương xoay người, tiếp tục ngồi xuống giường bệnh.

Trác Lí không dám ngẩng đầu lên, tất nhiên cô sẽ không nhìn thấy vẻ mặt của Viên Khôi Lương lúc này.

Im lặng một lúc, Trác Lí nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Tất nhiên không phải là cô đang ngắm trăng, chỉ là cô đang suy nghĩ đề tài, cô sợ nếu không nói chuyện thì tảng băng kia sẽ đi mất, mặc dù cô rất sợ phải nói chuyện với tảng băng, nhưng so với tự nói chuyện một mình hoặc đếm cừu để ngủ thì có anh ta ở đây còn tốt hơn. Nhưng cô tự hỏi, đề tài nên bắt đầu như thế nào ——

“Vị tiền của tôi, điện thoại cùng laptop mang theo người, tất cả đều không thấy?”

“Để tránh tông vào xe khác hoặc đụng vào nhà tầng, tôi đã lái xe lao xuống hồ, cho nên, những thứ đó.”

“Đều lấy lưng hy sinh?” Trác Lí treo bộ mặt đau thương, trong ví tiền của cô có sinh hoạt phí mới nhận cách đây không lâu, điện thoại cô cũng mới dùng laptop còn có rất nhiều tài liệu cùng văn bản đề phòng văn Viên Khôi Lương.

“Ô a.” Chân Trác Lí không thể cử động, cũng không thể khóc, chỉ có thể gào lên mấy câu. Trong lúc gào thét, cô đột nhiên nảy ra một ý tưởng, cô hùng hổ nói, “Tất cả đều là do anh, anh phải chịu trách nhiệm”

“Được.”

Trác Lí vốn đang đắm chìm trong cảm xúc đau xót, chỉ là, vẻ mặt lạnh nhạt không chút cảm xúc khi nói “Được” của Viên Khôi Lương đã kéo cô trở về, một khắc đó, cô nhìn chằm chằm anh ta.

Khoảng cách gần như vậy, cô mới phát hiện ra, không chỉ băng bó ở trên đầu, trên mặt anh ta còn có mấy vết thương, phát hiện này làm cho vẻ mặt của cô trong nháy mắt liền dịu xuống, cô chân thành mỉm cười, Trác Lí không quên, lúc xảy ra sự cố, Viên Khôi Lương đã cố bảo vệ cô. Mặc dù chân cô bị thương, nhưng cô biết, nếu không có anh ta che đầu cho cô, có lẽ, cô không chỉ bị thương một chút thế này.

Mặc dù đôi lại là bất kỳ ai, Viên Khôi Lương cũng sẽ làm như vậy. Nhưng, Trác Lí phát hiện ra: anh ta là một người đàn ông tốt bụng.

“Hay thế này đi, anh nghiêm túc trả lời phỏng vấn của tôi, coi như đền bù cho tôi được chứ?”

“Được.” Không biết có phải là do nụ cười của Trác Lí tác động hay không, Viên Khôi Lương băng giá ngàn năm cũng cong khoe miệng lên cười.

“Tại sao anh lại đồng ý nhận vụ kiện của những người nông dân đến cả phí luật sư cũng không trả nổi?” Thật ra thì vấn đề này đã rõ đáp án rồi, Viên Khôi Lương cao thượng, có trách nhiệm, có tình nghĩa, đồng ý nhận vụ kiện này là để giải oan cho dân. Nhưng Trác Lí rất muốn nghe: tại sao Viên Khôi Lương lại cao thượng nhận vụ kiện này.

“Không có ai đồng ý nhận vụ án dân kiện quan.” Viên Khôi Lương nghiêm túc nói, ánh trăng ngoài cửa sổ khéo léo chiếu xuống khuôn mặt anh ta, làm cho cả người anh ta phát sáng một cách rực rỡ.

Những lời này làm Trác Lí kinh ngạc, không biết tại sao, chỉ câu nói đó, tim cô đã đập nhanh hơn vài chục nhịp.

Đáp án này quả nhiên rất Viên Khôi Lương.

Thấy phản ứng của Trác Lí, Viên Khôi Lương giải thích một chút, “Đây là một việc rất bình thường ở trong nước, những vụ kiện như thế này khả năng giành phần thắng là rất lớn, nhưng một vị luật sư khi đã mang cái danh ‘Bao Thanh Thiên’ hoặc là hình tượng Thiết Diện Vô Tư, về sau nhất định sẽ mất đi rất nhiều khách hàng.”

Đây là lần đầu tiên Viên Khôi Lương kiên nhẫn giải thích cho Trác Lí như vậy, cô rất cảm động, đồng thời, cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Lúc cô đi thực tập ở toà soạn vào năm thứ hai cũng tồn tại những chuyện đó, có lẽ, ở giới báo chí còn nhiều hơn. d.đ lee q đ ô n Có rất nhiều tình huống những người yếu thế hơn lại không được bảo vệ, khi đấy, có mấy công chức bị cho thôi việc đến toà soạn tố cáo cấp trên của bọn họ làm việc xấu, thỉnh cầu toà soạn có thể công khai báo cáo đó, nhưng toà soạn lại ngại một số nguyên nhân, cuối cùng không thèm để ý đến.

Cô biết, đây là xã hội, tầng tầng quan hệ, lớp lớp lợi ích, vô vàn suy tính. Đó mới thật sự là quy tắc ngầm trong xã hội. Anh không nói, tôi không nói, mọi người tự hiểu trong lòng, tạo thành một vòng tròn quan hệ.

Nhưng đây cũng chính là bi kịch của xã hội.

“Tôi không quen nhìn vẻ mặt nặng nề này của cô.”

Bị lời nói của Viên Khôi Lương kéo trở lại, cô kinh ngạc nhìn, mỉm cười, “Nói như kiểu anh hiểu rõ tôi lắm ấy, tôi cũng có những cảm xúc bị thương của người bình thường.”

Nói xong những lời này, Trác Lí nhìn thấy vẻ mặt Viên Khôi Lương trở nên rất kỳ lạ.

“Nhưng mà. Hi hi.” Trác Lí cười lộ má lúm đồng tiền cùng hàm răng trắng, “Cảm xúc bị thương chỉ chiếm một phần nhỏ trong con người tôi, Life has to move on (cuộc sống vẫn phải tiếp diễn).”

“Rất tốt.” Nụ cười của Viên Khôi Lương lan tỏa, trong trẻo như ánh trăng đêm.

Trác Lí bị nụ cười này làm cho ngẩn ngơ trong chốc lát, đột nhiên hết lên, “. Đợi chút. Đồ của tôi hi sinh, vậy. chiếc xe kia của anh thì sao?” Cái xe kia so với toàn bộ tài sản của cô còn nhiều hơn gấp bội lần...

“Từ trần vô cùng oanh liệt.” Viên Khôi Lương đùa giỡn nói.

“Trời ơi. mất nhiều tiền như thế? Anh không đau lòng sao?” Tên họ Viên này cũng là một tên phá của.

“Cuộc sống vẫn phải tiếp tục.” Viên Khôi Lương mượn lời Trác Lí vừa nói.

Trác Lí nhìn thấy: nét mặt lúc nói câu vừa rồi của Viên Khôi Lương âm ảm, dịu dàng không thể tả được.

“Được rồi, anh nợ tôi một bữa.” Phát hiện ra mình sắp bị lạc vào nơi âm ảm đó, Trác Lí không thể không mặt dày nói, vẻ mặt nhà giàu mới nổi lại một lần nữa hiện ra.

“Được.” Dứt lời, Viên Khôi Lương ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, ôn hòa nói: “Khuya lắm rồi, cô nghỉ ngơi trước đi, ngày mai tôi tới thăm cô.”

“Ừ!” Trác Lí mỉm cười gật đầu, nhìn Viên Khôi Lương đứng dậy, đi ra khỏi phòng bệnh. Đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh: Tối hôm nay Viên Khôi Lương. hình như không phải là một núi băng nữa?

Viên Khôi Lương đi ra khỏi phòng bệnh của Trác Lí, nhẹ nhàng đóng cửa lại, nụ cười trên khoe miệng kéo lên rất cao.

Chương 22

Sáng hôm sau, Trác Lí không nhớ lúc mình tỉnh lại là mấy giờ, chỉ biết người đầu tiên cô nhìn thấy là em gái y tá xinh đẹp tới qua, nhưng cô còn chưa kịp mở miệng nói gì, nữ y tá kia đã biến mất như làn khói trước mặt cô.

Đến lúc em gái y tá quay lại thì khuôn mặt trắng nõn của cô ta đã biến thành đỏ ửng.

Trác Lí dùng đầu ngón tay út để suy nghĩ cũng đoán ra được: cô ta nhất định là đi tìm Viên Khởi Lương.

Quả nhiên, ngay sau đó, em gái y tá liền nói, “Tôi đã báo với Viên tiên sinh rồi, anh ấy sẽ tới ngay thôi.”

Kết quả, cái ‘tới ngay thôi’ đó kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ, chỉ là, khi nhìn thấy Viên Khởi Lương mặc bộ đồ bệnh nhân, trên đầu quấn đầy băng trắng, tay xách túi KFC đứng ở trước cửa phòng bệnh thì Trác Lí lại cảm thấy: Viên Khởi Lương đúng là Quan Thế Âm Bồ Tát hạ phàm.

“Bây giờ ở dưới căn tin bệnh viện không còn đồ ăn sáng.” Đặt đồ ăn lên giường bệnh của Trác Lí, Viên Khởi Lương vẫn duy trì giọng nói dịu dàng của tối hôm qua.

“Làm phiền anh. rồi.” Trác Lí khách khí nói, nhưng tay đã vươn tới túi đồ ăn. Rất tốt, có quẩy, bánh trứng, sữa nóng, bánh cuộn chà bông. (~ly: KFC mà không có gà hở??? – một fan KFC thắc mắc =D)

“Thật ra thì anh không cần phải làm như thế này.” Cầm một cái quẩy lên, “Không cần như vậy đâu. Tôi sẽ rất ngại. Dù sao tôi cũng chỉ. bị thương nhẹ.”

Trác tiểu thư ăn ngấu ăn nghiến.

“Viên luật sư thật sự là một người tốt, có trách nhiệm.” Giọng nói mềm mại của em gái y tá truyền tới từ sau lưng Viên Khởi Lương.

Được ăn nên tâm trạng Trác Lí rất vui vẻ, cô hoàn toàn đồng ý với ý kiến của em gái y tá, trước kia cô không phát hiện ra Viên Khởi Lương lại có mặt dịu dàng như vậy.

Trác Lí đang còn bận ăn uống vui vẻ thì ngoài phòng bệnh đột nhiên có tiếng hò hét —— hình như có rất nhiều người.

Trác Lí nghe có người lớn tiếng hỏi, “Viên luật sư ở chỗ này sao?”

Tiếp theo, ở cửa phòng bệnh liền xuất hiện hơn mười người mặt mày chất phác, có nam có nữ, già trẻ gái trai, trong tay ai cũng xách rất nhiều quả.

Trác Lí dừng động tác ăn lại, nghiêm túc quan sát tình huống hiện tại: hai người đàn ông trung niên mặc áo T shirt màu xanh dương đẩy một thiếu nữ đang ngẫn người đứng bên cạnh một cái. Cô gái kia rất thanh tú, mặc một cái đầm bằng vải bông, Trác Lí thấy rõ cô ấy đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn Viên Khởi Lương.

Sau đó, thiếu nữ kia dùng giọng nói vô cùng dịu dàng nói ra thứ tiếng phổ thông đúng chuẩn, “Viên luật sư, chào anh.”

Trác Lí nhìn nhóm người chen chúc ở ngoài cửa, có người còn nhảy lên để nhìn vào trong, vì vậy cô luống loát nói, “Mọi người vào đi.”

Thực ra không nói thì tốt hơn, vừa nói xong đã có người lập tức nhận ra Trác Lí nửa nằm nửa ngồi trên giường, trong tay còn cầm nửa cái quẩy, “Tôi nhớ ra rồi, vị này là vị hôn thê của Viên luật sư, Lương tiểu thư. Hôm qua tôi đã gặp ở toà án.”

“Thật sao?” Một thím lớn tuổi đứng trong nhóm người liền bước tới trước giường bệnh của Trác Lí, “Lương tiểu thư, buổi sáng không nên ăn đồ quá nhiều dầu mỡ, hơn nữa bây giờ cô còn đang dưỡng thương, d/đ B quyyy d^n Tôi có mang theo một ít trứng gà nhà, người ở quê như chúng tôi không có gì quý giá cả, trứng gà này rất giàu chất dinh dưỡng.” Nói xong, thím ấy đặt mấy quả trứng còn ấm vào lòng bàn tay của Trác Lí, mỉm cười nói, “Hai vợ chồng tiểu tử này thật xứng đôi, Lương tiểu thư mặt mũi rất phúc hậu, chẳng trách lại được gả cho một người đàn ông tốt như Viên luật sư.”

Trác Lí xấu hổ đến tận cùng, vừa cười vừa nhìn Viên Khởi Lương đang trao đổi cùng với những người nông dân ở bên cạnh, cô cứ như vậy nhìn theo bóng lưng của anh, cứ như vậy nghe thím lớn tuổi thao thao bất tuyệt về đề tài chăm sóc sức khỏe, trong lòng xẹt qua một loại cảm giác rất khó hình dung.

Những người nông dân này đều rất chất phác, đơn thuần, lúc họ ra về thì đã gần tới buổi trưa, em gái y tá cũng không thấy đâu nữa. Trác Lí nhớ lúc cô ta rời đi, còn dùng ánh mắt ao ước ghen tị nhìn cô, nghĩ tới đó, cô đột nhiên cảm thấy mình không phúc hậu chút nào.

Lấy nửa cái quẩy ở trong túi đồ ăn ra, Trác Lí chuẩn bị đưa vào miệng thì bị Viên Khởi Lương chặn lại, “Đói sao?” Nói xong, cái bánh trong tay Trác Lí bị cướp mất, túi đồ ăn cũng bị tịch thu.

Trác Lí khỏ sở gật đầu, “Đói đến chóng cả mặt rồi.”

“Những thứ này không thể ăn.” Viên Khởi Lương lạnh lùng nói, trực tiếp bỏ qua vẻ mặt uất ức của Trác Lí, “Thím Từ mang đến trứng gà rất bổ dưỡng, cô ăn lót bụng trước đi.”

Nói xong, Viên Khởi Lương xách túi đồ ăn rồi khỏi phòng bệnh của cô.

“Tôi không thích ăn trứng gà.” Trác Lí phản nản, nằm bẹp xuống giường bệnh.

Em gái y tá lại một lần nữa hiện thân, trong tay cầm một túi đồ ăn lớn.

“Đây là cháo, ba bát, đủ cô ăn chứ.”

Trác Lí nhìn ra: thái độ của em gái y tá đối với mình kém đi rất nhiều. Vì vậy, Trác Lí dùng nụ cười ngọt ngào đáp lại, “Cảm ơn cô.”

Nhìn thấy nét mặt của Trác Lí, thái độ của y tá cũng dịu xuống, mỉm cười nói, “Muốn cảm ơn thì cảm ơn Viên tiên sinh đi, là anh ấy bảo tôi đi mua những thứ này.”

Trác Lí bung bát cháo trứng muối thịt nạc lên, nghe nữ y tá nói như vậy, trong lòng không khỏi viên vông suy nghĩ: Bạch Oanh thật hạnh phúc. Núi băng kia đối xử với người ngoài như cô còn dịu dàng thế này, đối với Bạch Oanh nhất định sẽ yêu thương chiều chuộng.

Sau khi ăn cơm trưa xong, y tá trực phòng Trác Lí đổi thành một cô trung tuổi.

“Chị y tá.” Trác Lí vì mục tiêu sinh tồn đành dùng ngay kế dè dặt.

Cô y tá tầm trên 35 tuổi cũng mỉm cười ngọt ngào đáp lời, “Chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn ra ngoài đi dạo.” Cô sắp chết ngọt rồi, Viên Khởi Lương lại không có ở đây, cô phải tìm một chỗ để giải khuây mới được.

“Được, nhưng tôi phải đi hỏi Viên tiên sinh đã.”

“Không cần hỏi anh ta, anh ta rất bận, không có thời gian trông nom tôi đâu.” Thấy cô y tá bắt đầu xao động, Trác Lí lại tiếp tục cười ngọt ngào, “Chị y tá, chị chỉ cần kiểm một cái xe lăn, sau đó đẩy tôi ra ngoài phơi nắng thôi. Người tôi sắp mốc rồi.”

Cô y tá quả nhiên trứng chiều, háp ta háp tấp rồi khỏi phòng bệnh.

Chỉ là, Trác Lí đã đánh giá sai sức quyến rũ của mình, cũng đoán sai sức quyến rũ của Viên Khởi Lương.

Sau đó không lâu Viên Khởi Lương xuất hiện tại phòng bệnh của cô, tay còn đẩy theo một chiếc xe lăn, lúc này cô mới hiểu ra: Viên Khởi Lương không bận chút nào, anh ta rảnh rỗi đến chết rồi.

Khi xe lăn ở trước mặt cô, cô lại đột nhiên cảm thấy đứng dậy rất khó khăn. Cô bị thương ở đùi phải, không thể đặt lực lên chân phải được.

Đành phải đưa ánh mắt cầu cứu tới Viên Khởi Lương, nội dung là: bế tôi đi, tôi sẽ mạng ơn cả nhà nhà anh.

Viên Khởi Lương rất phối hợp, có lẽ không chỉ phối hợp. d2 L, qq. Đ Chặng qua lúc anh ta bế Trác Lí sang xe lăn, một loại cảm giác nặng nề đánh úp vào đầu anh ta, khiến cho anh ta nói ra một câu làm cho Trác Lí chỉ muốn chui xuống đất mà trốn ——

“Cô rất nặng.”

Về mặt Trác Lí lúc này chỉ có thể dùng một chữ để hình dung: 冫. Nhưng đồng thời cô cũng rất háo sắc: mùi trên người núi băng này rất dễ chịu, cảm giác lúc anh ta bế cô thật tốt

Viên Khởi Lương đẩy Trác Lí vào thang máy để đi xuống lầu.

“Anh đột nhiên đối xử tốt với tôi như vậy, tôi cảm thấy không quen.” Tận hưởng ánh nắng ở dưới sân bệnh viện, xác định mặt trời không phải mọc từ hướng Tây, lúc này Trác Lí mới thoải mái hỏi, chỉ là, sau khi nói ra, cô mới phát hiện bản thân mình có chút bị coi thường: Người ta đối xử tốt với cô không được hay sao? Người ta cứ phải thờ ơ mặt lạnh với cô mới được hay sao?

“Tôi không quen nợ người khác.”

Rất tốt. Trác Lí tự nhủ: bình tĩnh, bình tĩnh. Người đàn ông lạnh lùng này chỉ trong thời điểm có chuyện xảy ra mới làm người tốt thôi, sau này trở về, sẽ lại biến thành núi băng tiếp, đừng ôm hi vọng. Tốt nhất là mượn cơ hội này để thực hiện cho xong cuộc phỏng vấn.

“Thời tiết hôm nay thật đẹp.” Trác Lí đưa tay lên che ánh mặt trời chiếu xuống, nói lảng sang chuyện khác.

“Không tệ.”

“Anh thích nhất mùa nào?” Từ mùa yêu thích để chuyển sang các vấn đề sâu hơn, đây coi như ám hiệu trong lòng.

“Tôi không đặc biệt yêu thích mùa nào.”

“Ừm, vậy anh có thể là một trạch nam.” Mặc dù đây là một câu khẳng định, nhưng lại ẩn chứa các câu hỏi, nếu anh ta đồng ý, cô sẽ hỏi anh ta thường làm gì ở nhà.

“Tôi không thường xuyên ở nhà.”

“Tại sao?”

“Xa.”

Một chữ đơn giản này làm cho Trác Lí không kịp phản ứng, suy nghĩ một lát cô mới nghĩ ra: có lẽ anh ta đang nói về khoảng cách giữa nhà và nơi làm việc.

“Vậy anh nhất định là một người cuồng công việc.”

“Tôi chỉ làm việc trong giờ làm việc.”

“Vậy lúc bình thường anh làm gì? Tôi nhớ. Anh rất thích đọc sách. Anh nhất định là không thường xuyên vận động.” Trác Lí nhìn vườn hoa trong bệnh viện, có rất nhiều bệnh nhân đang đi dạo ở đây, sau đó lại nghĩ tới mình đang được Viên Khôi Lương đẩy đi dạo, rất thoải mái.

“Hà? Từ đâu mà cô khẳng định như thế?” Viên Khôi Lương dừng xe lăn một bên hàng ghế trong công viên, sau đó ngồi xuống. Lúc này, Trác Lí mới nhìn thấy vẻ mặt của anh ta.

“Từ màu da của anh, khí chất của anh, còn nữa, từ trực giác của tôi.” Trác Lí đáp, không biết tại sao nhưng cùng mặc đồ bệnh nhân giống Viên Khôi Lương, cô lại cảm thấy từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, Viên Khôi Lương rất gần gũi.

Nghे xong câu đó, cơ mặt Viên Khôi Lương giãn ra, miệng cười tươi, giống như ánh mặt trời mùa xuân, quả thật làm tâm hồn người ta dậy sóng.

Trác Lí nghĩ: nếu như anh ta thường xuyên cười như thế với cô, cô sợ cô sẽ yêu anh ta mất, hoặc ít nhất, cũng là yêu nụ cười của anh ta.

“Thế nào, tôi đoán không đúng sao?”

“Cô nên dành thêm thời gian để tìm hiểu đối tượng phỏng vấn của mình.”

Suy nghĩ một lát về hàm ý trong lời nói đó, Trác Lí hỏi lại: “Chẳng lẽ các hạ chính là cao thủ trong truyền thuyết? Vậy bình thường anh hay chơi cái gì?” Cô vẫn cảm thấy anh ta ngay cả con kiến cũng không giết nổi.

“Trong nhà hay ngoài trời?” Viên Khôi Lương khẽ nhủ mày, một câu trả lời đơn giản thoải mái, làm Trác Lí không thể tức giận nổi.

“Xem ra đúng là người trong nghề rồi, có thời gian tôi nhất định sẽ lãnh giáo một chút, anh biết chơi quần vợt không?” Quần vợt là môn thể thao Trác Lí thích nhất hồi đại học, có thể nói là không có đối thủ, già trẻ gái trai đều đánh lại tất. d2 lee quys doon Cô nhớ lúc mình đánh thắng anh chàng hướng dẫn ba hiệp liên tiếp, bộ dạng anh ta đã khô sớ như thế nào.

“Biết một chút.” Viên Khôi Lương mặt không đổi sắc.

“Vậy, ngoài thể thao ra, anh còn thích làm gì?” Mọi chuyện đang theo đúng kế hoạch của cô.

“Tôi nói tôi thích thể thao sao?”

“.” Trác Lí chịu thua người đàn ông này rồi.

“Tôi không thích hình thức hỏi đáp như vậy.” Viên Khôi Lương thẳng thắn trả lời.

“Tại sao?”

“Cô có thể nghĩ mà xem, nếu cô dùng những nội dung đó viết bản thảo, nó sẽ thành cái gì.” Viên Khôi Lương hết sức nghiêm túc nói, Trác Lí nhìn ra được, anh ta không phải đang có ý làm khó cô.

Theo cách nghĩ của anh ta, Trác Lí hơi suy tư một chút. Rốt cuộc cũng nghĩ ra được điều mà Viên Khôi Lương lo lắng, thực sự, nếu những câu trả lời đó mà viết ra nhất định sẽ giống mục tìm bạn trăm năm.

Chỉ nghĩ thế thôi, Trác Lí không khỏi bật cười.

Ở vị trí này, cô không thể nhìn thấy được, cách đó không xa có một người đàn ông và một người phụ nữ đang đi về phía cô và Viên Khôi Lương.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Đến khi hai người đó tới gần, Trác Lí mới nhìn ra, bọn họ là Ngũ Khâu Thực và Bạch Oanh.

“Em vợ.” Ngũ Khâu Thực vui mừng nói, không ý thức được giờ phút này tình trạng của Trác Lí không có điểm nào đáng vui mừng, cùng lúc đó, Trác Lí hiểu ra: người ngoài thì vẫn mãi là người ngoài.

Ẩn sâu trong đôi mắt đen láy không thể nhìn thấu, Trác Lí nở một nụ cười thật tươi, người hiểu cô sẽ biết được, đây là một nụ cười vô cùng giả tạo, “Xin chào tổng biên tập.” —— đây cũng là giọng điệu vô cùng xa cách.

Ngũ Khâu Thực không phải là đồ ngốc, anh ta rất hiểu phụ nữ, cũng nhìn thấy được sự thay đổi của Trác Lí, anh cũng nhìn ra được: cho dù anh ta có làm gì đi chăng nữa, Trác Lí sẽ không bao giờ có thiện cảm với anh.

Nghĩ vậy, sắc mặt Ngũ Khâu Thực cũng trầm xuống, quay sang nhìn Viên Khôi Lương, đẩy một cái, “Tiểu tử kia, cậu đúng là có mệnh lớn, xe bị giờ trò như thế mà vẫn còn sống sót được.”

“Anh Ngũ, anh nhẹ tay một chút, người còn sống cũng bị anh đẩy cho thành trọng thương rồi.” Bạch Oanh dùng sức hất bàn tay đang đặt trên vai Viên Khôi Lương của Ngũ Khâu Thực, sau đó ngồi xuống ghế, ánh mắt ân cần quan tâm.

“Chắc chắn, Bạch Oanh, em cũng chỉ có thể ở trước mặt người khác mà lên giọng, có bản lĩnh em thử dạy bảo Viên đại luật sư của chúng ta xem?” Ngũ Khâu Thực mặc một chiếc áo Jacket màu đen, bên trong mặc T-shirt. Ngoại hình trẻ trung nhưng giọng điệu lại vô cùng lưu manh. Hoàn toàn khác với lúc phân công nhiệm vụ cho nhân viên.

“Đi chết đi.” Bạch Oanh đáp lại câu của Ngũ Khâu Thực, sau đó quay qua nói chuyện với Viên Khôi Lương. Trác Lí thấy rằng: Ngũ Khâu Thực nói đúng, lúc nói chuyện với Viên Khôi Lương, thái độ của Bạch Oanh thay đổi một cách chóng mặt.

“Ba của em đã đi điều tra xem ai đã giờ trò, anh đừng lo lắng.” Bạch Oanh là một mỹ nữ, một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp. Lần trước Trác Lí gặp cô, lúc đó cô thả tóc xoã ra, còn lần này là buộc tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc áo gió màu vàng, làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết, cả người cô ấy toả ra một sức sống vô cùng tươi trẻ.

Điều là cho Trác Lí ghen tị nhất chính là vóc dáng chết người của cô ấy.

Nhưng sau đó Trác Lí lại suy nghĩ lại: cô ấy vẫn không đẹp bằng Trác Ý. Bạch Oanh vẫn có chút thiếu so với Trác Ý, thiếu một loại mị hoặc mà không phải ai cũng có được.

“Không cần điều tra, anh biết là ai.” Sắc mặt Viên Khôi Lương trầm lạnh, ánh mắt nhìn vào một nơi xa xăm.

“Là ai?” Ngũ Khâu Thực, Bạch Oanh đồng thời hỏi, hơn nữa, vẻ mặt hai người vô cùng lạnh lùng, nghiêm túc.

Trác Lí cho rằng Viên Khôi Lương sẽ nói ra thủ phạm đứng đằng sau là ai, vẻ mặt vô cùng hưng phấn chờ đợi đáp án. . . . Viên Khôi Lương lại chuyển ánh mắt đang nhìn xa xăm về phía cô, cho nên, Ngũ Khâu Thực và Bạch Oanh cũng chuyển tầm nhìn về phía cô. Nếu không phải là ánh mắt bọn họ đều nhu hoà, chắc có lẽ Trác Lí đã cho rằng cô chính là hung thủ.

“Ngũ Khâu Thực, cậu đưa cô ấy ra chỗ khác đi.”

Trác Lí nặn ra vẻ mặt căm phẫn, nhưng cô chưa kịp làm xong vẻ mặt đó thì Viên Khôi Lương đã dời ánh mắt đi.

Chỉ sau vài giây ngỡ ngàng, Ngũ Khâu Thực đã hiểu được dụng ý của Viên Khôi Lương, nhanh chóng chuyển về bộ dạng lưu manh, “Em vợ ơi em vợ, vợ chồng son người ta muốn có thể giới của hai người, chúng ta không thể làm kỳ đà cản mũi được, đi, anh rồ dẫn em đi dạo.”

Lời này của Ngũ Khâu Thực mang tới hai hậu quả, một là, vẻ mặt Bạch Oanh thể hiện rất vui sướng, tán thưởng nhìn Ngũ Khâu Thực, ánh mắt vô cùng biết ơn; hai là, Viên Khôi Lương nhìn anh ta một cách khinh miệt.

Còn chưa kịp nhìn kĩ vẻ mặt của hai người bọn họ, Trác Lí đã bị Ngũ Khâu Thực đẩy đi, trước mắt cô liền hiện ra khung cảnh khác.

“Em vợ, em rất lưu luyến Viên đại luật sư sao?” Âm thanh của Ngũ Khâu Thực từ phía sau truyền tới.

“Tôi vô cùng lưu luyến với chuyện mà anh ta đang cố tình giấu, tổng biên tập, không phải toà soạn chúng ta luôn muốn có được những thông tin nóng hổi sao?” Trác Lí quả thực rất hứng thú với bí mật mà Viên Khôi Lương đang cố giấu cô, cô có chút tính toán trong lòng: Viên Khôi Lương là một người vô cùng chính trực, nếu như nói đến tội phạm, ở thành phố A ngoài đặc tội với vị cục trưởng mới thua kiện kia thì không còn ai khác. d.đ lee, quys ddon Nhưng mà xe của anh ta rõ ràng đã bị giữ trở từ trước khi phiên toà diễn ra, nói cách khác, vị cục trưởng đó không thể xác định được là mình sẽ thua kiện, tại sao lại phải xuống tay? Mặt khác, Viên Khôi Lương rất nổi tiếng ở thành phố A, nếu như anh ta xảy ra chuyện, cảnh sát cùng với truyền thông, dư luận sẽ nghĩ tới vị cục trưởng kia, ít nhất cũng sẽ điều tra. Làm quan lâu như thế, lắm mưu nhiều mẹo, ông ta sẽ không bao giờ làm ra cái chuyện ngu xuẩn đó. Nếu không phải ông ta, vậy, chỉ có thể là Viên Khôi Lương đã đặc tội với người ở thành phố Z, lợi dụng việc Viên Khôi Lương đi công tác mà ra tay, sau đó đổ lỗi cho người khác.

Như vậy, người làm ra chuyện này là ai? Là một người hay là một nhóm người?

“Chị gái của em đi công tác rồi, bác trai bác gái còn chưa biết chuyện em bị thương, chị em không muốn bọn họ lo lắng.” Buổi sáng mùa xuân như hôm nay, Ngũ Khâu Thực đẩy Trác Lí đi dạo, anh đột nhiên cảm thấy như đang ở một thế giới khác.

“Ừ, vì vậy, cảm ơn anh rề đã tới thăm em.” Trác Lí vẫn còn đang rối rắm với tên hung thủ kia.

“Em rất khách khí với anh.” Ngũ Khâu Thực bắt đầu nói, quay đầu lại nhìn Bạch Oanh và Viên Khôi Lương ở cách đó không xa: hai người này ở cạnh nhau thật mật thiết. Nhìn tới nhìn lui, bọn họ trai gái quen nhau, nhưng từ trước đến nay đều là Bạch Oanh dành hết tâm tư cho Viên Khôi Lương, anh biết, tính tình của Viên Khôi Lương luôn lạnh lùng, đối với bất cứ chuyện gì đều không có phản ứng quá khích. Nhưng anh cảm thấy Bạch Oanh không đáng bị như vậy, anh tận mắt chứng kiến một Bạch Oanh hi nộ ái ố đều thể hiện ra, bỗng chốc biến thành một cô gái không có cá tính, mọi cảm xúc đều dựa vào sắc mặt của người khác.

Anh cảm thấy cô không đáng bị như thế, nhưng lại không biết nguyên nhân vì sao, bởi trước kia anh chưa từng cảm thấy như vậy.

“Anh và chị gái em khi nào thì kết hôn?” Trác Lí cảm nhận được Ngũ Khâu Thực biết được ý kiến của cô, vì vậy vòng vo nói ra một câu mà anh ta muốn nghe.

Cô không biết là, câu này Ngũ Khâu Thực hoàn toàn không muốn nghe, về mặt anh ta lập tức trầm xuống, giọng điệu buồn bực nói, “Em hi vọng anh và chị gái em sẽ kết hôn sao?”

“Cái này. chuyện này.” Thực ra Trác Lí muốn nói là cô không muốn, bởi cô không hi vọng Trác Ý sẽ lấy chồng sớm như vậy, sau này chắc chắn cô sẽ rất cô độc Nhưng nghĩ lại, cô không thể ích kỉ như thế được, Trác Ý cũng sắp 30 rồi, “Dĩ nhiên là muốn rồi, nếu anh thật lòng yêu chị em, vậy mau tổ chức đám cưới đi.”

Ngũ Khâu Thực không nói nữa, anh lẳng lặng đẩy xe lăn tới một chỗ ánh nắng phù hợp, sau đó tìm một bãi cỏ, thoải mái ngồi xuống.

“Ánh mặt trời thật đẹp.” Trác Lí nhìn về mặt của Ngũ Khâu Thực, lúc nói câu này mắt anh ta híp lại, trên mặt đầy nét trẻ con. Trác Lí nhớ lúc trước đã nghe một giáo sư tâm lý học nói rằng, mỗi người đàn ông đều mang tâm lý của trẻ nhỏ, khi anh ta nguyện ý lộ ra về mặt đó với một người phụ nữ, tức có nghĩa, anh ta rất tin tưởng cô gái ấy, cũng mong cô gái ấy có thể hiểu được —— đây cũng coi như là loại một ám hiệu.

“Ừ, rất đẹp.” Nội dung trò chuyện này, Trác Lí cảm thấy rất quen.

“Em vợ.” Ngũ Khâu Thực nghiêm túc nhìn về phía Trác Lí, ánh nắng rất chói, anh ta híp mắt lại, cười hi hi, “Chúng ta rất có duyên.”

“Ừ, cũng không tệ lắm.” Trác Lí không biết trao đổi như thế nào với người đàn ông tính cách trẻ con này, hơn nữa tính cách Ngũ Khâu Thực thường xuyên thay đổi. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi cô quen anh ta, cô đã biết một Ngũ Khâu Thực yêu đương không ngại quốc tịch, một Ngũ Khâu Thực phân chia công việc trách nhiệm một cách mạch lạc, một Ngũ Khâu Thực ngọt ngào dịu dàng làm hài lòng chị gái cô, một Ngũ Khâu Thực đối xử với nhân viên thường phạt phân minh thành thạo còn rất hài hước, Cô không biết cái nào mới thực sự là anh ta, hay là . . . cái nào cũng là anh ta?

“Em vẫn như lúc đầu, đều chán ghét anh sao?”

Trác Lí 囧: vấn đề này.

“Thật kỳ quái, anh lại không cảm thấy chán ghét em như lúc đầu.” Ngũ Khâu Thực bỏ qua vẻ mặt quẫn bách của Trác Lí, cố nói.

“Ừ, có rất nhiều người lúc mới gặp đều cảm thấy chán ghét em, em cũng không biết vì sao.” Trác Lí thành thật trả lời, rất nhiều người cảm thấy cô làm việc hoang đường? Nhưng sau một thời gian tiếp xúc, hình như người thích cô càng ngày càng nhiều. Chính cô cũng rất hài lòng với phương diện nhân duyên này của mình.

“Em thật giống một đứa trẻ.” Ngũ Khâu Thực dùng giọng điệu cưng chiều nói, khoé miệng nở một nụ cười dịu dàng.

Nhưng câu đó lại làm cho Trác Lí nổi hết da gà. Nhiều năm rồi tiểu Trác Lí chưa từng xuất hiện, bây giờ lại được nhắc tới, sâu kín trong cô thầm nói: người này là đang đùa giỡn cô sao?

Cố che đi ánh mắt buồn nôn, Trác Lí miễn cưỡng cười. Cô không thể đoán nổi ý nghĩa đằng sau ánh mắt không bình thường của Ngũ Khâu Thực. Ánh mắt anh ta nhìn cô, cô không muốn thừa nhận.

Vào lúc này, cô lại nghĩ tới Quý Mạnh Đường. Ở trên thế giới này, nếu như có một người đàn ông có thể làm cho Trác Lí tin tưởng vô điều kiện, làm cho

Trác Lí không hề lo lắng mà qua lại, người đàn ông như vậy chỉ có Quý Mạnh Đường. Quý Mạnh Đường rất cao lớn, mọi chuyện với anh chỉ như mây trời, vì vậy, ánh mắt anh luôn sáng ngời, anh thường xoa đầu Trác Lí, dịu dàng nói, “Thế giới quá lớn mà loài người lại quá nhỏ.”

Trác Lí luôn mang Quý Mạnh Đường ra làm thần tượng, cô và Quý Mạnh Đường ở cạnh bao nhiêu năm, cô ngưỡng mộ Quý Mạnh Đường bấy nhiêu năm, cũng theo đuổi anh nhường ấy năm. Chỉ là, anh ta lại ngưỡng mộ Trác Ý, cũng vĩnh viễn theo đuổi Trác Ý.

Trác Lí không thể xác định rõ được tình cảm cô dành cho Quý Mạnh Đường, cô chỉ biết mình thích cảm giác ở chung một chỗ với anh: cùng ăn, uống, . . ., chơi, vui vẻ. Thậm chí không làm gì, không nói gì. Cô luôn cho rằng, người đàn ông như Quý Mạnh Đường rất đáng để lấy làm chồng. Nếu như trong lòng Quý Mạnh Đường không phải chỉ có mình Trác Ý, có lẽ

Có lẽ, cô sẽ liều mạng để gả cho anh.

“Anh sẽ không kết hôn cùng với chị của em” Ngũ Khâu Thực đột nhiên nói ra một câu như vậy, kéo Trác Lí từ hồi tưởng trở về.

“Tại sao?”

“Không nghĩ tới, không muốn, cho nên, sẽ không xảy ra.” Ngũ Khâu Thực nói nghiêm túc.

“Anh không yêu chị ấy?” Trác Lí dứt khoát hỏi.

“Kết hôn hay không kết hôn với yêu hay không yêu không hề liên quan tới nhau.” Ngũ Khâu Thực lại dùng giọng nghiêm túc, “Nếu như anh muốn kết hôn, người phụ nữ anh không yêu anh cũng cưới, ngược lại, cũng thế.”

Trác Lí không hiểu nổi.

“Sau này em sẽ hiểu.” Ngũ Khâu Thực đứng lên, xoa xoa đầu Trác Lí, vẻ mặt cực kỳ hưởng thụ.

“Tôi không muốn hiểu suy nghĩ của anh, chỉ xin anh, đừng làm tổn thương Trác Ý.” Nếu không, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh. Trác Lí định bồi thêm một câu, nhưng trên thực tế, uy hiếp như thế cũng không giải quyết được việc gì. Vì vậy đành thôi.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Bởi vì Viên Khởi Lương còn có rất nhiều việc cần phải giải quyết, vì vậy, lúc Bạch Oanh và Ngũ Khâu Thực tới, anh ta phải trở về thành phố Z trước. Tuy nhiên, trước lúc đi, Trác Lí mặt dày dầy đưa không dứt, Ngũ Khâu Thực đành mua cho cô một cái máy PSP, cô mới không nhàm chán tới chết.

Hai tuần sau, Trác Lí ra viện.

Cô biết Viên Khởi Lương là một người rất có trách nhiệm nhưng cô không ngờ được anh ta lại có trách nhiệm tới mức đó —— Viên Khởi Lương lái xe từ thành phố Z tới đón Trác Lí xuất viện. Mặc dù cô không hề thích việc chen chúc nhau trên xe lửa, nhưng cô nghĩ rằng Trác Ý hoặc Ngũ Khâu Thực sẽ tới đón cô, nếu không, cô sẽ tự bắt xe buýt đường dài để về nhà.

Trác Lí không có nhiều đồ đạc, vì vậy bọn họ nhanh chóng hoàn thành thủ tục xuất viện. Đây là lần nằm viện lâu nhất trong hai mươi mấy năm qua của cô, lúc ra khỏi bệnh viện, Trác Lí cảm thấy không khí bên ngoài thật tuyệt, cô cảm thấy quý trọng đôi chân của mình hơn, cũng cảm thấy: cuộc sống thật đẹp biết bao.

Nhìn theo bóng lưng thon dài của Viên Khởi Lương trong ánh nắng vàng của buổi chiều muộn, Trác Lí chợt nghĩ tới: Tiểu tử Viên Khởi Lương này làm sao lại có dáng dấp mê người như vậy, làm sao lại có vẻ mặt đẹp trai như vậy, làm sao lại cho người ta cảm giác vui vẻ như vậy, làm sao lại có thể khiến cho bản tính háo sắc đã lụi tàn trong cô bỗng chốc bùng cháy, làm sao lại như vậy.

“Hey, bạn của tôi.” Cô chạy lên phía trước, nhìn kỹ Viên Khởi Lương thêm một chút, không do dự ngồi vào ghế lái phụ của chiếc Buick cũ.

“Cái xe này trông giống xe cũ của cậu tôi.” Sau khi lên xe, Trác Lí nhanh chóng thắt dây an toàn, đưa ra khuôn mặt nhà giàu mới nổi với hai má đồng tiền, nhìn chằm chằm Viên Khởi Lương.

“Cô không nhìn lầm” Viên Khởi Lương tao nhã thắt dây an toàn.

Trác Lí không kiêng dè gì mà ngắm anh ta, hai mắt biến thành hai trái tim nhỏ.

“Chắc chắn, bạn gái của anh thật hạnh phúc nha.” Trác Lí hét sức chân thành nói, không nhớ một chút nào về chuyện trước đây cô đã từng đưa ra kết luận: làm bạn gái của tên này, không chết thì cũng bị thương.

Viên Khởi Lương đang định nổ máy, nghe xong câu này, vô cùng nghiêm túc quay sang nhìn Trác Lí, sau đó nhỏ giọng nói, “Lần đầu cũng là lần cuối, tôi nói cho cô biết, tôi không có bạn gái.”

Sét đánh.

Sét đánh ầm ầm.

Quạ bay.

Quạ bay từng đàn.

“Anh. Cô ấy. Bạch Oanh không phải là bạn. bạn. bạn gái anh?”

Viên Khởi Lương nghiêm túc khởi động xe, sau đó lên đường, đôi lông mày đang nhíu lại cũng dần giãn ra, từ từ bật ra hai chữ, “Không phải.”

“Vậy sao hai người còn.” Hôn nhau? Trác Lí nhìn thấy Viên Khởi Lương đã khôi phục lại bộ dạng núi băng ngàn năm, chỉ dám nhỏ giọng hỏi.

“.”, Viên Khởi Lương không mở miệng.

Trác Lí chăm chú nhìn miệng anh ta, sau đó lại nghĩ tới, anh ta cùng một người phụ nữ —— ví dụ như Bạch Oanh —— hôn môi nhau, nghĩ tới đó cô liền đỏ mặt.

Cảm thấy mặt của mình nóng bừng, Trác Lí liền hạ cửa kính xuống, mượn cơn gió đêm để hạ nhiệt độ trên mặt.

“Không thoải mái sao?” Khoảng hai phút sau, Viên Khởi Lương phát hiện ra điểm khác thường của Trác Lí, anh cho rằng Trác Lí mở cửa để hồng gió là do say xe, thỉnh thoảng nghiêng đầu sang nhìn Trác Lí, thấy cô không ngừng lấy tay vỗ ngực.

“Hả?” Trác Lí quay đầu lại, không nghe rõ Viên Khởi Lương vừa nói gì.

Xe đi vào đường cao tốc, lúc này Viên Khởi Lương mới có thể quan sát Trác Lí kỹ hơn, “Mặt của cô rất đỏ, say xe sao?”

Trác Lí cảm thấy 囧, thị lực của người này vô cùng tốt, trời tối như vậy mà anh ra vẫn nhìn thấy được sắc mặt của cô.

“Vâng, tôi bị say xe.” Rất nhanh già làm bộ dạng mê man, “Có thể chạy chậm một chút được không?”

“Được.” Viên Khởi Lương giảm tốc độ xuống, một tay tìm thứ gì đó ở trong xe.

“Anh tìm cái gì vậy?” Trác Lí ‘yếu ớt’ hỏi.

“Thuốc say xe.”

“Không cần. Tôi không sao đâu. Chỉ là choáng váng chút thôi.”, tiếp tục điều bộ ‘thều thào không ra hơi’.

Một bàn tay đặt lên trán của Trác Lí, điều làm cho Trác Lí trợn tròn cả hai mắt chính là: bàn tay đó là của Viên Khởi Lương, bàn tay lạnh như băng, đặt lên trán của cô giống như đắp một cái khăn lạnh. (~ly: không phải là tay của anh, thì má có trợn tròn mắt được không, có mà ngắt thẳng rồi =.=d l. quý đn)

“Không có sốt.” Một lát sau, Viên Khởi Lương rút tay về, đưa ra kết luận này.

Chỉ là, Trác Lí cực kỳ bi ối nghĩ rằng, bàn tay anh ta đặt lên trán cô làm cô cảm thấy rất thoải mái.

“Không sao, đừng để ý tới tôi. Tôi nằm như thế một lát sẽ ổn thôi.” Nằm như thế này một lát, quả nhiên Trác Lí ngủ thiếp đi.

Từ thành phố Z tới thành phố A, đi xe lửa hết hai tiếng đồng hồ, nhưng lái xe thì chỉ mất một tiếng đồng hồ là tới nơi. Vì vậy, rất nhanh xe đã đi tới địa phận của thành phố A.

Trác Lí bị đánh thức do xe lắc quá mạnh, ánh mắt còn ngái ngủ mông lung nhìn xung quanh, cô hoảng hốt nghe được tiếng của Viên Khởi Lương ở bên cạnh, “. Là vườn hoa một bên sông?”

Đợi đến khi cô hoàn toàn tỉnh táo lại, mới nhìn thấy Viên Khởi Lương một tay cầm điện thoại, một tay chậm rãi đánh tay lái, thỉnh thoảng còn nhìn ngó xung quanh.

“. Hiện tại tôi đang ở trên đường lớn, một bên khu thương mại quốc tế.”

“Rẽ trái.” Trác Lí tốt bụng nhắc nhở, cô ý thức được: người này bị lạc đường, hơn nữa còn sợ sẽ đánh thức cô, nên mới không mở miệng hỏi cô.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Viên Khởi Lương cúp máy, trong bóng đêm Trác Lí không nhìn rõ được vẻ mặt của anh ta, nhưng cô nghe thấy được anh ta nói,

“Xin lỗi, đã đánh thức cô.”

Trác Lí rất muốn nói ra một cái gì đó hợp với tình hình bây giờ, ví dụ như “không sao”, “không có gì”, “tôi ổn”, dd le e quy s đ ôn Nhưng cuối cùng lại chỉ biết im lặng, bởi vì cô phát hiện ra, tim của mình đang đập rất rất rất nhanh.

Dưới sự chỉ dẫn của Trác Lí, quãng đường còn lại rất thuận lợi.

Lúc tới dưới nhà Trác Lí thì đã là 8 giờ tối, Viên Khôi Lương vẫn lịch sự xuống xe tiễn cô.

Trác Lí xoay người bước lên lầu, đột nhiên cô nghe tiếng Viên Khôi Lương gọi cô.

“Trác Lí.” —— đây là lần đầu tiên Viên Khôi Lương gọi tên cô.

Trác Lí dừng lại, đứng tại chỗ nhìn anh.

Cô nhìn Viên Khôi Lương bước đến gần mình, ánh đèn đường không thể chiếu sáng được khuôn mặt của anh, nhưng cô vẫn nhìn thấy được Viên Khôi Lương đang tiến về phía cô.

Rất gần, rất gần.

Theo phản xạ cô lùi về phía sau.

“Dừng cử động.” Âm thanh của Viên Khôi Lương bay tới bên cạnh cô, kích thích nhịp tim của cô trở nên bất thường.

Trác Lí không động dậy.

Viên Khôi Lương nghiêng người xuống, ghé sát vào tai Trác Lí, nhẹ nhàng nói một câu——

“Đây chính là người mà hôm đó cô nhìn thấy ——” dừng một chút, “—— hôn.”

Dứt lời, Viên Khôi Lương đứng thẳng dậy, khoe miệng khê cười quỷ dị, “Lên đi, ngủ ngon.”

Trác Lí hoàn toàn bị shock.

Nếu như nói, Viên Khôi Lương mang theo mùi hương đặc trưng trên người anh ta tiến lại gần cô làm tim cô đập nhanh hơn. Như vậy, khi Viên Khôi Lương thì thâm câu kia vào tai cô thì cô đã không còn cảm nhận được nhịp tim của mình nữa rồi.

Cô thần thờ bước lên lầu, thần thờ gõ cửa, thần thờ đón nhận ánh mắt hỏi han của ba mẹ, thần thờ bước vào phòng, thần thờ đặt túi hành lý xuống, thần thờ nằm xuống giường, thần thờ mở to mắt.

Thần thờ nhìn trần nhà.

Trác Lí sâu sắc phát hiện ra, Viên Khôi Lương có hành động thân mật với cô như vậy, làm cô mê mẩn đến mất hồn, làm cho khả năng diễn xuất của cô cũng không còn đất dụng võ.

Đợi đến lúc cô nhận ra được mình vô dụng như thế nào thì mới tức điên lên, lấy chân trùm kín đầu, hét lớn, “Viên Khôi Lương! Cái tên khôn kiếp! Cái tên đại sắc ma! Cái tên dê xồm! Anh dám đùa giỡn tôi!!!”

Tiếng hét chấn động.

Chỉ là, tiếng hét của cô bị lớp chăn dày bao quanh chặn lấy, làm ba mẹ Trác ở ngoài cửa cũng không thể phát hiện ra điều bất thường gì, nhị vị phụ huynh đành hậm hực rời đi.

Tối hôm đó, Trác Lí mơ thấy một giấc mơ rất dài.

Trong giấc mơ: Cô đang đi trên đường thì nhìn thấy một bóng người mặc một bộ đồ trắng đứng cách đó không xa, người đó nhìn về phía cô vẫy tay, “Tới đây, tới đây.”

Trác Lí liều mạng lùi về phía sau, lên tiếng mắng, “Cái tên đầu trâu mặt ngựa kia, nguoi cho rằng toàn thân mặc đồ trắng muốt thế thì ta sẽ cho người là Tây Môn Xuy Tuyết sao? Tránh xa ta ra”

Sau đó, cô liền liều mạng chạy về hướng ngược lại, chạy, chạy.

Nhưng cô phát hiện ra, cho dù cô có dùng sức chạy thật nhanh, chạy theo hướng nào thì cô cũng không thoát nổi tên mặt quỷ kia.

Không những không chạy thoát được, mà càng chạy càng tới gần.

Đến khi cô gần như đụng phải người mặc đồ trắng kia, cô mới phát hiện ra, người đó không có mặt, không có mắt, không có mũi, không có miệng,

không có tai, cô còn nghe người đó nói với cô, “Tôi đây, tôi đây. . . .”

Cô theo bản năng đưa tay ra đánh trả, lại bị tên quái nhân không mặt đó bắt lấy tay, sau đó dí sát mặt vào cô, cô sợ hãi nhắm mắt lại, vừa nhắm vừa hùng hổ hét: “Đồ yêu quái! Đồ xấu xí!”

Giọng nói quỷ dị của tên quái nhân không mặt một lần nữa lại vang lên, “Trác Lí, mở mắt ra.” —— Giọng nói này, Trác Lí cảm thấy vô cùng quen thuộc, cô không kìm lòng nổi mà mở mắt ra, quái nhân không mặt trước mắt cô đột nhiên biến thành —— Viên Khởi Lương!

“Anh muốn làm cái gì?” Trác Lí hét lên.

Viên Khởi Lương không nói gì, chỉ nghiêng người, ghé sát vào tai cô, nói nhỏ, “Cô mơ thấy tôi sao.”

“Không, không có! Tôi không có! !” Trác Lí hét lên.

Đồng thời cũng giật mình tỉnh giấc.

Vuốt vuốt trái tim đang đập loạn, Trác Lí nhìn bốn phía, xác định vừa rồi chỉ là mơ, cuối cùng cũng buông lỏng cơ thể, thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nghĩ lại, thật sự vừa rồi cô đã mơ thấy Viên Khởi Lương, hơn nữa, nội tâm cô còn hi vọng anh ta sẽ hôn cô.

“A ——” Trác Lí tiếp tục vùi đầu vào trong chăn, bây giờ là 3 giờ sáng, cô la hét không ngừng.

Giấc mơ tối nay cùng người xuất hiện trong giấc mơ đó, cảnh tượng trong giấc mơ đó, tất cả đã thôi thúc Trác Lí đưa ra một quyết định: cô phải nhanh chóng trở lại trường.

Cô trở lại trường để làm luận văn và bảo vệ luận văn tốt nghiệp, nhiều nhất cũng sẽ ở lại một tháng. d2 Le, quy đ ô n Bởi vì bản thảo phỏng vấn Viên Khởi Lương của cô đã hoàn thành, trong toà soạn lại có nhiều người giúp đỡ cô, vì vậy, vị trí công tác của cô ở《 đô thị tình anh 》 là chuyện hoàn toàn chắc chắn, sau này ra trường cô sẽ không phải lo nữa.

Cô bí ối suy nghĩ: có lẽ mùa xuân đến thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Trường học của Trác Lí ở thành phố N, đi đến đó cũng mất tầm hơn một tiếng đi xe giống như thành phố A, Trác Lí đang theo học chuyên ngành báo chí rất nổi tiếng của trường đại học N.

Sau khi trở lại trường học, cuộc sống của Trác Lí lại bắt đầu đơn điệu và phức tạp, chủ yếu bận rộn việc . . . viết luận văn, mỗi ngày cô đều chạy như con thoi giữa thư viện, phòng kí túc và phòng ăn, ba chỗ này nằm trên một trục đường, cô đi đi lại lại sắp điên rồi.

Tuy nhiên, sau khi hoàn thành xong bài luận văn này, cuộc sống của cô sẽ vô cùng thoải mái không gì sánh bằng. Chưa đến một tháng Trác Lí đã viết xong luận văn, chỉ là tốc độ này so với bạn học trong lớp của cô thì vẫn là rất chậm.

Tất nhiên tiệc rượu liên hoan tốt nghiệp là việc không thể thiếu ở các trường đại học.

Một buổi tối cuối tháng năm, Trác Lí cầm đầu đám sinh viên khoa báo chí tụ họp tại khách sạn hoa lệ nhất thành phố N đồng thời cũng là khách sạn theo phong cách Châu Âu duy nhất ở đây —— khách sạn thuộc trường đại học N.

Thật ra thì trong tiệc liên hoan tốt nghiệp cũng không nhiều người uống rượu lắm, chủ yếu là trò chuyện tán gẫu, ai ai cũng tám chuyện. Nhất là những người nhiều bạn bè như Trác Lí thì đặc biệt yêu thích tán gẫu, vì vậy, trong tiệc rượu tốt nghiệp khoa báo chí, Trác Lí chính là người sôi nổi nhất. Tiệc liên hoan này không chỉ sinh viên trong khoa, còn có giáo viên, ban chủ nhiệm khoa, cùng các nhân viên trong trường.

Cô cúi nhẹ đầu xuống.

Cô dùng biểu cảm vui sướng để diễn cảnh ly biệt.

Cô dùng lúm đồng tiền của mình để mỉm cười rạng rỡ, nói cho mọi người xung quanh biết: ly biệt cũng có một loại giống như cô.

Cho nên, có rất nhiều người tới chúc rượu Trác Lí.

Cũng vì vậy, có rất nhiều người đang khóc nhưng nhìn thấy cô, thấy nụ cười của cô, cũng khóc trong vui sướng.

Thực ra Trác Lí chưa say, nhưng sau khi lần lượt chúc rượu các vị lãnh đạo, các giáo viên xong thì đầu cô có chút lâng lâng. Lúc đó, đa phần bạn học của cô đều đã ngà ngà say, tuy nhiên, lúc cô lâng lâng cũng chỉ là cười khúc khích, nói đôi lời kỳ quái, làm ra vẻ mặt kì dị. Nhưng bạn học của cô thì lại bắt đầu tìm cô để tỏ lộ.

Đề tạo cơ hội cho các nam sinh viên thăm mền Trác Lí, bạn cùng phòng của cô bắt đầu rút lui, sau đó, cảnh tượng biến thành: Trác Lí bị bốn nam sinh bắt được. Đứng, bắt được. Bởi vì, lúc này đây Trác Lí rất tỉnh táo, chỉ là không kiểm soát được hành động mà thôi. Cô cảm thấy rất rõ ràng bạn học Ất Giáp Bình Đình đều đang trong tư thế sẵn sàng, chỉ chờ cơ hội để tỏ lộ với cô.

Cô không muốn đối mặt với tình cảnh hiện tại, cô rất đau đầu.

Vì vậy, cô muốn bỏ chạy.

Nhưng, cô bỏ chạy không thành công.

Cô gần như bị bốn người kia bắt lại ngay tức khắc, không thể cử động được.

Ở cửa chính của khách sạn, bốn nam sinh vô cùng phối hợp, bọn họ đều có chung một nhận thức: đây là cơ hội gặp mặt cuối cùng, bốn người thay phiên nhau tỏ lộ, người nào thất bại, người nào thành công, tất cả đều phải thử.

Trác Lí không thích các món nợ kiểu phong lưu này. Nếu như không bỏ chạy được, cô chỉ có thể uống cho say, sau đó làm bộ không nghe thấy người ta nói cái gì —— đây chính là tính toán của cô.

Bạn học Giáp thâm tình dịu Trác Lí ngồi xuống ghế sofa ở đại sảnh, sau đó hết sức rành mạch nói, “Trác Lí, tuổi của chúng ta cũng không còn nhỏ.”

Trác Lí vẫn im lìm, kiên quyết chống cự. Cô biết, giờ phút này, cho dù cô có bất kỳ phản ứng nào cũng sẽ rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Vì vậy, ngay lập tức, phản ứng lúc đó của cô là, “Ah, tôi không có say. Tôi nhớ cậu là ai mà Hình như là bạn học Giáp đúng không. . . . Hi hi hi.”

Bạn học Giáp 囧, vẫn kiên nhẫn, “Mặc kệ cậu có hiểu hay không. Tôi cảm thấy kìm nén mãi cũng không được. Mẹ tôi hi vọng tôi có thể tìm được một cô gái hoạt bát, sáng sủa. . . .”

Trác Lí cảm thấy: Gió Bắc đang thổi, tuyết đang rơi.

“Tôi muốn ngủ. Ô ô. Tôi nhớ mẹ.” Chỉ có thể dùng những câu ngắt quãng, giả vờ ngây ngốc.

Rốt cuộc bạn học Giáp cáo lui.

Tiếp theo, bạn học Ất lâm trận.

Bạn học Ất là lớp trưởng lớp Trác Lí, đáng về lịch sự, thích xem tiểu thuyết cổ đại, thơ ca các loại, cả người toả ra một loại khí chất tú tài. Ngày thường Trác Lí không trò chuyện nhiều với người bạn học này, nhưng cả phòng kí túc của cô đều biết lớp trưởng thăm mền cô.

“Trác Lí. Nơi đây giờ phút biệt ly.”

Trác Lí bật cười.

“Ah, tôi cũng biết cậu nha. Cậu là Thư Hoa Nam đúng không. Hi hi. Lúc thi cấp sáu. Cậu cho tôi mượn cục tẩy.” Tiếp tục giả làm bộ dạng say rượu ngốc nghếch, cô thăm cầu nguyện: Có bão thì nhanh nổi lên! Tất cả các người cùng lên một lúc đi! Đừng lần lượt giã vò tôi như vậy!

“. Tôi vốn không định nói vào lúc này.”

Trác Lí nghĩ thầm: vậy thì đừng nói!

“Nhưng. Tôi sợ không còn cơ hội nữa. Tôi. Tôi đã ký hợp đồng với một toà soạn. Tôi muốn. Tôi muốn cùng cậu.”

“Oa. we will, we will rock you, rock you!” Trác Lí dùng hết vốn liếng diễn xuất cả đời của mình, hát lên một đoạn Rock and roll kinh điển, đồng thời cũng tạo dáng Rock and roll.

Bạn học Ất xấu hổ cáo lui.

Bạn học Bình còn chưa kịp bước lên, Trác Lí đã loáng thoáng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở cửa khách sạn. Bóng dáng kia hình như vẫn đang mãi trò chuyện cùng người bên cạnh, thần thái đứng đắn, cô nhìn kĩ lại, nhìn một lần nữa, tốt, bóng dáng kia cũng phát hiện ra cô, giờ khắc này, Trác Lí hoàn toàn nhìn rõ: anh ta mặc áo sơ mi đen, trên tay còn cầm áo vest —— không phải Viên Khởi Lương thì là ai!

Sau khi đã xác định rõ được điều đó, Trác Lí còn chưa kịp nghĩ xem tại sao anh ta lại xuất hiện trong khách sạn của trường cô, cô chỉ kịp dùng ánh mắt

cầu cứu —— nội dung là: mang tôi đi với.

Nhưng Viên Khởi Lương chỉ lướt qua Trác Lí cùng bốn nam sinh đang đứng xếp hàng kia, sau đó dời mắt đi, tiếp tục đường của mình.

Nói cách khác: cô bị lơ rồi!

Cô tức giận không thốt nên lời.

Nhưng cô vẫn bị bạn học Bính quán lấy.

Bạn học Bính thực ra rất bỉ ổi, anh ta đã công khai theo đuổi Trác Lí rất lâu rồi, nhưng vẫn quen bạn gái khác. Dù sao Trác Lí cũng không thích anh ta, thậm chí cô còn chính thức từ chối anh ta rồi.

Vì vậy, lúc này cô không cần diễn, cô giận dữ nhìn chằm chằm bạn học Bính, “Cậu có lời gì muốn nói?”

Bạn học Bính rất uất ức, không hiểu tại sao mình lại bị đối xử khác với những người trước.

Thời điểm anh ta định mở miệng thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một bóng ma.

Trác Lí đang ngồi trên ghế sofa, ngẩng đầu lên, cô tưởng rằng bạn học Đinh không sợ chết liều mình xông lên.

Không ngờ, đứng trước mắt cô là Viên Khởi Lương. Áo vest trên tay anh ta không thấy nữa, anh ta chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, phác họa nên nét quyến rũ của cơ thể.

Nhìn lướt qua bạn học Bính, sau đó quay lại nhìn Viên Khởi Lương, Trác Lí chợt cảm thấy: giữa người với người, sao lại có khác biệt lớn đến như vậy?

“Em uống say rồi.” Viên Khởi Lương không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc cùng thô bỉ của bạn học Bính, đưa tay kéo Trác Lí từ sofa đứng dậy, Trác Lí đứng không vững, rất tự nhiên cùng cầu huyết ngã vào lòng Viên Khởi Lương.

Tư thế này cô rất thích.

Không cần nói nhiều, chỉ cần động tác mập mờ kia cũng đủ giết chết bạn học Giáp Ất Bính Đinh. Bọn họ đông cứng tại chỗ.

Trác Lí cảm thấy vô cùng vui mừng.

Bởi vì Viên Khởi Lương rất phối hợp với cô.

Bởi vì anh ta ôm cô xoay người đi, để cho cô tiếp tục giả vờ say xỉn, lao đảo người bước đi.

Bởi vì lúc xoay người, Viên Khởi Lương sử dụng giọng điệu lạnh lùng ngàn năm không đổi, đến cả mắt cũng lười liếc lên, nói với bạn học Giáp Ất Bính Đinh, “Xin phép đi trước.” Trái tim cô giống như đang nhảy múa, ‘Thình thịch’, ‘Thình thịch’, cô thầm nói: Viên Khởi Lương ơi Viên Khởi Lương, anh đi đóng phim thần tượng đi. Đảm bảo sẽ vô cùng nổi

Viên Khởi Lương không nói hai lời liền mang cô vào thang máy, đến nơi thì cô đã ‘tỉnh táo’ hẳn rồi.

Chỉ tay vào Viên Khởi Lương, Trác Lí dùng âm điệu của kẻ say khướt, “Anh không cần nghĩ tôi thật sự uống say Tôi còn rất tỉnh!”

Đối phương nhẹ nhàng đẩy cô ra khỏi lồng ngực, bình thản nói, “Vậy cô tự lo đi.”

Mất đi cái ôm đó, Trác Lí mới chợt nhận ra, trong suốt quãng đường từ đại sảnh vào thang máy, hầu như là Viên Khởi Lương diu cô đi. Nhưng trong khoảng thời gian đó, tâm trí của cô hoàn toàn ngưng lại. box tiểu thuyết, diễn đ lq, đôn. Cô chỉ nhớ được: cái ôm đó giống như chỗ trú ẩn, để cái đầu đang đau nhức của cô dựa vào, làm cho cô không nhận được mong muốn dựa vào suốt đời. Nhưng câu nói vừa rồi giống như đánh úp vào đầu cô, làm cho men rượu bay đi hết, trong nháy mắt cô liền quên đi cảm giác ấm áp lãng mạn vừa rồi.

Nhưng trong tiềm thức của cô, cô cần cái ôm đó.

Trong tiềm thức của cô, cô cảm thấy, nếu có vòng tay đó cô sẽ có thể ngủ ngon.

Trong tiềm thức của cô, cô muốn bỏ nhào vào lòng Viên Khởi Lương.

“Tôi thật sự không có say.” Trác Lí xoay người Viên Khởi Lương lại, cười hi hi, “Để tôi chứng minh cho anh xem”

Cô buông Viên Khởi Lương ra, hết sức nghiêm túc nhìn anh ta.

Đối phương cũng hết sức nghiêm túc nhìn cô, còn có chút chưa hiểu chuyện gì.

“Chúng ta cứ đứng như vậy. Nắc.” Không còn bộ dạng say xỉn nữa, cô cười ngây ngô, “. Chúng ta chơi một trò chơi.”

Viên Khởi Lương định đứng lùi lại, nhưng nhìn thấy bộ dạng đung đưa của Trác Lí cùng vẻ mặt nghiêm túc của cô, đành phải đứng im.

“..... Trò chơi như thế này..... Hi hi hi..... Trò chơi này được gọi là..... ‘Thi xem ai cười trước’.....” Lúc nói câu đó, Trác Lí đã lấy tay che miệng lại....

Viên Khởi Lương lúc này chỉ có thể dùng một chữ để hình dung: 囧.

“Hi hi..... Tôi cười trước đã, một lát nữa..... tôi sẽ không cười..... Hi Hi..... Vẫn không nhịn được..... Vậy để tôi cười một lát.....” Trác Lí tiếp tục ôm bụng.

Về mặt Viên Khởi Lương lúc này chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: cực 囧.

Cuối cùng anh ta cũng nhận ra: Trác Lí say thật rồi.

Không để cho Trác Lí huyền não nữa, Viên Khởi Lương ôm cô vào phòng nghỉ. Không ngờ Trác Lí lại rất nghiêm túc, vẫn vẹo người, nghiêm túc nhìn Viên Khởi Lương nói, “Anh nhìn kỹ một chút..... nếu anh cười trước..... thì anh mới chính là người say..... tôi không có say.....”

“.....”

Trác Lí chơi trò “độc thoại” trước mặt mọi người rất giỏi, nhưng không chỉ trong lúc chơi trò chơi ở câu lạc bộ mà thôi thôi. Cô đã mang trò chơi này chuyển thành một loại trò chơi phổ biến: hai hoặc nhiều người chơi với nhau, mặt đối mặt, trong lúc đó, mọi người có thể làm bất cứ hành động, âm thanh gì, người nào cười trước tức là thua cuộc, người cuối cùng còn lại sẽ nhận được phần thưởng.

Trước kia Trác Lí thường dùng trò này để gạt ăn gạt uống của người khác. Cũng nhờ sự huấn luyện như vậy, mà ba cô bạn cùng phòng của Trác Lí dần nổi danh toàn trường. Ở đâu có liên hoan, tiệc tùng..... sẽ không ai quên được Trác Lí và ba cô bạn cùng phòng kia.

Giờ phút này đây, để chứng minh sự tinh táo của mình, Trác Lí đã một mình tự biên tự diễn cái trò mà cô chơi hai năm không chán.

Cô bắt chước Shin (cậu bé bút chì).....

Cô bắt chước Maruko.....

Cô làm mặt quỷ đáng yêu.....

Cô làm mặt quỷ khôi hài.....

Cô không thấy Viên Khởi Lương cười, chỉ thấy mặt anh ta ngày càng lớn hơn, mùi hương đặc trưng của Viên Khởi Lương ngày càng rõ hơn. Cô hừ một tiếng, nghiêm túc dùng hai tay bắt lấy khuôn mặt đang đưa tới gần của Viên Khởi Lương, “Đừng tưởng anh đưa mặt lại gần như thế..... tôi sẽ..... tôi sẽ bật cười nha..... Tôi không sợ chiến thuật này của anh đâu..... Anh chuẩn bị chịu thua đi.....”

Tránh khỏi hai bàn tay của Trác Lí, giọng nói trầm thấp của Viên Khởi Lương vang vọng vào tai Trác Lí, “Xin lỗi, tôi không thể tuân thủ quy tắc trò chơi rồi.”

Trác Lí cảm thấy có một片片 băng lạnh dán vào môi mình ngay sau khi nghe được câu nói đó. Cô mở to cặp mắt đầy hoảng sợ ra, khuôn mặt Viên Khởi Lương hiện ra rõ ràng, cách cô rất gần, gần đến nỗi làm chân cô đứng không nổi, lao đảo ngã khụy xuống.

Một bàn tay ôm chặt lấy cô.

Mặc dù cô đang trong men say, nhưng vẫn nhìn thấy nụ cười của Viên Khởi Lương. Mặc dù cô say đến mức không thể không nhắm mắt lại, nhưng vẫn cảm nhận được đôi tay ôm lấy mình.

Mặc dù cô say, nhưng vẫn mỉm cười hạnh phúc.

Bàn tay lớn đó cho cô một cảm giác rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi trong cơn say cô vẫn mơ màng gọi tên: “Anh Mạnh Đường.....”

Khốn khổ đầu tiên mà người nào đó phải gánh chịu khi nhìn thấy khoe miệng của Viên Khởi Lương khê nhếch lên (thỏa mãn khoảng thời gian mong đợi sự thú vị của ‘mỗi ngày lạnh lẽo’) <~lời tác giả nhá □

Gần đây, trợ lý của Viên Khởi Lương ở bộ phận phụ trách nghiệp vụ quốc tế của văn phòng luật sư Sự Vụ Sở, Lý Lực gặp phải một chút khốn khổ.

Nguyên nhân rất đơn giản: Viên luật sư dạo gần đây rất hay cười.

Lý Lực đi theo Viên Khởi Lương gần hai năm, trừ những lúc gặp gỡ khách hàng cần phải xã giao ra, những lúc khác anh ta chưa từng nhìn thấy Viên luật sư cười ôn hoà như vậy. Chỉ là đối tượng tiếp nhận nụ cười này có chút kỳ quái, anh ta luôn cười với cái Notebook.

Sáng sớm hôm nay, trợ lý Lý đưa tài liệu cho Viên Khởi Lương, nhìn thấy Viên Khởi Lương đang vừa cười vừa đi ra khỏi phòng làm việc. Đánh liều, anh ta ôm trông tài liệu đi vào phòng làm việc của Viên Khởi Lương.

Anh thề, anh hứa, anh đảm bảo, thật sự anh không cố ý nhìn lên máy tính của Viên luật sư, lúc ấy, anh chỉ là nhìn lướt qua, thấy trên bàn cũng không có tài liệu gì bí ẩn, lúc này mới yên tâm ‘rình coi’. Anh chỉ muốn biết Viên luật sư vì cái gì mà thường xuyên cười như vậy mà thôi.

Nhìn kỹ, trợ lý Lý mới phát hiện ra một ô cửa sổ nhỏ ở phía dưới bên phải màn hình:

【 From Bức màn màu đen: tin xấu: Một phi công bị rơi ra khỏi máy bay.

Tin tốt: Anh ta có dù cứu hộ.

Tin xấu: Dù của anh ta gặp phải vấn đề.

Tin tốt: Phía dưới có một đồng cỏ khô.

Tin xấu: Có một bãi phân trên đồng cỏ khô.

Tin tốt: Anh ta không rơi trúng bãi phân đó.

Tin xấu: Anh ta cũng không rơi xuống đồng cỏ. 】

Kết quả, cả buổi sáng hôm đó, trợ lý Lý cười nguyên cả buổi.

Khốn khổ thứ hai mà người nào đó phải gánh khi chọc phải quả bom Viên luật sư (một sáng nào đó, Viên Khởi Lương bị hiểu nhầm là hôn Bạch Oanh, kết quả, buổi chiều có một người đàn ông tức giận bỏ tới thành phố A.)

Ngày mura cuối tháng ba, trợ lý Lý tới văn phòng rất sớm. Bởi vì buổi chiều hôm đó, Viên Khởi Lương muốn đi xe lửa tới thành phố A xử lý một vụ án dân kiện quan, cần chuẩn bị rất nhiều tài liệu. Một giờ trước, Viên Khởi Lương nói xe anh ta bị hỏng giữa đường, sẽ đến Sự Vụ Sở mượn một chút, bảo anh đi chuẩn bị tài liệu trước.

Lúc trợ lý Lý đang hết sức chú tâm chuẩn bị tài liệu, Viên Khởi Lương đã tới văn phòng. Trợ lý Lý rất biết nhìn mặt đối phương để nói chuyện, ví dụ như sáng hôm đó, anh vừa nhìn thấy mặt Viên luật sư đã biết ngay, tâm trạng anh ta vô cùng tệ. Về mặt Viên luật sư lúc gặp phải phiên toà dai dẳng cũng không như vậy, vì thế, trợ lý Lý chỉ lên tiếng chào, sau đó tiếp tục công việc của mình.

Một giờ sau, người ở gara ô tô gọi tới báo Viên Khởi Lương tới lấy xe. Nhưng lúc trợ lý Lý tới phòng làm việc tìm Viên Khởi Lương thì không thấy bóng dáng anh ta đâu. Quay lại bàn làm việc của mình, anh nhìn thấy Viên luật sư đi từ cửa vào. Trợ lý Lý đang định nói chuyện ở gara, không ngờ Viên luật sư lại mở miệng trước ——

“Tôi lập tức tới thành phố A, cậu đặt vé máy bay đi.” —— đó là lần đầu tiên trợ lý Lý nhìn thấy Viên Khởi Lương như vậy, sắc mặt tối sầm, lúc nói chuyện như mura bão nổi lên, sầm chớp đùng đùng, trong lòng trợ lý Lý không khỏi hiểu kì: rốt cục ai đã chọc giận Viên luật sư?

“Được Đợi chút. Chỗ gara gọi tới nói xe của anh đã sửa xong, bảo anh tới lấy.” Trợ lý Lý nói với bóng lưng đang rời đi của Viên Khởi Lương.

Sau đó, Lý Lực cẩn thận book vé máy bay.

Chỉ là, vừa mới đặt xong, Viên luật sư đã xách theo túi đựng laptop và hành lý đi ra khỏi phòng làm việc, lúc đi ngang trợ lý Lý, hoá khí vẫn chưa hạ xuống, “Huỷ vé máy bay đi, tôi sẽ lái xe đi. Còn nữa, vụ án lần này, cậu không cần phải đi cùng.”

Trợ lý Lý toàn thân run rẩy, cả người phát lạnh.

Khốn khổ thứ ba mà người nào đó phải chịu vì sự vui buồn thất thường của Viên luật sư (đây chính là nguyên nhân tại sao Viên Khởi Lương lại xuất hiện ở thành phố N)

Vào tháng năm, Viên luật sư vẫn rất nghiêm túc làm việc. Trợ lý Lý phát hiện ra: Viên luật sư không còn nhìn máy tính mà cười nữa. Hoặc nên nói là, Viên luật sư không còn thỉnh thoảng cười bất chợt nữa. Con gái Bạch Hách Sơn thường xuyên tới văn phòng luật Sự Vụ Sở tìm Viên luật sư, muốn tìm chỗ nào đó để ăn cơm. Vấn đề là, Viên luật sư không có chút hứng thú nào.

Trợ lý Lý phát hiện: Viên luật sư hình như đã quay lại như ban đầu, không, còn lạnh lùng hơn so với lúc ban đầu.

Gần cuối tháng năm, trường đại học đã gọi điện thoại cho Viên luật sư không dưới vài chục lần, hi vọng Viên luật sư có thể tới trường bọn họ làm báo cáo. Mỗi lần như thế Viên luật sư đều kiên quyết từ chối. d2 Lq. Đón Trợ lý Lý thấy, Viên luật sư là một người cực kì khiêm tốn, chỉ cần là việc anh ta không có hứng thú thì cho dù đối phương có kiên trì như thế nào, cũng sẽ không nhận được câu trả lời như ý. Ví dụ như cô gái xinh đẹp Bạch Oanh, hoặc những nữ đồng nghiệp khác đang nhất mực theo đuổi anh ta, hoặc các vị lãnh đạo tinh uy lớn đang treo băng rôn chào đón

Lắc đầu, thờ dài một cái, trợ lý Lý cúp điện thoại, ôm tài liệu đi vào phòng làm việc của Viên luật sư.

Đẩy cửa bước vào, Viên luật sư đang nhắm mắt trầm tư, dáng vẻ rất mệt mỏi. Trợ lý Lý thầm nghĩ: cũng đúng, gần đây Viên luật sư rất bận.

Anh không muốn quấy rầy anh ta, vì vậy, nhẹ nhàng đặt tài liệu xuống sau đó rời đi.

“Trợ lý Lý.” Viên luật sư lên tiếng gọi.

Trợ lý Lý dừng lại, xoay người, “Có chuyện gì sao?” Lúc này, Viên luật sư đã mờ mắt, nhìn về phía trợ lý Lý. Trợ lý Lý nhìn thấy: Về mặt Viên luật sư có một loại tư vị không nói ra được.

“Gần đây có lời mời nào không?”

Trợ lý Lý dừng lại, suy nghĩ một chút, nói: “Hôm nay có một cái.”

“À?”

“Chính là đại học N, trước kia anh đã từ chối qua.” Trợ lý Lý không hiểu tại sao biểu hiện của Viên luật sư lúc này lại có chút mong chờ.

“Đại học N.” Viên luật sư lặp lại một lần nữa.

Một lát sau, trợ lý Lý phát hiện rõ trên mặt Viên Khôi Lương có chút biến đổi, một chút biến đổi đó chỉ có trợ lý Lý nhìn ra là vui mừng.

“Sắp xếp thời gian cho tôi, tôi đi thành phố N.”

Cho đến thật lâu về sau, cuối cùng trợ lý Lý cũng giải quyết được những khó khăn của mình. Khi đó, anh đột nhiên ngộ ra một đạo lý: thế gian này vạn vật đều là tương sinh tương khắc, cho dù bạn có rèn thành sắt thép đi chăng nữa, cũng sẽ có người làm bạn phải mềm lòng.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Lúc tỉnh dậy đầu Trác Lí đau như búa bổ, đập đập đầu, cô theo bản năng quan sát bốn phía xung quanh.

Phản ứng đầu tiên: không phải là phòng kí túc.

Phản ứng thứ hai: trên trần có dòng chữ rất lớn ‘Khách sạn trường đại học N’. Vì vậy, đây là khách sạn.

Phản ứng thứ ba: đây là phòng Viên Khôi Lương!

Nhanh chóng đứng dậy, phát hiện trên chân chỉ còn lại một đôi tất, cúi đầu, phát hiện giày thể thao của mình được xếp ngay ngắn ở bên cạnh giường. Suy nghĩ một lát, Trác Lí 囧囧: chẳng lẽ, Viên Khôi Lương cởi giày giúp cô?

Xoa xoa huyết thái dương, Trác Lí vừa tìm người vừa cố nhớ lại chuyện tối qua, thật ra thì cũng không phải là nhớ lại, cô chỉ muốn xác định xem, có phải tối hôm qua Viên Khôi Lương đã hôn cô hay không. Bởi vì cô vẫn còn nhớ cảm giác chân thật khi nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Viên Khôi Lương, vẫn còn nhớ cảm giác môi chạm môi, cảm giác tim cô đập rộn ràng.

Nhưng.

Cô vẫn kiên trì dùng tư tưởng đồng chí Lý Tứ Quang để chỉ đạo bản thân: không có nghi ngờ thì không thể tìm thấy được chân lý.

Lý do cô nghi ngờ rất đơn giản: trước đó cô đã không dưới mười lần mơ thấy tình yêu quá quý, cảnh tượng không có chân thật như vậy, cũng không có hôn môi, nhưng mà sau khi tỉnh lại tìm cô đập liên hồi, mãi lâu sau mới bình phục được. Điều làm cô buồn phiền nhất là, trong tất cả giấc mộng kia của cô, vai nam chính luôn là Viên Khôi Lương, nếu không thì cũng là một khối băng lớn. d2 l, qđôn. Cô từng khéo léo hỏi mọi người trong phòng, loại giấc mơ đó là nói tới cái gì, không cần nghĩ, chỉ cần cô vừa nói ra mọi người đều đồng thanh trả lời: mộng xuân. Định nghĩa này vừa xuất hiện, Trác Lí lại bắt đầu quay mòng, sau khi suy xét, phân tích xong, cô nhất quyết phủ nhận đó là mộng xuân. Nguyên nhân vô cùng đơn giản: cứ coi như cô mộng xuân đi, đối tượng nhất định phải là Quý Mạnh Đường.

Tìm cả căn phòng, Trác Lí vẫn không thấy tung tích của Viên Khôi Lương đâu.

Cô tìm được trong phòng một cái đồng hồ: 12:18.

12:18? Trác Lí cảm giác như có hàng ngàn cơn gió lạnh thổi qua, thổi bay cô rồi Cô đã ngủ lâu như thế sao.

Kéo bước chân nặng nề, cô mở cửa phòng đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Rời đi.

Khách sạn này Trác Lí rất quen thuộc, cũng không phải do nó là khách sạn bốn sao của trường. Chỉ là, ở tầng hai khách sạn có một phòng hội nghị sang trọng, hội trường đó vào ngày quan trọng thì dùng làm nơi bảo vệ luận văn tốt nghiệp, còn ngày thường thì có thể làm lễ đường nhỏ, lúc học năm 3 đại học Trác Lí đã diễn kịch ở đó, lúc đó cô còn hài hước nói với người trong câu lạc bộ: trước khi tốt nghiệp đại học cô nhất định sẽ phải ngủ lại khách sạn này một đêm, nếu không chẳng phải sẽ uổng phí quãng thời gian làm sinh viên đại học N sao.

Cô không ngờ: mình thật sự sẽ ngủ lại đây một đêm.

Đi tới cửa thang máy, đưa tay bấm nút.

Nhìn mái tóc rối mù như rom của mình phản chiếu trên cánh cửa thang máy màu vàng kim, khoé miệng cô liền giật giật, lấy móng tay làm lược, nhìn về phía cửa thang máy đối diện cao cao tóc.

Cửa thang máy mở ra.

Trác Lí ngẩng đầu lên, trong thang máy chỉ có một người —— Viên Khởi Lương.

Trác Lí cảm thấy cô và Viên Khởi Lương rất có duyên, duyên phận này còn ở một nơi đặc biệt cố định, chính là trong thang máy. Trác Lí im lặng, cô rất muốn ngẩng cao đầu lên hỏi ông trời: ông cảm thấy nhầm chán quá nên xuống nhân gian bày trò sao?

truyện.được.đăng.tải.trên.diễn.đàn.lê.quý.đôn

Sau khi buộc lại tóc gọn gàng, Trác Lí vốn định sẽ nở một nụ cười, vui vẻ chào hỏi anh ta, thuận tiện làm nhảm hỏi thăm một chút về tình huống tối hôm qua, thật tiện cũng moi thông tin xem hôm cô có hôn hay là không hôn.

Nhưng lúc đi ra khỏi thang máy, Viên Khởi Lương làm như không thấy cô, lúc đi qua cô mắt nhìn thẳng, sau đó rời đi.

Bóng lưng Viên Khởi Lương rời đi —— rất kiên định, rất bình tĩnh, để lại Trác Lí buồn bực nhìn theo, trên người chảy dài những vạch hắc tuyến, hai mắt biến thành hai đốm lửa, “pằng! pằng!” bắn thẳng về phía Viên Khởi Lương: núi băng đáng chết, núi băng thối, anh tự mình chết công đi!

Bước chân nặng nề đi vào thang máy, nặng nề đi xuống lầu một, về mặt Trác Lí vô cùng vất vả.

Trác Lí mang theo cảm xúc oán giận này về đến tận phòng kí túc.

Bạn cùng phòng Na Na, Phiêu Phiêu, Hà Thụ, ba người bọn họ đều đang ở đây, đang thu dọn đồ đạc, ăn cơm trưa, lên mạng, một cảnh tượng không mấy hài hoà. . . . Chỉ là, cảnh tượng này chỉ kéo dài đến khi Trác Lí bước vào cửa, tất cả mọi người đều có chung một hành động: cùng đưa mắt về phía Trác Lí.

Buông tay ra, Trác Lí bĩu môi nói, “Yên tâm, không có chuyện gì xảy ra.” Cô cho rằng ba người bọn họ lo lắng cho cô cả đêm không về sẽ xảy ra chuyện, liền giải thích.

“Ai muốn biết có chuyện gì xảy ra chứ.” Bạn cùng phòng Phiêu Phiêu ném hộp cơm trong tay xuống, đứng, là ném —— Trác Lí ngạc nhiên đến rớt cả hàm, bình thường Phiêu Phiêu luôn xem chuyện ăn uống là thần thánh nhất, nhưng giờ phút này, cô lại có thể ném đi thánh vật của mình.

Trác Lí kinh ngạc nhìn Phiêu Phiêu trèo lên giường, “Cộc cộc cộc”, sau đó, cô cầm quyển tạp chí đưa đến trước mặt Trác Lí.

Cúi đầu, Trác Lí nhìn thấy trên bìa tạp chí có bốn chữ lớn: Đô thị tình anh.

Cô còn chưa kịp nhìn xem nhân vật trang bìa là ai, Phiêu Phiêu lại ‘xoẹt xoẹt’ lật sang trang khác, vừa lật vừa nhai cơm trong miệng, lẩm bầm, “Cậu phải thành thật khai báo ra, nếu không mình sẽ ăn thịt cậu.”

Bạn cùng phòng Na Na và Hà Thụ cũng nhanh chóng dừng tay lại, chạy vọt lại xem.

Hành động của ba người bọn họ vô cùng lưu loát, Trác Lí cảm giác như mình vừa mới xem một bộ phim hành động vậy.

“Chính là chỗ này! Trác Lí, cậu tốt nhất là thành thật khai báo, từ lúc nào cậu lại có gian tình với Viên Khởi Lương Viên đại nhân hả?” Phiêu Phiêu lúc nói phun không ít nước bọt vào mặt Trác Lí.

Giơ tay lên lau mặt, Trác Lí ‘điều ngoa’ lờm Phiêu Phiêu một cái, “Cậu có thể nói chuyện dễ nghe một chút có được không hả?”

Hà Thụ chen vào, uy nghiêm nói: “Đừng có lải nhải nữa, mau nói đi. . . . cậu với Viên Khởi Lương có chuyện gì?”

“Có chuyện gì xảy ra?” Mặc dù sinh viên khoa báo chí lấy tin tức đều là vì tính chuyên nghiệp nhưng trong đó nhiều hơn còn có tinh thần ‘nghiên cứu’ sở thích bất quải, Trác Lí bất đắc dĩ phát hiện ra: băng nhóm ‘sắc nữ’ ở Đô thị tình anh ngày đêm bàn tán về Viên Khởi Lương còn chưa đủ, đôi hoàn cảnh đổi thành phố rồi, sao đề tài này vẫn còn âm hồn bất tán vậy?

“Cậu không biết tối nay anh ta sẽ làm báo cáo ở toà án mẫu sao?” Na Na hỏi ngược lại.

Phiêu Phiêu vẫn còn quơ quơ quyền tạp chí trước mặt, Trác Lí giờ tay giật lấy.

“Anh ta làm báo cáo?” Tiêu hóa xong tin tức đó, trước mắt Trác Lí liền hiện ra một cảnh tượng vô cùng kì dị: một núi băng màu đen đứng trước mặt mấy trăm người, sử dụng gương mặt tối sầm lạnh lùng của anh ta để thuyết trình, sau đó, mấy trăm người cùng chết cứng?? Nghĩ tới đó, Trác Lí không khỏi rùng mình.

“Rốt cuộc cậu làm sao phỏng vấn được anh ta vậy? Bọn mình còn tưởng cậu có mối quan hệ đặc biệt gì đó với anh ta.” Lúc Na Na nói câu này, Trác Lí liếc mắt nhìn Hà Thu và Phiêu Phiêu, ánh mắt bọn họ đang truyền đạt cùng một nội dung: Trác Lí, cậu và Viên Khôi Lương chắc chắn là có vấn đề. Hơn nữa, không phải chỉ có một vấn đề.

“Mẹ kiếp. Mình cùng núi băng kia thì có quan hệ gì chứ? Các cậu nhầm chán quá phải không.” “Sau khi giải thích xong, lại nghĩ tới lúc trưa đụng mặt Viên Khôi Lương ở khách sạn, anh ta không thêm đề ý tới cô, máu nóng trong người lại trào lên, Trác Lí bồi thêm một câu, “Mình có quan hệ với một con heo thì cũng không có liên quan tới anh!!”

Ba bạn cùng phòng nhìn nhau, vô cùng 囧囧.

Đến xế chiều, hội trưởng hội sinh viên khoa luật tự mình tới tìm Trác Lí, lúc này cô mới hiểu ra: cô và Viên Khôi Lương có ‘quan hệ’—— tất cả sinh viên đại học N đều biết.

Hội trưởng hội sinh viên khách khí nói với cô, “Đàn chị Trác.”—— giọng điệu lễ phép xao động lòng người, chỉ một câu thôi đã đánh gục Trác Lí.

Sau đó, nữ hội trưởng còn nói, “Lần này mời được Viên luật sư tới là do sinh viên khoa luật trường chúng ta hợp tác cùng hội sinh viên của trường và ban tuyên truyền đáng uỷ, à, bí thư đáng uỷ cũng ra mặt.”——Ồ, mặt mũi Viên Khôi Lương không nhỏ, bối cảnh cũng rất hùng hậu, chỉ cần anh ta tùy tiện xuất một chiêu thôi cũng đủ đè bẹp Trác Lí, bằng tốt nghiệp còn chưa cầm trong tay cô cũng không dám gây rắc rối gì.

“Cho nên, lần này Viên Khôi Lương Viên luật sư có thể tới trường chúng ta làm báo cáo thật sự không dễ dàng.”—— quá vất vả rồi. Thật ra Trác Lí một hồi vị hội trưởng này một câu, “Cô thật sự có thể xác định cả nước không có người nào khác trùng họ trùng tên với Viên Khôi Lương sao?”, nhưng xét thấy hôm qua chính mắt cô đã nhìn thấy Viên Khôi Lương ở đại sảnh khách sạn trường đại học N, cô nghĩ không cần thiết phải hỏi câu này nữa.

“Đàn chị Trác đã từng phỏng vấn Viên luật sư, cho nên, có một số tình huống sẽ cần tới chị xử lý, hơn nữa, bản thân tôi cảm thấy, có chị ở đó, Viên luật sư cũng sẽ vui mừng hơn. d. Đ l e. Q u y s, đ o o n. Tôi đã liên hệ với bí thư của khoa chị rồi, cô ấy đã đồng ý để sinh viên khoa báo chí tham gia giúp đỡ, nói tóm lại. hi vọng buổi báo cáo tối nay, chị sẽ tham dự.”

Cuối cùng, nữ hội trưởng còn đưa tay ra, vô cùng chân thành muốn bắt tay với Trác Lí.

Trác Lí rất muốn cự tuyệt: nếu như Viên Khôi Lương nhìn thấy cô mà cảm thấy thân thiết, vậy chắc chắn nào anh ta bị người ngoài hành tinh cướp mất rồi.

Nhưng bí thư cũng phê chuẩn rồi, coi như cô có mười vạn lá gan, cũng không dám không đi.

Không vì cái gì khác, chỉ vì vị bí thư này—— có thù oán với Trác Lí. Nói chính xác, là cô gây thù oán với cô ấy. Mùa hè năm thứ hai đại học, bể bơi vừa lớn vừa sang trọng của đại học N mở cửa chào đón tất cả sinh viên, Trác Lí cùng với ba người bạn cùng phòng cũng xách đồ chạy tới bể bơi. Cũng tại bể bơi này, Trác Lí đã làm ra một chuyện vô cùng mất mặt, vô cùng hối hận, bởi vì, cô đã đẩy vị bí thư kia từ cầu 3m xuống bể bơi. Cũng chính lần đó, vị bí thư kia hùng hổ vẩy vùng trong nước, trong lòng ghi nhớ mối thù này với Trác Lí.

Từ đó về sau, danh sách ‘nhân vật nguy hiểm nhất’ của Trác Lí từ một người đã chuyển thành hai: một vị là người cậu Đường Chi Thiện của cô, một vị khác chính là vị bí thư kia.

Vì vậy, cuối cùng cô vẫn phải đồng ý tham dự.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27

Toà án mẫu đại học N là nơi nghiêm túc nhất trong trường, chỗ này dùng để tiếp đãi những vị lãnh đạo quan trọng và các giáo sư nổi tiếng. Kiến trúc của toà án mẫu rất trực quan, chỉ có khoảng 300 chỗ ngồi, ba lối đi nhỏ, phía sau có một cửa lớn.

Trác Lí bị ba người bạn cùng phòng vô lương tâm áp giải tới toà án mẫu, lúc đến cửa hội trường, cô không khỏi giật mình. Không, nói chính xác là giờ phút này cô hoàn toàn ngây người ra. Bởi vì, toà án mẫu đông nghịt người, không chỉ 300 ghế ngồi đã chật kín mà ba lối đi nhỏ cũng có từng nhóm người chen chúc nhau ngồi, điều làm Trác Lí và ba người bạn cùng phòng ngạc nhiên không khép nổi miệng là—— cánh cửa cực rộng lớn của toà án mẫu cũng chỉ chít người, bọn họ không ngừng nháy lên nháy xuống để ngó vào phía trong.

Bốn chữ: Biển người tập nập.

Ngoài hiện trường đông đúc sinh viên ra, Trác Lí còn nhìn thấy đội ngũ lễ tân của trường, chứng tỏ trường cô đối với nhân vật Viên Khởi Lương này vô cùng coi trọng, tám hàng lễ tân nữ của trường đại học N đang đứng xếp hàng ngay tại cửa.

Bốn chữ: Vô cùng khoa trương.

Viên Khởi Lương có thể tạo tác động lớn tới phụ nữ, điều này Trác Lí không ngạc nhiên chút nào. Bởi vì ở thành phố Z, Viên Khởi Lương là người đàn ông độc thân hoàng kim. Đối với một người phụ nữ có sắc tâm bình thường, chắc chắn sẽ lấy anh ta làm đối tượng để ao ước và ảo tưởng, tuy mức độ nặng nhẹ mà thôi. Nhưng, tại sao ở trường đại học . . . trường đại học thành phố N . . . Viên Khởi Lương cũng có sức ảnh hưởng đến thế này?

Cô không thể hiểu nổi, cực kỳ buồn bực, cực kỳ đau lòng, cực kỳ không phục.

“Đàn chị Trác, mời đi bên này.” Nữ hội trường khoa luật lại hiện thân, hết sức cung kính mời Trác Lí ngồi vào vị trí của khách quý.

Nhìn xung quanh hội trường, Trác Lí không tìm thấy bóng dáng của Viên Khởi Lương, quay lại hỏi, “Viên Khởi Lương chưa tới sao?”

“Viên luật sư đang nói chuyện cùng với bí thư Thương, sẽ tới ngay thôi.” Nữ hội trường cười ngọt ngào, Trác Lí để ý, hôm nay vị hội trường này có trang điểm nhẹ, còn mặc một chiếc váy màu vàng nhạt đính kèm một chiếc nơ bướm. Khác xa hình ảnh già dặn ngày hôm qua, lúc nói tới Viên Khởi Lương khuôn mặt còn có chút ửng đỏ.

Dựa vào kinh nghiệm háo sắc nhiều năm của mình, Trác Lí có thể kết luận, vị nữ hội trường khoa luật này rất mê Viên Khởi Lương.

Quả nhiên, một giây kế tiếp, nữ hội trường lại dùng bộ dạng then thùng nói: “Đàn chị Trác, Viên luật sư thật sự rất khó tiếp cận sao?”

“Không phải là khó tiếp cận.” Trác Lí đáp lại.

Lúc nữ hội trường mỉm cười e thẹn, chuẩn bị hỏi tiếp, Trác Lí đã cực kì nghiêm túc nói, “Anh ta là vô cùng khó tiếp cận.”

Nữ hội trường vốn đang mỉm cười lại bị câu nói của Trác Lí làm cho [E], nhưng chưa đầy một giây sau, cô ta lại nở một nụ cười khác, dịu dàng nói: “Tôi có thể hiểu được, nhân tài ưu tú như Viên luật sư, chắc chắn rất sợ bị người khác dây dưa làm phiền.”

Trác Lí biết những lời này của nữ hội trường không có ý nghĩa gì đặc biệt, nhưng vào tai cô lại vô cùng khó nghe. Cô nghĩ tới người đàn ông tâm trạng thất thường kia, không biết trong lòng anh ta nghĩ cô như thế nào. Nhưng, ngày hôm qua anh ta lại đối xử với cô như vậy

Cô ghê tởm anh ta! ! !

“Cô thấy anh ta ưu tú ở chỗ nào?” Trác Lí chưa từ bỏ ý định, nỗ lực sửa chữa nhận thức của nữ hội trường đối với Viên Khởi Lương.

Nghe Trác Lí hỏi như vậy, nữ hội trường không khỏi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Trác Lí, sau đó khoé miệng khẽ cười, nói, “Trước khi phỏng vấn, chẳng phải đàn chị Trác đã tìm hiểu kĩ Viên luật sư rồi sao?”

Lúc Trác Lí chuẩn bị trả lời, đối phương không đợi cô nói mà trực tiếp giải thích, “Anh ấy là một nhân vật rất nổi tiếng trong giới luật pháp nước ta, loại danh tiếng này là chân chính mà có được, không phải do truyền thông ca tụng mà là do người trong nghề truyền tai nhau. Viên luật sư đã đánh thắng rất nhiều vụ kiện nổi tiếng, ví dụ như vụ Công nghệ thông tin Phương Tần, vụ T.I.T.K phá sản, hoặc vụ ngân hàng Dương Kỳ, hoặc vụ kiện tập thể của Dịch Tri. . . . d2, lq. Đ. Nhưng Viên tiên sinh lại chưa từng tiếp nhận phỏng vấn của báo chí, vì vậy, ngoại trừ những người học luật như tôi ra, còn lại công chúng hầu như không biết về anh ấy. . . Cũng không biết được anh ấy đã giúp doanh nghiệp quốc dân thu hồi được bao nhiêu danh tiếng và lợi ích.”

Trác Lí dùng sức nuốt nước miếng, “Vây vây vây.”

Không thèm để ý tới Trác Lí đang lắp bắp nói, ánh mắt của nữ hội trường đang sáng lấp lánh, “Trường chúng ta đã gửi lời mời tới Viên luật sư rất nhiều lần, lần này thật sự rất vất vả mới có thể mời được anh ấy tới đây.”

Trác Lí đang định nói cái gì đó cho đúng với hoàn cảnh, nhưng lúc này, hội trường liền vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Tiếp theo, nữ hội trường đang ngồi trước mặt cô liền ‘biu’ một tiếng, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng về phía cửa. Trác Lí nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện ra, mọi người đều đã đứng dậy.

Không thể chống cự nổi loại tư thế hài hoà kia, cô cũng đứng lên, phối hợp với đám người, cười đến mức chói lóa, sau đó, dùng hai bàn tay dòn hết sức vỗ thật mạnh.

Cô bị cận thị, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được Viên Khởi Lương bị hoa tươi vây quanh, đang từ cửa bước vào: Trời nóng thế này, anh ta mặc một chiếc áo POLO màu đen, một cái quần màu xám, trong tay ôm hai bó hoa được sinh viên tặng ở cửa. Đi bên cạnh anh ta là ban giám hiệu, vẻ mặt bọn họ vô cùng vui mừng, tay không ngừng vỗ liên tục. Lúc Viên Khởi Lương đi tới gần hơn, cô mới nhìn ra trên áo anh ta có một hình nhỏ màu trắng, trông rất trẻ trung năng động.

“Các bạn phía dưới khán đài dùng một tràng pháo tay nhiệt liệt để hoan nghênh Viên Khởi Lương Viên luật sư nào!” Cô gái dẫn chương trình đứng trên bục nói, dẫn đầu bằng một tràng vỗ tay.

Trác Lí nhìn cảnh tượng Viên Khởi Lương đi vào toà án mẫu, nhìn thấy trên đầu núi băng kia đội vòng hoa nhiều màu sắc, những thứ anh ta đang ôm ở trên tay, cô một mực cảm thấy: anh ta thực sự có tư cách để làm lo với cô.

Viên Khởi Lương đặt hoa ở một bên bục, hết sức tao nhã cười nói, “Chào các bạn sinh viên.”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Còn có tiếng huýt sáo nữa.

Trác Lí không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Viên Khởi Lương đang đứng trên bục giảng.

Anh ta không chuẩn bị PPT, cũng không cầm bản thảo nhưng giọng nói lại vô cùng êm tai, âm thanh truyền qua micro vang lên khắp hội trường. Nhìn một lát, mắt Trác Lí mơ màng, tâm trí đã bay tới một nơi thật xa. d. Đ, le e quý, đn. Cô nhìn thấy Viên Khởi Lương mặc một bộ âu phục màu đen đứng trên toà án, trong phòng làm việc, hoặc một nơi bất kỳ nào đó. . . . Vô cùng nghiêm túc. . . . Lúc gặp phải vấn đề khó khăn, đôi lông mày xinh đẹp của anh ta khẽ nhíu lại, trên tay có thể sẽ cầm một cái bút hoặc một cốc nước, nghiêm túc thảo luận các vấn đề với trợ lý và đồng nghiệp của mình, hoặc anh ta đang cẩn thận tìm kiếm tài liệu trên giá sách.

Anh ta trông giống như một người đàn ông: cẩn thận, tỉ mỉ, có trách nhiệm và khiêm tốn,

Anh ta thật sự ưu tú, rất ưu tú.

Bạn học Phiêu Phiêu từng nói, người đàn ông ưu tú như vậy, mấy trăm năm mới xuất hiện một người; nếu người đó còn độc thân thì phải ngàn năm mới có một người.

Vào thời khắc này, Trác Lí hoàn toàn quên hết những khuyết điểm của Viên Khởi Lương: ví dụ như, anh ta rất khó tiếp xúc? Ví dụ như, anh ta rất lạnh lùng? Ví dụ như, tính tình anh ta thất thường? Ví dụ như, anh ta đối xử với cô lúc nóng, lúc lạnh? Ví dụ như, cô căn bản không hiểu nổi anh ta?

Vào thời khắc này, Trác Lí hoàn toàn bị khí chất toả ra từ người Viên Khởi Lương trấn áp.

Trong lúc cô còn đang mãi suy nghĩ xa xăm thì Viên Khởi Lương đã hoàn thành xong bài báo cáo.

Người dẫn chương trình nói, “Các bạn sinh viên ở đây đều rất nhiệt tình, vì vậy, phần tiếp theo sẽ là lúc để các bạn đặt câu hỏi. Thời gian có hạn, mọi người hãy nắm bắt cơ hội nha. . . .”

Lời còn chưa nói xong, toàn hội trường đã náo loạn lên, Trác Lí hoàn toàn thoát khỏi trạng thái mơ màng. Trên thực tế, cô đã nghĩ cái gì, chính bản thân cô cũng không thể nhớ nổi.

Nhân viên đưa micro cho một bạn nam ngồi ở hàng ghế sau.

“Viên luật sư, tôi muốn hỏi một chút về vấn đề chuyên môn.”

Viên Khởi Lương mỉm cười giải đáp.

Micro lại được chuyển cho một bạn nữ.

Cô ấy cũng hỏi một số vấn đề trong ngành.

Micro lại được chuyển cho một bạn nữ khác.

Trác Lí không để ý nội dung lắm, nhưng lúc cô nghe được thì nội dung lại là thế này——

“ Tôi là một sinh viên chuyên ngành báo chí, tôi muốn hỏi lý do vì sao anh lại đồng ý cuộc phỏng vấn của một thực tập sinh? Hơn nữa, bài phỏng vấn trong quyển tạp chí đó lại là bài phỏng vấn duy nhất của Viên luật sư. Tôi đã đọc qua một lần, tôi cảm thấy bài phỏng vấn không có một chút giá trị thực tế nào, hoàn toàn không đúng với tiêu chuẩn.”

Hội trường lại một trận xôn xao.

Trác Lí nhìn thấy vị hội trưởng bên cạnh đang dùng ánh mắt hết sức đồng tình nhìn cô, quay đầu lại, cô nhìn thấy Viên Khởi Lương hình như liếc cô một cái.

“ Xin lỗi, tôi không phải cố ý nhắm vào đàn chị khoá trên, tôi chỉ cảm thấy một người khất khe như Viên luật sư làm sao có thể để cho một bài phỏng vấn như vậy lưu hành trên thị trường? Anh có nghĩ rằng bài viết đó cực kỳ méo mó thậm chí là xúc phạm hay không?”

Câu hỏi kết thúc.

Lông mày của Trác Lí cong lại thành hai cái lưỡi câu, móc chết người đưa ra câu hỏi kia. Trong bụng Trác Lí thầm mắng: Cái gì gọi là méo mó? Cái gì gọi là xúc phạm? Nếu như Viên Khởi Lương phối hợp trả lời phỏng vấn của cô, cô cũng có thể viết ra một bài báo hoàn hảo có chiều sâu rồi. Tại sao lại đổ hết trách nhiệm lên đầu cô?

“Cám ơn câu hỏi của bạn. Đầu tiên, tôi phải giải thích một chút, toàn bộ quá trình của bài viết tôi đều tham gia. Nếu như gọi đây là một sự xúc phạm hay méo mó, thì . . . nó là trách nhiệm của tôi, không hề liên quan tới tác giả bài viết. Thứ hai, đối với lập luận nói rằng đây là sự xúc phạm hay méo mó, cá nhân tôi hoàn toàn không đồng ý. Tôi là một luật sư, chỉ làm việc đúng với cương vị của mình, đó chính là bổn phận. Cũng giống như bổn phận của giáo sư, thầy thuốc, hoặc mỗi bạn sinh viên ngồi ở đây. . . về bản chất đều là giống nhau, cho nên, đối với bài phỏng vấn của giới truyền thông, chỉ cần chân thật, cá nhân tôi cảm thấy không có gì là không ổn. Mà bài viết này lại rất chân thật.”

Chỉ có thể là: ăn nói rất có khí phách.

Trác Lí cảm thấy, cụm từ đó chính là đề hình dung bộ dạng Viên Khôi Lương lúc này, cô theo bản năng vỗ tay. Không phải vì Viên Khôi Lương đã giải thích hộ cô, mà thực sự lúc anh ta nói những lời đó, rất rất rất rất mô phạm (chuẩn mực).

Tiếng vỗ tay của cô giống như hòn đá ném vào mặt hồ đang yên tĩnh, kích thích từng bọt sóng nổi lên, sau đó, mặt hồ không còn yên tĩnh nữa, tiếng vỗ tay ngày càng lan ra, cả hội trường nổ vang.

Sau khi tiếng vỗ tay dần ngớt đi, Trác Lí nghe thấy một giọng nói thanh thúy của nữ sinh vang lên, “Hình như những câu hỏi vừa rồi đều rất căng thẳng, vậy đi, tôi sẽ bắt đầu bằng một câu hỏi nhẹ nhàng hơn.”

Âm thanh đưa tới, Trác Lí liền quay đầu lại nhìn nơi mà âm thanh phát ra.

“Tôi muốn hỏi, tiêu chuẩn thực tập sinh của văn phòng luật sư Sự Vụ Sở là gì? Những sinh viên tốt nghiệp khoa vừa rồi của khoa luật đại học N có thể tới đó thực tập được không?” d2, lq.Đ Nơi phát ra âm thanh ở rất xa, Trác Lí không thể nhìn rõ được diện mạo của nữ sinh đưa ra câu hỏi, nhưng cô nhìn thấy được, đối phương mặc một chiếc váy đỏ chói, màu sắc làm nổi bật lên làn da trắng nõn.

“Những vấn đề này phải hỏi bộ phận nhân sự, tôi cũng chỉ là một nhân viên bình thường mà thôi.” Viên Khôi Lương cười nhẹ, nhàn nhạt đáp, không thể nhìn rõ cảm xúc, tâm tình của anh ta.

“Vậy, tiêu chuẩn làm trợ lý thực tập của Viên luật sư là gì? Việc này, Viên luật sư quản lý chứ?” Mặc dù Trác Lí không thấy rõ diện mạo của nữ sinh kia, nhưng cô cảm nhận được sự tự tin và kiêu ngạo trong lời nói của cô ta.

Trác Lí ngẩng đầu lên nhìn Viên Khôi Lương, cô nhìn thấy anh ta chau mày —— đây là biểu hiện báo trước núi băng cực lớn Viên Khôi Lương sắp xuất hiện.

Trác Lí chột há hê .

“Cái này. Cũng không thuộc quyền quản lý của tôi.”

Giọng của Viên Khôi Lương đã hạ thấp xuống, trong hội trường mọi người bàn tán xôn xao. Trác Lí cho rằng nữ sinh váy đỏ sẽ ngồi xuống, không ngờ được ——

“Vậy, tiêu chuẩn làm bạn gái của Viên luật sư đây thì sao?”

Trác Lí cảm thấy một tia sáng màu vàng lơ lửng. . . nữ sinh kia bị sét đánh sao? Quay đầu lại nhìn Viên Khôi Lương, Trác Lí kinh ngạc khi phát hiện giờ phút này anh ta đang mỉm cười! Cô dụi dụi mắt, cẩn thận nhìn lại, vẻ mặt Viên Khôi Lương đã trở lại nghiêm túc, sau đó, anh ta ôn hoà nói, “Vấn đề này, tôi nghĩ, trả lời hay không cũng không có ý nghĩa gì.”

“Tại sao?” Mọi người cùng đồng thanh nói.

Trác Lí phát hiện ra: tất cả nữ sinh ở đây giống như một đàn hợp xướng vậy.

Chỉ là chính cô cũng không ý thức được: nếu gọi tất cả nữ sinh là một đàn hợp xướng, vậy thì cô cũng là một thành viên trong đàn hợp xướng đó. Hơn nữa còn là giọng nữ cao.

“Tôi đã có vị hôn thê.”

Trong hội trường chật kín người, có người thờ dài, có người nói chuyện, có người trao đổi.

Chỉ có mình Trác Lí là sững sờ tại chỗ. Cô cảm thấy, mình giống như vừa đi tàu lượn vậy, đáp án dường như rất xa. . . từ trên cao. . . lao thẳng xuống vực sâu không đáy. . . .

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Nếu như có người hỏi Trác Lí yêu thích nhất cái gì, cô tuyệt đối sẽ không do dự mà trả lời —— du lịch. Nếu như hỏi, ngoài du lịch ra, có việc nào làm cô còn hứng thú hơn không, cô nhất định sẽ nói —— du lịch miễn phí.

Phòng ký túc của Trác Lí có ba người khác là: Hà Thụ, Na Na, Phiêu Phiêu.

Ba người bọn họ có cùng một điểm chung với Trác Lí là: tất cả đều đang độc thân.

Bởi vì người đàn ông tên Viên Khôi Lương ngàn năm mới gặp kia, ba người bọn họ trong nháy mắt đã trở thành đồng đội chung chiến tuyến. Kết quả của liên minh này chính là: Trác Lí không chịu nổi cảm dỗ từ tin nhắn đầy sự hấp dẫn của bọn họ.

Nội dung tin nhắn như sau: trong giai đoạn nền kinh tế đang gặp khủng hoảng như hiện nay, kiếm được một công việc tốt không bằng tìm được một người đàn ông tốt. Người đàn ông tốt còn khó tìm hơn một công việc tốt, nếu như bọn mình gặp được một người đàn ông ngàn năm mới xuất hiện, nhất định phải nắm chặt cơ hội anh đừng tiến lên. Để có được cơ hội gặp mặt Viên Khôi Lương Viên đại soái ca, chị em chỉ có thể nhờ cậu làm cái cần cầu, thẳng tiến đánh tới mục tiêu. Cậu chỉ cần mời anh ta ăn cơm, phần còn lại để bọn mình lo liệu, cậu không cần hao tổn tâm trí gì hết. Đổi lại cậu sẽ có được cặp vé khứ hồi giường nằm của Phụng Hoàng, xem như chút thành ý các chị em dành cho cậu. Nhanh trả lời tin nhắn.

Lúc Trác Lí nhận được tin nhắn này: đầu tiên, cô vô cùng cảm thán chiếc điện thoại Viên Khôi Lương mua thật tốt, một hơi có thể nhận được tin nhắn nhiều chữ như vậy (sau khi gặp tai nạn ở thành phố A, Viên Khôi Lương đã mua cho cô một cái điện thoại mới), sau đó cô lại cảm thán ba người bạn cùng phòng kia, bọn họ vì một người đàn ông có thể hào phóng đến mức như vậy.

Những lời cảm thán cứ thế liên tục chồng chất nhau, tình cảnh bây giờ chính là như vậy ——

“Viên đại luật sư?” Sau khi Viên Khôi Lương làm xong báo cáo, Trác Lí đã mai phục sẵn ở cửa khách sạn trường đại học N để chặn đường anh ta, miệng cười thật tươi.

Viên Khôi Lương dừng lại, mất một lúc mới xác định được người đến tìm là ai, vô cùng lạnh lùng hỏi, “Chuyện gì?”

“Là như vậy, trưa mai. Tôi mời anh ăn cơm. Anh xem. . . . anh tới trường tôi, chúng ta vẫn chưa chính thức chào hỏi, vậy mà tối hôm qua. . . tối hôm qua tôi đã làm phiền tới anh, cho nên. . . tôi muốn mời anh bữa cơm.” Trác Lí tươi cười rạng rỡ, bộ dạng lấy lòng.

“8 giờ sáng mai tôi sẽ trở về thành phố Z.” Viên Khôi Lương nói xong liền muốn nhắc chân rời đi.

“. Viên luật sư. Hãy để tôi làm một người chủ nhà hiếu khách đi, tôi mời anh ăn cơm.” Trác Lí bước lên ngăn Viên Khôi Lương lại, trong lòng run lẩy bẩy, sợ bị từ chối nhưng lại không muốn từ bỏ. Cô tin rằng: Viên Khôi Lương chắc chắn sẽ đồng ý với cô. Lúc trước cô đều giải quyết anh ta bằng cách này!

Mượn ánh đèn ở cửa khách sạn, Viên Khôi Lương nhìn thật sâu vào đôi mắt Trác Lí, đột nhiên ôn hoà nói, “Chỉ bằng cô nói thẳng mục đích của mình đi, như vậy có thể tôi sẽ đồng ý.”

Trác Lí có một dự cảm không tốt lắm, dự cảm rằng: Nếu cô nói ra mục đích thật sự cho anh ta nghe, Viên Khôi Lương mà đồng ý với cô thì đúng là có quỷ rồi.

Trác Lí cúi đầu xuống bắt đầu suy nghĩ, con người đảo liên tục, cuối cùng, khoé miệng nhếch lên một nụ cười tà mị, Trác Lí nói: “Anh còn nhớ lời hứa với tôi lúc ở thành phố A không. . . Anh nợ tôi một bữa!”

“.”

Im lặng như nửa ngày, không khí trầm mặc này làm cho Trác Lí cảm thấy rất lo lắng. Nhưng nghĩ tới vé xe Phụng Hoàng. . . . cô liền cắn răng: dù sao cũng không trông mong anh ta sẽ đối xử tốt với cô, bữa cơm hai người này, chỉ cần tham gia là được. d2l, qđ Trác Lí cô cũng không phải dựa vào người đàn ông này mà sống. Mặc dù. . . có lúc cô thật sự rất ngưỡng mộ, rất thích. . . không, không thích. . . . Nhưng nhớ lại buổi tối hôm qua, cô vô cùng mâu thuẫn, không giải thích được nụ hôn vừa thật lại vừa không thật kia. Cô không thể hiểu nổi tại sao bản thân lại có cảm giác như vậy. . . . mong đợi. . . . khao khát. . . nói tóm lại chính là một cảm xúc hết sức phức tạp, tìm đập liên hồi, giống như đang treo ngược ở một nơi rất nguy hiểm. . .

“Được, tôi đi.” Trác Lí không thấy được, không nghe được, Viên Khôi Lương thở dài một cái, sau đó, anh ta nói thêm, “Từ nay về sau, tôi không nợ cô cái gì nữa.”

Sau khi nghe những lời đó, Trác Lí cảm nhận được sự lo lắng trong lòng cô lại một lần nữa tăng lên, không khỏi reo ‘ding-dong, ding-dong’.

“Trưa mai 12 giờ, ở nhà hàng của khách sạn trường đại học N. Chỗ này ở trường chúng tôi.” là nơi tốt nhất, đắt nhất. Chỉ là, câu ‘tốt nhất, đắt nhất’ kia chưa kịp nói ra, Viên Khôi Lương đã xoay người bước đi.

Lời nói của Trác Lí bị bóng đêm nuốt chửng cùng với bóng lưng lúc sáng lúc tối của Viên Khôi Lương.

Theo đường cũ trở về. Thời tiết buổi tối cuối tháng năm, gió thổi nhẹ, cả người Trác Lí chợt cảm thấy thư thái, cảm giác thư thái này làm cho cô trở nên thành thật với cảm xúc của chính mình —— mất mát, cô đột nhiên phát hiện ra: cảm giác của cô đối với Viên Khôi Lương vô cùng phức tạp và liên

tục thay đổi, đây là lần đầu tiên trong đời cô có nhiều loại cảm xúc với cùng một người đàn ông như vậy, cho dù là đối với Quý Mạnh Đường cũng chưa từng có, lần đầu tiên cô có khát vọng tìm hiểu một người đàn ông, cô muốn biết anh ta nghĩ cái gì, muốn biết anh ta là người như thế nào, cô muốn biết tại sao ý chí quyết cường của cô lại bắt đầu dao động, cô muốn biết câu nói trong buổi báo cáo “Tôi có vị hôn thê rồi” có phải là vì cô không, cô bắt đầu quan tâm tới. . . . suy nghĩ của anh ta.

Mười hai giờ trưa ngày hôm sau, bốn người Trác Lí hùng hổ có mặt ở nhà hàng của khách sạn trường đại học N. Trang trí ở đây rất xa xỉ, ở giữa nhà hàng có một bể nước nhỏ, còn có một chiếc piano màu trắng, tiếng nhạc nhẹ nhàng hoà cùng tiếng nước chảy, tạo nên một cảm giác thú vị.

“Minh đã nói rồi, tiền học của chúng ta đã đổ vào đây hết.” Hà Thụ vừa nhai kẹo cao su vừa tìm một chỗ để ngồi xuống.

“Hà, cậu giữ hình tượng một chút. Người hôm nay chúng ta gặp không phải là nhân vật tầm thường.” Bình thường Na Na là nhà tạo mẫu của cả phòng, về phương diện hình tượng cô vô cùng nghiêm túc và chuyên nghiệp. Buổi hẹn ngày hôm nay, trang phục của Phiêu Phiêu và Hà Thụ là do Na Na chọn. Ba người ba phong cách khác nhau, đều rất cá tính. Chỉ có mình Trác Lí là khác biệt, cô vốn chẳng có dáng dấp nữ tính, phối đồ lại vô cùng kém. Phối đồ kém còn chưa tính, từ trước đến nay cô đều từ chối tiếp nhận ý kiến của người khác, điều này khiến cho cô trở thành đối tượng bị chỉ trích của ba người bạn cùng phòng.

Trác Lí đặt mông ngồi xuống, bữu môi nói, “Nhớ lời các cậu đã hứa đấy.”

“Không quýt của cậu đâu. À mà, cậu thật sự không biết Viên đại luật sư thích mẫu người nào sao?” Na Na rất nghiêm túc hỏi, nếu như xét về vẻ ngoài xinh đẹp thì cô là người có khả năng nhất phòng, vì vậy cô rất kỳ vọng.

“Không biết.”

“Rốt cuộc cậu có phải là phụ nữ không vậy? Chẳng lẽ cậu định thủ tiết cả đời vì Quý Mạnh Đường à?” Hà Thụ không nhịn được, cô là người Đông Bắc, lòng dạ ngay thẳng, không thích nói chuyện quanh co.

“.”, Trác Lí không hiểu từ lúc nào cô lại gánh tội danh lớn như vậy, vừa mới ngồi xuống, nhưng trái tim cô lại không ngừng nhảy lên, lo lắng muốn tìm cách chạy trốn.

“Đừng đấy. . . . Mặc dù Quý Mạnh Đường rất có khí phách nhưng lại không phải là món ăn cho cậu.” Phiêu Phiêu trách móc nói, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng của Viên Khởi Lương ở khắp nơi.

“Từ xưa đến nay đều là ‘phụ nữ cuồng si kẻ bạc tình’, cậu nói xem, cậu đơn phương với anh ta nhiều năm như vậy. . . . Nhưng trong mắt anh ta lại chỉ nhìn thấy chị gái cậu, cậu xem, ở đây hay ở toà soạn kia, khắp nơi đều là tình anh, tuy tiện quen một người, nửa đời sau sẽ không phải lo lắng cái gì.” Na Na nói sâu xa.

“Minh vẫn luôn thắc mắc một chuyện, rõ ràng Quý Mạnh Đường biết cậu thích anh ta muốn chết đi được, sao anh ta lại.”

“Viên luật sư!!” —— đây là nửa sau lời nói của Hà Thụ, ánh mắt của cô ấy trực tiếp bỏ qua Trác Lí, nhìn về phía sau lưng Trác Lí. Khoa trương nhất chính là, Hà Thụ không ngừng lắc lư, giống như cuộc hội ngộ toàn quân.

Trác Lí kinh ngạc quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra Viên Khởi Lương đã đứng ở sau lưng cô.

Anh ta mặc một cái áo soni màu trắng —— đây là lần đầu tiên Trác Lí thấy Viên Khởi Lương mặc đồ không phải màu đen, không ngờ, lúc mặc đồ trắng. anh ta lại nho nhã, thanh tú như vậy.

Anh ôn hòa mỉm cười với mọi người, lịch sự bắt tay ba người sau đó tự giới thiệu, ngồi xuống bên cạnh Trác Lí. Trên bàn trải một chiếc khăn màu xanh lá, Trác Lí nhìn ngón tay xinh đẹp của Viên Khởi Lương đặt lên bàn, tạo thành một tác phẩm tuyệt đẹp, cổ giọng cười, cô nói, “Gọi món đi.”

Toàn bộ thời gian tiếp theo của bữa cơm, biểu hiện của Viên Khởi Lương vô cùng khác thường.

Anh lịch sự trả lời từng câu hỏi của Phiêu Phiêu, Na Na và Hà Thụ, ngay cả nhãn hiệu của cái áo sơ mi đang mặc cũng không kiêng dè, cổ kị, dùng giọng điệu hết sức thích hợp trả lời.

Anh ta luôn mỉm cười.

Ngồi cạnh Viên Khởi Lương, Trác Lí nhìn anh ta xong lại cúi xuống nhìn bát, Viên Khởi Lương không ăn gì, cũng không chủ động nói cái gì. Anh ta chỉ là đang phối hợp. Phối hợp với ba người bạn đang thay phiên nhau công kích —— tất cả, theo đúng yêu cầu của cô.

Cô có chút khó chịu. Không phải, là rất khó chịu.

Viên Khởi Lương như thế này, không phải là núi băng Viên Khởi Lương ngày thường —— điều đó làm cho Trác Lí cảm thấy xa lạ và khó chịu. Cảm giác giống như bữa cơm cuối cùng của người từ tù. Viên Khởi Lương rất phối hợp —— trước nay chưa từng phối hợp như vậy —— đây chính là vị của bữa cơm tù, mà cô, chính là một nữ tử tù.

Trác Lí nghĩ tới một câu: Đàm Hoa Nhất Hiện (Hoa quỳnh sớm nở tối tàn).

Mặc dù không biết hoa quỳnh có đủ để hình dung bộ dạng tao nhã của Viên Khởi Lương bây giờ hay không.

Bữa cơm này, Trác Lí không nói một lời.

Bữa cơm này, Trác Lí nhạt như nước ốc.

Trên đường tới nhà vệ sinh, Trác Lí buồn bã. Tâm trạng hiện tại làm cho tay chân cô luống cuống. Cô chưa từng gặp qua tình huống này. Khoát nước lên mặt, vỗ vỗ, cô nhìn vào gương tự hỏi: “Mày làm sao vậy?” Cô làm sao? Cô cũng rất muốn biết. Rất rất rất muốn biết.

Ra khỏi nhà vệ sinh, rẽ qua lối đi nhỏ, lối đi hẹp chỉ có ánh đèn chiếu nhàn nhạt. Cũng ở lối đi nhỏ đó, Trác Lí nhìn thấy Viên Khởi Lương mặc áo sơ mi trắng đang đi tới.

Cô dừng lại, trong đầu loé lên một tia sáng —— người đàn ông này chính là nguyên nhân cho sự buồn phiền của cô.

Không khách khí đưa tay chặn trước mặt anh ta, Trác Lí hùng hổ hỏi, “Hôm nay anh bị làm sao vậy?”

Viên Khởi Lương dừng bước, ánh mắt quét qua, nhướn mày nói, “Mời tránh ra.”

“Anh có biết anh như vậy làm tôi cảm thấy rất khó chịu hay không!”

Trác Lí không thấy được, sau khi nghe những lời này, vẻ mặt Viên Khởi Lương đột nhiên trở nên rất kỳ dị.

“Người đàn ông kia, rốt cuộc anh muốn như thế nào hả, rõ ràng là anh nợ tôi, tại sao anh cứ lúc nóng lúc lạnh giống như tôi mới là người nợ anh vậy! Anh không thoải mái thì cứ việc nói trực tiếp, cần gì phải diễn trò như thế, hại tất cả mọi người đều cảm thấy khó chịu, nói cho anh biết, đừng hi vọng tôi sẽ nợ anh!” d.đ l. Quý đ n. Trác Lí không ý thức được mình đã luống cuống đến mất hết cả khả năng tư duy rồi.

Về mặt Viên Khởi Lương từ kì dị biến thành tức giận, “Cô có biết mình đang nói gì không?”

“Đương nhiên là tôi biết!” Cô biết mình rất thảm bại, cô cũng biết mình thảm bại như vậy chính là do người đàn ông khác thường này —— thế là đủ rồi.

“Cô tránh ra.” Viên Khởi Lương lớn tiếng.

Trác Lí tức giận, rút tay về, tức giận nói, “Anh đúng là núi băng thối!! Nếu tôi còn quan tâm tới anh, chủ động nói chuyện với anh nữa thì tôi không phải họ Trác!!”

Sau đó, Trác Lí bỏ chạy.

Sau đó, Viên Khởi Lương ngơ ngác đứng tại chỗ.

Sau đó, anh ta dường như hiểu ra được điều gì đó, vẻ mặt nhu hoà, mỉm cười dịu dàng.

Sau đó, Viên Khởi Lương hết sức lịch lãm trở lại bàn ăn, lịch lãm lấy lý do có việc gấp nên phải đi trước. Trong lúc đó, toàn bộ ánh mắt đều rơi xuống người Trác Lí.

Sau đó, Trác Lí giận anh ta cả tuần lễ, loại giận dữ này của cô rất thanh cao, biểu hiện ban đầu chính là nhất mực từ chối tấm vé của tàu Phụng Hoàng.

Một tuần sau, nhà Trác Lí gặp phải chút chuyện, cô phải về nhà sớm.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Trác Lí nhận được điện thoại từ nhà gọi tới liền vội vã chạy về, lúc đó là khoảng một tuần sau khi Viên Khởi Lương trở về thành phố Z.

Ba mẹ Trác cũng không nói rõ ràng, bọn họ chỉ nói qua điện thoại với Trác Lí là: Trác Ý mất tích rồi.

Mất tích? Cái từ đó làm cho Trác Lí cảm thấy rất hoảng sợ.

Tối hôm đó, Trác Lí xách túi lớn túi nhỏ vừa về tới nơi, còn chưa kịp uống ngụm nước. Ba mẹ Trác đã khẩn cấp triệu tập cô để tổ chức cuộc họp gia đình. Nội dung là: tìm Trác Ý.

Mẹ Trác buồn rầu nói, “Chiều nay, công ty nó gọi tới bảo là sau giờ ăn trưa không thấy nó quay trở lại làm việc.”

“Có thể là chị ấy ra ngoài đi chơi cùng Ngũ Khâu Thực?” Trác Lí hỏi.

“Chính cậu ta gọi điện tới để hỏi Trác Ý có ở nhà không, vì vậy ba mẹ mới bắt đầu lo lắng.” Ba Trác buồn bực nói.

“Là mất tích chứ không phải bị bắt cóc đúng không?” Trác Lí tưởng tượng đến một khả năng vô cùng kinh khủng: Ngoại hình của Trác Ý rất đẹp, bị khủng bố . . . hoặc gặp phải một nhóm người háo sắc, sau đó, bọn chúng lợi đêm khuya vắng người trói Trác Ý lại rồi bắt đi?

Sắc mặt của ba mẹ Trác tối dần, cảm giác như mây đen bao phủ, mẹ Trác càng thêm buồn phiền, nói, “Không. Con. Con con. Con bé này không được nói lung tung.”

Về mặt Trác Lí chạy đầy những vạch hắc tuyến, “Ba, mẹ, hai người chắc chắn là Trác Ý bị mất tích sao? Nhìn về mặt hai người không có gì là chắc chắn cả.”

Trác Lí thả lỏng người. Lúc nhận được điện thoại của ba mẹ ở trường học, cô còn tưởng rằng Trác Ý gặp chuyện lớn rồi, nhưng lúc về đến nhà lại thấy ba mẹ vẫn bình tĩnh ngồi bàn bạc về khả năng Trác Ý sẽ đi cả đêm không về. Cô thật sự bội phục hai vị phụ huynh nhà cô.

Ông trời giống như đang muốn chứng minh cái gì đó, lúc Trác Lí đang nửa đùa nửa thật thì cửa nhà họ Trác có tiếng gõ. Ba Trác chạy như gió ra mở cửa, Trác Lí nghe được ba Trác hỏi, “Anh là?”

“Chào bác trai, cháu là Lý Xán, ở công ty trang sức Tinh Quang.”

Giọng nói quen thuộc —— Lý Xán.

Trác Lí nhìn ra cửa: chỉ có một mình Lý Xán, không thấy Trác Ý.

Trái tim không khỏi nhở một nhịp.

Lý Xán vào phòng khách, khuôn mặt tái nhợt, giải thích cùng với ba người nhà họ Trác, tâm trạng Trác Lí đã trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều nhưng cũng có chút không đành.

Lý Xán nói, Trác Ý và Ngũ Khâu Thực đã chia tay.

Lý Xán nói, là do anh ta không đúng, anh ta không nên đi tìm Ngũ Khâu Thực, lấy danh nghĩa bạn bè cùng lý do vì tương lai hạnh phúc của Trác Ý mà khuyên Ngũ Khâu Thực rút lui.

Lý Xán nói, Ngũ Khâu Thực cũng rất chán chường.

Lý Xán nói, anh ta lo lắng cho Trác Ý hơn, bởi vì anh sợ cô gặp chuyện gì không may, anh luôn đi theo cô từ lúc cô và Ngũ Khâu Thực chia tay ở quán cà phê, nhưng cuối cùng lại lạc mất cô.

Lý Xán nói, anh ta không biết nên đi tìm Trác Ý ở đâu.

Lý Xán nói, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Trác Ý khóc.

Trác Lí có một loại dự cảm mãnh liệt: lần này, Trác Ý bị thương rất nặng.

Từ nhỏ đến lớn Trác Ý đều rất kiên cường, cô nhớ có một lần lúc học trung học, Trác Ý được 98 điểm số học, lần đó, chị ấy đã khóc. Bởi vì, chị ấy đã sai đề và không được điểm tuyệt đối. Lúc đó, Trác Lí mới hơn năm tuổi, cô nhớ rất rõ Trác Ý đã đóng cửa phòng lại và ở trong đó rất lâu. 21 q đôn. Nhưng từ sau đó trở đi, cô không thấy Trác Ý khóc nữa. Tất nhiên, trong bất kì cuộc thi nào, chị ấy không còn phạm phải những lỗi nhỏ nữa.

“Anh mất dấu chị ấy ở đâu?” Bỏ qua cảm giác sụp đổ của mẹ Trác, Trác Lí bình tĩnh hỏi.

“Khu phố ở gần trung tâm Hoa Mẫu, cô ấy đi vào Thập đại viện sau đó không thấy đi ra.” Lý Xán vốn rất điềm đạm, nhưng lúc này đây anh ta rất căng thẳng, lo lắng.

“Đưa tôi tới đó.” Quay đầu nhìn ba mẹ một chút, tâm trạng mẹ Trác hoàn toàn sụp đổ, ba Trác vỗ vỗ lưng cô, “Ba mẹ, hai người đừng quá lo lắng, có tin tức gì con sẽ lập tức gọi điện thoại về.”

Trác Lí hiểu rất rõ Trác Ý, cô biết với tính cách cao ngạo của mình, chị ấy sẽ không chịu nổi một chút đã kích nào. Nhưng, người có thể đã thương chị ấy đến mức đó, thật sự không có nhiều lắm.

Cô đã sớm nhìn ra: Trác Ý rất quan tâm đến Ngũ Khâu Thực, thậm chí cô cũng sớm biết được, Ngũ Khâu Thực nhất định sẽ gây tổn thương Trác Ý. Nhưng mà cô vẫn cố chấp tin tưởng, cô tin tưởng vào sức quyến rũ của Trác Ý, cô tin tưởng.

Tin tưởng cái rắm.

Cô hận chính mình, hận mình tại sao lại không thể kiên quyết một chút, hận mình tại sao lúc đầu lại không ngăn cản bọn họ.

Nhưng, Trác Ý đã xuất sắc tới mức cả ông trời cũng phải cảm phần, đến cả Quý Mạnh Đường cũng . . .

Tại sao Ngũ Khâu Thực lại không yêu chị ấy?

Chẳng lẽ, thật sự là vì quan hệ bạn bè với Lý Xán? Hoặc nói thẳng ra, chính là bận tâm đến quan hệ anh em với Lý Xán?

Nhưng tại sao trong lòng cô lại không chịu thừa nhận một lý do có thể có khả năng nhất ở đây?

“Cô biết Trác Ý ở đâu đúng không?” Lý Xán vừa nghiêm túc lái xe, vừa nghiêm túc hỏi Trác Lí, trong giọng nói tràn đầy sự mong đợi.

“Không biết.” Trác Lí thành thật trả lời, Trác Ý chưa từng làm chuyện gì khiến ba mẹ Trác phải lo lắng.

Lý Xán nhíu mày càng sâu, trầm tư một hồi, tay nắm chặt lấy vô lăng, khó khăn nói ra từng từ, “Cô ấy sẽ không nghĩ quẩn chứ. . . . ?”

Chị ấy, sẽ, không, nghĩ, không thông.

Bảy chữ này giống như một cây roi sắt rục chấy, quất thẳng vào óc Trác Lí, cô cảm giác như đầu mình, từng mảng bị đánh vỡ ra.

Trác Ý —— chị gái giống thần thánh của cô, có khả năng suy nghĩ không thông hay không?

Có.

Nếu Ngũ Khâu Thực nói không yêu chị gái cô, thì sẽ có.

Trác Lí vẫn không muốn thừa nhận loại trực giác đó, nhưng nếu nó là thật thì khả năng sẽ là có.

Cô không dám nghĩ tới.

“Đến rồi.” Lý Xán đậu xe xong, cởi dây an toàn. Ánh đèn yếu ớt trong xe rọi xuống, Trác Lí nhìn thấy hai tay và toàn thân anh ta đều đang run rẩy.

Lý Xán, người đàn ông điềm đạm này, rất yêu Trác Ý?

“Phía trước có một cửa hàng tiện lợi, tôi bị mất dấu cô ấy ở đây. Tôi đã nhờ bảo vệ khu phố chú ý rồi. . . Ở đây chỉ có một lối ra, chỉ cần cô ấy còn chưa đi qua, chứng tỏ vẫn còn ở trong Thập đại viện.” Dừng một chút, Lý Xán nói tiếp, “Trác Lí, chị gái cô có thói quen đi bộ sao? Có nghĩa là, không có mục đích gì hết cứ thế đi thẳng thôi. ?”

Xuống xe, Trác Lí mới phát hiện ra: bóng đêm rất tối, rất sâu thẳm. Buổi tối mùa hè, trên con đường này không có lấy bóng dáng một con người. Lý Xán dẫn đường phía trước, mắt cảnh giác nhìn bốn phía.

“Tại sao lại hỏi như vậy?” Trác Lí hỏi ngược lại.

“Cô ấy đi không có chủ đích nào cả. . . . Tôi chưa từng. . . bao giờ thấy cô ấy như vậy.” Giọng Lý Xán có chút run.

Tâm trạng Trác Lí chùng xuống: Trác Ý đã bị tổn thương đến chừng nào?

“Tôi cũng chưa bao giờ thấy chị ấy như vậy, chúng ta tách ra đi tìm. Tôi đưa số điện thoại cho anh, tìm được người liên gọi cho tôi ngay.” Trác Lí lấy điện thoại ra, trao đổi số điện thoại với Lý Xán, sau đó biến mất trong hẻm nhỏ.

Cô nhớ lúc con bé, cô thường xuyên chạy đi chơi, chạy đến những con ngõ rất sâu, cùng chơi đùa với những bạn nhỏ xa lạ, chơi đến quên cả thời gian. Đến gần tối, ba mẹ của các bạn nhỏ khác đều tới tìm bọn họ, sau đó dẫn bọn họ về nhà. Ba mẹ Trác là công nhân, mỗi tối đều làm thêm giờ đến khuya mới về nhà. Vì vậy, lúc không tìm được đường về nhà, Trác Lí chỉ có thể đứng một mình trong ngõ, dùng cành cây khô vẽ vòng tròn trên mặt tuyết. Trác Lí nhớ rất rõ, trong những năm tháng đó, cho dù là giữa mùa đông buốt lạnh, Trác Ý luôn mặc một chiếc áo khoác màu đỏ rất đẹp cùng với tóc đuôi ngựa buộc gọn gàng, chị ấy luôn tìm được cô trong những con ngõ nhỏ, giúp cô phui những bụi bẩn, bông tuyết đọng trên người xuống. Sau đó, tháo tất tay ra, dùng bàn tay to lớn của chị ấy xoa xoa bàn tay nhỏ bé của cô, có lúc còn ngồi xổm xuống, cẩn thận hà hơi vào lòng bàn tay của Trác Lí. Cho đến khi Trác Lí cười híp mắt nói, “Chị, em không lạnh”, sau đó Trác Ý hài lòng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trác Lí.

Cuối cùng, dắt tay cô, nói, “Cùng chị về nhà.”

Trác Lí nhớ: bàn tay của Trác Ý rất mềm, xoa xoa bàn tay đông cứng đỏ ửng của cô, ấm áp. . . . nắm tay cô thật chặt. . . .

Khi đó, cô ngược lên nhìn người chị gái cao lớn của mình, bàn tay nhỏ bé được bao bọc bởi bàn tay của chị ấy, cô nhớ rõ mình đã cười rất hạnh phúc.

Cô nhớ khi đó, cô chạy vào những con hẻm sâu đều không sợ bị lạc đường.

Bởi vì, Trác Ý —— chị gái cô —— luôn có thể tìm được cô.

“Trác Ý, Trác Ý, chị.”, Trác Lí lấy mu bàn tay lau sạch đi những giọt nước mắt chảy dài trên mặt, “. Chị đang ở đâu?”

Thập đại viện là một khu dân cư cũ được xây dựng những năm 70 của thành phố Z. Ở trong này có những con hẻm nhỏ chằng chịt, sâu và dài. Ở mặt ngoài khu nhà thì không thể nhìn thấy được, nhưng đi sâu vào bên trong tiểu khu, trên những con đường, vườn hoa nhỏ, người dân ngồi ở đấy hóng gió rất nhiều. Họ cùng nhau cười đùa, dùng giọng địa phương của thành phố Z để thảo luận, chuyện nhà, chuyện nước, chuyện lớn, chuyện nhỏ.

Trác Lí rất muốn hét lên: *Mấy người có thể đừng làm phiền được không. . . . Đừng làm phiền. . . . Tôi phải nghe thấy tiếng của Trác Ý.*

Trác Lí chú ý từng khuôn mặt một: một ông lão mặc cái áo ba lỗ trắng, một tay phe phẩy cái quạt, tay còn lại bế một đứa trẻ đang chơi chong chóng, mãi mê trò chuyện với người phụ nữ bên cạnh về giá dầu, giá thịt. . . . Cô biết Trác Ý sẽ không xuất hiện ở đây, cô cũng biết mình đang lãng phí thời gian. Nhưng mà, cô lại không muốn bỏ sót một gương mặt nào.

Mặc dù, đến cuối cùng, kết quả vẫn như cũ ——

Không có Trác Ý, không có chị gái cô.

Trác Lí nhỏ hơn tôi bảy tuổi, lúc tôi đã hiểu rõ rất nhiều chuyện thì Trác Lí mới lớn bằng lòng bàn tay.

Rất nhiều năm sau đó tôi mới lĩnh ngộ ra được, nhìn thấy một đứa bé lớn lên, thật sự là một chuyện hết sức kỳ diệu. Tôi nghĩ, có rất nhiều thời điểm, tôi đối với Trác Lí có một loại cảm xúc, loại cảm xúc tôi có thể xác định được —— là tình thương của người mẹ. Bởi vì, cho dù đã trôi qua rất nhiều năm, có rất nhiều chuyện lớn nhỏ xảy ra, tôi vẫn như cũ, vẫn nhớ lần đầu tiên Trác Lí nói câu, “Chị Ý”, tôi khắc sâu khoanh khắc đấy, thậm chí cô bé tám tuổi như tôi lần đầu tiên có cảm giác của một người mẹ hạnh phúc.

Mẹ tôi không quản được nó.

Lúc Trác Lí lên 7 tuổi, nó bắt đầu học trèo tường, chạy loạn trong các con hẻm nhỏ, học được lúc đánh nhau với bé trai thì giả bộ hôn mê, học được cầm pháo vào vùng nước, đợi đến lúc có người đi qua thì đốt pháo làm nước bắn tung toé lên người khác, rồi cùng bà Vương vãi hạt cù cái trong vườn, rồi nhổ củ cải. . . . Có lẽ, không phải là học được, mà giống như lời người bà tôi tôn kính nhất từng nói, “Trác Lí là đứa trẻ trời ban, cho nên, tất cả đều là tính cách trời cho.”

Tôi đồng ý với quan điểm của bà ngoại.

Bởi vì lúc nó đang trèo tường thì tôi đang ngồi trong phòng sách luyện chữ, bởi vì lúc nó đánh nhau với bọn con trai tôi đang ở phòng khách tập duỗi chân lắc vòng, bởi vì lúc nó đang nghịch pháo, phá người thì tôi đang thử vẩy, uốn tóc, bởi vì lúc nó đang nhổ củ cải thì tôi đang chuẩn bị thi vật lý. . . . Mẹ tôi nói, Trác Lí có một người chị gái như tôi, cho dù không phải là mưa dầm thấm lâu thì cũng không đến nỗi chênh lệch quá xa.

Nhưng Trác Lí chính là như thế, nó không chịu ảnh hưởng của bất kì cái bóng nào, cũng không để bất kì ai dễ dàng thay đổi nó.

Nó rất nghịch ngợm, tôi không quản nó, cũng không muốn quản, càng không nỡ quản.

Bởi vì tôi biết, cho dù có bị đám con trai đánh cho sưng hết mặt mũi, nó cũng không bao giờ khóc lóc, không làm ầm ĩ lên, ánh mắt chỉ lo lắng rằng mẹ sẽ đánh nó thêm một trận.

Bởi vì tôi biết, nó rất vui vẻ.

Vui vẻ, chúng ta còn có thể làm gì khác sao?

Mỗi người đều có phương thức vui vẻ không giống nhau, có rất nhiều người nghĩ rằng tôi không giống Trác Lí, tôi nhất định không mấy vui vẻ. Sự thực là, tôi cũng vui vẻ như vậy, tôi vui vẻ với kết quả học tập đạt được, vui vẻ với thành tích đạt được, vui vẻ với kiến thức có được. . . . Thậm chí, có lúc tôi vui vì Trác Lí vui.

Tôi nghĩ ba mẹ yêu thương con cái của họ không phải chỉ bởi vì sự khổ sở và niềm vui mà họ có được, mà chỉ đơn giản là từng bước từng bước khắc sâu hình ảnh của một đứa bé dưới sự chăm sóc của chính mình ngày càng lớn lên, trở thành thiếu niên, rồi thanh niên. . . . Quá trình đó sẽ trở thành câu chuyện khắc cốt ghi tâm.

Đây cũng chính là lý do tôi yêu Trác Lí.

Sau này lớn lên Trác Lí rất nổi loạn, mẹ tôi căn bản không phải là đối thủ của nó. Càng tiếp xúc với xã hội bên ngoài tôi càng ý thức được, tính cách của Trác Lí cần phải được kiềm chế lại, vì vậy thái độ của tôi với nó ngày càng khắt khe, tôi không hi vọng nó có thể hiểu được ý tốt của tôi, nhưng tôi thật sự hi vọng nó có một tương lai tốt đẹp. Tôi gay gắt, cười nhạo nó. Nhưng thực tế tôi vẫn như cũ, vẫn dùng phương thức kín đáo, uyển chuyển nhất để yêu thương nó.

Nhưng rồi có một ngày, tôi đột nhiên phát hiện ra: nó không còn là đứa bé đầu tóc rối mù, hàm răng sâu hết, cô gắng làm bộ đáng thương để xin tôi kẹo.

Nó không còn mãi chơi đến nỗi không làm xong bài tập về nhà, sau đó liền giả bệnh muốn tôi làm bài tập giúp nó, sau đó len lén, búồng bình nhìn tôi.

Nó không còn là cô bé ngày ngày lẻo đẻo chạy theo Quý Mạnh Đường, lòi lòi kéo kéo vạt áo của cậu ta, rồi luôn miệng kêu “Anh Mạnh Đường”, lật đặt chạy theo cậu ta khắp khu phố.

Nó cũng không còn là đứa trẻ bị mẹ đánh vẫn kiên quyết cắn răng không chịu khóc lấy một tiếng. . . .

Nó không còn là —— Cô bé. . . . mà tôi yêu thương, quan tâm, lo lắng. . . .

Nó đã trưởng thành.

Nó lớn lên còn tốt hơn tôi.

Rồi đột nhiên Ngũ Khâu Thực xuất hiện, tôi, có chút phân vân không biết nên quan tâm ai.

Ngũ Khâu Thực nói chia tay đã nằm trong dự liệu của tôi. Chỉ là, tôi thật sự quá ngây thơ, tôi cảm thấy mình có thể thay đổi được anh ta, tôi không muốn buông anh ta dù chỉ một phút giây. Nhưng mà, đến cuối cùng anh ta lại không bị tôi thuần phục.

Cũng không phải tất cả lãng tử đều sẽ quay đầu. Hoặc nên nói là, lãng tử sẽ chỉ vì một người đặc biệt mà quay đầu lại. Hoặc có thể, Ngũ Khâu Thực căn bản không phải là một lãng tử. Thật ra thì, tôi cảm thấy rất uất ức, nếu như Ngũ Khâu Thực vì một người khác, cho dù điều kiện của người đó có thua xa tôi đi chăng nữa, tôi cũng không cảm thấy thất bại như vậy.

Tôi nghĩ rằng linh cảm của mình rất tốt.

Tôi nên sớm nhìn ra, Ngũ Khâu Thực yêu em gái của tôi.

Lần đầu tiên gặp Ngũ Khâu Thực rất tình cờ, anh ta nói là tình cờ. Trên thực tế, tôi căn bản không biết được, anh ta tới Tinh Quang là để tìm tôi.

Anh và Lý Xán là bạn tốt —— đây chính là lý do anh ta chia tay với tôi. Lý do hoang đường, nực cười đến cỡ nào, anh ta nói, ‘Lý Xán là một người đàn ông tốt, anh sẽ không giành người phụ nữ cậu ta yêu, cho nên, xin lỗi em.’ Tôi nghĩ mình sẽ cho anh ta một cái tát, hoặc bỏ lại một câu ‘khôn kiếp’. Nhưng cuối cùng cái gì cũng không có. Tôi là một người phụ nữ trọng sĩ diện, tôi không thích làm người đàn bà chưa ngoa bị người khác vậy xem

Sau khi gặp Trác Lí ở nhà tôi, anh ta nói cho tôi biết, lần đầu tiên gặp Trác Lí anh ta không biết nó không phải là Trác Ý, vì vậy, anh ta tự mình chạy tới Tinh Quang để xem rốt cuộc Trác Ý là người phụ nữ như thế nào. Mà lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, không biết mà xui quý khiến thế nào tôi lại đồng ý hẹn hò với anh. Chúng tôi ăn cơm cùng nhau, nói chuyện phiếm, uống trà chiều.

Phương Duy nói tốc độ của bọn tôi rất nhanh, bởi vì tôi nói với anh ta, tôi và Ngũ Khâu Thực chỉ sau ba ngày đã hôn mê. Đó chính là tốc độ chưa bao giờ có trong lịch sử tình trường của tôi. Ngũ Khâu Thực khôi hài, khôn ngoan, còn có, lịch lãm, . . . Tôi rất thực tế, anh ta và tôi là cùng một kiểu người, đều nguy trang cho mình một vẻ ngoài hoàn hảo, tôi quả thực bị anh ta cuốn hút. d2, l. QĐôn. Bởi vì, tôi rất muốn nhìn rõ xem anh ta là người như thế nào. Có lẽ, tôi chỉ là muốn khiêu chiến, muốn chinh phục một người đàn ông không lộ ra con người thật.

Rồi một ngày, rốt cuộc tôi cũng nhận ra anh ta không phải như vậy, trực giác mách bảo rằng: có lẽ đây mới chính là đáng về thực sự của Ngũ Khâu Thực, một vị công tử nhà giàu ngây thơ đồng thời cũng khát vọng đáng về ngây thơ.

Ngày ấy, tôi thấy được ánh mắt anh ta nhìn Trác Lí, cảm giác ấm áp, tò mò, thậm chí có chút trẻ con, tôi chú ý thấy, đến lúc rời khỏi nhà tôi, khoe miệng anh ta vẫn thoáng một nụ cười —— nụ cười đó là vì Trác Lí.

Lúc đấy, tôi không để tâm lắm. Thật sự tôi rất hối hận tại sao mình lại không để tâm.

Anh ta tới nhà tôi, anh ta rủ tôi cùng chạy bộ, nhưng mỗi lần đều chạy rất nhanh, nhanh đến mức bỏ lại tôi phía sau; mỗi lần vào nhà tôi, anh ta đều tìm cái gì đó, tìm đến mức bỏ quên tôi đang đứng ở sau lưng; mỗi lần nhìn thấy Trác Lí, vẻ mặt anh ta đều trở nên dịu dàng, dịu dàng đến mức tôi thiếu chút nữa cho rằng anh ta là bạn trai của Trác Lí nhà tôi. . . .

Tôi ghen, tôi thậm chí ghen tỵ.

Tôi không thích cãi vã, cũng không hi vọng Ngũ Khâu Thực xem tôi là người phụ nữ hẹp hòi, vì vậy, tôi kìm nín, tôi không nói ra, không nói ra được. Sau này nghĩ lại, những chuyện buồn bực không nói ra đó cũng chính là một nguyên nhân lớn tôi sẽ chia tay với anh ta.

Khoảng thời gian đó tôi rất đa nghi, từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, tôi đều đứng ở chỗ Trác Lí không nhìn thấy để quan sát nó, chính tôi cũng không hiểu nổi, Ngũ Khâu Thực từ lúc nào, từ chỗ nào, từ tình huống nào mà lại . . . thích nó.

Tình yêu luôn khó hiểu như vậy: người trong cuộc thì mơ hồ, người đứng ngoài thì sáng suốt —— lời nói này quả thật không sai. . . . Chỉ là, trong câu chuyện tình yêu hỗn loạn, hoang đường này, tôi lại là người trong cuộc.

Yêu là một loại cảm xúc rất ích kỉ, cho dù tôi có là thần thánh đi chăng nữa, cũng không có cách nào để làm như không nghe, không thấy.

Cho nên, thật xin lỗi, tôi không thể đối mặt với hai người.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Buổi sáng ngày thứ ba Trác Lí điên cuồng tìm Trác Ý, nhà họ Trác có một . . . vị khách không mời mà tới.

Trác Lí định mở cửa đi ra ngoài, chỉ là cô vừa mới mở cửa ra liền thấy có người tới, một giây tiếp theo Trác Lí quay đầu về phía ba mẹ Trác đang ngồi ở phòng khách, “Con đi đây ạ.”

Không đợi bọn họ hỏi là ai tới.

Sau đó, cô một mạch lôi vị khách đó đi.

Biểu cảm vô cùng lạnh lùng xa cách, đi tới cầu thang, Trác Lí nhỏ giọng nói, “Anh tới nhà tôi làm gì?”

Ngũ Khâu Thực đã nhuộm tóc thành màu đen, cắt ngắn, rất năng động, so với lúc trước, Ngũ Khâu Thực tóc đen lại càng đẹp trai hơn. Ngoài ra, hôm nay Ngũ Khâu Thực ăn mặc cũng chính chắn hơn, mặc dù vẫn là một chiếc áo T shirt hoa văn lớn nhưng lại không có vẻ huênh hoang thường ngày.

Giờ khắc này, nếu như Trác Lí chịu để tâm quan sát anh ta, sẽ phát hiện trong ánh mắt anh ta chứa đầy vẻ bi thương, trên mặt cũng đầy nét mệt mỏi.

Giờ khắc này, nếu như Trác Lí chịu nhìn anh ta với ánh mắt hoà nhã hơn, sẽ phát hiện ra, anh ta cũng không cảm thấy dễ dàng chút nào.

Ngũ Khâu Thực không phải là mới chỉ chia tay phụ nữ một lần, nhưng chưa có lần nào cảm thấy khó khăn, rối rắm đến hồi hận như thế này. Không phải hồi hận vì đã chia tay, mà là hồi hận vì đã bắt đầu, thu lại ánh mắt nhìn Trác Lí, Ngũ Khâu Thực hỏi, “Em định đi đâu vậy?”

(~ly: chẳng lẽ mình tui thấy ghét NKT sao??? @@)

Đi xuống cầu thang, tốc độ của Trác Lí nhanh hơn rất nhiều, cô rõ ràng có ý muốn bỏ lại Ngũ Khâu Thực.

“Không liên quan tới anh, anh từ đâu tới thì về đó đi.” Nếu như, nếu như Ngũ Khâu Thực không phải là lãnh đạo của cô, cô sẽ trực tiếp nói, ‘cút’. Trác Lí không phải là loại người không quả quyết, nếu như cô ghét —— hoặc nên dùng một từ chính xác hơn —— bài xích —— một người, tuyệt đối sẽ phân định ranh giới rõ ràng với họ, giống như Lý Nhất Phàm, giống như những người bạn học làm cô khó xử kia. . . . d2l, qđôn. Mà bây giờ, rất rõ ràng, cô đang bài xích Ngũ Khâu Thực. Mặc dù, trong từ điển của cô, từ ‘cút’ kia là từ cô ghét nhất cũng ít dùng nhất, nhưng chính cô lại nghĩ như vậy đối với Ngũ Khâu Thực, hình như càng đối xử tàn nhẫn với anh ta cô lại càng cảm thấy an tâm hơn.

Cô không hiểu vì sao lại như thế.

Ngũ Khâu Thực cũng không hiểu, khi biết được chuyện của Trác Ý, anh ta cũng đã sử dụng mọi cách để tìm kiếm cô, anh ta vẫn cảm thấy, việc đó không phải là nghĩa vụ của mình. Cho dù trước đây đã có phụ nữ từ từ vì anh ta, nhưng anh ta cũng chỉ cho thư ký đưa tiền viện phí, phí bồi thường tinh thần. . . . Ngũ Khâu Thực nghĩ rằng: chia tay cũng không phải là tận thế, bởi vậy hành động ngu ngốc của phụ nữ sau chia tay làm cho anh ta cảm thấy xem thường. Trong chuyện tình yêu ngắn ngủi và phong phú của mình, anh ta chưa từng có hành động giải thích cho việc chia tay.

Nhưng giờ phút này, Ngũ Khâu Thực lại muốn giải thích với Trác Lí, giải thích một chuyện không mấy rõ ràng, giải thích nguyên nhân mà chính anh ta cũng không biết. Về mặt Trác Lí lạnh lùng, anh chỉ có thể đi theo cô, không dứt được suy nghĩ trong lòng.

“Rốt cuộc là anh muốn cái gì hả?” Trác Lí dừng bước, lông mày nhíu lại, ánh mắt sắc bén nhìn Ngũ Khâu Thực.

Ngũ Khâu Thực tiếp nhận ánh mắt đó, vẻ mặt lập tức chuyển sang nghiêm túc, chân thành nói, “Tôi tới để nói xin lỗi.”

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó phản ứng của Trác Lí càng thêm lạnh lùng, “Xin lỗi? Nhà họ Trác không cần!”

“Tôi không nói xin lỗi với gia đình em, thậm chí, cũng không nhất thiết phải xin lỗi chị gái em.”

Câu nói này làm cho Trác Lí vô cùng tức giận.

Người đàn ông này chính là người gây ra cho Trác Ý vết thương nặng nề đến nỗi mắt tích không chút tin tức, người đàn ông này chính là người đã làm cho cả nhà cô náo loạn, nhưng người đàn ông này hiện tại đang đứng trước mặt cô, nói với cô, anh ta không có chút áy náy nào với chị gái cô?

Hừ một tiếng, Trác Lí châm chọc nói: “Vậy anh tới tạ lỗi với Phật tổ hay Thượng đế? Hay là Đức mẹ Maria? Cầu xin người không ban cho anh một chút nhân ái nào, để anh có thể máu lạnh vô tình, vô trách nhiệm. . . .”

“Tôi muốn xin lỗi em!” Ngũ Khâu Thực lớn tiếng ngăn lại những từ ngữ cay nghiệt của Trác Lí.

Trác Lí khiếp sợ, đầu tiên là bị tiếng hét của anh ta làm cho kinh sợ, tiếp nữa là bị lời nói mập mờ của anh ta làm cho kinh sợ. Anh ta và Trác Ý chia tay, xin lỗi cô làm cái gì? Không không không. . . . Cô không muốn nghe nguyên nhân, cô cũng không muốn biết. . . .

“Tôi biết Trác Ý, cô ấy không phải vì tôi mà bỏ nhà đi. . . . Nếu như đến bây giờ cô ấy vẫn chưa về nhà, nguyên nhân chỉ có một. . . . Đó chính là, cô ấy không có cách nào đối mặt với em.”

Lúc nói những lời đó, giọng của Ngũ Khâu Thực rất dịu dàng. Trác Lí nhìn anh ta, nhìn ánh mắt của anh ta, để mặc cho anh ta nắm lấy hai cánh tay của cô, sau đó, cô bắt được điểm mấu chốt trong lời của anh ta: Trác Ý không có cách nào đối mặt với cô.

Trái tim cô đột nhiên chùng xuống.

Thình thoảng trực giác nhạy bén của phái nữ trong cô lại bộc phát, xem ra là có thật.

“Mà, nguyên nhân cô ấy không thể đối mặt với em là bởi vì, người anh thích là em.”

Ngũ Khâu Thực đỡ cánh tay Trác Lí, anh rất nghiêm túc nhìn cô. Ngay cả chính anh ta cũng rất ngạc nhiên, trong quãng đời ngắn ngủi của mình, anh ta đã vô số lần tự nguyện hoặc không tự nguyện nói ‘anh thích em’ ‘anh yêu em’, chỉ có lần này. Lúc nói ra câu đó, tim anh không ngừng đập mạnh.

Anh ta không có ý định nói câu này.

Anh tới nhà họ Trác chỉ định nói rõ quan hệ giữa anh với Trác Ý cho Trác Lí nghe, nếu như thái độ của Trác Lí khá hơn một chút, anh ta sẽ cùng cô đi tìm Trác Ý, sau đó nói rõ ràng trước mặt Trác Ý.

_____ Truyện được đăng tải trên diễn đàn Lê Quý Đôn _____

Nếu như Trác Lí nhìn kĩ về mặt bây giờ của Ngũ Khâu Thực, cô sẽ thấy, trong mắt Ngũ Khâu Thực có chút do dự, có chút bối rối, mong chờ giống như con nít.

Nhưng phản ứng sau đó của Trác Lí chính là: gạt tay Ngũ Khâu Thực ra, sau đó chạy đi.

Hôm nay là sáng sớm mùa hè, ánh nắng mặt trời chiếu rọi khắp mọi nơi.

Ngũ Khâu Thực đứng ngây người, rũ hai cánh tay vừa bị gạt xuống, toàn thân cảm thấy lạnh buốt.

Anh ta ngửa đầu lên nhìn căn nhà ngay trước mắt, ánh mặt trời chói lóa, nhưng anh ta lại không hề nhú mắt. Nhìn căn nhà một lúc lâu, căn nhà đó anh đã tới vô số lần, chợt nhận ra mình làm hành động buồn cười đến thế nào, chỉ là, lúc nhận ra thì mọi thứ đã kết thúc.

Nhắm mắt, cúi đầu xuống.

Khoé miệng Ngũ Khâu Thực cong lên một nụ cười nhàn nhạt đầy ý vị đùa cợt.

Xoay người, rời đi.

Trác Lí cũng không chạy xa, cô chỉ là mang theo ý thức trốn tránh mà chạy đi.

Cô sợ Ngũ Khâu Thực sẽ đuổi theo.

Cô cũng không phải là một cô gái, một nữ sinh hay một người phụ nữ ưu tú. Từ nhỏ đã không phải. Cô đã từng nghĩ: có lẽ, cô vốn là một cậu bé.

Cô nhớ lần đầu tiên trong đời cô biết có người thích mình chính là sau khi tốt nghiệp trung học, là trong lúc đùa giỡn, bạn học khác vô tình nói ra. Nói cách khác, trước khi học đại học, Trác Lí là nữ sinh không có bạn học nam theo đuổi.

Trác Ý thì ngược lại, mặc dù cô không nhớ rõ chuyện hồi bé, nhưng cô đặc biệt ấn tượng, đó chính là —— cho dù là trời mưa, cũng sẽ có những nam sinh khác nhau đứng ở dưới nhà cô —— chờ Trác Ý cùng đi học. d. đ lqđ. Sau này lớn lên, cô nhớ Quý Mạnh Đường từng nói với cô, ‘Anh thật sự ăn giấm của Trác Ý mà lớn lên.’

Trong lúc này cô bất chợt hiểu được nguyên nhân Trác Ý không chịu xuất hiện.

Đến thập đại viện, Lý Xán đang đợi cô ở chỗ cổng. Máy ngày hôm nay, tổng giám đốc công ty trang sức Tinh Quang đều gác lại mọi công việc, ngày đêm cùng Trác Lí đi tìm chị gái cô, tiêu tụy không thua Trác Lí một li.

Cũng từ mấy ngày này, Trác Lí hiểu được: Lý Xán thích Trác Ý còn nhiều hơn Quý Mạnh Đường.

Quý Mạnh Đường sẽ không sống chết nhìn về Trác Ý, chờ đợi chị ấy quay đầu lại, phát hiện ra anh, yêu thương anh.

Nhưng Lý Xán vẫn luôn như thế, anh ta nói với Trác Lí, ‘Cuộc đời này, trừ Trác Ý ra, tôi không cần người nào hết.’

Trác Lí cảm thấy: anh ta quả nhiên là văn sĩ.

“Tôi hôm qua cũng không có tin tức gì.” Lý Xán mệt mỏi nói, đôi mắt mang theo một chút dờ dẩn vì thiếu ngủ.

Trác Lí đi lên phía trước, ép mình phải nở ra một nụ cười, “Hôm qua chúng ta đã hỏi toà 27 rồi, hôm nay đến toà 28.”

“Tách ra hành động đi, buổi trưa chờ cô cùng ăn cơm.”

Bởi vì sợ Trác Ý sẽ chọn một nơi không có người ở, sợ cô thật sự xảy ra bất trắc gì. Hơn nữa, Lý Xán đã vận dụng tất cả các mối quan hệ ở khắp nơi, cũng tới chỗ giám sát của thập đại viện, một buổi chiều xem hết toàn bộ số băng ghi hình, chỉ thấy Trác Ý đi vào, không thấy cô ấy đi ra. Vì vậy, hai người bọn họ không thể không gõ cửa từng nhà, hỏi thăm từng nhà một.

Nhưng là, thập đại viện được mệnh danh là ‘Thiên hộ viện’ (thiên hộ - hàng ngàn), ở đây có hơn một trăm toà nhà. Cộng thêm việc Thập đại viện là khu dân cư cũ, không có thang máy, Trác Lí chỉ có thể leo từng lầu để tìm người. Tìm từng toà nhà một, từng căn nhà một. Không có người thì để lại giấy tìm người, có người thì liền hỏi trực tiếp.

Cô cảm thấy cả đời cô leo cầu thang cũng không nhiều bằng mấy hôm nay.

Nhưng cô không mệt.

Vừa nghĩ tới Trác Ý có thể đang ở một chỗ nào đó trong này, tự nhốt mình, có thể nghĩ không thông. Lòng cô không khỏi hốt hoảng. Cô tuyệt đối không muốn nhìn người chị lớn lên cùng mình hơn hai mươi mấy năm, cứ như vậy. ở trước mắt cô. biến mất.

Lại nghĩ tới Ngũ Khâu Thực, nghĩ tới anh ta thổ lộ làm cô tăng thêm phiền não, nghĩ tới Lý Xán, anh ta có thể không chịu nổi.

Cứ tiếp tục hoang mang suy nghĩ, Trác Lí quên mất mình đang bước xuống cầu thang, bước hụt chân, cả người cô liền lăn xuống.

Ngã ở khúc quẹo.

Lúc ngã, đầu óc Trác Lí hoàn toàn trống rỗng. Đợi đến khi cô phản ứng lại được, mới phát hiện ra chân mình không nhúc nhích được, từng đợt đau đớn đánh tới, đang là mùa hè vì vậy cô mặc quần lửng, vừa nhìn qua đã thấy đầu gối cùng mắt cá chân đang chảy máu, cái mông cũng rất đau.

“Trác Lí, mày không thể khóc. mày không thể khóc.”, vượt vượt cái mông đang đau nhức, sau đó, vịn lấy lan can cầu thang, miễn cưỡng chống tay, đứng dậy.

Trước hết là để cho chân của mình hồi phục lại, sau đó nhúc nhích cái mông, sau khi xác định được mình vẫn còn có thể đi lại, cô cắn răng bước xuống lầu.

Bước xuống cầu thang nước mắt không ngừng rơi, từng giọt lớn bằng hạt đậu, một giọt lại thêm một giọt.

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Rời khỏi bữa tiệc xã giao thì đã là mười một giờ đêm, Viên Khởi Lương ngồi vào chiếc xe Buick cũ, chậm rãi lái về chung cư, về đến nơi, vừa xoa xoa huyết thái dương vừa xuống xe, anh xách túi đi lên lầu.

Sợ đánh thức di dưỡng đang ngủ, nên tất cả hành động tra chìa khoá vào ổ, mở cửa, tất cả anh đều tiến hành rất nhẹ nhàng.

Ngoài dự đoán của anh, đèn phòng khách sáng choang.

Đường Chi Thiện và Thiệu Chi Uyển đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa.

Nhịu nhẹ mày, Viên Khởi Lương thay giày. Mang túi laptop cùng cặp vào phòng ngủ cất, sau đó trở lại phòng khách, ngồi xuống ghế sofa.

Không chờ anh chủ động mở miệng hỏi thăm, Đường Chi Thiện đã bắt đầu nói, “Khởi Lương, có một chuyện. . . . Có thể làm phiền cháu.”

Thiệu Chi Uyển dịu dàng nhìn Viên Khởi Lương, sau đó lại trở về vẻ mặt nặng nề, chậm rãi đứng dậy, “Đi đi lấy một chút điểm tâm”

“Dưỡng cứ nói đi.”

“Nhà chị gái dưỡng có một chút chuyện. . . . Trác Ý bỏ nhà đi. . . . Đưa nhỏ Trác Lí lại làm ra hành động điên rồ, cuống cuống đi tìm bốn năm ngày rồi. . . .”, Đường Chi Thiện nói đến đây liền thở dài một cái, “Vừa rồi, mẹ Trác Lí có gọi điện thoại tới đây, nói rằng tổng công ty của Trác Ý đã tìm được nó, nó cũng đã về nhà. . . . Trác Lí vẫn chưa biết. . . Hiện tại, hai chị em nó không tiện gặp mặt, cho nên. . . .”

Viên Khởi Lương nghiêm túc nghe từng lời đứt quãng của Đường Chi Thiện, chuyện này anh cũng biết sơ qua, anh biết Trác Lí về nhà là vì chị gái cô, anh cũng biết —— Ngũ Khâu Thực không yêu Trác Ý.

“Làm phiền cháu đi tìm nó, đưa nó tới nhà ta ở một thời gian. Tránh hai chị em nó đụng mặt nhau, lại có chuyện ngoài ý muốn.” Đường Chi Thiện nói

xong, mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt.

Thấy Đường Chi Thiện đã giao phó xong, Viên Khôi Lương tiếp lời, “Dạ yên tâm, cháu sẽ đi tìm cô ấy. Hai người . . . đừng quá lo lắng.” d. đàn le e quy, đo n. Nói xong, anh đứng dậy, đi vào phòng bếp chào Thiệu Chi Uyển, sau đó sải bước rời khỏi nhà họ Đường.

Đường phố đêm mùa hè không thể nào yên tĩnh nổi bởi có những loại côn trùng không biết tên đang không ngừng kêu râm ran.

Viên Khôi Lương chậm rãi đánh tay lái, trong đầu thầm suy nghĩ: Trác Lí cũng không phải là một người phụ nữ dễ đối phó.

Dừng xe ở bãi đỗ xe của Thập đại viện.

Lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho Trác Lí.

Điện thoại kia là do anh mua cho cô, để tiện liên lạc anh cũng lưu lại số của cô.

Sau n tiếng ‘Bíp’, một giọng nữ vang lên, “Xin lỗi, số điện thoại bạn vừa gọi.”

Thở dài, Viên Khôi Lương không thể không dùng biện pháp mò kim đáy bể, đi tìm từng con ngõ nhỏ.

Một cơn gió đêm thổi qua, thổi vào trong suy nghĩ của anh, anh chợt nhận ra mình vừa có bộ dạng hốt hoảng không nhận biết được phương hướng.

Bất đắc dĩ cười nhạt.

Trong lòng tự giễu: Viên Khôi Lương ơi Viên Khôi Lương, từ lúc nào mày lại biến thành tên tiểu tử thế này rồi.

【Ông trời đúng thật là nhảm chán, an bài duyên phận thành ra câu huyết bi ối như vậy! (Ông trời: đều là do Cự Ni Nhĩ Tư an bài, chẳng liên quan tới ta! A di đà Phật! Amen!). 】

Sau khi quẹo qua quẹo lại mấy con ngõ một cách không chủ đích, có một loại trực giác thôi thúc Viên Khôi Lương nhìn về một phía.

Mà ánh mắt theo trực giác của anh vừa rơi xuống đã nhìn thấy một bóng người mặc áo T-shirt đang ngồi trên lối đi, giương đôi mắt nhìn người qua lại, Trác Lí.

Thời điểm Viên Khôi Lương nhìn cô, cô cũng đang nhìn anh.

Giống như chưa xác định được, đôi phương còn dụi dụi con mắt, nhìn lại một lần nữa.

Một khắc đó, trong lòng Viên Khôi Lương có chút cổ quái, cảm giác âm áp dâng lên, trái tim đang bôn chôn lo lắng, khi nhìn thấy cô thì ngay lập tức trở về đúng vị trí của nó.

Lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại của nhà họ Đường.

“. Đúng, cháu đã tìm được cô ấy. Vâng. . . Hai người đi nghỉ sớm đi.”

Trong điện thoại, Đường Chi Thiện thở dài một tiếng, sau đó ngắt điện thoại.

Anh tiến lại gần cô.

Trác Lí vẫn ngồi dưới đất, ngẩng đầu lên nhìn anh, hình như lúc này mới xác định được người đến là ai.

Chỉ là, sau khi xác định xong, cô lại cúi đầu xuống.

Trong chớp mắt ấy, dưới ánh đèn đường của con ngõ nhỏ, Viên Khôi Lương nhìn thấy trên mặt của Trác Lí giàn đầy nước mắt.

Trong chớp mắt ấy, trong lòng Viên Khôi Lương có chút cảm giác lạ lẫm, đau đớn co rút lại.

Chậm rãi ngồi xuống, Viên Khôi Lương giống như đang dỗ dành một đứa nhỏ, nói với Trác Lí, “Về nhà thôi.”

Trác Lí vùi đầu vào trong đầu gối, không chịu ngẩng đầu lên.

“Chị gái cô đã về nhà rồi.”

Lần này, Trác Lí lập tức ngẩng đầu.

Ánh mắt của anh nhìn cô rất nghiêm túc.

Trong mắt của cô, đầu tiên là thoáng qua nghi ngờ, không hiểu, không tin.

Sau đó, lại là hồi thăm, mong đợi.

“Lý Xán đưa cô ấy về.”

Cặp mắt to, sáng ngời trong đêm tối của cô, sau khi nghe xong lời nói của Viên Khôi Lương, nháy mắt liền dâng lên một lớp sương mờ mịt.

Chỉ là, sau một khắc đó, chủ nhân cặp mắt kia lại một lần nữa vùi đầu vào trong đầu gối.

Viên Khôi Lương nhìn thấy: cả người Trác Lí đều đang run rẩy.

Cô đang khóc.

Cảm giác chua xót lan toả khắp tâm can thôi thúc Viên Khôi Lương làm ra hành động mà mấy chục năm qua anh chưa từng làm —— anh đứng dậy, cẩn thận giống như che chở một đứa trẻ, dịu dàng bế lấy cô gái đang khóc thầm vào lòng.

Có lẽ khóc đến hao tổn tâm sức, hoặc cũng có thể là lúc này Trác Lí thực sự cần hành động đó. Cô hoàn toàn không bài xích việc Viên Khôi Lương đột nhiên ôm lấy cô, ngược lại, cô còn tự nhiên đưa tay choàng lấy cổ Viên Khôi Lương, đầu dựa vào bả vai anh, khóc nức nở.

Điều này làm cho con hẻm nhỏ vốn đang yên tĩnh, nay có thêm tiếng khóc nức nở của một cô gái, lại trở nên có chút thương cảm.

“..... Ô ô..... Tôi đi tìm chị ấy đã năm ngày rồi..... Ước chừng năm ngày..... Tôi đã bỏ hơn năm mươi toà nhà..... Tôi thật sự rất sợ..... Nếu chị ấy gặp chuyện không may, tôi làm sao có thể sống tiếp đây.....”, Viên Khôi Lương đoán rằng cô đã khóc rất lâu, bởi vì lúc nói câu này, giọng cô giống như đứa trẻ ghen ngào, “..... Tôi thật sự..... thật sự đã tuyệt vọng..... Chị ấy sao có thể như vậy chứ?..... Chị ấy nhất định rất ghét tôi..... Vừa ghét vừa hận tôi..... Chị ấy sẽ không bao giờ đối xử tốt với tôi nữa..... Chị ấy..... Chị ấy nhất định sẽ không muốn nhìn thấy tôi.....”

(~ly: có nhất thiết vì 1 thằng mà tỷ muội tương tàn không ==)

Có vài con gió đêm thổi qua, thực ra không lạnh lắm.

Nhưng, Viên Khôi Lương theo bản năng ôm chặt người đang ở trong lòng lại.

Vài lọn tóc của Trác Lí rơi xuống, theo tốc độ của con gió, đập vào má anh, cảm giác rất nhột, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, yên bình.

Trước kia anh từng ôm cô, giờ phút này anh cảm nhận rất rõ ràng: cô đã gầy đi, gầy đi không chỉ một chút.

Nhận thức này lại càng làm anh siết chặt vòng tay hơn.

Buổi tối hôm nay, anh đột nhiên phát hiện ra: cô gái quật cường, kiên trì, mạnh mẽ, bướng bỉnh, hoạt bát, năng động, nói nhiều này, cũng có mặt yếu đuối cần được bảo vệ như vậy.

Vừa rồi, dưới ánh đèn đường anh nhìn thấy trên chân cô có rất nhiều vết thương lớn nhỏ.

Một từ rất ít khi xuất hiện trong từ điển của anh: đau lòng.

Chỉ trong một buổi tối mà từ đó liên tục xuất hiện trong đầu anh, cũng khắc sâu trong trái tim anh.

Trước nay anh không hề biết, trái tim ở bên lồng ngực trái kia, ngoài đập ra còn có nhiều loại cảm xúc đến như vậy..

Buổi tối hôm nay, anh bất chợt nhận thấy, thì ra ôm cô gái này trong lòng lại có thể làm cho anh thoải mái và xúc động đến thế.

Nhẹ nhàng đặt Trác Lí vào xe, bắt đầu lên đường.

Dọc suốt đường đi, Trác Lí luôn im lặng. Trong xe chỉ có tiếng Viên Khôi Lương đánh tay lái cùng với âm thanh động cơ phát ra từ chiếc xe cũ.

Xe dừng đèn đỏ.

Đột nhiên, Trác Lí quay mặt sang, dùng giọng nói khàn khàn sau khi khóc, “Viên Khôi Lương.”

Viên Khôi Lương quay sang, nhìn thấy khuôn mặt rất rất khó coi..... Khuôn mặt tươi cười.

“Có đẹp không?” Trác Lí hỏi.

“So với khóc còn khó coi hơn.”

Câu trả lời này dĩ nhiên sẽ khiến Trác Lí không hài lòng, vì vậy, đúng như mong đợi, Viên Khôi Lương nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô, sau đó cô còn dùng giọng khàn khàn, “Núi băng thối kia, anh không thể nói dối được một câu sao?”

“Khóc một chút cũng tốt.” Viên Khôi Lương không mặn không nhạt nói. d2 l,q đ Cũng không phải là anh không muốn an ủi cô, chỉ là, có đôi khi khóc còn tốt hơn cười. Trác Lí là một cô gái không sợ bất kì trở ngại nào, anh không muốn cô phải đè nén cảm xúc làm bản thân mình khó chịu.

Đèn xanh sáng lên.

Viên Khôi Lương tiếp tục nghiêm túc lái xe, thỉnh thoảng lại nhìn qua kính chiếu hậu, xem hành động của Trác Lí.

Cô nhìn về phía cửa kính, vẫn thì thầm không biết là đang nói cái gì.

Từng cơn gió thổi qua làm cho mái tóc cô bay bay, một sợi rồi một sợi, cả mái tóc tung bay, giống như đồng hồ cát, càng ngày càng đổ vào lòng anh.

Lúc nhìn vào kính chiếu hậu, anh thấy mình đang mỉm cười.

Nét mặt kia hoàn toàn xa lạ với anh.

Nét mặt kia chất đầy cảm giác hạnh phúc.

Anh chợt cảm thấy may mắn, may mắn đã tự mình nhìn thấy nước mắt của cô, nhìn thấy cô yếu đuối, nhìn thấy thứ đáng giá mà anh muốn bảo vệ.

Đó chính là: sự hồn nhiên, ngây thơ, trong sáng của cô.

“Anh đưa tôi đi đâu vậy?” Lúc này Trác Lí mới phát hiện ra đường đi không đúng, nghiêng đầu lại, bộ dạng không thể nghiêm túc hơn.

“Nhà dựng.”

“Dựng. Cậu. nhà cậu?”

Suy nghĩ một chút, Viên Khôi Lương cảm thấy không nói dối vẫn tốt hơn, “Bây giờ không thích hợp để cô gặp chị gái mình. Nên nói là. Chưa phải lúc thích hợp để chị gái cô đối mặt với cô.”

Sau những lời này, Trác Lí lại sa vào một trận trầm tư.

Trầm tư đi qua, cô dựa đầu vào cửa sổ, Viên Khôi Lương không nhìn thấy được nét mặt của cô.

Cho đến khi tới nhà họ Đường, anh vẫn không nghe thấy Trác Lí mở miệng nói chuyện.

Vừa vào tới cửa, điện thoại Viên Khôi Lương đổ chuông.

Vì không muốn quấy rầy Đường Chi Thiện và Thiệu Chi Uyển, Viên Khôi Lương bảo Trác Lí đi vào trước.

Điện thoại của Ngũ Khâu Thực.

Bắt máy.

Đầu bên kia điện thoại, tiếng nhạc xập xình âm ỉ, sau đó giọng nói của Ngũ Khâu Thực từ bên kia truyền tới, “Đại Luật Sư, ra ngoài uống rượu đi.”

“Cậu làm sao vậy?” Viên Khôi Lương lướt qua Trác Lí, cô đang mở cửa một căn phòng rồi tiến vào.

Căn phòng cô tiến vào. là của anh.

“Ngày tận thế.” Giọng điệu của Ngũ Khâu Thực vô cùng chán chường, đầu bên này, lông mày của Viên Khôi Lương cũng nhíu lại, trực giác nhắc nhở anh: Ngũ Khâu Thực có cái gì đó không đúng.

“Cậu tìm một chỗ yên tĩnh.”

““Thánh Quang”, cậu có tới không?”

“. Tôi sẽ tới.”

Cúp điện thoại xong, Viên Khôi Lương băn khoăn nhìn phòng khách một lát, rồi cuộc đóng cửa chính lại, rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

‘Thánh Quang’ là club lớn nhất thành phố Z, là chỗ ẩn thân mà các công tử nhà giàu thích nhất. Ở đây có rất nhiều game mới cùng các hình thức giải trí khác nhau. Ngũ Khâu Thực là khách quen ở chỗ này, kéo theo đó, Viên Khôi Lương cũng thường xuyên tới đây.

Tại phòng bao cả năm của Ngũ Khâu Thực, anh nhìn thấy anh ta đang ngồi trên ghế sofa chơi Zuma. Ánh đèn màu đỏ sậm chiếu vào mắt Viên Khôi Lương làm cho anh cảm thấy đau nhức, duỗi cánh tay dài ra, tiện tay tắt đèn màu, mở đèn lớn lên.

Ánh sáng đột nhiên thay đổi, Ngũ Khâu Thực nhanh chóng dời mắt nhìn về phía Viên Khôi Lương đang đứng ở cửa, híp mắt lại, anh ta đẩy laptop ra, cả người dựa vào ghế sofa, “Người anh em, tôi vẫn chưa qua được vòng này.”

Đầu tiên Viên Khôi Lương mở tủ lạnh lấy một lon bia, bật nắp, sau đó ngồi xuống ghế sofa đối diện Ngũ Khâu Thực. Giơ tay lên nhìn đồng hồ, nghiêm túc nói: “Khuya lắm rồi, Ngũ thiếu gia.”

Ngũ Khâu Thực dựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền lại, chậm rãi mở miệng, “Trong lòng tôi không thoải mái.”

Mỗi lần tới đây Viên Khôi Lương đều thích chơi bida, tầm ngắm chuẩn xác, sau đó dùng tốc độ thích hợp, một gậy đưa bóng vào lỗ. d2 Lê qĐ^n. Mặc dù mỗi lần đều dùng thời gian rất ngắn để đưa toàn bộ mười lăm quả bóng rơi vào lỗ, nhưng anh lại không thấy nhàm chán. Không phải vì anh cảm thấy vui vẻ, mà chỉ đơn giản là anh thích cảm giác lúc nhìn những quả bóng kia rơi xuống.

“Cậu lại uống.” Từ ‘uống’ này đối với Ngũ Khâu Thực mà nói, không phải là uống rượu, mà là uống rất nhiều rượu.

Ngũ Khâu Thực nằm im không lên tiếng, cho đến khi Viên Khôi Lương nói, “Không nói gì thì tôi đi đây.” Anh ta mới ném lại một câu, “Cậu không thể hỏi một chút xem tôi vì cái gì mà không thoải mái sao?” Giọng nói thấp đến mức người lạnh lùng như Viên Khôi Lương cũng không thể không nhìn lại.

Anh biết gần đây cậu ta có kết thúc một đoạn tình cảm, nhưng anh không nghĩ người bạn Khâu Thực này lại vì đoạn tình đó mà buồn bực không vui. Một tia sáng loé lên trong đầu anh, anh vung tay, đánh quả bóng màu đỏ rơi xuống lỗ nhỏ, vừa đúng lúc cắt đứt suy nghĩ, “Được rồi, tại sao?”

Ngũ Khâu Thực vẫn tiếp tục nhắm mắt, tiếng thờ dài truyền tới lỗ tai Viên Khôi Lương, anh vô thức nhú mày lại: trước nay Ngũ Khâu Thực ghét nhất là thờ dài.

“Cậu nói xem, những người đàn ông thành công như chúng ta, có phải nên có một chút kinh nghiệm thất bại để tăng thêm tính sức quyến rũ không?”

“”, Viên Khôi Lương tiếp tục đánh bida của mình.

“Cậu nói xem, người đàn ông như tôi rốt cuộc là cái quái gì?”

“”

“Cậu nói xem, yêu em gái của bạn gái, chuyện vừa nực cười vừa quê mùa như vậy tại sao lại xảy ra trên một người đàn ông thành đạt, ưu tú như tôi chứ?”

Lần này, Viên Khôi Lương không đánh nữa, lời vừa nói ra, lông mày anh lập tức xoắn sâu. Tia sáng vừa mới vụt tắt trong đầu lại một lần nữa sáng lên: Ngũ Khâu Thực không yêu chị gái Trác Lí, Trác Lí không tiện đối mặt với chị mình. . . . Nguyên nhân chính là như thế. . . . Đơn giản mà tầm thường.

Xoay người, Viên Khôi Lương đứng dậy, dựa người vào bàn bida, nhìn thẳng về phía Ngũ Khâu Thực, lẳng lặng chờ đợi lời nói tiếp theo của anh ta.

Nhưng thật đáng tiếc, sau đó Ngũ Khâu Thực không nói gì thêm.

Ánh sáng trong phòng chói lóa, âm thanh truyền tới từ loa lớn, vừa lạ vừa quen —— Ngũ Khâu Thực rất thích nghe nhạc không lời. Các loại dụng cụ, nội thất trong phòng được trang trí vừa đơn giản vừa đẹp mắt, ghế sofa màu trắng sữa được phủ một lớp lông trắng xoá, Ngũ Khâu Thực nằm ở trên ghế, cả người toát lên một vẻ nhẹ nhàng, đáng yêu.

Viên Khôi Lương cứ như vậy nhìn anh ta, Ngũ Khâu Thực không hề ngẩng đầu lên, mắt vẫn nhắm lại, luơ loát đưa ly rượu trên bàn lên uống một hơi cạn sạch. Giống như nhớ ra chuyện gì đó rất buồn cười, bật cười khanh khách như một đứa trẻ con.

Khung cảnh này, nếu như bất cứ người nào xông vào, nhất định sẽ nghĩ rằng: hai người đàn ông này có mối quan hệ không tầm thường.

“Chuyện từ khi nào?” Viên Khôi Lương không chịu được sự trầm mặc, mở miệng hỏi.

“Viên đại luật sư. Cậu có thể. tắt đèn được không?”

Viên Khôi Lương đứng dậy, tắt đèn.

Gian phòng mới vừa rồi còn sáng chói, bỗng chốc rơi vào tăm tối, chỉ còn lại ánh sáng cùng âm nhạc phát ra từ chiếc laptop của Ngũ Khâu Thực. Viên Khôi Lương ngồi xuống một chiếc sofa đơn, yên lặng chờ đợi Ngũ Khâu Thực nói tiếp.

“ Tôi cũng không rõ là bắt đầu từ lúc nào. ” Ánh sáng từ laptop chiếu lên ngón tay thon dài đang cầm ly rượu của Ngũ Khâu Thực, Viên Khởi Lương nhìn thấy anh ta đổ rượu vào miệng, “Chưa bao giờ tôi có ấn tượng sâu sắc với một người phụ nữ đến như vậy. ”

Viên Khởi Lương không kiềm chế được cảm xúc lạnh nhạt của mình, anh ghét nhất là nghe Ngũ Khâu Thực kể về tình sử của anh ta, ghét phải nghe anh ta nhắc tới phụ nữ, nhưng, lần này, người phụ nữ trong miệng Ngũ Khâu Thực. là Trác Lí, cho nên, anh rất nghiêm túc lắng nghe.

Thì ra, có người thứ hai phát hiện được vẻ đẹp của cô. Có lẽ. Còn có người thứ ba. Anh muốn biết, trong mắt người đàn ông khác, cô là người như thế nào.

“ Cậu sẽ không hiểu được đâu. Tôi thậm chí còn nhớ lần đầu tiên gặp cô ấy, mỗi câu nói, mỗi cử chỉ. Bộ dạng giả đoan trang của cô ấy. . . . đáng về lúc cô ấy uống rượu vang. ”

Ngũ Khâu Thực hoàn toàn đắm chìm vào trong ký ức, hoàn toàn không nhìn thấy trong bóng tối, Viên Khởi Lương đang nắm chặt tay lại.

“Tôi thực sự cảm thấy khó chịu.”

Màn đêm như một thế lực thần kỳ, nó có thể làm cho một người lột bỏ tất cả lớp nguy trang, có thể khiến cho người ta tin tưởng một cách vô điều kiện, tin tưởng đến mức không giữ lại một chút bí mật nào. Màu đen là một màu sắc vô cùng thần kỳ, ở trong màu sắc đó, cho dù bạn nhắm mắt hay mở mắt, bạn đều có thể tưởng tượng ra vạn vật theo đúng màu sắc sắc sỡ của chính nó d. đ! L, q. ~đ Ngũ Khâu Thực cứ như thế không giữ lại bất kỳ một thứ gì. Đứt quãng. . . . Ở trước mặt Viên Khởi Lương kể hết tất cả mọi chuyện về anh và Trác Lí. Những thứ rực rỡ nhất, tốt đẹp nhất, những tình huống làm tim anh đập thành thịch.

“ Tôi đã nhìn thấy cô ấy từ chối người khác. ” Ngũ Khâu Thực đặt ly rượu xuống, đứng dậy, lấy một lon bia trong tủ lạnh, ‘Xịt’ mở nắp lon bia, quay đầu lại, trong bóng tối anh ta nhìn thấy nét mặt lạnh lùng của Viên Khởi Lương, khoe miệng nhếch lên, “Viên Khởi Lương, đây là lần đầu tiên cậu nghe tôi kể về phụ nữ.”

Viên Khởi Lương dựa vào ghế sofa, giấu vẻ mặt của mình vào trong bóng tối, “Cậu nói xong chưa?”

“ Vậy, từ những gì cậu đã nghe, cậu nói xem, tôi đã yêu người phụ nữ như thế nào.” Ngũ Khâu Thực quay về chỗ của mình, lẳng lặng nhìn Viên Khởi Lương trong bóng tối.

Không chút do dự, Viên Khởi Lương nói thẳng, “Cậu yêu phải một người phụ nữ không nên yêu.”

Trong bóng tối, Ngũ Khâu Thực không nhìn thấy rõ được biểu hiện kiên định của Viên Khởi Lương.

Cũng như thế, Viên Khởi Lương không thể nhìn thấy nụ cười quỷ dị trong đôi mắt của Ngũ Khâu Thực.

“Hả? Câu này có ý gì?”

“Cô ấy không phải kiểu của cậu. Tôi tin rằng cậu chỉ là nhất thời nổi hứng tò mò mà thôi.”

“Viên Khởi Lương, cậu không phải là tôi.”

“Được, tôi đổi thành một câu hợp lý hơn. Cậu nên biết với cô gái kia. Cậu không phải mẫu người cô ấy thích.”

“Cậu nghĩ cậu rất hiểu cô ấy?” Ngũ Khâu Thực cầm chặt lon bia trong tay, ánh mắt rơi xuống người Viên Khởi Lương.

“ ”

“Mục đích cậu tới thành phố N, trợ lý Lý có thể không biết, nhưng tôi biết rất rõ.”

“Ngũ Khâu Thực.”

“EQ của tôi không bằng cậu.” Ngũ Khâu Thực uống một ngụm bia lớn, nội tâm cuộn cuộn như nước thủy triều. Anh thừa nhận mình là một kẻ ngu, sau khi Trác Lí đi, mỗi ngày anh vẫn tới nhà họ Trác, chạy bộ cùng Trác Ý, ăn cơm ở nhà họ. Nhưng, ba ngày sau, anh mới nhận ra hành động này gây lãng phí thời gian biết bao nhiêu. Nửa tháng sau, anh mới nhận thức được ở cùng một chỗ với Trác Ý, đi chơi với cô ấy, càng ngày anh càng thấy mệt mỏi. Mãi cho đến khi Viên Khởi Lương từ thành phố N trở về, anh mới biết, trong lòng mình có một loại cảm giác trống trải, cảm giác đó ngày càng lớn dần, lớn đến nỗi không thể nào che giấu. Nó là cái gì? Là tình yêu của anh —— tình yêu chân chính.

“Tôi sẽ không vì phụ nữ mà phản bội anh em, cho nên. Cậu không cần phải xem tôi là tình địch.” Dừng một chút, Ngũ Khâu Thực lại bồi thêm một câu, “Nhưng cậu phải thừa nhận trước, cậu yêu cô ấy.”

Trong bóng tối, Ngũ Khâu Thực không thể nhìn thấy vẻ mặt 囧 của Viên Khởi Lương nhưng anh có thể tưởng tượng được.

Trong bóng tối, Viên Khởi Lương không thể nhìn thấy vẻ hài hước trên mặt Ngũ Khâu Thực, nhưng anh có thể tưởng tượng được.

“Nói buông liên buông không phải là phong cách của cậu, tôi phải nhắc nhở cậu: Không chỉ EQ của cậu không bằng tôi, mà IQ. . . . cũng như vậy.” Viên Khởi Lương không nặn không lạt ném lại một câu, nhưng vào giờ phút này, vẻ mặt của anh đã từ nghiêm trọng chuyển thành nhẹ nhõm. Không phải vì

cái gì khác, chỉ vì Ngũ Khâu Thực còn có tâm trạng dễ chinh anh.

“Cái này chưa chắc.” Uống một hớp bia, Ngũ Khâu Thực giễu cợt nói, “Ít ra tôi còn dám thừa nhận mình đã yêu, còn cậu thì không. Cậu không những không dám thừa nhận, còn cố gắng che giấu.” Ngừng lại một chút, Ngũ Khâu Thực nói tiếp, “Viên đại luật sư, thật ra thì cậu thừa nhận hay không cũng không ảnh hưởng gì lắm, tôi thổ lộ thất bại như vậy, cậu cũng chưa chắc đã tốt hơn.”

‘Thổ lộ’, từ này làm cho Viên Khởi Lương cảm thấy hết sức xa lạ, nhưng lời nói của Ngũ Khâu Thực làm cho anh liên tưởng tới: một đảng nam nhi như anh, đứng trước mặt Trác Lí, nói rõ tấm lòng của mình với cô, mong đợi mọi chuyện tiến triển tốt —— đây chắc chắn là một hành động xấu hổ, một hành động điên rồ không có kết quả.

Anh, Viên Khởi Lương, nhất định sẽ không làm. Hoặc nên nói là, sẽ không bao giờ làm trước.

Ngũ Khâu Thực ngồi thẳng dậy, nhích tới gần laptop, ngón tay động nhẹ, cuối cùng, ánh sáng từ màn hình laptop phản chiếu lên nụ cười không rõ mục đích của anh ta, anh nói, “Quý Mạnh Đường —— với cậu, tôi ——. đó mới chính là tình địch thực sự.”

Đẩy laptop về phía Viên Khởi Lương, xác định Viên Khởi Lương đã nhìn vào đó, Ngũ Khâu Thực lại tiếp tục dựa vào sofa, sau đó, ung dung thưởng thức nét mặt thay đổi liên tục của Viên Khởi Lương.

Anh Mạnh Đường.

Quý Mạnh Đường.

Cuối cùng nét mặt Viên Khởi Lương biến thành nặng nề.

“Chuyện của cậu với Bạch Oanh tốt nhất là nên làm rõ, cô ấy tìm tôi không dưới mười lần, tôi nghĩ. . . . Nếu chuyện này kinh động tới Bạch Hách Sơn, tôi cũng không thể che giấu được.”

“Rốt cuộc cậu đang tính toán cái gì?” Viên Khởi Lương bỏ qua lời cảnh báo trực tiếp của Ngũ Khâu Thực, trực giác nói cho anh biết, hành động của Ngũ Khâu Thực quá khác thường.

Ngũ Khâu Thực cười nhạt: không phải là anh muốn buông tay, mà là ngoài buông tay ra, anh không còn sự lựa chọn nào khác. Thứ nhất, Trác Lí không dễ tâm tới anh, nếu anh còn tiếp tục dây dưa với cô, sợ rằng so với Lý Nhất Phạm, hậu quả còn bi thảm hơn, anh là người trọng sĩ diện, nếu như bị phụ nữ cự tuyệt như vậy, e rằng sẽ tạo thành ám ảnh suốt đời, cũng may anh còn chưa bị lún sâu đến nỗi không thể rút ra được; thứ hai, anh theo đuổi Trác Lí sẽ gặp phải rất nhiều phiền toái —— phiền toái từ bản thân Trác Lí, từ Trác Ý, ba mẹ Trác, vân vân —— chỉ là Trác Ý đã từng đề cập tới Quý Mạnh Đường như một vật cản lớn, dĩ nhiên, nếu Trác Lí có tình cảm với anh, có lẽ anh sẽ đứng cảm tiến lên. . . . Nhưng đó lại là chuyện khác; thứ ba, khối băng ngàn năm Viên Khởi Lương kia, khó lắm mới gặp được một người phụ nữ có thể hấp dẫn cậu ta, bất luận là vì chuyện gì Ngũ Khâu Thực sẽ không gây thêm cản trở, hôm nay gọi cậu ta tới đây là để trút hết tâm sự đồng thời cũng thay núi băng lớn kia xác định tâm ý.

“Có vẻ như. . . . Viên đại luật sư đã thực sự rơi xuống bể tình rồi. Tôi thì có thể rút lui được, nhưng đổi lại là cậu, có vẻ không dễ.”, giả vờ thờ dài một tiếng, Ngũ Khâu Thực đổi sang một bộ mặt hết sức nghiêm túc ——

“Tôi sẽ đi Mĩ một thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Editor: lily58

Tối hôm đó Trác Lí ngủ vô cùng ngon giấc. Trong mộng, cô thấy mình lúc 3 tuổi, Trác Ý 10 tuổi, mình 6 tuổi, Trác Ý 13 tuổi, mình 10 tuổi, Trác Ý 17 tuổi. . . .

Cảnh tượng thời tám bé từng thứ từng thứ một in sâu trong đầu cô, nụ cười cưng chiều của Trác Ý, bàn tay nắm chặt lấy tay cô của Trác Ý. . . . Tuổi thơ hạnh phúc như vậy, lúc nhớ lại vẫn còn cảm thấy hạnh phúc, cho dù là trong lúc ngủ, Trác Lí vẫn nở nụ cười tươi.

Cô và Trác Ý biết nhau hai mươi mấy năm, chung sống hai mươi mấy năm, tình cảm rất sâu đậm, một người đàn ông xen vào chắc chắn không thể làm bọn họ dao động, cô tin chắc như thế. Hơn nữa, chỉ cần Trác Ý chịu về nhà, cô tin chắc một lúc nào đó, thời gian nhất định có thể làm tan biến mọi hiểu lầm, có thể chữa lành mọi vết thương: cô tin tưởng Trác Ý, tin tưởng tình yêu của chị ấy với mình.

Việc cô cần làm bây giờ là: tích cực, lạc quan đối mặt với thử thách tiếp theo của cuộc sống. Cô muốn có một công việc tốt, một tình yêu đẹp, kết hôn, cuộc sống cứ thế tiếp diễn trong sự vui vẻ.

Nghe tới đó, Trác Lí đột nhiên thức giấc. Cảnh tượng trước mắt có chút xa lạ cũng có chút quen thuộc: điều hoà thổi nhẹ, trong không khí có hương thơm dịu dàng, gối rất êm, so với cái gối ở nhà của cô dễ chịu hơn rất nhiều. Cô tham lam hít hà hương thơm ở trên gối, trong lòng thầm nghĩ: Cậu mợ thật là tốt, phòng khách cũng thơm đến như vậy. /d.dLq,d/

Sau khi rời giường, Trác Lí tiện tay lục lọi một chút.

Thật sự chỉ là tiện tay lục lọi.

Cô chỉ là tiện tay kéo ngăn kéo phía dưới tủ lớn ra, muốn nhìn xem có cái gì bí mật không. Đúng, cô thừa nhận chính mình có loại tò mò háo sắc, thích lục lọi những chỗ riêng tư, ví dụ như ngăn kéo.

Cô tiện tay một chút.

Thế nhưng lại thấy.

Từng dãy đồ lót nam.

Một đàn quạ bay ngang đỉnh đầu cô.

Sau khi đàn quạ bay đi, thần trí của Trác Lí cũng quay trở lại. Cô tự nhận mình có một khí phách kinh người, vì vậy, cô theo bản năng không vội đóng ngay kéo lại, mà là.

Cẩn thận quan sát kĩ.

Đứng dậy, lần lượt mở tủ treo quần áo ra.

Rất tốt, đều là màu đen. Áo phộc màu đen, áo somi màu đen, T shirt màu đen, quần màu đen, cà vạt màu đen, màu đen. mắt Trác Lí chỉ nhìn thấy màu đen. Mà màu đen này lại làm cô lập tức nhớ tới một người —— Viên Khởi Lương.

Dây thần kinh căng lên như dây đàn, thậm chí cô còn nghe thấy một tiếng ‘pia’. Sau đó, lập tức truyền tới cho cô một thông tin kinh người ——

—— Đây, là, phòng, của, Viên, Khởi, Lương! !

Cô nhớ tới tối hôm qua, Viên Khởi Lương dịu dàng nói chuyện với cô, dịu dàng an ủi cô, dịu dàng. . . . ôm cô. . . . còn ôm thật chặt? Suy nghĩ đó vừa mới hiện ra, trong lòng cô lập tức dao động, có một loại cảm giác kì lạ, không không chế được, cứ như vậy trào ra.

Cô đang mãi tìm ra một nguyên nhân hợp lí thì bụng cô réo lên như đồng hồ báo thức, sau đó, có một ý nghĩ khác thôi thúc cô phải rời khỏi phòng: com chính là động lực lớn nhất.

Vừa mới mở cửa ra, cô liền nghe thấy chất giọng đặc sắc của Đường Chi Thiện từ phòng khách truyền tới ——

Đường Chi Thiện: “ Vậy thì buổi chiều đi, dù sao hôm nay cũng là Chủ nhật.”

Thiệu Chi Uyển: “Chăm sóc con bé tốt một chút.”

Đường Chi Thiện: “Đứa trẻ này rất dễ dỗ dành, mua cho nó một chút điểm tâm, đảm bảo nó sẽ vui vẻ chạy theo cháu ngay. . . . Đúng rồi, ngủ lâu như vậy mà vẫn chưa thấy nó dậy. . . . Bà đi gọi nó xem sao. . . .”

Trác Lí 囧, đang định mở cửa ra ngoài, lại nghe thấy tiếng của Thiệu Chi Uyển truyền tới.

“Kêu cái gì mà kêu. . . . Con bé đã mấy ngày không chợp mắt rồi. . . . Để cho nó nghỉ ngơi một chút, com tôi cũng đã chuẩn bị rồi. . . . Khởi Lương, nếu con bé không muốn ra khỏi nhà, vậy cứ để nó ở nhà đi, đi sẽ nói chuyện với nó. . . .”

Đường Chi Thiện cắt ngang: “Cho dù phải kéo cũng nhất định phải lôi nó ra khỏi nhà! Tìm người năm ngày liên tục, lại ngủ lâu như vậy, nếu không đi dạo một chút thì làm sao có thể giải tỏa? Khởi Lương. . . . Chuyện này phải phiền tới cháu rồi. Nếu để dượng ra tay, nha đầu kia nhất định sẽ nổi giận, không chừng còn cuốn gói đồ đạc bỏ đi nữa.”

Thiệu Chi Uyển chen vào nói: “Đúng rồi, nói đến hành lý. Khởi Lương, buổi chiều cháu ghé qua nhà của Trác Lí một chuyến, mang ít quần áo của nó tới đây đi, bên nhà con bé nói rằng hôm nay Trác Ý đã ra ngoài cùng với Lý Xán, có lẽ sẽ về nhà muộn.”

Viên Khởi Lương: “Được.”

Trác Lí đứng thần người tại chỗ, cô không biết nên đi ra hay là thôi. Dĩ nhiên đó chỉ là suy nghĩ lúc đó của cô, bởi chưa đầy năm giây sau, cô đã đi ra khỏi phòng, trung khuôn mặt chán chường đi qua mọi người, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Đứng trước gương cười nham nhở, Trác Lí tìm bàn chải, đánh răng. Đồng thời trong lòng cũng suy tính biện pháp để hành hạ Viên Khởi Lương: chỉ cần anh ta dám lôi cô ra khỏi nhà, cô sẽ khiến anh ta phải đẹp mặt.

Trác Lí chính là một người tính toán chi li, có thù tất báo. Mặc dù tối hôm qua Viên Khôi Lương đã rất dịu dàng, làm cho cô cảm động, nhưng so với vô số lần cô bị khí lạnh của anh ta làm cho trọng thương, hiển nhiên một chút dịu dàng nho nhỏ kia không đáng được nhắc tới. d2 l, qđ Cô vừa đánh răng vừa nghĩ thầm: tính tình của núi băng kia hoàn toàn không thích hợp với thể giới nhuộm đầy mùi vị sinh tồn này, anh ta vừa cố chấp vừa không nể nang mặt mũi ai, nhất định đắc tội với rất nhiều người. Cô muốn giáo dục anh ta một chút, cải tạo lại tính cách của anh ta, cứu vớt anh ta.

Suy nghĩ này càng lúc càng bay xa, rốt cuộc Trác Lí cũng hài lòng mỉm cười một cái. Nhưng để thôi thúc ý nghĩ đưa cô đi giải sầu của vợ chồng Đường Chi Thiện, cô cố tình giấu đi nụ cười đó.

Cho đến lúc ngồi trên chiếc Buick cũ kỹ của Đường Chi Thiện, Trác Lí mới len lén núp ở cửa sổ xe hơi cười trộm, suy nghĩ xem nên làm thế nào để Viên Khôi Lương sống cũng không được mà chết cũng không xong, quý gối xuống mà hô to ‘Nữ vương tha mạng, sau này tôi không dám nữa’. Cô cười tới mức toàn thân run rẩy.

“Đóng cửa xe lại, cũng đừng cười nữa, tôi sợ người khác sẽ nghĩ tôi đang chờ người điên.” Giọng của Viên Khôi Lương giống như âm thanh ma quỷ, bay vào lỗ tai Trác Ý.

Toàn thân thể của Trác Lí run lên.

“Soạt”, quay mặt lại nhìn Viên Khôi Lương, “Anh đừng ngấm máu phun người, chứng cứ nào mà anh nói là tôi đang cười hà.”

“Nghĩ một chút xem nên tới chỗ nào để lấp đầy dạ dày của cô đi, tính kế với tôi cũng cần có thể lực.” Bộ dạng đó của Trác Lí, Viên Khôi Lương căn bản không cần phí chút tâm tư nào cũng đoán ra được. Đối với năng lực phục hồi vô cùng to lớn của cô, anh rất vui. Chỉ là, không biết phải ăn bao nhiêu mới bù đắp được những chỗ gãy đi kia. Tối hôm qua anh ôm cô, nhưng lại không có chút cảm giác nào.

Lại bị nhìn thấu. Trác Lí hùng hùng hổ hổ, “Tôi muốn đi ăn KFC.” Cô không chỉ đi ăn KFC mà còn chọn suất ăn trẻ em, không những ăn suất trẻ em mà còn phải lấy được đồ chơi, không những muốn lấy đồ chơi mà còn phải bắt Viên Khôi Lương xếp hàng lấy!

Giày vò anh ta tới chết!

Viên Khôi Lương nhú mày, “Xem ra. Địa điểm không thể do cô quyết định.” Đồ ăn chiên rán không thích hợp cho cô bây giờ.

“Vậy tôi sẽ không ăn.”

“Tùy cô.” Cô không ăn mới là chuyện lạ.

“.”

Trác Lí cảm thấy nếu còn tiếp tục nói chuyện với Viên Khôi Lương, cô sẽ nội thương, học máu mà chết mất. Nhưng nghĩ lại, hiện tại cô không cần ăn nói khép nép để cầu xin anh ta tiếp nhận phỏng vấn, cũng không cần dùng anh ta để đòi lấy vé xe, cô cần gì phải im hơi lặng tiếng như vậy? Mấu chốt chính là. . . . Viên Khôi Lương là một người đàn ông có trách nhiệm, ý nghĩa của người đàn ông có trách nhiệm chính là: cô có thể làm bất cứ điều gì mà cô muốn, anh ta chỉ có thể yên lặng chịu đựng!

Nghĩ xong, vẻ mặt còn đang vui vẻ của Trác Lí trong nháy mắt biến thành gian xảo, quay mặt đi, cô tươi cười nói, “Bạn của tôi.”

Viên Khôi Lương đoán được cô sẽ sử dụng chiêu này. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt 囧 của cô khi khắc ra ba chữ này, khoé mắt anh không khống chế được liền hạ xuống.

“. Mấy ngày hôm nay, tôi ăn không ngon ngủ không yên, ăn cái gì cũng không thấy ngon miệng. Khó khăn lắm mới nghĩ ra thứ muốn ăn, hơn nữa lúc này tôi lại rất thèm. . . . Nếu như. . . Nếu như anh không muốn dẫn tôi đi ăn, vậy tôi tự mình đi cho xong.”

Thật ra thì cô không cần dùng chiêu giả vờ yếu đuối để gạt Viên Khôi Lương. Bởi vì lúc này đây, không cần giả vờ, trông cô cũng rất nhọt nhọt. Cảm thấy mềm lòng, Viên Khôi Lương buột miệng nói, “Được.”

Trác Lí cười gian manh.

Vào giờ này ở KFC không đông người lắm, nhưng vì là cuối tuần nên có rất nhiều trẻ con chơi đùa ở trong nhà hàng. Lúc Trác Lí và Viên Khôi Lương bước vào còn tưởng nhầm là khu vui chơi trẻ em.

“Viên đại ca, tôi muốn ăn suất trẻ em. . . . loại cá tuyết ấy. . . . Đúng rồi, tôi còn muốn lấy món đồ chơi kia, chính là con khi con đó. . . .” Trác Lí giao phó xong, liền nhanh chân rời khỏi quầy, chạy tới ngồi vào một chỗ ở gần cửa sổ, khoanh tay thanh thản đợi xem dáng vẻ Viên Khôi Lương lúc bê đồ ăn tới cho cô —— chắc sẽ rất khác, chỉ nghĩ thế thôi đã làm cô cảm thấy vui mừng. Lại nghĩ tới cảnh tượng núi băng lớn kia dùng giọng điệu như là nước đá, yêu cầu nhân viên lấy phần quà thiếu nhi.

Tất nhiên sẽ vô cùng 囧, vô vô cùng 囧 .

Nhưng ngay sau đó, cô ngơ ngác nhìn Viên Khôi Lương một cây đèn nghị, nhàn nhả đi hai tay không về phía cô, vẻ mặt cô liền 囧.

“Nhân viên phục vụ sẽ đưa suất ăn cùng đồ chơi đến cho cô.” Viên Khôi Lương ngồi xuống đối diện Trác Lí, khẽ mỉm cười một cái, “Tôi còn có một số việc, ăn xong thì gọi điện cho tôi.”

”Cái gì? Không phải anh sẽ ăn chung với tôi sao?”

Trác Lí không ý thức được câu vừa nói ra theo bản năng được đẩy lên rất cao, bộ dạng giống như cô gái nhỏ bị bắt nạt. Về mặt này làm cho Viên Khôi Lương vô cùng vui vẻ, nhưng ngoài mặt lại không có chút vui vẻ nào, ”Ừ.” Một tiếng vừa nói ra, Viên Khôi Lương trực tiếp bỏ qua vẻ mặt oán trách của Trác Lí. . . . Xoay người rồi đi.

Đi ra khỏi nhà hàng, Viên Khôi Lương lập tức gọi điện, “. Trợ lí Lý, mang hồ sơ vụ án Hạo Nguyên tới phố Trung Hưng cho tôi. . . .”, đúng là ban đầu anh có việc bận, chỉ là, thứ tự nặng nhẹ khác nhau.

Trong nhà hàng có một người vừa ăn vừa suy nghĩ rồi rầm. Sau khi Viên Khôi Lương đi được vài phút, rốt cuộc cô cũng nhận ra được những biểu hiện kì lạ của Viên Khôi Lương trong khoảng thời gian này. Dĩ nhiên, với kinh nghiệm tình trường ít ỏi của mình, cô hoàn toàn không thấu hiểu được nghệ thuật yêu đương cao siêu của Viên Khôi Lương, cô chỉ loáng thoáng cảm nhận được —— núi băng kia đã không còn lạnh lùng với cô nữa.

Xử lý xong phần ăn của trẻ em, Trác Lí không nghe theo lời dặn gọi điện của Viên Khôi Lương mà tự mình rời khỏi nhà hàng. Bên cạnh KFC là một trung tâm Games lớn, âm thanh gầm rú phát ra từ đó thu hút sự chú ý của Trác Lí. Khiến cho nữ otaku (trạch nữ) ngàn năm như cô chân thực cảm nhận được ‘thế giới bên ngoài vô cùng đặc sắc’. Vì vậy, cô như ma sai quỷ khiến, cất bước đi vào Video Games City.

Thật ra cô không thích chơi những trò chơi điện tử hiện đại, chỉ những trò IQ thấp như gấp thú bông, ném vòng mới thu hút sự chú ý của cô. Chơi một vòng, cô không hề thu hoạch được cái gì, tiền thì lại giảm bớt. Cuối cùng, trò ném vòng ba màu đã khiến cô phá sản ngay tại chỗ.

Lúc mang hai bàn tay trắng ra khỏi trung tâm game, Trác Lí mới phát hiện: trời đã tối.

Theo bản năng sờ sờ điện thoại ở trong túi. diendanle. QuýĐôn

Tốt lắm! Hai mươi mấy cuộc gọi nhờ, toàn bộ đều là của —— Viên Khôi Lương. Số điện thoại rất ít khi xuất hiện trên điện thoại của cô, thật ra thì, cô không biết số điện thoại này lưu trong máy cô từ lúc nào, cô nhớ lúc cô nhận điện thoại này, danh bạ hoàn toàn trống trơn. . . . Nhưng, cô không hề thêm số điện thoại này vào, vậy, cuối cùng vì sao số này lại có trong máy cô?

Lúc cô còn đang mãi suy nghĩ, màn hình điện thoại lại sáng lên, cô cho là Viên Khôi Lương gọi điện tới, vì vậy nhanh chóng bắt máy.

”Là Trác Lí phải không?” Âm thanh từ đầu bên kia có chút xa lạ có chút quen thuộc —— Vu Thu Thủy Vu mỹ nhân.

”Vâng”

”Tiểu Lí. Cô muốn hại chết tôi sao.”

”Có chuyện gì vậy?”

Tiếp đó, Vu mỹ nhân vừa nhiệt tình vừa khẩn thiết muốn cô trở lại đi làm, cận kề truyền đạt thông tin tuyển dụng cùng với sự nhớ nhung của mọi người, cứ như vậy, 10' đồng hồ trôi qua.

Rốt cuộc Viên Khôi Lương cũng thông được điện thoại với Trác Lí, dưới cái nóng nực của chiều tối mùa hè, ánh mắt trời chiếu đỏ cuối chân trời. Viên Khôi Lương lo lắng ngồi trong KFC, lẳng lặng nhìn về phía xa xăm.

”Cô đang ở đâu?” Giọng điệu Viên Khôi Lương cố gắng kiềm chế cơn giận dữ, anh chưa từng gọi cho người phụ nữ nào vượt quá hai mươi lần. Trác Lí —— vẫn luôn là cô gái đó, không ngừng khiêu khích sự nhẫn nại của anh đối với phụ nữ.

Đầu bên kia điện thoại, Trác Lí nghe thấy được sự lo lắng trong giọng điệu mang đầy thuốc súng kia của đối phương, nhưng cô cũng không cảm thấy mình đã làm sai điều gì, vì vậy, điều chỉnh giọng nói, không kiêu ngạo, không tự ti: “Siêu thị Phú Hào”.

”Tút. . . Tút. . . “

Trác Lí ngây người, Viên Khôi Lương, anh ta dám dập máy của cô?

Tên đàn ông không có phép lịch sự!

Chỉ là, khí thế cường hãn kia của cô khi nhìn thấy vẻ mặt xanh đen của Viên Khôi Lương liền biến mất như làn gió. Lúc gọi điện thoại còn có thể chống đỡ một chút, trực tiếp nhìn thấy một người đàn ông ăn bận cả cây đen, ánh mắt có thể giết người, cô thật sự không thể vùng lên nổi.

”Cái đó. Anh xem. Tôi thấy anh có việc bận. Lỡ như tôi ăn xong rồi nhưng anh vẫn chưa hết bận, vậy chẳng phải tôi làm phiền tới anh sao? Cho nên, tôi liền đi trước. Với lại. Ở Video Games City, âm thanh quá lớn. Tôi không nghe thấy chuông điện thoại kêu.”

Trác Lí như vậy cả nửa ngày, sắc mặt người đàn ông trước mặt vẫn không có chút thay đổi, cô không khỏi nguyên rủa trong lòng: người đúng là không có tiền đồ, giải thích với tên đàn ông chết tiệt này làm gì chứ.

Thở dài một tiếng, Viên Khôi Lương điều chỉnh cảm xúc của mình, lạnh lùng nói, “Khuya lắm rồi, về nhà thôi.”

Anh không phải là trách cô rời đi, không phải trách cô đi mà không báo với anh — bây giờ cô vẫn chưa có trách nhiệm và nghĩa vụ báo cáo hành tung với anh. Chỉ là, đây là lần đầu tiên anh lo lắng cho một người như thế, chính anh cũng không thể điều chỉnh được cảm xúc của mình. Anh vô dụng gọi cho cô vài chục cuộc điện thoại nhưng chỉ nghe thấy giọng của nữ tổng đài viên, anh không có thói quen chờ đợi một người, anh chỉ hi vọng. . . . Có thể nhanh chóng tìm được cô.

”Ngay bây giờ. Đùa gì thế? Sớm như vậy đã về nhà sao? Cuộc sống về đêm bây giờ mới bắt đầu nha!”

“ Về nhà.”

”Bạn của tôi. Ngày mai tôi phải đi làm rồi. Để cho tôi chơi thêm một chút đi. Ô ô.” Tóm lấy cánh tay của ai đó, không ngừng lắc.

“”

”Nếu không anh cứ về nhà trước đi, tôi sẽ đi chơi một lát.”

“”

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Editor: lily58

Thời điểm Viên Khôi Lương vô tội bị Trác Lí lôi vào “Siêu thị Phú Hào”, thái độ của anh có thể dùng bảy chữ để hình dung ‘Giống tổ chuẩn bị kéo tới nơi’.

Vui sướng đắm chìm trong Video Games City, tất nhiên Trác Lí sẽ không nhận ra vẻ mặt giận dữ của Viên Khôi Lương. Chỉ là lúc tới chỗ đổi tiền xu để chơi, em gái nhỏ bán xu cứ nhìn chăm chăm về phía cô, ánh mắt chỉ nhìn về một điểm duy nhất, lúc này Trác Lí mới ý thức được — Viên Khôi Lương thật đúng là một tên đàn ông phong lưu. Trong quá khứ đã từng được chứng kiến mức độ nổi tiếng của anh ta, Trác Lí nghĩ rằng mình sẽ không còn ngạc nhiên với cảnh tượng này nữa, nhưng không hiểu tại sao, vào giờ khắc đó, cô lại dùng cánh tay của mình — kéo lấy cánh tay của Viên Khôi Lương? — người đàn ông này bị một người phụ nữ khác nhìn chăm chăm — cho dù chỉ là một tiểu muội muội 9x bé bỏng, trong lòng cô cũng cảm thấy không thoải mái. Sau đó, cô lấy 100 tệ từ chỗ Viên Khôi Lương, đập lên bàn, lớn tiếng nói, “Đổi tiền xu cho tôi! Nhanh lên một chút!”

100 tệ có thể mua được rất nhiều xu trò chơi, em gái nhỏ đưa cho Trác Lí và Viên Khôi Lương bốn cái túi lớn. Trác Lí tự mình cầm lấy hai túi, hai túi còn lại thì đưa cho Viên Khôi Lương, nhận lấy hai cái túi đó, khoe miệng Viên Khôi Lương khẽ giật giật.

“Núi băng lớn, anh biết chơi những trò kia không?” Hai tay Trác Lí không rảnh, vì vậy cô dùng đầu chỉ chỉ vào mấy trò chơi điện tử mà đám thanh niên đang chơi, chỉ vào trò ném bóng rổ ở cách đó không xa, ánh mắt nhìn về Viên Khôi Lương — cố gắng khơi dậy hứng thú của anh.

Anh đương nhiên biết chơi. Không những biết chơi mà anh còn là cao thủ. ‘Thánh Quang’ còn tân tiến hơn ở đây rất nhiều, anh đã thi đấu tất cả các trò cùng Ngũ Khâu Thực, mỗi lần như vậy đều là anh thắng, sau đó Ngũ Khâu Thực liền kiên quyết loại bỏ tất cả các thiết bị trò chơi ra khỏi phòng, chỉ lưu lại một số trò đơn giản. Bao gồm bàn Bi-a mà Viên Khôi Lương kiên quyết giữ lại. Ngũ Khâu Thực là một cậu ấm tính thông mọi thứ, nhưng Ngũ Khâu Thực không thể không thừa nhận: Viên Khôi Lương mới chính là một tay chơi thứ thiệt.

Tuy nhiên, anh vẫn đáp lại, “Không biết.”

Quả nhiên, đúng như ý nguyện, anh nhìn thấy vẻ mặt kiêu ngạo, vui vẻ của Trác Lí. . . . Về mặt này, Viên Khôi Lương rất hưởng thụ.

“Không sao. Tôi có thể hướng dẫn anh, anh xem, chơi như thế này. . . Như thế này, loại trò chơi đối kháng này, tôi chơi rất lợi hại,”

Viên Khôi Lương cố gắng giấu nụ cười, im lặng nghe mấy lời ba hoa giới thiệu trò chơi của Trác Lí, anh nhớ tới lời của Ngũ Khâu Thực, bộ dạng tự cho mình là thông minh, trưởng giả học làm sang của cô đúng là thú vị. Anh nhìn đôi mắt sáng ngời của cô, nhìn má lúm như ẩn như hiện của cô, bỗng cảm thấy những thứ ồn ào, náo nhiệt, bóng người qua lại xung quanh, ánh đèn màu chói mắt, âm nhạc xập xình, trong nháy mắt đều trở thành hư vô.

Thế giới chỉ còn lại hai người.

Thực ra thì Trác Lí rất vô dụng, cô cố gắng thổi phồng các trò chơi lên nhằm thu hút sự chú ý của Viên Khôi Lương, nhưng ngược lại, anh ta lại không có chút biểu hiện hứng thú nào. Mà trong tình huống bối rối này, cô chỉ có thể chơi mấy trò chơi không cần tới chỉ số thông minh, đành phải cố gắng giới thiệu mấy trò chơi không cần dùng não đó khó lên một chút, cô không thể để mất mặt trước núi băng được.

Nghĩ như vậy, cô đột nhiên nghĩ ra một kế, cười cười nói, tự biên tự diễn, “Anh xem. . . . anh xem. . . . những món đồ trẻ em kia thật đáng yêu đúng

không? Nhất là củ cà rốt kia. Đi, đề tôi đi giành lấy nó!” Sau đó, cô kéo Viên Khôi Lương tới cô trò chơi vòng ba màu —— cô không ngừng ném, ném mấy trăm lần, đến cả một cái bút chì nhỏ cũng không trúng.

Bộ trang phục Viên Khôi Lương mặc hôm nay, mặc dù vẫn là màu đen nhưng phong cách rất trẻ trung, tuy là vẻ mặt hơi cứng nhắc, lạnh lùng, nhưng vẫn làm cho người đi qua không ngừng quay lại nhìn. Thời điểm này ở Video Games City, hơn phân nửa là học sinh, phần lớn lại là nữ sinh, cho nên, điều tất yếu chính là Viên Khôi Lương bị cả đám vây xem. d2 lê quysddoon Sau đó, Trác Lí còn thoải mái kéo anh chen vào vòng trong cùng, không chút do dự làm cho Viên Khôi Lương có cảm giác giống như khi trong vườn thú, bị cả đám người vây xem. Anh không hề thích những chỗ nào nhiệt như thế này, nó làm anh cảm thấy đau đầu. Có thể đi tới những nơi thế này, đây đã là cực hạn của anh đối với cô.

Vì vậy, giẫy tiếp theo.

Viên Khôi Lương vươn cánh tay dài ra, nắm lấy bàn tay đang ném xu của Trác Lí, nhú mồm nói, “Chúng ta đi chỗ khác.”

Trác Lí không nghe theo, “Khoan đã. Chờ tôi lấy được củ cà rốt kia, lúc đó chúng ta sẽ đi.” Đây thật ra là kế hoãn binh, Trác Lí đã nhắm rồi, cô nhất định phải lấy được củ cà rốt đỏ cam cao hơn người kia, nhất định phải ném vào cái vòng tròn xanh lá kia, cô chơi trò này cả một buổi chiều, chưa thất bất cứ người nào có thể ném trúng ô đó, cô không ôm hi vọng mình có thể ném được. Chỉ là cô rất thích quá trình này.

“Cô đứng lùi ra phía sau.” Viên Khôi Lương cầm lấy một nắm xu, khẽ nâng tầm ngắm lên, mắt nheo lại, ngón tay thon dài kẹp lấy một đồng xu —— chỉ với những cử chỉ đó, hai tai Trác Lí đã bị tiếng hét chói tai làm cho ù ù.

Đúng lúc Viên Khôi Lương giờ tay lên chuẩn bị ném, Trác Lí chợt lo lắng, kéo lấy cánh tay của Viên Khôi Lương, nhỏ giọng nói, “Hiện tại đừng tay còn chưa muộn. Anh xem, có bao nhiêu người vây quanh như vậy, nếu lỡ may ngay cả cái vòng hồng (vòng ngoài cùng, để ném trúngnhất) anh cũng ném không vào, sẽ rất mất thể diện. Khi đó, anh ngàn vạn lần đừng nói quen biết tôi.”

Trác Lí chỉ là muốn ngăn Viên Khôi Lương lại, cô nghĩ rằng kế khích tướng này sẽ làm cho Viên Khôi Lương tức giận mà bỏ đi, không nghĩ tới núi băng kia lại dám nhếch khoé miệng lên, nhàn nhạt cười một tiếng, sau đó, đồng xu trong tay anh ta liền ‘vuu’ một tiếng bay ra ngoài.

Trác Lí nghẹn họng. Lòng mày, mắt, mũi cô tạo thành biểu cảm rối rắm ——

—— ‘xong đời, chết chắc’ ——

—— ‘ah, hình như có chút chuyển biến tốt’ ——

—— ‘A. không trúng.’ ——

—— ‘Mẹ nó! Tại sao lại bay tới một cái nữa?’ ——

—— ‘A, lần sau là ai ném? Lại có thể trúng.’ ——

—— mấy loại cảm xúc phức tạp xen lẫn nhau.

Cứng ngắt xoay đầu sang bên cạnh, trở mắt nhìn Viên Khôi Lương hài lòng thu tay lại, khoé miệng hơi cong lên. Trác Lí đồ dẫn hai mắt, Viên Khôi Lương cực kỳ nghiêm túc giải thích, “Lần trước chỉ là thử chút góc độ.”

Vậy lần thứ hai cũng là núi băng ném. !

Cô lặng thinh rồi.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng hoan hô, huyết sáo.

Sau đó, người phụ trách trò chơi, ăn bận bộ đồ thiên sứ sắc sỡ, ôm củ cà rốt nhồi bông tới cho Viên Khôi Lương.

Sau đó, cô nhìn thấy Viên Khôi Lương đưa toàn bộ tiền xu thừa cho nữ nhân viên kia.

Sau đó, cô không nhận thức được tình huống mình bị Viên Khôi Lương nắm lấy bả vai kéo ra khỏi ‘Siêu thị Phú Hào’.

Sau khi lấy lại tinh thần, Trác Lí lập tức níu lấy cánh tay Viên Khôi Lương, giống như sợ anh sẽ hoá thành thần tiên bay đi mất, dùng giọng điệu vô cùng sùng bái nói, “Núi băng lớn. . . . anh anh anh, từ lúc nào lên học được. . . học được những trò đó vậy?” Cô ném cả một buổi chiều ngay cả vòng hồng cũng không ném trúng, anh ta chỉ sau một lần đã ném trúng vòng tâm màu xanh lá?

“May mắn.”

Trác Lí hoàn toàn không hài lòng với đáp án này, bĩu môi nói, “Quý mới tin là do may mắn.” Viên Khôi Lương nghĩ cô là đồ ngu hay sao? Chợt nhớ tới một chuyện, “Còn nữa. sao anh lại đưa toàn bộ tiền thừa cho nhân viên, đó là 100 tệ đấy. . . . anh anh anh.”

Ném củ cà rốt nhồi bông trong tay cho Trác Lí, làm cho cô không thể không im miệng. Sau đó, Viên Khôi Lương quay sang hỏi, “Bây giờ. Về nhà?”

Trác Lí vẫn lăm bằm một mình, trong tay ôm củ cà rốt lớn, suốt dọc đường đi thu hút không ít ánh nhìn. Nghe thấy câu hỏi của Viên Khôi Lương, cô lập

tức đầy củ cà rốt sang một bên, nhìn thẳng anh mà nói, “Tất nhiên là không rồi, bây giờ là mấy giờ hả.”

Trác Lí ôm củ cà rốt nhồi bông trên to dưới bé vào trong lòng, từ chỗ anh nhìn xuống, cả đầu cô chôn vào củ cà rốt, vô cùng đáng yêu. Viên Khởi Lương thu hồi ánh mắt, dịu dàng nói, “Đi với tôi tới một chỗ.”

“Đi đi đi. Đi chỗ nào?”

“Tới chỗ không có ai.”

Đợi đến lúc Viên Khởi Lương đưa cô tới một khu nhà “Trường trung học Minh Châu”, cô mới gỡ hàng lông mày ra, lên tiếng hỏi, “Anh từng học ở đây sao?”

“Không phải.”

Trác Lí 囧. Cô còn nghĩ rằng núi băng này sẽ đưa cô tới thăm trường cũ của mình, tới đây vào lúc đêm khuya thế này, nhất định sẽ bắt đầu giảng giải cho cô, thời trung học anh ta như thế nào.

Nhận thấy vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ của Trác Lí, Viên Khởi Lương quay đầu lại giải thích, “Lúc còn nhỏ tôi sống ở gần đây.”

Trường trung học Minh Châu là trường cấp hai tốt nhất của thành phố Z, mặc dù là trường tư, nhưng đội ngũ giáo viên ở đây rất mạnh, quản lý cũng rất chặt chẽ, ngay cả những nhà hàng, hiệu sách quanh đây cũng đều là lớn nhất. Các trường trung học thường có lối kiến trúc rất trang nghiêm, nhưng trường trung học Minh Châu lại không như vậy, ở đây được thiết kế theo phong cách châu Âu, rất coi mở. Không biết có phải do tâm trạng hay không, buổi tối thời tiết rất nóng bức, cũng đã tới Minh Châu mấy lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy: Minh Châu tối nay. . . thật dịu dàng. Cảm giác nhìn toà nhà này dưới ánh trăng, thật đáng yêu.

Hai tay Viên Khởi Lương đặt trong túi quần, đi trước Trác Lí hai bước, dẫn cô tới một cầu thang.

Hai người lặng lẽ, hòa hài đi lên tầng thượng.

Viên Khởi Lương yên lặng bởi vì có rất nhiều kí ức ủa về, cộng với địa điểm này làm cho lòng anh tĩnh lặng như nước; Trác Lí yên lặng thật sự là bởi cô cảm thấy không khí này thích hợp với sự yên lặng, nếu cô nói ra một câu thôi cũng sẽ phá hỏng mỹ cảm hiện tại, mà trông cô sẽ rất giống đồ ngốc.

Khởi cực bò lên tới tầng thượng, đập vào mắt là một đường chạy vòng tròn, tầm 200m, nhưng do ở trên tầng thượng nên trông nó rất rộng, ở giữa đường chạy có ba cái xà kép.

Viên Khởi Lương đi thẳng tới xà kép, Trác Lí không cách dám đứng lại, khẩn trương chạy theo phía sau. Vừa quan sát tình hình xung quanh, vừa nghĩ thầm: Chẳng lẽ người này muốn đưa cô tới đây chạy bộ?

Buổi tối mùa hè thật sự rất nóng nực, Trác Lí leo rất nhiều cầu thang, đang cảm thấy rất nóng, nhưng khổ nỗi Viên Khởi Lương vẫn không chịu mở miệng một câu, cô cũng không tiện oán trách nữa lời. Chỉ là, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Viên Khởi Lương lúc nhảy lên xà kép, cô bỗng quên đi cảm giác nóng nực, cũng quên mất mình đang ở đâu, vào lúc nào. Ngẩng đầu lên nhìn Viên Khởi Lương mặc áo Tshirt đen, đang chống hai tay lên xà kép, từ trên cao nhìn xuống cô.

Cô thậm chí ngây ngô đến quên mất phản ứng.

Màn đêm huyền diệu hoà cùng ánh sáng vàng nhạt của mặt trăng, trong khung cảnh đó, sự quyến rũ đã xâm chiếm tâm trí của một người, cô đứng tại chỗ, ngược mắt lên nhìn anh, ánh mắt của anh đen láy, sáng ngời, sau đó, cô nhìn thấy khoé miệng anh cong lên, miệng cũng xuất hiện nụ cười âm ỉ, anh nói với cô, “Lên đây.”

Cô lại một lần nữa nhận thức được: giọng nói của Viên Khởi Lương rất êm tai.

Cô là một vận động viên khoẻ mạnh, trèo tường, leo cây, leo xà kép tuyệt đối không thành vấn đề. Vì vậy, chỉ vỗ tay một cái, cô liền bay lên xà kép — chỉ là, tư thế hơi khó coi một chút. Mấu chốt nhất chính là, cô nghĩ mình quá tốt, thiếu chút nữa là ngã xuống. Cho nên, trong lúc này nội tâm cô đang kêu gào: tại sao núi băng kia lại có thể leo lên một cách nhẹ nhàng a a a a a.

Có người nghĩ rằng đêm nay quá yên tĩnh, gò má của Viên Khởi Lương quá mê người, cô ngồi rất gần anh ta, lo lắng rằng mình sẽ háo sắc đến nỗi ngã xuống, vì vậy trong lòng không ngừng chuyển hướng sự chú ý: “A. Thật nhiều sao. A. Trăng thật là sáng.”

Viên Khởi Lương chỉ cười không nói. Anh đưa cô tới đây, không phải là học theo người ta bày trò lãng mạn. Ba cái xà kép này dựng lên cho anh, chú của anh — hiệu trưởng trường trung học Minh Châu — hồi bé thường dẫn anh tới đây để vận động, đường chạy này chính là do ông ấy xây dựng. d.d lq dLúc còn bé, Viên Khởi Lương rất thích trăng sao, rất thích bầu trời đêm, lúc làm xà kép này đơn thuần chỉ nghĩ là sẽ được gần bầu trời hơn một chút, sau đó lớn lên, nơi này lại biến thành chỗ bí mật để giải tỏa tâm trạng, chỉ là, lúc đến một độ tuổi nhất định, mọi phiền lo suy tư đều có thể tự giải quyết, đã rất lâu rồi anh chưa tới đây, cũng chưa từng đưa ai tới đây.

“Viên Khởi Lương, anh dẫn tôi tới đây hóng gió sao?” — đây là do có một cơn gió thổi qua mặt cô, cô đột nhiên hiểu ra.

“.” đôi mày thanh tú của Viên Khởi Lương nhăn lại: trình độ không hiểu phong tình thế thái này, chỉ có cô mới có thể đạt được.

“Muỗi rất nhiều, chúng ta có thể về nhà ngồi điều hoà cũng được mà?”

“” ánh mắt Viên Khôi Lương sắc nhọn: đừng nói nữa.

Trác Lí đành chống hai tay lên xà kép, khua khua hai chân trong không trung để xua tan cảm giác nhàm chán.

Gió đêm từ từ nổi lên, một khoảng thời gian ngắn trôi qua, tâm trạng cô đột nhiên trở nên rất tốt. Nhìn về ánh đèn lúc sáng lúc tối của thành phố ở nơi xa, nhìn bầu trời đen tuyền, tâm trạng đột nhiên rộng lớn và xa xăm. . . . Một nháy mắt kia, Trác Lí đột nhiên hiểu ra dụng ý của Viên Khôi Lương khi đưa cô tới đây.

“Núi băng lớn, anh đã từng nghe truyền thuyết gì chưa?”

“Truyền thuyết gì?”

“Mỗi ngày tìm thấy 7 ngôi sao liên tiếp, sau chín ngày sẽ nằm mơ thấy đức lang quân định mệnh.”

“Cô từng tìm” Lời này không phải là nghi vấn, mà là câu khẳng định. Lời vừa nói ra, Viên Khôi Lương liền nghe thấy tiếng thở dài của Trác Lí, anh quay đầu nhìn về phía cô.

“Aiza, tôi đương nhiên đã thử rồi, chỉ là chưa từng tìm được chín đêm liên tiếp, thực ra là nếu tôi không quên mất, thì còn có thể tìm được, nhưng mà. . . .”

Không biết có phải do đêm quá đen, quá thuần khiết, làm cho người ta đỡ bỏ hết phòng bị trong lòng hay không, hay là. trong tiềm thức của Trác Lí, cô đối với anh luôn tuyệt đối tin tưởng, tóm lại, cô không hề có chút phòng bị nào, kể hết với Viên Khôi Lương, bao gồm áy náy trong lòng với Trác Ý trong thời gian qua, rồi rảm với chị ấy cùng với nhớ nhung, thương cảm, hạnh phúc nhỏ bé khi kể về quá khứ.

Viên Khôi Lương lắng lắng lắng nghe, mỉm cười nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, thỉnh thoảng nhìn về phía xa xăm.

Nhìn cô từ từ bày tỏ mọi chuyện, từng chuyện từng chuyện một, nhìn ánh mắt lưu luyến của cô, trong chớp mắt Viên Khôi Lương liền nhận ra: cô hiểu được vì sao anh lại đưa cô tới chỗ này?

Tôi đây có lẽ là quyết định không sai.

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Đây là ngày đầu tiên Trác Lí đi làm khi trở về thành phố Z. Cô yên tâm ở nhà họ Đường cách tòa nhà Hào Mã một đoạn đường, cô không muốn rời giường quá sớm. Nếu không phải vì sáng sớm Thiệu Chi Uyển gọi cô dậy ăn sáng, thì cô chỉ muốn chừa lại một phút đồng hồ để mình rửa mặt thôi.

Trác Lí và Viên Khôi Lương cùng vào ở nhà họ Đường, làm Thiệu Chi Uyển và Đường Chi Thiện vô cùng vui vẻ. Không chỉ bởi vì hai người tuổi trẻ gia nhập vào làm căn nhà nhỏ trở nên náo nhiệt, mà lại là vì. hai ông bà đều có chung một tính toán, một lời không đủ để người trong cuộc thấy rõ tính toán mập mờ của họ.

“Bữa sáng ăn chút đi, đây là do cậu cháu mua từ sáng sớm đấy.”

Rửa mặt xong Trác Lí tại bàn ăn trong phòng khách nhìn lướt qua: Rất tốt, núi băng đã rời đi. Tối hôm qua cô ngủ thiếp đi trên xe của anh, cô cũng không nhớ được mình trở về phòng ngủ nhà họ Đường như thế nào. Chẳng qua cô dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là Viên Khôi Lương ôm cô về. Sáng sớm, Trác Lí cũng không muốn suy nghĩ của mình đối với Viên Khôi Lương rốt cuộc là giống cái gì, cô bóc bánh bao thuận miệng hỏi, “Mợ à, túi kia của cháu có quần áo và máy tính là do ba mẹ cháu mang tới ạ?”

“Quần áo?” Đầu tiên Thiệu Chi Uyển hỏi ngược lại, như đột nhiên nhớ tới cái gì, nghi ngờ hỏi, “Không phải là cháu và Khôi Lương cảm về sao?”

Trác Lí sững sốt, miếng bánh bao kia ở trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống mắc kẹt lại, bởi vì không mở được miệng, nên cô chỉ có thể dùng ánh mắt hỏi thăm Thiệu Chi Uyển chuyện gì đã xảy ra.

“Chiều hôm qua Khôi Lương mang về.”

Viên Khôi Lương một mình đến nhà giúp cô lấy quần áo? Núi băng có □ phép thuật sao? Không phải anh ấy một mực bảo ‘có chuyện’, sau đó ‘có chuyện’ xong rồi gọi điện thoại cho cô sao? Sao lại có thể có thời gian đến nhà cô lấy quần áo? Không không không. Vấn đề mấu chốt không phải là về mặt thời gian, mà là. tại sao Núi băng lớn lại chủ động đến nhà cô giúp cô lấy quần áo?

Cái vấn đề này vẫn kéo dài đến khi cô đến tòa nhà Hào Mã, trở lại “Đô Thị Tinh Anh”.

Sáng sớm, bộ phận phòng vấn chỉ có ba bốn người ở đây, Trác Li háng giọng, cười rục rĩ nói, “Tôi đã trở về!”

Mọi người trong phòng làm việc rồi rít ngẩng đầu, lúc này Trác Li mới thấy rõ: Lâm Bồi, Vạn Hiểu Yên, Vu Thu Thủy đều không ở đây, cả Lý Nhất Phàm cũng không. Văn phòng làm việc to như vậy chỉ có vài đồng nghiệp bình thường làm Trác Li cảm thấy xa lạ, mặc dù không quen, nhưng thấy Trác Li, tất cả mọi người vẫn nở nụ cười chân thành ‘hoan nghênh trở lại’ với cô, ngay sau đó lại vội cúi đầu làm việc của mình. Thấy tình cảnh này trong lòng Trác Li có chút buồn bã: Xem ra không phải mọi người đều mong đợi cô trở lại. Chỉ là, khi cô tự mình trở lại bàn làm việc thì thấy Lâm Bồi dán một dòng ghi chép nhỏ trên máy tính, trong nháy mắt cô đã khôi phục lại sức sống.

Lời ghi chép nhỏ viết với nội dung: Thời tiết quá nóng, cho nên buổi sáng các chị đều bị đuổi ra khỏi cửa, buổi trưa các chị mời em ăn cơm, cho em đón gió, (*^__^*). Khác, đồng chí Vương Hiểu Mai đề cho em trở về tòa soạn, nên đến phòng làm việc của cô ấy một chuyến.

Cô sửa sang lại một chút, xác định quần áo của mình không có không chỉnh tề, diện mạo không có không sạch sẽ xong, Trác Li đi đến bộ phận nhân sự báo cáo.

Đầu tiên khi nhìn thấy Vương Hiểu Mai, chợt Trác Li cúi đầu nhìn qua trang phục của mình một cái: T shirt ngắn tay. Cô nhớ sáng sớm có nghe mợ bảo hôm nay nhiệt độ trên 35 độ, nhưng trước mắt cô Vương Hiểu Mai lại có thể mặc..... Áo dài tay? Ngay ngắn?

Mặc dù trong tòa soạn có mở điều hòa, nhưng cô vẫn thấy Vương Hiểu Mai toát mồ hôi dầm dề.

Cô nâng kính mắt lên, giọng nói Vương Hiểu Mai không mặn không nhạt, “Mang những thứ này ra bên ngoài diện vào, sáng sớm mai giao cho tôi.”

“Làm nhân viên chính thức của ‘Đô Thị Tinh Anh’ sẽ có rất nhiều chuyện mình phải đảm đương. Trong tòa soạn cô thực hành tích lũy kinh nghiệm, đi muộn rồi, về sớm, giao bản thảo, không chuyên cần, tiêu cực cùng tất cả hành động.....”

Kế tiếp theo thông lệ Vương Hiểu Mai dặn dò, Trác Li chỉ thấy môi cô ấy thoả son lúc đóng lúc mở, về phần nội dung cô ấy nói gì, toàn bộ đều bay vào không gian Vũ Trụ rồi. Đợi đến khi Vương Hiểu Mai đem toàn bộ công việc bàn giao xong, thì trong bụng Trác Li thở dài một hơi, lúc đang định xoay người đi.

“À, đúng rồi, Tổng biên tập Ngũ bảo cô trở lại thì đến phòng làm việc của anh ấy một chuyến.

Trái tim cô hoảng hốt.

Tiếp theo, trong lòng Trác Li rồi rít thoáng qua lời nói sau: ‘Phải tới, dù sao cũng phải tới’, ‘trốn được mừng một, nhưng không tránh được mười lăm’, ‘chạy được hòa thượng chứ không chạy được miếu’.....Cô và Ngũ Khâu Thực đi đến kết cục này không đơn giản giống như cùng Lý Nhất Phàm. Thứ nhất, Ngũ Khâu Thực không có chính thức theo đuổi cô, anh ta chỉ thổ lộ mà thôi; Thứ hai, Ngũ Khâu Thực người này quá lợi hại, cô muốn cự tuyệt anh ra thì tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản như vậy; Thứ ba, Ngũ Khâu Thực là lãnh đạo trực tiếp của cô, cô còn muốn giữ chén cơm này nhà.

Ôm lòng thấp thỏm lo lắng, Trác Li gõ cửa “Phòng làm việc của Tổng biên tập”.

“Mời vào.” Bên trong truyền đến giọng nói rất trầm ổn, không nghe ra cảm xúc gì, cô không thể

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 35 tiếp:

Quay ngược chiếc ghế lại, mặt anh ta hướng ra cửa sổ, trầm giọng nói, “Cô đi ra ngoài đi, tôi không còn gì để nói nữa rồi.”

Giống như là lấy được lệnh đặc xá, Trác Li máy móc tiêu sái ra khỏi phòng làm việc, trong nháy mắt lúc cô đóng cửa lại nghe thấy giọng nói thật thấp của Ngũ Khâu Thực, “Hẹn gặp lại.” Cô chưa kịp suy nghĩ lời nói thương cảm, cũng không kịp nghĩ đến thâm ý của câu ‘gặp lại’, cô chỉ cảm thấy mình không còn tìm thấy tâm hồn mình nữa.

Từ đây cho tới giữa trưa, đôi tay Trá Li đều ôm đầu suy nghĩ ngẩn ngơ. Trong suy nghĩ của cô như có một trận chiến: Viên Khôi Lương yêu mình, Viên Khôi Lương không yêu mình, Viên Khôi Lương yêu mình..... Viên Khôi Lương tại sao lại yêu cô vậy? Tại sao vậy? Thế nào mà cô lại không phát hiện ra chứ? Được rồi, tới hôm qua cô nhìn thấy anh dịu dàng, nhưng đó là yêu sao? Đó không phải là núi băng thích gánh vác trách nhiệm trên vai sao? Đó không phải là vì cho cậu và mợ giao phó sao? Cô có chỗ nào hấp dẫn núi băng đây? Bạch Oanh đẹp và có cá tính lại rất thích anh, làm sao anh lại thích cô được? Cô nhớ rõ rằng anh rất ghét mình, nói với cô một câu mà chân mày anh cũng có thể nhăn từ đầu đến cuối.....

Không rõ lí do, không có lí do.

Giờ nghỉ trưa, Vu Thu Thủy họ đều trở về, Vu Thu Thủy khoa trương nhất, lấy kính mắt ra lau thẳng đến ôm lấy Trác Lí một hồi ‘vành tai và tóc mai chạm vào nhau’, ‘Bà chị này muốn giết chết cô.....A, thế nào lại gầy như vậy..... Thức ăn trường học của cô không ngon sao?’

“.....À? A, không tòi ẹ.” Vẫn NET như cũ.

“Đi đi đi, đi ăn thôi, chúng ta đã đặt một gian phòng ở Phi Vân Hiên rồi, đặc biệt vì cô mà tẩy trần đây!” Lâm Bôi ở ngoài phòng làm việc nói to, cô mặc một chiếc váy liền màu đen gợi cảm tay đang tựa vào cửa, ánh mắt ý bảo hai người nhanh lên một chút.

Trong chớp mắt, đối với Trác Lí trong chớp mắt này mà nói, vì dọc trên đường đi cô đều không nói gì, cũng không nghe thấy mọi người nói chuyện gì, vẫn luôn ngơ ngác, ngây ngốc. Mãi cho đến khi vào trong ‘Phi Vân Hiên’, Lâm Bôi mới chính thức mở miệng hỏi thăm cô.

“Nói đi, người nào đã đem linh hồn nhỏ bé của cô câu đi vậy?”

Dĩ nhiên Trác Lí không nghe thấy câu hỏi này, trong đầu cô vẫn còn nhớ đến từng lần mình và Viên Khôi Lương chung sống từng chút một. Cô đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng: Thời gian cô và Viên Khôi Lương ở chung với nhau, người mất thể diện phần lớn là cô.

Vu Thu Thủy ngồi ở một bên oán trách đẩy Trác Lí một cái, lớn tiếng hỏi, “Rốt cuộc là ai?”

“Viên Khôi Lương!” Trác Lí theo bản năng trả lời.

Sau đó, Lâm Bôi, Vu Thu Thủy và Vạn Hiểu Yên đang bận gửi tin nhắn đều chuyển tầm mắt sang cô. Lâm Bôi càng không thể tin được bởi thêm một câu, “Nha đầu này không có bệnh đây chứ.”

Ý thức được mình ‘ngây ngốc nói ra sự thật’, Trác Lí không thể không sửa lại về mặt một lần nữa, tự biên tự diễn nói: “À..... Là tôi đang nghĩ, cái đó.....” Về mặt cô chuyển sang nghiêm túc, còn mang theo một chút suy tư, “Tôi nghe bộ phận phát hành nói, lượng tiêu thụ tháng tư là cao nhất trong lịch sử của tòa soạn mình, trên website của tòa soạn có rất nhiều độc giả nhấn lại muốn xem tin tức tiếp theo của Viên Khôi Lương.....” Ánh mắt cô ném về phía mọi người, tâm tư tám (buồn đưa) nói, “Lần trước tôi phỏng vấn rất không toàn diện và nông cạn, lần này tôi quyết định thâm nhập phỏng vấn anh ấy hoàn chỉnh hơn.”

Vạn Hiểu Yên đang cầm điện thoại di động, Lâm Bôi đang cầm cốc trà, Vu Thu Thủy đang chống hai tay ở trên bàn giờ phút này nét mặt của họ đều nghiêm túc quan sát Trác Lí.

“Mọi người..... Sao vậy?” Trác Lí làm bộ vô tội hỏi, chính cô vừa có cái ngữ điệu, giọng nói đó không phải là làm các cô ấy then thùng đến chết vì mình là nhân vật chính ở đại học N chứ.

“Khụ khụ.....” Vu Thu Thủy – Vu mỹ nhân là người có định lực tốt nhất nên hồi phục tinh thần trước, dùng một vẻ mặt bội phục đến cực hạn nhìn Trác Lí nói: “Chị vừa rồi còn cho là em đang tuyên thệ với Đảng.....”

Giữa bữa, Vu Thu Thủy rủ Trác Lí đi nhà vệ sinh cùng cô.

“Em gái, cô thật sự tư xuân.” Vu Thu Thủy vừa rửa tay vừa kín đáo nói.

Trác Lí nhìn Vu Thu Thủy trong gương lớn nhà vệ sinh với biểu tình khó hiểu, le lưỡi một cái: Cô cũng biết, lòng Vu mỹ nhân như kim dưới đáy biển, sự tinh tế vượt xa người thường, cô vốn không có ý định lừa gạt cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 36

Vu mỹ nhân nói: Cái loại đàn ông máu lạnh như Viên Khôi Lương, rất khó mà tin được anh sẽ đối xử dịu dàng với một người phụ nữ.

Vu mỹ nhân nói: Nếu như anh ấy thật sự dịu dàng với một người phụ nữ, thì thật là khó tin có người phụ nữ như thế tồn tại.

Vu mỹ nhân nói: Nếu Viên Khôi Lương dịu dàng với Trác Lí, như vậy thì rất khó tin cái thế giới này tồn tại.

Cuối cùng Vu mỹ nhân nói: Không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi.

Vấn đề Trác Lí quan tâm nhất là: Mình nên làm thế nào để biết núi băng có yêu mình hay không?

Vu mỹ nhân nhìn vẻ mặt Trác Lí đầy tâm xuân nhộn nhạo đến choáng váng mê mẩn, ý vị sâu xa nói: Nếu muốn biết có quan tâm hay không trước hết phải biết ý của cô. Trước hết thành thật khai báo xem cô có ý tứ với Viên Khôi Lương?

Trác Lí thoáng chốc cảm thấy sấm vang chớp giật mưa gió bão bùng, sóng não điện của cô trên đường truyền đến bị sấm chớp đánh trúng, sau đó cô vô cùng rõ ràng cảm thấy mình như mẻ muối gặt đầu một cái. Chưa kịp suy nghĩ tại sao mình lại gặt đầu, hơn nữa chưa kịp suy nghĩ tại sao mình sẽ có ý tứ với núi băng, cô vẫn có thể chân thật cảm thấy: Động tác gặt đầu này tuyệt đối không phải là nhất thời mất hồn đưa đến. Giống như cô không biết một ngày nào đó mỗi một khắc một giây trong tiềm thức của cô đều đang đứng ở cửa gieo vào thật sâu ý nghĩ này: Cô, đối với núi băng có cảm giác không giống với những người đàn ông khác. Mặc dù cô không thể xác định được đó có phải là tình yêu hay không, nhưng tối thiểu cô có thể xác định được: Cô không giống với núi băng lớn. Nhất là khi biết núi băng có thể cũng có ý với mình, nhận thức này của cô vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức chính cô cũng không thể không chế được.

Vu mỹ nhân hài lòng cười: Vậy tôi dạy cô một biện pháp, bảo đảm bắt được anh ấy.

Trác Lí hăng hái dõng dạc hỏi: Biện pháp gì?

Vu mỹ nhân cao thâm nói: Chính miệng cô đi hỏi anh ấy.

.....

.....

Lời nói của Vu mỹ nhân đối với Trác Lí có ý nghĩa giáo dục rất lớn, lời này đôn đốc cô trở lại nhà họ Đường, trên đường về cô vẫn tự hỏi phải lời kéo thế nào để Viên Khôi Lương thổ lộ, thậm chí cô còn nghĩ rất xa: Ví như, nếu Viên Khôi Lương dùng phương thức quê mùa và buồn nôn để thổ lộ cô sẽ giả vờ như không biết rõ lắm, sau đó dùng ngôn ngữ xuất sắc của cô để dụ dỗ anh tiến hành một cuộc thổ lộ lãng mạn sâu sắc; Nếu Viên Khôi Lương thổ lộ rất lãng mạn và cảm động, thì cô sẽ tiếp nhận thổ lộ ấy. Chàng qua một giây kế tiếp cô đột nhiên nghĩ đến: Nếu như núi băng không thích cô thì sao?

Ngay tại lúc này, cô đột nhiên nghe được một hồi còi, lao thẳng về phía màng nhĩ yếu ớt của cô. Sau đó, một khắc kia lúc cô còn chưa kịp phản ứng chỗ mình đứng rất nguy hiểm, thì một bàn tay mạnh mẽ đã kéo cô sang một bên.

“Cô gái nhỏ à, sao băng qua đường lại không cẩn thận như vậy?”

Một tiếng nói già nua truyền đến bên tai cô, sau đó cô còn chưa kịp quan sát người nói chuyện với mình là ai, tay cô đã bị một bàn tay khác nắm lấy. Tiếp theo tâm tư của cô còn chưa kịp quay lại đã bị dắt đi qua đường kẻ vạch cho người đi bộ.

Trác Lí nghiêng đầu nhìn lại: Là một bà lão tóc trắng xóa.

Bà lão? ? !!

Tâm hồn Trác Lí đi du ngoạn đã lâu trong nháy mắt trở về thân thể, sau đó cô đột nhiên hiểu ra một sự thật: Cô bị một bà lão đỡ qua đường cái?

Cô hết sức xin lỗi lại hết sức chân thành cười cảm ơn, Trác Lí nói: “Cảm ơn bà.” Sau đó, cô thoải mái buông tay bà lão ra để đi về nhà. Không ngờ bà lão dắt tay cô lại không có ý muốn buông tay.

Trác Lí rất 囧, ánh mắt ý bảo: ‘bà à, cảm ơn bà, nhưng bà có thể buông tay cháu ra được không ạ?’

Thế nhưng bà lão cũng không có bất cứ một hành động nào, chỉ có đầu lông mày trắng xám dựng ngược lên đôi chút, bà nở một nụ cười lớn làm cho các nếp nhăn nơi khóe mắt tràn ra, sau đó từ trong mắt của bà lão Trác Lí thấy biểu hiện ra một nội dung không thể tiếp thu nổi, ‘không thể.’

Biểu cảm này qua đi, Trác Lí đột nhiên cảm thấy sập tối mùa hè này có chút kỳ quái như có cảm giác se lạnh của mùa đông, vì vậy lần nữa cô lại tự lại một nụ cười khả ái, dịu dàng nói, “Bà à, bà có chuyện gì sao?”

“Mời tôi ăn cơm đi.” Bà lão thần bí mỉm cười.

Vì vậy, Trác Lí thoáng chốc hiểu ra: Bà lão này, tinh thần có thể có chút không bình thường. Vì vậy thiện tâm nổi lên cô lại dùng giọng nói dịu dàng hỏi thăm, “Bà à, nhà bà ở đâu, cháu đưa bà về nhà nhé.” Trên thực tế, trong lòng cô đang âm thầm nghĩ bà lão này có khả năng trốn từ bệnh viện tâm thần ra hay không?

“Cô gái nhỏ, tôi không muốn về, tôi chỉ muốn ăn cơm.” Mắt bà lão cười thành một đường cong, mắt nheo nheo, đáng vẻ rất từ ái.

Trác Lí nhất thời không nói nổi gì.

.....

.....

Cô bị bà lão kỳ quái giày vò đến tám giờ tối mới về được đến nhà họ Đường, ở trước cửa thay giày xong, cô trực tiếp ném ba lô thành một đường vòng cung lên sa lon, sau đó cả người cũng theo ba lô bước nhanh về phía sa lon, từ không trung nằm xuống.

Thiệu Chi Uyển ở phòng ăn thấy cái ba lô màu xanh dương bay về phía sa lon, bà cười thầm, có một cảm giác được làm mẹ mà vui sướng. Bà bụng trái cây bước tới phòng khác, mang theo giọng nói cưng chiều hỏi, “Hôm nay sao lại không nhận điện thoại? Cậu cháu phát hỏa rất lớn mới ra khỏi cửa đấy.”

Trác Lí nằm sấp trên sa lon tay chân đang ra, ánh mắt cô ý bảo bà cô muốn ăn trái cây.

Trác Lí vỗ gáy một cái, trong bụng lạnh lẽo: Thiếu chút nữa cô lại không ngừng thao thao bất tuyệt rồi. Sợ hãi như vậy làm trong nửa canh giờ ngắn ngủi cô đã ăn xong cơm tối, tắm và khuôn vác đồ ăn vặt ban đêm cùng công việc đối phó xong. Sau đó cô xách laptop ngồi ở trong phòng làm việc, đối với lời nói ban tối của Thiệu Uyển Chi cô vô cùng nghiêm túc viết bản thảo tới khuya, ám chỉ bà đừng để cậu quý rầy tới mình.

Phòng làm việc của nhà Đường Chí Thiện so với phòng ngủ còn lớn hơn, sách vở rất phong phú. Về sau Trác Lí vào ở, Viên Khởi Lương cũng chính thức chuyển từ phòng của khách tới ở phòng làm việc. Trác Lí vừa mới ở lại nhà họ Đường, cần lên mạng rất nhiều nhưng linh kiện đều không có chuẩn bị đầy đủ, ví như dây điện, ví như router. Cho nên cô không thể không ở phòng làm việc mở máy tính, cô bỏ chơi hơn một tuần lễ làm Vồng Du trở nên hoang phế. Thật ra thì cô cũng không phải vì chơi trò chơi mà ở trong phòng làm việc, cũng không phải vì né tránh Đường Chí Thiện mà sống ở đây, mục đích sâu nhất của cô là..... Chết vẫn Viên Khởi Lương.

Vốn Trác Lí là một con cú đêm, cho nên quang cảnh hơn mười giờ buổi tối, cô vẫn ngồi nguyên ở trên ghế mắt không chớp chơi Vồng Du. Cho đến khi của phòng làm việc bị mở ra.....

Theo bản năng cô ấn màn hình cửa sổ trò chơi, mở ra cửa sổ word đã chuẩn bị thật tốt, chính là phòng Đường Chí Thiện đột nhiên tìm tới. Đợi đến khi cô ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy Viên Khởi Lương đang rũ tóc mặc bộ quần áo ngủ màu xanh dương xuất hiện tại cửa phòng làm việc thì trong nháy mắt cô đã quên mình ở đây làm gì.

Bởi vì phòng làm việc không có tủ quần áo, cho nên trang phục của Viên Khởi Lương để ở phòng ngủ của Trác Lí. Lúc anh mới vào lấy quần áo không nhìn thấy Trác Lí trong phòng, đương nhiên anh nghĩ cô có thể sẽ ở phòng làm việc. Chẳng qua khi tận mắt nhìn thấy Trác Lí ngồi ở trên ghế trong phòng làm việc anh vẫn hay ngồi thì anh cảm giác có hơi chút khác thường, cái loại cảm giác không thoải mái dễ chịu khi người khác xâm nhập vào lãnh địa của mình. Nghĩ như vậy, chân mày anh không tự chủ nhíu lại, cái nhíu này Trác Lí nhìn thấy hết sức rõ ràng.

Cô không hề ngăn người nữa, dùng giọng điệu vô cùng buồn bực nói, “Phòng tôi không có internet, tôi tới đây để lên mạng tìm một số tài liệu, tôi đi ngay đây.” Sau đó không nhìn anh nữa.

Viên Khởi Lương chợt mỉm cười, ‘Sức sống’ này của Trác Lí lập tức làm cho anh cảm thấy quen thuộc, cảm giác khó chịu kỳ quái lúc nãy chợt lóe lên biến mất trong nháy mắt, xách theo túi laptop của mình, anh ngồi xuống cái ghế đối diện với Trác Lí đang ngồi. Ngày mai anh còn phải đi công tác ở Giang Thành một tuần lễ, vốn còn rất nhiều công việc cần giải quyết xong, đoán chừng sẽ còn bận rộn cả đêm.

Trác Lí vẫn còn rối rắm với cái cau mày và chán ghét vừa biểu lộ ra của Viên Khởi Lương, cô vốn muốn hỏi thăm người đàn ông này có hứng thú với cô không, không ngờ anh lại cho mình sắc mặt ấy! Tay cô đặt trên bàn không tự chủ được nắm chặt, sau đó ánh mắt cô nhìn chăm chăm một chiếc đồng hồ, tại lúc cô xác định Viên Khởi Lương không nhìn thấy mới hung hăng oán anh một cái: Núi băng thôi!

Viên Khởi Lương đương nhiên không nhìn thấy vẻ mặt này của Trác Lí, lúc bình thường anh làm việc sẽ quên thời gian, địa điểm và tất cả mọi người. Đợi đến lúc vì khát nước mà không chịu được phải cầm cốc trên bàn đi lấy chút nước, mới đối diện với ánh mắt thẳng tắp của Trác Lí.

Anh tò mò quay lại nhìn cô, phát hiện nét mặt của cô một chút biến hóa cũng không có, anh mới ý thức được: Cô gái này đang nhìn anh đến ngán người.

Xác thực là Trác Lí đang ngán người, đầu tiên là thấy anh chăm chỉ làm việc, các ngón tay khỏe khoắn gõ như bay trên laptop của núi băng: Chân mày của anh quả thật giống như cô tưởng tượng vậy, thỉnh thoảng nhíu lại, thỉnh thoảng giãn ra nhìn rất đẹp mắt, anh vẫn cúi xuống nhìn vào laptop, có lúc quay đầu đi nhìn xấp tài liệu đặt bên cạnh bàn, sau đó lại trở về trước màn hình. Lòng mi của anh cô đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng, sau đó thì cô không thể tập trung tinh thần làm bất cứ chuyện gì nữa. Cô vẫn không hề có sức kháng cự với người đàn ông này, cho nên vẫn luôn đắm chìm trong cảm xúc nhìn lên của mình, cũng quên luôn việc anh tức giận.

Chỉ là, người ngán ra này sau chuyển dời thành: Cô thật sự hi vọng mình là màn hình laptop trước mặt Viên Khởi Lương. Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện, thì một loại rung động vội vàng xâm lấn trong đầu cô: Cô phải làm thế nào mới biết được rốt cuộc Viên Khởi Lương có thích mình hay không? Cô thật sự đã nghĩ rất kỹ, thật sự muốn biết đến mức còn lớn hơn việc cô muốn biết mấy năm nay Quý Mạnh Đường không tìm cô là vì cái gì. Sau đó, nghĩ đi nghĩ lại cô thấy trong lòng mình như bị một con mèo cào, tiếp theo cô bắt đầu suy nghĩ phải làm thế nào để mở miệng hỏi thăm.

Nghĩ như vậy, cô lại đem ánh mắt dời về phía Viên Khởi Lương, trong đầu còn chưa hoàn chỉnh sách lược thì đột nhiên cô không khống chế được mở miệng nói ra một câu, “Núi băng lớn, anh định của tôi sao?”

Viên Khởi Lương đang uống nước bất hạnh bị sặc.

Trác Lí cũng kinh ngạc bụm miệng mình, cả khuôn mặt đều nóng như lửa đốt. Sau đó cô có cảm giác mình đứng ngồi không yên, đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, chỉ có thể nhanh chóng vùi mặt mình vào máy tính, thật lâu cũng không dám ngẩng đầu lên.

Cuối cùng Viên Khởi Lương từ bị sặc nước ở trong trạng thái 囧 hồi phục lại đột nhiên môi khẽ cong lên nở nụ cười kỳ dị: Cuối cùng cô cũng ý thức được sao? Bước kế tiếp, Viên Khởi Lương khẽ đẩy màn hình máy tính trước mặt: Chuyện này quan trọng hơn so với công việc không tốn bao nhiêu thời gian này. Bước tiếp theo, Viên Khởi Lương chống hai khuỷu tay lên trên bàn, toàn bộ khuôn mặt đều dựa gần vào Trác Lí, tiếp đến bước nữa, anh thuận tiện đem laptop của Trác Lí đang cản trở chuyển sang bên cạnh một chút, thành công thấy động tác đứng ngồi không yên và khuôn mặt đỏ bừng của Trác Lí, đôi môi anh nâng lên thành nụ cười cảm động nói, “Đem những lời cô vừa mới nói nói lại.....Lặp lại một lần nữa đi.”

Cả người Trác Lí đều ngây ngốc đến ngu người.

Cô khẩn trương không ngừng bởi vì mình hỏi vấn đề trực tiếp như vậy, hơn nữa bởi vì.....Viên Khởi Lương giương mặt đến gần cô như vậy làm cô

nghe đến lời Lâm Bồi nói với cô mấy tháng trước một phen, lúc ấy cô đã cảm thấy rất khinh thường lời nói ấy.....

.....Viên Khởi Lương rất thích hợp là một người đàn ông để hôn.

.....Cùng Viên Khởi Lương hôn môi nhất định là chuyện vô cùng tuyệt vời.

.....Lúc hôn môi Viên Khởi Lương nhìn đường cong gò má của anh nhất định là rất đẹp.

..... Tồi tệ bị một trăm người đàn ông hôn để đổi lấy một nụ hôn của Viên Khởi Lương.

Cô, hiện tại, giờ phút này rất muốn hiểu rõ người gần ngay trước mặt này xem nếu hôn môi có cảm nhận gì, cũng rất muốn thấy được gò má và cằm của anh khi hôn môi, muốn biết có phải như lời Lâm Bồi nói hay không.....

Viên Khởi Lương hoàn toàn đem gương mặt đỏ ửng của Trác Lí thu hết vào trong mắt, sau đó anh ngồi lại chỗ mình một lần nữa, dùng giọng nói cảm động nói, “Nét mặt của cô hình như là đang chờ mong.....”

Trác Lí bị hoảng sợ mà ngẩng đầu: Ý tưởng vô sỉ của cô có thể bị nhìn thấu?!!

Viên Khởi Lương lại đột nhiên không nói chuyện, mà lại đem laptop chuyển về trước mặt một lần nữa, khoe miệng vẫn nở nụ cười, chưa từng thu hồi: Đối xử với tình cảm Trác Lí ngốc nghếch phải dùng lát mềm buộc chặt là hết sức cần thiết. Mặc dù anh mất rất nhiều sức lực mới dừng lại một phen kích động ý tưởng muốn kéo khuôn mặt đang đỏ bừng kia đến trước mặt mình để hung hăng cắn vài cái. Nhưng vì để sau này đường tình duyên đi hơn, có thể để cho tình địch Quý Mạnh Đường vĩnh viễn không còn sức lực để có cơ hội phản kích lại, anh phải làm như vậy. Mục đích như vậy là: Để cho cô cảm thấy khó chịu.

Trác Lí rất tỉnh táo. Cô vẫn cảm thấy tư thế vừa rồi của Viên Khởi Lương là muốn hôn mình, cô nhớ rõ ràng cô rõ ràng lớn tiếng hỏi câu ‘Anh muốn của tôi sao?’, phòng làm việc trống trải như vậy, người đối diện như vậy chỉ có người điếc mới không nghe thấy cô nói gì. Như vậy, nếu anh nghe được câu cô hỏi, tại sao lại không trả lời cô, còn hỏi ngược lại cô lần nữa? Cô không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ra. Cô chưa nghĩ ra còn chưa tính, người đàn ông này lại vẫn có thể bình tĩnh hòa nhã phân tích cô đang mong chờ anh cái gì..... Hôn nữa, anh còn không đem mong chờ cái gì của cô nói cho cô nghe!

Aaaaaa.....

Núi băng lớn là biến thái!

“Tôi đi đây!” Trác Lí còn chưa có đóng kỹ laptop của mình, đã rút nguồn điện, sai bước tức giận dùng ngón tay rời khỏi phòng làm việc. Cô nghĩ, nếu cô còn ở lại chắc cô sẽ có khả năng làm ra những hành động: Đứng lên, kéo Viên Khởi Lương lại đè lên tường, kéo cô anh xuống, hung hăng giày xéo cái miệng đẹp và khuôn mặt ưa nhìn của anh, sau đó, TM đùa giỡn hôn anh, cô sẽ cắn chết anh!

Cửa phòng làm việc bị đóng đến rung trời.

Lúc này Viên Khởi Lương mới thu lại tầm mắt nhìn theo Trác Lí, nụ cười càng lúc càng lớn. Suy nghĩ của Trác Lí cái gì cũng không giấu được làm anh dễ dàng nhìn rõ, mặc dù anh không biết ngoại trừ kinh hỉ ra sao lúc này lại mọc rễ trong lòng Trác Lí, nhưng phát hiện ra điều này làm anh mừng phát điên. Mừng rỡ như điên cùng với vui mừng trong quá khứ khi anh chiến thắng một phiên toàn bất kỳ đều không giống nhau. Trên tòa án, mặc dù khó khăn hơn nữa thì kết cục đơn giản chỉ có hai loại: Thua và thắng, hơn nữa phần lớn thời gian anh đối với chiến thắng đều tràn đầy tự tin. Nhưng Trác Lí không giống vậy, mọi thứ cô đối với anh tới nay mà nói là biết lại không biết. Anh có thể hiểu rõ được cô không rõ tình hình, anh và Ngũ Khâu Thực từ Đường Chí Thiện biết rõ sự tồn tại của Quý Mạnh Đường này, anh hơn Ngũ Khâu Thực vì trong thất bại anh nhìn thấy Trác Lí không ràng sự đời như vậy không có hứng thú với đàn ông mà đối đãi có chừng mực tuyệt đường nào cũng không nể mặt. Anh có thể thổ lộ, anh có thể theo đuổi, nhưng anh không thể thất bại.

Mà hôm nay, cô gái nhỏ Trác Lí với dáng vẻ ngây thơ cùng biểu hiện không bình thường làm cho anh hoàn toàn cảm nhận thấy tình yêu mang tới cho mình cảm giác thành công, loại cảm giác này giống như mất trăm cay vạn đắng rốt cuộc cũng hái được một ngôi sao không thể chạm đến.

Đêm nay, Viên Khởi Lương làm việc đến rất khuya rất khuya, nhưng không giống với bất kỳ lần làm việc suốt đêm đầy nhanh tốc độ nào, lần này nụ cười trên mặt anh luôn luôn không hề thu hồi.

Đêm nay, Trác Lí lại mất ngủ. Cô trần trọc trên giường, cô hao hết tất cả các tế bào não, tỉ mỉ tự hỏi dụng ý của Viên Khởi Lương, cuối cùng, cô không có nhìn thấu.

Đêm nay, Viên Khởi Lương quyết định: Đi công tác trở về anh sẽ để cho cô biết.....Về vấn đề cô hỏi.....Đáp án.

Đêm nay, Trác Lí quyết định: Cô sẽ học Vu mỵ nhân mấy chiêu, để chinh núi băng thối kia thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương 37:

Sáng sớm hôm sau, Trác Lí chống một đôi mắt với hai vạch đen dưới mắt rời giường, Đường Chí Thiện ngồi ngay chính giữa phòng ăn, ánh mắt sắc bén quét từng tấc từ trên xuống dưới người Trác Lí. Cái loại ánh mắt mang theo điện tích quét đến người Trác Lí làm cô cảm thấy nhức nhối và đau thương. Vì vậy, sau một khắc cô phi thân vọt vào phòng vệ sinh, giả bộ bộ dáng vô cùng lo lắng.

Bốc mấy cái bánh bao, Trác Lí tưởng sẽ nghe Đường Chí Thiện cầu nhàu trước khi rời khỏi nhà họ Đường, không nghĩ tới lần này người ngăn cô không phải là Đường Chí Thiện mà lại là Thiệu Chi Uyển. Bà cười híp mắt đưa vào tay Trác Lí một hộp sữa chua, sau đó thích thú nói với Trác Lí, “Khởi Lương muốn mọy chuyển lời đến con, cậu ấy đi công tác Giang Thành một tuần.”

Trác Lí nghe xong những lời này, phản ứng đầu tiên chính là: Tình huống gì thế này?

Phản ứng kế tiếp là: Viên Khởi Lương tại sao lại muốn Thiệu Chi Uyển chuyển lời này cho cô?

Nhận thức tiếp theo là: Tại sao Đường Chí Thiện ăn bát cháo kia với gương mặt mỉm cười đến độ co rút?

Sáng sớm trở lại “Đô thị tình anh”, Trác Lí lại từ trường phòng Ngô Tập Na nhận được một nhiệm vụ khó khăn.Nhân vật trang bìa tháng bảy.là Kỳ Dương tổng giám đốc trẻ công ty Tụ Quang Điện Tử ở tầng 28 tòa nhà Hào Mã. Người bên trong theo tư liệu Trác Lí biết vị Kỳ Dương này không chỉ là nhân tài kiệt xuất hoạt động trong ngành điện tử của thành phố Z, mà gần đây, sản nghiệp của anh ta còn vươn tới địa phận bất động sản. Thành phố Z là thành phố mới có rất nhiều cửa hàng dưới danh nghĩa sản nghiệp của anh ta, Vạn Hiểu Yên nói, chỉ cần một gian cửa hàng ở Nguyệt Tô Kim cũng đủ cho cô ấy ăn mặc hơn nửa đời rồi.

Thực giác của Trác Lí: Người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản. Thứ nhất, tuổi anh ta không lớn lắm, năm nay mới hai bảy tuổi, kinh nghiệm cũng rất khác với các nhân vật lớn mạnh trong ngành điện tử, anh ta không chỉ không có gia thế giàu có dựa vào, cũng không có tấm bằng du học nước ngoài nào, thậm chí anh ta cũng không tốt nghiệp đại học chuyên ngành máy tính loại giỏi. Nhưng một người đàn ông như vậy chỉ trong vòng năm năm, danh tiếng đã vang dội khắp thành phố Z, thậm chí là cả nước.

Mà người đàn ông này có sự nghiệp thành công còn chưa tính, lại tài chí hơn người và khôn khéo trên thương trường khác xa người bình thường. Theo Vạn Hiểu Yên mà nói: Người đàn ông này không phải là người, nếu như anh ta không phải là thần thì chỉ có thể là ma thôi.

Đợi đến khi Trác Lí có mặt tại nơi làm việc rộng lớn của Công ty Tụ Quang Điện Tử ở tầng hai tám tòa nhà Hào Mã rốt cuộc cô mới hiểu rõ Vạn Hiểu Yên nói là có ý nghĩ gì. Tụ Quang Điện Tử có quyền lợi sử dụng cả tầng hai mươi tám của tòa nhà Hào Mã làm văn phòng làm việc, thang máy “Đỉnh” một tiếng mở ra, một mảnh màu xanh dương chói mắt và đẹp để đập vào mắt cô, chỉ thoáng qua, tầm mắt Trác Lí trở nên mờ mịt trước màu xanh dương chói mắt này.

Nắm chặt trong tay chứng nhận phóng viên và bản thảo phỏng vấn, cô bước nhanh đi về phía tiền sảnh của công ty Tụ Quang Điện Tử. Cô gái mặc đồng phục màu xanh dương đứng ở đại sảnh, phía sau là bốn chữ to “Tụ Quang Điện Tử” màu xanh dương sáng chói, phía dưới là một hàng viết qua quýt bằng tiếng anh, Trác Lí nhìn rõ chữ ‘focus’

Ngoài dự đoán, Trác Lí không có gặp trắc trở với cô gái đứng ở đại sảnh. Cô không biết toàn bộ như vậy là đều dựa vào mặt mũi của Ngũ Khâu Thực. Cô ngồi ở trước sảnh đợi ba bốn phút sau, có một cô gái mặc đồng phục màu lam có đường vân áo sơ mi cùng màu xanh ngọc với váy cô ấy mặc xuất hiện trước mặt Trác Lí, “Cô Trác, cô khỏe chứ, tôi là thư ký của Kỳ tổng Phương Ái Tao, Kỳ tổng đang trong phòng làm việc chờ cô.” Sau đó, dưới sự hướng dẫn của thư ký Phương, Trác Lí đi vào Tụ Quang Điện Tử.

Công ty lắp đặt thiết bị không thể không khiến người ta kinh ngạc, tất cả sắc thái đều là màu xanh dương. Thỉnh thoảng sẽ thấy một hàng chữ ‘focus’ như ở trước sảnh đập vào mắt, đường đi nơi này cũng không rộng, thậm chí có thể nói là rất hẹp, nhưng, kính dưới sàn nhà là màu xanh dương như từng chùm đèn làm cho nơi này của công ty thêm hương vị xa xôi và rộng lớn.

Ở cửa một phòng làm việc, thư ký Phương dừng lại, nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó quay đầu hướng về phía Trác Lí thân nhiên cười. Trác Lí cũng trả lại cô ta một nụ cười như vậy, trong lòng nói: Dung mạo thư ký này cũng thật xinh đẹp.

Sau tiếng gõ, bên trong truyền đến một tiếng ‘mời vào’. Thư ký Phương từ từ mở cửa ra, ánh mắt hơi chút che dấu nhanh chóng quét quanh phòng làm việc một vòng, sau đó quay đầu lại, dùng tư thế lễ phép mời đối với Trác Lí.

Trác Lí sững sờ đi vào phòng làm việc của Kỳ Dương, dùng đầu ngón chân để nghĩ cô cũng biết, lão tổng này đặc biệt thích màu xanh dương. Cho nên, cô hoàn toàn chuẩn bị tâm lý rộng rãi đón nhận phòng làm việc màu xanh dương của Kỳ Dương. Chẳng qua, lúc cô bước vào phòng làm việc thì một khắc ấy cô đột nhiên rất muốn hiểu rõ: Màu xanh dương, đến tột cùng là có ý nghĩa sâu sắc gì?

Phòng làm việc của Kỳ Dương không hề giống như phòng của nhiều lão tổng khác, lớn mà xa hoa. Cũng không giống phòng làm việc tươi đẹp của Lý Xán mà Trác Lí đã từng nhìn, đặc sắc và cá tính. Nơi này đơn giản lại chính tề, ngoài vách tường màu xanh dương, rèm cửa màu xanh dương, màu xanh dương.

“Mời ngồi.” Từ phía sau bàn làm việc, một bóng người đứng thẳng, sau đó bóng người đó từ bàn làm việc đi về phía ghế sa lon màu xanh dương trong phòng làm việc, ngồi xuống.

Quả thật là một người đàn ông có ma lực lớn. đây là ấn tượng của Trác Lí đứng tại cửa khi mới gặp Kỳ Dương.

Quả thật là người đàn ông có tướng mạo số một..... đây là quan điểm của Trác Lí sau khi ngồi xuống ghế sa lon.

Kỳ Dương mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh dương, có một hương vị mà người ta nói không rõ nhưng cũng không thể dời khỏi tầm mắt, không biết có phải do màu xanh dương làm người ta mê mẩn hay không, Trác Lí cảm thấy Kỳ Dương này có một mặt làm cho người ta không nhìn thấu.

“Kỳ tổng, tôi là Trác Lí phóng viên của “Đô Thị tinh anh” đến phỏng vấn.” Ổn định lại tâm tình một chút, Trác Lí mới nghĩ tới mục đích thực sự của chuyến đi hôm nay, vì vậy, cô hào phóng đưa tay phải ra.

Kỳ Dương cười cười, cũng đưa tay ra, bắt tay.

Làm người ta cảm thấy cực kỳ quỷ dị đó là: Thế nhưng Trác Lí không có cảm giác cô và Kỳ Dương đang bắt tay.

Kỳ Dương mang theo nụ cười lễ phép, lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon, đôi tay đan vào nhau, nhẹ giọng hỏi, “Cô Trác muốn uống chút gì không?”

“Nước khoáng là được, cảm ơn.” Trác Lí cho rằng mình sẽ gây phiền toái cho Kỳ Dương, mặc dù cô không trông cậy anh ta có thể tự mình rót nước cho cô, nhưng tối thiểu anh ta cũng phải đứng dậy đến bàn làm việc gọi điện cho thư ký. Bởi vì trong phòng làm việc của anh ta căn bản không có bình nước.

Nhưng, khi cô nhìn thấy Kỳ Dương tùy ý nhấn một nút màu xanh ở bên cạnh ghế sa lon, sau đó giọng nói dễ nghe của anh ta hướng về phía mặt thủy tinh nói, “Thư ký Phương, cho cô Trác một chút nước.”

‘Tinh’ một tiếng, chén nhỏ trên bàn trà đột nhiên sáng lên đèn đỏ rồi tắt.

Trác Lí cảm thấy đôi mắt mình đều muốn rót xuống. Cô chợt nhớ đến một câu danh ngôn rợn người: Khoa học kỹ thuật là năng lực cả cuộc đời. Nghĩ tới đây, cô khéo léo bắt đầu phỏng vấn.

“Kỳ tổng nơi này của ngài thật đúng là cơ quan quan trọng nha.”

“.....Cơ quan quan trọng?” Kỳ Dương bắt được từ ngữ, sau đó làm như nghiền ngẫm cái hàm nghĩa này, tóm lại Trác Lí không nắm bắt được vẻ mặt của anh ta, cũng không mong chờ anh ta nói tiếp.

Thư ký Phương mang nước vào xong đi ra ngoài. Ánh mắt anh ta nhìn cô một giây cũng không chịu rời làm Trác Lí cảm thấy không lường trước được. Chẳng qua Kỳ Dương vẫn rất thanh nhàn chống khuỷu tay ở trên ghế sa lon, lấy một tư thế vô cùng ưu nhã lại cực kỳ lười biếng cùng Trác Lí trao đổi. Cứ như vậy, một chút Trác Lí cũng không nhìn ra vị tổng giám đốc trẻ tuổi này đến tột cùng là vội vàng ở chỗ nào.

Cầm cốc lên, uống một ngụm nhỏ, Trác Lí rất nghiêm túc mở miệng nói, “Là như thế này, lần này tôi tới muốn đặc biệt làm phỏng vấn Kỳ Tổng. Rất hy vọng ngài có thể phối hợp.”

“Thế nào, tôi chưa đủ phối hợp sao?”

“Ý tôi không phải như vậy.....”

“Được rồi, cô cần tôi phối hợp như thế nào, nói lịch sử tôi gây dựng sự nghiệp sao?” Kỳ Dương tự hỏi tự trả lời.

“Cái này, có thể.” Trác Lí nhân tiện theo lời đối phương nói cứ như vậy trao đổi vài câu ngắn gọn, cô biết rõ, người đàn ông này không phải là người dễ đối phó.

Kỳ Dương lại ưu nhã cười, đột nhiên thân thể ngồi thẳng dậy, lấy một giọng điệu hết sức nghiêm túc nói: “Sáu năm trước tôi tốt nghiệp đại học XX ở Bắc Kinh, chuyên ngành hội họa. Sau khi tốt nghiệp tôi cùng ba người bạn học cùng trường lập nên Tụ Quang Điện Tử, ba năm trước đây, ba người bạn học cùng tôi đã rút vốn, Tụ Quang Điện Tử còn một mình tôi đứng tên. Một năm trước, Tụ Quang Điện Tử thành công đưa thị trường ra nước ngoài, trở thành một công ty nổi tiếng trong nước, cũng như hợp tác quan hệ với rất nhiều các công ty nước ngoài. Nếu như cô Trác muốn biết Tụ Quang Điện Tử có những mốc quan trọng nào thì tôi sẽ bảo thư ký Phương đưa cho cô một phần giới thiệu về công ty.”

Trác Lí vui mừng: Cũng may tốc ký của cô cũng không tệ. Cô không phải là người thích dùng máy ghi âm, cho nên phần lớn thời điểm phỏng vấn cô đều tự tay ghi chép. Chỉ là Kỳ Dương nói cho cô một phần mốc sự kiện quan trọng..... Cô nghe..... Cảm giác có chút mùi vị châm chọc.

“Con đường gây dựng sự nghiệp của Kỳ tổng thật là thuận buồm xuôi gió.” Trác Lí theo bản năng nói ra những lời này, cô cho rằng đây là một lời khen ngợi.

“Quả thực như vậy.” Kỳ Dương đáp lại rất nhanh, Trác Lí cúi đầu ghi chép phỏng vấn nên không nhìn thấy khuôn mặt giễu cợt. Không phải giễu cợt mà là tự giễu.

Đội sau khi Trác Lí ghi đến rỗng bay phượng múa đoạn dài đằng đằng này nhưng lúc viết lại lịch sử gây dựng sự nghiệp lại ngắn ngủi thì cô gặp khó khăn: Cứ như vậy có mấy chữ này căn bản không chống đỡ nổi một bài bản thảo lớn. Cô cần gia vị, vì vậy trong đầu cô suy nghĩ vận chuyển thật nhanh, cô tính toán chủ đề mình nói tới, “Kỳ tổng hình như rất ưa thích màu xanh dương.” Lời này là câu trần thuật, cô nghiêm túc quan sát nét mặt Kỳ Dương, một khi đối phương không thích đề tài này thì cô sẽ chuyển đề tài khác.

Ngoài dự đoán của cô, khi nghe câu hỏi này Kỳ Dương lại không hề có chút phản ứng nào. Không, phải nói chính xác là sau khi Kỳ Dương nghe thấy

cô nói như vậy, thì cả người lọt vào trạng thái trầm tư..... thông thường mà nói, anh ta ở ngay trước mặt Trác Lí ngẩn người.

Trác Lí cũng không nói gì. Cô đành đánh bạo một lần quét qua sản phẩm công nghệ cao ở trong phòng làm..... Tiếc nuối chính là: Cô xem nhưng không nhận thấy được có chỗ nào đặc biệt.

“Phòng vẫn vẫn tiếp tục sao?” Kỳ Dương đột nhiên suy nghĩ trở lại, lễ phép cắt đứt cái quét nhìn của Trác Lí đối với phòng làm việc.

“Dĩ nhiên là tiếp tục rồi.”

.....

.....

Tiếp, cô lại cùng Kỳ Dương tiến hành phỏng vấn thời gian cũng không ngắn. Trong lúc phỏng vấn Trác Lí vẫn luôn nom nớp lo sợ chạm phải điểm biến đổi của đối phương, cho nên cuộc phỏng vấn coi như thành công. Mà điều khiến Trác Lí kinh ngạc, chính là Kỳ Dương vậy mà lại cùng Viên Khởi Lương và Ngũ Khâu Thực bọn họ là bạn thân.

Cô cũng từ Kỳ Dương nơi đó thuận tiện biết: Viên Khởi Lương có thể đã sớm biết cô gái dấu mặt sau bức màn màu đen. Tụ Quang Điện Tử khai phá ra hệ thống trao đổi thông tin nội bộ của Hào Mã việc trao đổi thông tin là bảo mật, chẳng qua cuối năm tại Carnival Hào Mã mới công khai phương thức ID đôi lứa. Chẳng qua, bản thân Viên Khởi Lương cũng là một người ở trong hệ thống trao đổi thông tin nội bộ của Hào Mã, cho nên, anh ấy chắc phải biết người dấu mặt sau bức màn màu đen là ai, căn bản cũng không khó khăn.

Trở lại tòa soạn thì ở cửa cô đụng phải Lý Nhất Phàm từ bên trong đi ra ngoài, mặt đối phương đầy xuân quang. Còn cười hì hì với Trác Lí nói một tiếng ‘Hi’, sau đó rồi đi như một làn gió xuân. Trác Lí sử dụng giác quan phụ nữ đoán được: Người này đang yêu.

Trở lại trong phòng làm việc, Trác Lí ngồi vào ghế của mình, nghĩ một chút đến những chuyện giữa mình và Viên Khởi Lương đã xảy ra, trong lòng cô đột nhiên nhảy lên một cơn tức giận vô cớ. Cơn tức giận vô cớ này thúc đẩy cô làm ra một hành động kích thích.....

.....Cô bấm số điện thoại của Viên Khởi Lương

Điện thoại không có kêu bao lâu đã có người bắt máy, một giọng nói xa xa bay tới, “Alo?”

“Tôi là Trác Lí. Viên Khởi Lương, tôi hỏi anh một vấn đề.” Trác Lí cố gắng chế giọng nói của mình cho có vẻ bình tĩnh.

Vào giờ phút này Viên Khởi Lương ở đầu bên kia điện thoại đang ở trong phòng khách sạn Giang Thành chuẩn bị tài liệu cho phiên tòa buổi chiều, nghe được giọng nói nghiêm túc của Trác Lí, chân mày anh không tự chủ nhíu lại, “Vấn đề gì?”

“Anh chừng nào thì biết tôi là người dấu mặt đằng sau bức màn màu đen?” Cái vấn đề này đối với cô rất quan trọng, lúc này cô đã khẳng định: Viên Khởi Lương không phải có thể biết thân phận của cô mà là nhất định biết.

“.....”

Khoảng mười giây đồng hồ, Trác Lí không nghe được giọng nói của Viên Khởi Lương, cô có chút vội vàng không dần nổi nói: “Cái núi băng thối này, anh căn bản đã sớm biết tôi là người gửi chuyện cười cho anh đúng không?”

“.....Ừ” Lần này, Viên Khởi Lương lại trả lời rất nhanh.

Bên này, cả khuôn mặt Trác Lí chứa đầy tức giận, “Cái người này.....”

“Cô gửi từng mẫu chuyện cười tôi đều xem, rất thích.”

“.....”, đến phiên Trác Lí 囧 rồi, cô căn bản không ngờ được vì sao Viên Khởi Lương lại ném ra những lời này, trái tim cô bắt đầu nhảy lên.

“Nếu như nói cho cô biết tôi biết rõ thân phận của cô, cô có còn gửi nữa sao?” Viên Khởi Lương ở đầu bên kia vì Trác Lí rất kiên nhẫn phân tích.

“Đừng mơ tưởng!” Trác Lí trả lời rất nhanh, trao đổi như vậy mới có cảm giác thần bí, cảm giác thần bí mà bị mất thì gửi cái kia còn có ý nghĩa gì, không bằng trực tiếp gửi tin nhắn còn tốt hơn.

“.....Như vậy, còn có vấn đề gì sao?”

Như vậy, anh vì muốn cô gửi chuyện cười, mà cố ý.....

“Trác Lí?” Viên Khởi Lương lặp lại một lần nữa.

“Không có.....Không có.....Không có vấn đề gì.” Người nào đó vừa mới hung hăng kiêu ngạo với đầy một bụng tức giận đã hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi bóng dáng.

Bên kia điện thoại, Viên Khởi Lương vì bận rộn với công việc mà im lặng giờ khước miệng lại một lần nữa nâng lên một vòng cung nhỏ, dùng giọng nói dịu

dàng, “Hai bảy tôi sẽ trở về.”

“À.” Cô phản xạ có điều kiện trả lời một câu, chỉ mấy giây sau cô đột nhiên ngẩng người: Làm sao anh lại nói lịch trình của mình cho cô? Cái nghi vấn này vừa sinh ra, cả khuôn mặt Trác Lí đều đỏ bừng. Đợi đến khi Viên Khởi Lương nói gấp lại sau, cô mới vội vã nói một câu “.....Gấp lại” sau đó vội vàng cúp điện thoại, rồi ném ra thật xa.

“Chắc chắc chắc.....”

Ba tiếng ‘chắc’ quý dĩ từ trên đỉnh đầu Trác Lí truyền đến, dọa Trác Lí nhảy dựng lên. Giữa trưa, phòng làm việc không có những người khác, Vu Mỹ nhân vừa mới kết thúc một cuộc phỏng vấn ở vùng phụ cận nên thuận tiện trở lại tòa soạn, cái này trở về cũng không tệ, tiện thể thấy được Trác Lí đang gọi điện thoại mà mặt lúc trắng lúc đỏ.

Sau khi bị phát hiện, Trác Lí có cảm giác bị người khác nhìn thấy bản thân mình kinh ngạc mà mặt mặt lúng túng, vì vậy trong nháy mắt mặt cô hiện lên sự tức giận, “Nghe lên người khác nói chuyện điện thoại là hành động rất bỉ ổi.”

Vu Mỹ nhân rất không đồng ý ôm cánh tay lắc đầu một cái, tránh chủ đề của Trác Lí, nói nặng trịch, “Cô thay đổi.”

Trác Lí trợn mắt khó hiểu nhìn về phía Vu Mỹ nhân. Cô, thay đổi như thế nào?

Vu Mỹ nhân đem người mình đang lao đảo ngồi xuống ghế trước mặt Trác Lí, hướng về phía Trác Lí ý bảo ngồi xuống, thờ dài nói, “Trác cô nương, tôi không thể không nói cho cô biết một sự thật bi thương.....Cô đã từ một người không sợ trời không sợ đất liều lĩnh nhỏ bé thành một cô gái nhỏ có cảm xúc không yên, tâm tình bất động trong tình yêu.....Hon nữa.....Nhìn bộ dáng từ lúc lúc cô và Đại luật sư gọi điện đến giờ, thấy là cô đã bị anh ấy ăn đến sít sao rồi.”

“Tôi..... Tôi không có.” Còn chưa kịp tiêu hóa ý tứ trong lời nói của Vu Mỹ nhân, trực giác của Trác Lí đã muốn phản bác lại lời của cô ấy.

Vu Mỹ nhân mang theo nghiên cứu sâu sắc, sau đó về mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Cô biết..... Lúc nào thì một người phụ nữ đột nhiên bị một người đàn ông ăn đến gât gao không?”

Trác Lí lắc đầu một cái, cô đã quên cái vấn đề điều kiện tiên quyết, cũng quên bảo vệ trận tuyến của mình.

“Đó chính là.....Sau này người phụ nữ này sẽ bị ăn.” Không đợi Trác Lí đáp lại, hai mắt Vu Mỹ nhân sáng ngời hỏi, “Như thế là như thế nào? Công lực của Đại luật sư cũng không tệ lắm phải không? Cô là lần đầu tiên chứ?”

.....

Cuối cùng Trác Lí cũng hiểu Vu Mỹ nhân nói gì, chẳng qua là sau khi hiểu xong, thì mặt Trác Lí đỏ hơn một chút, không biết là sắc mặt tức giận hay là ngượng ngùng. Chỉ là cô thấy☹️ nhanh chóng nói không ra lời.

“Xem bộ dáng của cô như vậy, chắc là lần đầu tiên, ai..... Xem bộ dáng quyết một lòng của cô đối với Đại luật sư kia, thì chắc anh ấy phải rất điệu dàng. Lại nói.....”

“Vu, Thu, Thủy!!!!”

Không đợi Vu Mỹ nhân đem những lời nói hết sức to gan phía dưới kia nói hết, Trác Lí đã dùng một chương vỗ vào lưng Vu Mỹ nhân. Sức lực rất lớn, cả đời Vu Mỹ nhân cũng khó quên. Vì vậy sau một thời gian rất dài, Vu Mỹ nhân cũng không dám ở trước mặt Trác Lí nhắc tới đề tài nhạy cảm này nữa.

Lời tác giả:

..... Ta không có ngoại truyện về việc này. Chỉ là, rất nhiều năm về sau, khi Trác Lí đã trở thành bà Viên, Vu Mỹ nhân cũng kết hôn, Trác Lí cũng bắt đầu chủ động nói tới cái đề tài này, khi đó bà Viên hoàn toàn không biết chữ ‘thẹn thùng’ viết như thế nào, cô sẽ hết sức rộng rãi nói với Vu Mỹ nhân, “Núi băng lớn nhà tôi mỗi lần đều rất điệu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 38:

Vu Thủy Thủy không cần thận đem trạng thái mập mờ của Viên Khởi Lương và Trác Lí báo cho Lâm Bôi, Lâm Bôi cố ý tiết lộ cho Vạn Hiểu Yên. Loại hữu ý này sau khi trao đổi tin tức với nhau, ba người liền bắt đầu thay nhau chia mũi nhọn vào tình cảm để giáo dục Trác Lí. Chẳng qua là, mặc kệ có giáo dục như thế nào, phản ứng của Trác Lí chỉ có ba chữ: Sau hãy nói.

Sau đó, chúng nữ lại than thở với nhau, bắt đầu dĩ nói, ‘gỗ mục không thể đẽo’. Chẳng qua dù là tình nghĩa tỷ muội hay là nhiều hơn còn là hứng thú với

núi băng lớn, nên ba người thỏa thuận sẽ cố gắng giúp Trác Lí sớm ngày thắng cấp làm bạn gái Viên Khởi Lương. Họ hoàn toàn thấy được cách mạng đang trên đường tới ánh sáng, miễn cưỡng lẫn nhau viết, ‘đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa’. Tiếp đó, chúng nữ lại khai triển từng vòng từng vòng danh hiệu vì ‘hành động phá băng’ nên sau lưng Trác Lí cách mạng vẫn chiến đấu không công khai.

Sau đây là ba ngày trải qua cách mạng của ba người:

1. Vạn Hiểu Yên lãnh đạo ‘Dự báo tin tức chiến đấu’..... buổi trưa ngày nào, trời nắng gắt như lửa, Trác Lí ngủ như một cái đầu heo chết. Vào lúc này, Vạn Hiểu Yên sẽ thuận lợi lấy di động trong túi sách của cô ra, gửi đi một tin nhắn, ‘hiện tại rất nóng, ra cửa chú ý tránh nắng’. Lựa chọn số điện thoại trong danh bạ Trác Lí ghi ‘Núi băng lớn’, sau đó gửi đi. Chẳng qua là, Vạn Hiểu Yên đợi suốt một buổi trưa lại thêm một buổi chiều, thế nhưng Viên Khởi Lương cũng không có nhắn tin lại, lần đầu cách mạng tuyên bố thất bại.
2. Lâm Bồi lãnh đạo ‘tình báo chiến đấu’..... Vào một ngày Lâm Bồi có một lần đi uống rượu cùng luật sư ở văn phòng luật sư Sự Vụ Sở, đã biết được tin tức kinh người: Bạch Oanh không phải là bạn gái của Viên Khởi Lương, lần này Viên Khởi Lương đi công tác, Bạch Oanh đều không biết chút nào, chẳng qua vì về sau có thể nắm giữ hành tung của Viên Khởi Lương tốt hơn, cô ấy đã trở thành lại văn phòng luật sư Sự Vụ Sở tiếp cận cô gái ở đại sảnh. Vì phòng bị kinh địch thật tốt, Lâm Bồi cũng đã thông và thông đồng với các luật sư khác trong Sự Vụ Sở, để tùy thời quan sát động thái trại địch.
3. Vu Thu Thủy “Tự mình phòng ngự chiến đấu”..... Ngày nào Vu mỹ nhân cũng mời Trác Lí gấp rút gối đầu đàm thoại. Hai người hàn huyên từ Adam Eva cho tới ‘bà nội trợ tuyệt vọng’, lại hàn huyên từ xi căng đan ở Athena cho đến tình hình của Hillary và Clinton. Cuối cùng, Vu mỹ nhân đem lời dẫn về trên người Trác Lí, Vu mỹ nhân chỉ ra, ‘câu hồn cũng như pha trà, có nước sôi, sẽ làm lá trà cứng rắn có thể tạo thành từng đợt từng đợt mùi thơm, cô, rõ chưa?’ Trác Lí lắc đầu; Vu mỹ nhân cường điệu, ‘nói như vậy với cô, tức là núi băng lớn có ý với cô. Đây chính là vũ khí trí mạng lớn nhất của cô, cô phải nắm thật chặt nó, lợi dụng nó thật tốt, sau đó dùng cái vũ khí này vung văng bao vây lấy anh ấy, lần này, cuối cùng cô đã hiểu chưa?’ Trác Lí lại lắc đầu; Cuối cùng Vu mỹ nhân cường điệu, ‘Nếu cô lại không bỏ nhào vào Viên Khởi Lương, anh ấy sẽ bị người khác đoạt mất. Cô có ngốc hay không vậy..... Cô hiểu hay không hiểu đây.....’

Tiếp sau là.....

Vạn Hiểu Yên không có khả năng cũng không biết được, do cô ban tặng ba tin nhắn trong điện thoại của Trác Lí..... Chỉ có ba tin nhắn, toàn bộ tin nhắn gửi đi đều gửi đến Viên Khởi Lương, nội dung đều không rõ ràng.

Lâm Bồi cũng không thể biết, chú ý đối với Bạch Oanh, một chút Trác Lí cũng không so với Lâm Bồi.

Vu mỹ nhân cũng sẽ không biết là: Trác Lí chưa từng đem cốc trà Viên Khởi Lương này đặt vào trong chương trình trong ngày của cô.

Chẳng qua, trong lúc mấu chốt này.

Quý Mạnh Đường trở về.

Nhận được điện thoại của Quý Mạnh Đường là lúc Trác Lí và Vu mỹ nhân đang phỏng vấn ở trung tâm thành phố. Cô vội vàng khai báo mấy câu với Vu mỹ nhân, rồi chạy nhanh như chớp tới nơi Quý Mạnh Đường hẹn.

“Thiên Dực Hộ Ngoại”..... Là một cửa hàng đồ da dụng ngoài trời nằm trên đường Nam Công Tôn rất lớn ở Thành phố Z, bởi vì nguyên nhân cô từng làm qua ‘Lư Hữu’, nên cô đối với cửa hàng đồ da dụng bên ngoài này cũng có thích thú và chú ý, ví như cửa hàng ‘Thiên Dực’ này. Chẳng qua là cô cũng không biết, ông chủ giấu mặt của ‘Thiên Dực’ chính là Quý Mạnh Đường.

(Lovenoo1510: Nói thực là ta cũng không hiểu 'Lư Hữu' là gì nữa, các nàng thông cảm nha)

Không thể không nói trong lòng cô rất kích động vì cô muốn gặp được Quý Mạnh Đường, cô đã có hai năm không gặp anh. Thậm chí cô đã quyết tâm gọi xe trực tiếp đi thẳng từ trung tâm thành phố tới đường Nam Công Tôn.

Có người trời sinh ra là để sùng bái, ví như Quý Mạnh Đường.

Ngồi trên taxi, Trác Lí thấy Quý Mạnh Đường đứng trước cửa hàng đó đang đút hai tay vào túi quần đen. Nhìn anh từ xa, Trác Lí vẫn cảm thấy: Đã hai năm qua như vậy, anh một khắc cũng không xuống hạng thần tượng trong bảng xếp hạng của cô.

Bởi vì quanh năm bên ba, nên màu da của Quý Mạnh Đường đã trở nên tối đen. Chẳng qua cũng không che dấu được đôi mắt to kia và trong suốt và thanh tình kia. Khi còn bé, Trác Lí thường sẽ cảm thấy kỳ quái, một người đàn ông lớn lên làm sao sẽ có được đôi mắt sáng ngời và đẹp mắt đây? Sau đó cô nghĩ đi nghĩ lại sẽ đề xuất ra yêu cầu không công bằng: Anh Mạnh Đường, em muốn đào hết mắt của anh. Mà mỗi lần như vậy, Quý Mạnh Đường đều sẽ rất phối hợp tính cách tác quái của cô mà đem mí mắt của mình lật lên, trở thành một bộ dáng khủng bố, quý dị nói, ‘Như vậy mới dễ đào, tới đào thôi’. Sau đó, Trác Lí sẽ bị dọa sợ đến mức chạy trốn như bay. Tiếp sau đó, Quý Mạnh Đường sẽ đứng ở chỗ cô trốn chạy mà cười ha ha.

Nghĩ tới đây, trong lòng Trác Lí không khỏi có chút chua xót, tuổi thơ..... thật đã là quá khứ trôi qua từ lâu rồi.

Quý Mạnh Đường vẫn đứng ở chỗ cũ, mỉm cười nhìn Trác Lí, nụ cười kia bỗng chốc làm ánh mắt cô mê muội..... Hẳn là so với mặt trời còn chói mắt hơn.....

“Anh Mạnh Đường!” Trác Lí kì quái tiến lên, giả bộ khí thế người lớn, hung hăng vỗ lưng Quý Mạnh Đường, chớp đôi mắt chua xót.

Gặp mặt mới biết: Thật sự là cô rất nhớ anh.

Quý Mạnh Đường mặc một áo T shirt màu trắng, trước ngực có hình vẽ đôi cánh đang bay màu xanh dương. Trác Lí biết, hình vẽ ấy chính là tự bản thân anh thiết kế, mùa hè năm ngoái, cô nhận được anh gửi từ Ninh Hạ tới cho một chiếc áo ‘cánh bay T shirt’ số lượng hạn chế, chẳng qua là cô vẫn cất giữ nó, đến nay cũng chưa từng mặc.

Cho dù bị Trác Lí rất nghiêm túc vỗ một chưởng, mặt mũi Quý Mạnh Đường vẫn không đổi như cũ, nụ cười của anh chưa từng thu hồi, dịu dàng nói, “Tiểu Trùng oa.”

Tiểu Trùng oa.....

Tiểu Trùng oa.....

Cái tên này không hề nghi ngờ lại khơi dậy cho Trác Lí một phen hồi ức đa sầu đa cảm. Phải là lần đầu tiên gặp anh, anh đã gọi cô là Tiểu Trùng oa. Cô nhớ rất rõ, cái mùa hạ năm cô bảy tuổi, Quý Mạnh Đường ở trên cây to dưới lầu của nhà cô bắt ve sầu. Rõ ràng là ở trên cây bắt ve sầu, nhưng thực tế là muốn gặp Trác Ý, khi đó phòng của Trác Ý hướng phía đường, mỗi ngày cô ấy đều sẽ ngồi ở cửa sổ viết chữ đọc sách.

Loại côn trùng ve sầu này Trác Lí rất thích, cô sẽ đi ra vườn rau nhỏ của bà Vương sát vách để trộm cây trúc, về nhà tìm được dây sắt mà mẹ Trác bỏ treo túi muối, dùng dây sắt đó quấn lại thành một vòng tròn, sau đó đem túi đựng muối khâu khâu vá vào sợi sắt, làm thành một dụng cụ bắt ve đơn sơ, rồi lấy cái dụng cụ bắt ve này cắm vào cây trúc, rồi hấp tấp chạy tới cây to dưới lầu nhà mình bắt côn trùng.

Cô nhớ lúc mình nhìn thấy Quý Mạnh Đường, cô đã rất ghét anh. Anh vì để hấp dẫn sự chú ý của Trác Ý, nên chọc cho một đám ve sầu kêu lên, làm đuổi tất cả ve sầu trên cây nhà cô đi. Cô tức giận phần nộ tiền lên. Cô gái nhỏ bảy tuổi đem cành trúc dài chống trên mặt đất, một tay chống nạnh nói: “Cái người xấu xa này, lại dám đuổi ve sầu nhà tôi!” Sau đó, cô nhìn thấy Quý Mạnh Đường như ánh mặt trời.....

Chớp mắt ánh mặt trời kia..... Đã ảnh hưởng tới cả đời cô. Sau đó cô nghĩ lại, tính cách của cô là loại kiên cường dùng cảm tính tình khiêu chiến, thật sự chính là từ anh. Mặc dù về sau Quý Mạnh Đường giải thích qua cái hành động ngây thơ này là bởi vì Trác Ý đang tức giận với anh, anh mới có chút bất đắc dĩ. Nhưng dấu vết chuyện cũ này bị Trác Lí cần nhần thật nhiều năm.....

Hai người ăn cơm tối ở một nhà hàng nhỏ phía nam. Dọc đường Quý Mạnh Đường đều cẩn thận kể lại cho Trác Lí chuyến du lịch hai năm của mình. Anh nói cho cô biết anh ở vùng núi Quý Châu thấy hang động đá vôi, một người đồng đội của bọn họ không cẩn thận rơi xuống sơn động, phải nằm yên tại chỗ trong bệnh viện hai tháng, đội ngũ mới có thể tiếp tục đi tiếp. Sau đó, Quý Mạnh Đường dùng một giọng nói mạnh mẽ kể cho Trác Lí biết: Phong cảnh ở trên ngọn núi cao và hiểm trở vô cùng; anh nói cho cô biết người Tứ Xuyên so với người thường thì cao lớn hơn, anh nói cho cô trên ngọn núi kia có một cánh rừng già, vì vừa qua mùa mưa, cho nên, trong rừng rậm vẫn luôn ẩm ướt. Lúc bọn họ đi xuyên qua khu vực ấy, đầu tiên là bị không biết bao nhiêu côn trùng tấn công, sau đó, khi đi ngang qua một cánh rừng thấp thì có một con rắn lớn từ dưới đất ngoi lên, có một nữ đồng đội tạm thời gia nhập đội ngũ đã té xỉu tại chỗ; anh nói cho cô biết anh ở Thanh Hải gặp phải chuyện quỷ quái, đó là rất nhiều ‘Lư Hữu’ đi qua một sơn thôn nhỏ, lúc bọn họ đóng quân tại đây cũng gặp phải rất nhiều hiện tượng không thể giải thích được, anh nói, là ở chỗ đó, anh chợt tin tưởng thần linh; anh nói cho cô..... Rất nhiều rất nhiều, rất lắm rất lắm.

Người quen thuộc với Trác Lí dễ ý sẽ phát hiện, chỉ lúc cô và Quý Mạnh Đường đi chung đường có tin đồn thú vị, cô mới biến thành một thực nữ dịu dàng.

“Anh lần này trở về là vì Trác Ý sao?” Giới thiệu chuyến du lịch xong, Trác Lí tận tâm hỏi.

Mặt Quý Mạnh Đường vốn đang là thần thái phấn khởi khi nghe được cái vấn đề này, lập tức bớt đi một phần vui vẻ, thở một tiếng thật dài, sau đó nói nặng trĩu, “Mười mấy năm trước anh không có cơ hội, không ngờ, hiện tại vẫn không có cơ hội như cũ.” Thấy đáng về Trác Lí rất đau khổ, Quý Mạnh Đường lại nở nụ cười, “Nét mặt của em cứ như phúng viếng anh vậy.”

Trác Lí héch lòng mày lên, “Anh vốn là như vậy thấy chết không sờn.”

“Cái đó giống như là lý tưởng sáng chói của đàn ông cũng được.” Quý Mạnh Đường giống như vô tình uống rượu.

“Rất tốt. Cho nên, anh cũng không cần đi chen một gậy vào. Chân trời khắp nơi đều có cỏ thơm, anh là người du hành thời gian, khắp nơi đều có thể tìm được cỏ của anh.” Lời như thế này Trác Lí nói với Quý Mạnh Đường đã mấy vạn lần. Mặc dù trước kia là lòng riêng hy vọng Quý Mạnh Đường coi trọng mình, nhưng bây giờ cô là thật lòng hy vọng Quý Mạnh Đường có thể tìm được một cô gái tốt, sau đó hai người cùng nhau sống nốt quãng đời còn lại. Chẳng qua, lúc này điểm mấu chốt mà Trác Lí đột nhiên ý thức được: Hiện tại chẳng lẽ cô không hy vọng Quý Mạnh Đường coi trọng mình sao? Chẳng lẽ tình cảm cô đối với Quý Mạnh Đường hơn chục năm cứ như vậy theo gió phiêu tán rồi sao? Mị lực của núi băng lớn như vậy sao? Bấm ngón tay tính toán, cô và núi băng lớn biết nhau nhiều lắm chỉ là ba tháng..... Ba tháng..... Ba tháng và hơn chục năm.....

Ánh mắt u ám lại âm u, rốt cuộc Quý Mạnh Đường cũng quay lại suy nghĩ, khóe miệng nở nụ cười nói, “Tiểu Trùng oa, em biết hiện tại anh bao nhiêu tuổi không?”

“Hai mươi chín tuổi.” So với Trác Lí anh lớn hơn gần tám tuổi.

“Mẹ anh nói nếu như trước ba mươi tuổi mà anh chưa có tìm được vợ, bà sẽ chết trước mặt anh.”

“Phụt.....” Vương lão cát trong miệng Trác Lí bất hạnh phun ra ngoài, kéo tờ giấy, cô dùng sức lau miệng, sau đó dùng một ánh mắt đặc biệt khinh bỉ đối với Quý Mạnh Đường nói, “Lời nói của bác Triệu đối với anh hữu dụng thì em có thể đem mặt trời lấy xuống tắm rửa một lần.”

“Mẹ anh già thật rồi.” Quý Mạnh Đường nói có chút bi thương.

Điều chỉnh lại tinh thần, Trác Lí hăng hái, “Anh thật muốn tìm một cô vợ để sinh con cho mẹ anh con cháu đầy đàn à?”

“Bộp” một tiếng. Quý Mạnh Đường dùng chiếc đũa chưa dùng bên cạnh trực tiếp gõ lên trán Trác Lí, “Cái nha đầu này, sao hơn hai mươi tuổi rồi mà nói chuyện còn không đứng đắn như vậy.”

“Không phải ý của bác Triệu cũng là như vậy sao?” đôi mắt cô xoay chuyển, Trác Lí chợt nhớ tới một chuyện, vì vậy lập tức vội nói, “Mẹ anh dường như là tìm cho anh rất nhiều đối tượng hẹn hò nha.”

“Phụt.” Lần này là Quý Mạnh Đường đem bìa trong miệng phun ra ngoài.

.....

.....

Sau bữa cơm tối, Quý Mạnh Đường đưa Trác Lí trở về nhà họ Đường. Trên đường, Trác Lí đột nhiên bắt đầu đa sầu đa cảm suy nghĩ như nước thủy triều, liên tiếp nói ra những lời như sau, “Anh xem, hai năm trước em còn hấp tấp đi theo anh đòi ‘sống còn gây chiến’, trời rất nóng ngủ trong lều trại không có gió vào, lâu ngày không quen đất quen cát nên bị bệnh sỏi, lại không rõ bị côn trùng đốt phải sẽ làm toàn thân thối rữa. Khi đó, anh vẫn thường làm em sợ, nếu như mà em khóc làm ầm ĩ, thì về sau anh sẽ không mang em theo đi ra ngoài nữa.”

“Không thể như vậy sao? Bạn bè của anh ở trong, không ai gặp qua so với em thích diễn thích nói chuyện thích ầm ĩ hơn em. Bọn họ đều rất sợ em.” Đôi tay của Quý Mạnh Đường rút trong túi quần, giống như bé trai, thỉnh thoảng dùng chân đá cục đá ven đường.

“Không phải em muốn nói với anh những thứ này!” Trác Lí căm giận nói, Quý Mạnh Đường vĩnh viễn coi cô như đứa trẻ. Thật ra cô rất muốn nói cho anh biết: Hai năm trôi qua rồi, cô đã trưởng thành chín chắn hơn, cô sẽ làm ra tiền, cô làm ở tòa soạn trong một thành phố lớn, sống rất tốt. Có lẽ năng lực bây giờ của cô cũng chỉ có thể tự vệ, nhưng tương lai cô sẽ lớn mạnh đến mức có thể bảo vệ được người nhà, bảo vệ được cả người mình yêu thương nữa.

Quý Mạnh Đường hiểu rõ cười, dịu dàng xoa xoa mái tóc rối bù của cô, “Anh hiểu em muốn nói gì.”

Ban đêm mùa hè có hai chiếc bóng người bị kéo đến thon dài, không khí vốn nóng bức, nhưng thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi đến, làm cho mọi người vô cùng mát mẻ.

“Anh còn phải đi ra ngoài nữa sao?”

“Trong vòng nửa năm nữa sẽ không đi. Anh phải vì em tìm một chị dâu.” Sau khi Quý Mạnh Đường nói xong, chính mình cũng cười phá lên ha ha.

“Vậy thì tốt, em chờ uống rượu mừng.” Cô thật lòng hy vọng Quý Mạnh Đường hạnh phúc. Không biết vì sao, loại thật lòng hy vọng này lại làm cho cô có một cảm giác thư thái, giống như chỉ cần Quý Mạnh Đường có thể hạnh phúc, thì cô có thể buông tay thật tốt. Có một điểm cô cũng không hiểu rõ: Từ lúc nào thì Quý Mạnh Đường đã trở thành khối của cô?

.....

.....

Tân bộ trở về Thuộc Chi Uyển và Đường Chi Thiện gặp hai người Quý Mạnh Đường và Trác Lí ở đầu hành lang. Đường Chi Thiện đối với Quý Mạnh Đường rất quen thuộc, nói chính xác, cá nhân ông thật sự ngưỡng mộ con người Quý Mạnh Đường này. Mặc dù Quý Mạnh Đường ham chơi (Đối với Đường Chi Thiện mà nói, du lịch chính là ‘chơi’), nhưng anh vẫn có gia nghiệp lớn như cũ. Trác Lí không rõ lắm, nhưng ông biết rất rõ ràng, ban đầu cửa hàng đồ gia dụng ngoài trời của Quý Mạnh Đường phát triển theo hình thức cửa hàng online, sau đó do mạng lưới phát triển nên mở cửa hàng thật, mấy năm nay, Quý Mạnh Đường ở rất nhiều thành phố lớn thu mua rất nhiều cửa hàng đồ gia dụng ngoài trời, thống nhất đăng ký thương hiệu buôn bán của riêng mình. Thiên Dực. Án kiện thành công của anh đã được Đường Chi Thiện thêm vào bên trong án kiện luật kinh tế tiêu biểu, đã nói không dưới mười lần. Mặc dù đứa nhỏ này từ nhỏ ông cũng nhận biết, nhưng ông cũng vẫn rất chờ mong sẽ lại lấy giáo án mô phỏng pháp luật để mọi người có thể thấy một thương nhân sáng suốt như Quý Mạnh Đường. Mà lúc này, ông gặp lại anh thì trong lòng cũng không phải rất thoải mái. Hoặc chính xác hơn mà nói, là đặc biệt không thoải mái. Loại không thoải mái này cũng lan tràn đến trên người Thiệu Chi Uyển, sau đó hai người này nhìn Quý Mạnh Đường với ánh mắt tràn đầy địch ý.

Quý Mạnh Đường sững sờ, đầu tiên là hô một tiếng, “Cậu Đường, mợ Đường.” Sau đó, vô tội nhìn sang Trác Lí, muốn từ cô biết vì sao hai người này lại nhìn anh chằm chằm không nhúc nhích.

Hiển nhiên, Trác Lí cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 39

Editor: Lovenoo1510

Một buổi trưa thứ bảy.

“Bác Triệu sẽ làm thịt em mất!” Trác Lí hướng về phía điện thoại rống to.

“Bà sẽ không biết đó là em” Quý Mạnh Đường không mặn không nhạt nói.

“Anh tìm người khác đi.”

“Từ phụ nữ nhà họ Trác ra, thì anh không biết người phụ nữ nào khác.”

“Em giúp anh tìm một.....”, Trác Lí vẫn còn giãy chết.

“Trùng oa..... Rất lâu rồi anh chưa thấy em đóng kịch.”

.....

.....

Nguyên nhân gây ra chuyện như thế nào: Mẹ Quý Mạnh Đường lấy cái chết ra khuyên giải, muốn Quý Mạnh Đường đi xem mắt. Quý Mạnh Đường không đành lòng cũng không thể cự tuyệt, vì vậy đồng ý.

Việc phát triển đến tình hình như thế này : Vì để yên chuyện cự tuyệt với cô gái thân cận, Quý Mạnh Đường tìm tới Trác Lí.

Kết quả của chuyện là như vậy: Tại mười hai giờ trưa Trác Lí đứng lúc xuất hiện tại thánh địa thân cận của thành phố Z.....để ủng hộ.

Khoảng khắc mười hai giờ là thời gian định ước xem mắt của Quý Mạnh Đường. Anh đưa cho Trác Lí kịch bản lần này: Người đàn ông lớn tuổi chia tay bạn gái, người phụ nữ mạnh mẽ hiện thân cứu vãn bạn trai cũ. Người đàn ông lớn tuổi là Quý Mạnh Đường, người phụ nữ mạnh mẽ là Trác Lí.

Trước mười hai rưỡi, Trác Lí vẫn luôn ẩn thân ở một góc xó xỉnh trong nhà hàng Tây ủng hộ, dùng gương mặt nhỏ đã hóa trang quan sát động tĩnh chiếc bàn phía tây, sau khi Quý Mạnh Đường phát ra âm hiệu, cô liền hùng hổ đi tới bên cạnh người Quý Mạnh Đường, ôn nhu hiền hậu tình lặng khoác vai Quý Mạnh Đường, nhu tình như nước nhìn anh, đôi môi hơi hé, “Mạnh Đường..... Sau lưng em anh lại đi xem mắt..... Là muốn.....”

Đôi mắt cong cong, sóng nước nhộn nhạo, Trác Lí đổi một giọng nói dịu dàng, “Là muốn xem em có quan tâm nhiều tới anh không sao?”

Cô gái xem mắt vỗ bàn, sau đó phẩy tay áo bỏ đi. Trước khi đi ném lại một câu, “Thần kinh!”

Quý Mạnh Đường cười ha ha.

Trác Lí tròn tròn mắt, bàn tay vỗ lưng Quý Mạnh Đường, hung hăng nói, “Loại chuyện hư hỏng này lần sau đừng tìm em!” Không phải là cô không muốn giúp Quý Mạnh Đường, có lẽ, nếu như là trước kia, trước khi biết Viên Khởi Lương, nhất định cô sẽ hết sức vui vẻ làm những chuyện này. Nhưng, gần đây cô rất lo lắng, rất sợ hãi, rất không tình nguyện làm như vậy.

“Ngày mai còn một buổi nữa.”

“Em không đi, đánh chết em cũng không đi.”

“Chúng ta quen nhau đã bao năm.....” Quý Mạnh Đường không buồn không giận.

“Đừng có dùng mưu đồ này.....”

“Con người lúc còn sống, chó thấy việc thiện nhỏ mà không làm.”

“Quý Mạnh Đường!”

“Anh nhớ lúc bảy tuổi em bị một con chó đuổi theo, ai là người thay em bị chó cắn một cái.....”

“Không cần nói khi còn bé.”

“Được, chúng ta nói tới lúc nghỉ hè năm em mười tám tuổi kêu khóc bắt anh dẫn em đi du lịch.....”

“Được.....” Trác Lí âm thầm đè xuống hỏa khí của mình, cắn răng nói, “Một buổi cuối cùng.”

.....

.....

Chủ nhật này, cũng giống kịch tình như ngày hôm qua, cũng ý nghĩa như ngày hôm qua. Nhưng, hôm nay đối tượng thân cận cùng Quý Mạnh Đường, Có chút khó chơi. Cô ta mặc một cái áo T shirt vẫn báo bố sát người, trang điểm rất đậm, hàm răng hơi vàng, lúc cười sẽ lộ ra toàn bộ hàm răng. Trác Lí không thích nhìn mặt bất hình dong, nhưng giờ phút này cô gái hôm nay thật sự là làm cô cũng không chịu được. Để cho cô nổi giận, chính là từ đầu đến cuối cô gái đối diện kia vẫn ở trước mặt Quý Mạnh Đường và Trác Lí hút thuốc lá, vừa hút vừa ngồi bên cạnh nói như vậy, “Chị Hoàng đã nói cho anh biết chưa? Tôi có gia tài bạc vạn. Tôi mặc kệ anh có bạn gái hay không, chỉ cần thấy dung mạo anh không tệ lắm, tôi coi như nuôi “tiểu bạch kiếm” là được. Tôi có thể đảm bảo, chỉ cần kết hôn với tôi ba năm, tôi sẽ phân cho anh một nửa gia sản bạc vạn của tôi. Anh muốn cùng bạn gái anh tôi cũng mặc kệ, chỉ phải đảm bảo mỗi tuần có ba ngày ba đêm theo tôi, tôi không còn yêu cầu nào khác.” Nói xong đoạn văn này, cô ta để thuốc lá vào trong gạt tàn đặt trên bàn, mặt cười như không nhìn Quý Mạnh Đường.

Trác Lí phải nhẫn nhịn đến nội thương, khóe mắt Quý Mạnh Đường cũng co quắp một dạng.

Chẳng qua, một giây tiếp theo, bàn tay Quý Mạnh Đường đã đặt ở bả vai của Trác Lí, dùng giọng nói sáng lảng và nụ cười như ánh mặt trời với cô gái kia nói, “Xin lỗi. Cô trở về và nói lại với dì Hoàng, đi ấy về sau không cần thiết phải giới thiệu đối tượng cho tôi nữa. Cả đời tôi, chỉ thích một mình cô ấy.” Dứt lời, Quý Mạnh Đường lại chuyển ánh mắt sang Trác Lí, ánh mắt anh như nhấn nhá ‘Lên! Giải quyết cô ta đi!’

Trác Lí không thể không nhận ra bầu môi, giây kế tiếp liền hoa lê dầm mưa, nước mắt rùng rùng, “Chị.Chị muốn bao nuôi tiểu bạch kiếm. Thì phải tìm người khác thôi. Tôi. Tôi và Mạnh Đường yêu nhau hơn chục năm rồi, tới hôm nay tôi mới phát hiện ra tôi vô cùng yêu anh ấy, chị nhớ trở về cùng dì Hoàng nói, đều là tôi. Điều do tôi không hiểu anh ấy, đều là do tôi không biết được phần tình cảm này lại mang tới cho anh ấy nhiều khổ nhiều.”

“Được rồi được rồi! Đừng diễn kịch nữa.” Cô gái kia oán hận nhìn Trác Lí một cái, làm ra một tư thế kêu gọi, lại đem tầm mắt chuyển sang Quý Mạnh Đường, “Tiểu tử, nói lời từ biệt như vậy cũng xong, anh nhìn anh cũng sắp ba mươi tuổi rồi, ngay cả sự nghiệp cũng không có, rất nghèo đi? Hãy suy nghĩ thật kỹ lời đề nghị của tôi. Đi theo tôi, về sau không cần phải chịu khổ, cũng không cần phải phấn đấu. Anh xem cô gái bên cạnh anh xem, là loại người trẻ tuổi không hiểu được cách chăm sóc anh, cho nên, không cần không thực tế như vậy.”

“Tôi đã cân nhắc rất nhiều, tôi chỉ muốn cô ấy.”

Lúc nói câu này, Trác Lí bị nét mặt của Quý Mạnh Đường là ngây ngẩn cả người, bởi vì lúc này dáng vẻ của anh rất nghiêm túc.

Quý Mạnh Đường quay đầu lại nhìn Trác Lí khẽ mỉm cười.

Trác Lí tự giác muốn tránh giờ khắc này với Quý Mạnh Đường, nhưng, trong nháy mắt ngay tại lúc cô quay mặt sang kia. Một thoáng kia tim cô đập rất nhanh, càng lúc càng nhanh. Một loại trực giác kì quái thúc đẩy cô hướng ra cửa nhà hàng nhìn.

.....

.....

Trở lại nhà họ Đường, chuyện đầu tiên Trác Lí làm, chính là quét mắt một vòng phòng của cô và những nơi khác, làm cô thất vọng chính là: Viên Khởi Lương chưa trở về. Đường Chi Thiện ngồi ở phòng làm việc đọc sách, thấy dáng vẻ Trác Lí vô cùng lo lắng, ông lấy mắt kính xuống không hiểu nói, “Làm sao vậy, chuyện gì?”

Trác Lí phục hồi lại tinh thần, mê mang hỏi, “Núi băng. Viên Khởi Lương trở về rồi ă?”

Đầu tiên Đường Chi Thiện là sững sờ, sau đó lại mỉm cười trả lời, “Ngày mai mới có thể trở về, thế nào, nhớ cậu ta rồi sao?” Rất hào hứng.

“Cậu chắc chắn chứ? Xác định anh ấy chưa trở về?” Lúc tại Tôn Thượng, trực giác của cô rất mãnh liệt: Mặc dù xung quanh bóng dáng kia còn có bóng dáng của mấy người đàn ông khác, nhưng cô rất chắc chắn, cái bóng dáng hơi gầy màu đen đó. Chính là Viên Khởi Lương.

“Hôm trước mợ con gọi điện thoại hỏi, cậu ta bảo là ngày mai mới trở lại. Sao vậy?” Đường Chí Thiện nhận ra phản ứng khác thường của Trác Lí, tiếp tục hỏi.

“..... Không sao cả ạ.” Đúng vậy, anh từng nói với cô: Hai bảy anh mới trở lại. Chẳng lẽ là cô nhìn lầm? Chẳng lẽ là cô nhớ anh quá? Lúc nào thì anh đã khắc sâu trong tư tưởng của mình như vậy? Cô nhớ lúc mình nhìn thấy cái bóng lưng kia, thiếu chút nữa là vọt tới phía trước, xem có phải anh trở lại hay không. Cô không hiểu nguyên nhân mình hốt hoảng là xác định anh trở về hay không hay là bởi vì. Bóng lưng của anh chân thật như vậy.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Trác Lí gửi cho Viên Khởi Lương một tin nhắn. Bình thường chỉ lúc này anh sẽ có chút thời gian nhắn tin trả lời, cô sửa lại nội dung tin nhắn rất nhiều lần, lúc mới đầu ‘ngày mai anh trở về sao?’ đổi thành ‘anh hai bảy trở về chứ?’ lại đổi thành ‘mấy giờ ngày mai anh bay?’ đổi nữa là ‘thật không nghĩ tới, anh đi công tác đã sáu ngày rồi, thật là một cái búng tay nha’ cuối cùng đổi thành ‘cậu nói ngày mai anh trở về, mợ cũng nói ngày mai anh trở về, rốt cuộc ngày nào anh trở về?’

Lựa chọn ‘núi băng lớn’ gửi đi. Cô nắm thật chặt di động trong tay, chờ tin nhắn hồi âm. Cô thật sự chỉ muốn chứng thực, rất muốn chứng thực, hôm nay bóng lưng kia ở Tôn Thượng. Có phải là anh hay không.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Trác Lí nhìn cũng chưa nhìn đã bắt máy.

“Trùng oa.....” Giọng nói của Quý Mạnh Đường.

Trong nháy mắt ánh mắt cô lại trở nên âm trầm, Trác Lí không còn hơi sức vòng vo, “Có chuyện gì ạ? Ngày mai em muốn đi làm, không thể diễn trò cùng anh được.”

“Không diễn trò. Ngày mai hết giờ làm anh dẫn em đi chơi, coi như trả thù lao diễn xuất hai ngày này của em.” Phàm là Quý Mạnh Đường phát hiện ra có trò gì tốt, cho tới bây giờ đều cùng Trác Lí chia sẻ. Trác Lí là một đứa trẻ P, luôn đi theo sau anh, anh đi nơi nào cô đều muốn đi theo. Nghĩ tới đây, khóe miệng Quý Mạnh Đường không khỏi hiện lên một nụ cười.

“Đi chỗ nào chơi vậy?” Trác Lí vẫn còn là cô gái ham chơi.

“Thánh Quang.”

“ ‘Thánh Quang’? Đó không phải là nơi con cháu quý tộc chơi sao?” Cô nghe Vạn Hiểu Yên nói, anh em công tử Ngũ Khâu Thục ngày ngày đều chạy đến đó, nơi đó trò chơi gì cũng có. Nghĩ đến Ngũ Khâu Thục, Trác Lí lại đột nhiên cảm thấy hân tơn tại thật thần kỳ. Thần kỳ ở chỗ, căn bản cô cũng không biết hân biến mất trong cuộc sống của cô từ lúc nào.

“Có lẽ chúng ta có thể.....Giả mạo quý tộc một phen.”

“.....”

“Em rất nhất gan.”

“Em đi!”

Khóe miệng Quý Mạnh Đường vẫn giữ nụ cười cung chiêu, cho dù chỉ là qua điện thoại di động, vẻ mặt của anh cũng vẫn dịu dàng như cũ: Trác Lí, Tiểu trùng ao, bao nhiêu năm đều không thay đổi rất dễ đối phó.

Mà đầu điện thoại bên này, Trác Lí ngồi ở trên bục cửa sổ lớn trong phòng ngủ nhà họ Đường, đôi tay ôm cổ chân, đầu nghiêng ở trên đầu gối, nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ. Trong lòng vẫn quay về cái tên: Núi băng lớn..... Núi băng lớn.....Núi băng lớn.

Trong khoảng thời gian xa nhau không lâu này, Trác Lí cảm thấy: Cô yêu anh.

Cô không thể phủ nhận được vì cô đợi thật lâu mà không nhận được tin nhắn trả lời của Viên Khôi Lương mà chán nản, cô không thể phủ nhận được lúc phát hiện điện thoại không phải là của Viên Khôi Lương làm cô thấy mất mát, cô không thể phủ nhận cả ngày nhìn kính cửa sổ trong suốt cô đều có thể nhìn thấy khuôn mặt Viên Khôi Lương, cô không thể phủ nhận mình nhớ sâu sắc một cái nhìn mỉm cười của Viên Khôi Lương, cô không thể phủ nhận cảm giác lạ lẫm tận trong đáy lòng cô..... Chính là tình yêu trong truyền thuyết. Cô vẫn cho rằng tình yêu rất khuôn sáo cũ rích, cô cảm thấy cái loại nhớ nhung này rất phiền nhiễu, hôm nay cô phát hiện, cái gọi là dù chưa ăn thịt heo thì cũng thấy heo chạy qua mà xem cái lí luận tình yêu chính là cái rắc rối.

(Lovenoo1510: ‘Cái rắc rối’ là ta để nguyên văn tác giả, không thêm bớt đâu nha)

Cô nghĩ, cô thật sự là ‘Cô gái nhỏ trong tình yêu’ như trong niệnng Vu Thu Thủy rồi.

.....

.....

Chuyện Viên Khôi Lương có trở lại khay không, rốt cuộc buổi trưa ngày hôm sau Trác Lí cũng biết rõ.

Bởi vì, trưa hôm nay ở bên ngoài cửa thang máy cô đã gặp anh.

Chẳng qua, thang máy dừng ở tầng mười tám không tới mười giây, cửa thang máy lần nữa đã đóng. Bởi vì bóng dáng màu xám tro và bóng dáng màu trắng kia bên ngoài thang máy cũng không có đi vào. Trác Lí mờ to mắt, cô mâu thuẫn hy vọng bóng dáng màu xám tro bên ngoài thang máy là Viên Khôi Lương, lại đồng thời hy vọng không phải. Chẳng qua là, khi Lâm Bồi ở bên cạnh lắc lắc cánh tay của cô, cực kì tức giận nói, “Cô gái mặc váy trắng là Bạch Oanh à? Sao cô ta lại dán lên người núi băng nhà cậu rồi hả?” Thì cuối cùng cô cũng xác định: Cái bóng dáng màu xám tro ấy, đôi tay đút trong túi quần tây màu đen, người đàn ông với ánh mắt cũng chưa từng nâng lên nhìn cô..... Là Viên Khôi Lương.

Trong thân thể có một trận chua xót. Anh trở về từ lúc nào? Anh có nhìn thấy tin nhắn của cô không? Hẳn là thấy được, với thân phận của anh như vậy, thì điện thoại di động hoạt động quanh năm, quanh năm duy trì ở trạng thái mở máy, làm sao sẽ không nhìn thấy được đây? Nhưng, tại sao anh lại không trả lời tin nhắn của cô? Mới vừa rồi trong thang máy chỉ có ba người, tại sao anh không vào thang máy?

Suy nghĩ không ngừng quay về từng chút từng chút một, Trác Lí đột nhiên cảm thấy rất chán ghét Viên Khôi Lương, chán ghét tâm tình bất định của anh, chán ghét anh lúc nóng lúc lạnh, chán ghét vẻ mặt không chút thay đổi của anh, chán ghét việc anh ngoảnh mặt làm ngơ..... Cô oán hận anh!

Nhà họ Đường.

Trác Lí về nhà trước, ngồi ở trong phòng khách chờ Viên Khôi Lương trở về, tay của cô vẫn vịn vào một góc áo T shirt, trong lòng hung hăng mắng: Núi băng thối, núi băng nát!!!

Lúc Viên Khôi Lương trở lại, Trác Lí đã ngưng tụ một đồng tức giận, chỉ nghe một tiếng ‘tạch’, ánh mắt Trác Lí như lửa thật nhanh khóa cái bóng dáng màu xám ở cửa, chẳng qua tầm mắt của Viên Khôi Lương lại không tiếp nhận được ngọn lửa kia, trong nháy mắt bị dập tắt. Bởi vì, căn bản Viên Khôi Lương không cho cô cơ hội nhìn thẳng vào mắt anh, anh chỉ vội vã nhìn lướt qua, rồi trực tiếp bước vào phòng làm việc, đóng cửa lại.

Đột nhiên cô cảm thấy tay chân luống cuống.

Cho đến tận lúc ăn cơm trưa, Viên Khôi Lương mới ra ngoài. Cô nghĩ cũng không cần nghĩ cũng biết rõ: Người đàn ông này chắc sẽ không nhìn cô, cho nên cô cũng không tự mình đa tình mà từ bỏ ý đồ tìm chút tin tức gì trong mắt anh nữa. Cũng bởi thế, cô không nhìn thấy một môi trong đôi đồng tử đen nhánh ở mắt của Viên Khôi Lương, mà đôi đồng tử đen nhánh trong đôi mắt anh lại phản chiếu hình bóng của cô.

Trong lòng Viên Khôi Lương âm thầm tự giễu. Từ khi nào thì anh đã trở nên cẩn thận để ý như vậy rồi, cẩn thận chỉ dám len lén quan sát lúc cô không nhìn mình. Đêm hôm đó, vừa nhận được điện thoại của vợ chồng Đường Chí Thiện báo, trước tiên anh vội hoàn thành công việc ở Giang Thành. Tư liệu của Quý Mạnh đường này anh nắm rất rõ ràng: Trẻ tuổi, đầy hứa hẹn, nhân phẩm tốt, đã có hơn chục năm là thanh mai trúc mã hữu nghị với Trác Lí, mấu chốt nhất là, anh ta chưa kết hôn. Ngũ Khâu Thực trước khi ra nước ngoài, đã hết sức nghiêm túc dặn dò anh: Nếu như Quý Mạnh Đường muốn Trác Lí, như vậy thì thân tiên cũng không kéo được cô trở về. Đây không phải là đe dọa, đây cũng là phải lời đe dọa, cũng không phải là bày đặt khoa trương, buổi trưa ngày hôm qua vì anh đã nói trước phải giải quyết xong chuyện ở sự vụ, nên không thể không kéo khách hàng đến trên bàn cơm, chính tại anh nghe được bọn họ thổ lộ với nhau.

Cô nói cô thương anh ta.

Anh ta nói anh ta chỉ muốn một mình cô.

Híp mắt lại, Viên Khôi Lương ép buộc mình thu hồi tầm mắt đang dính trên người cô, anh ngồi xuống đối diện cô chếch qua một chút.

“A, rốt cuộc cũng đông đủ.” Sau khi Thiệu Chi Uyển bưng món ăn cuối cùng lên, bà thở dài. Cởi tạp dề, ngồi xuống vị trí bên cạnh Đường Chí Thiện, dùng một loại ánh mắt từ ái, dịu dàng bắn khoả nhìn hai người trẻ tuổi, lại chuyển hướng về Đường Chí Thiện, bà mỉm cười hạnh phúc.

Mắt Đường Chí Thiện cũng nheo lại đầy mãn nguyện, nói: “Ăn cơm thôi!”

Trác Lí vốn là người ‘Không ăn không vui’, nhưng vào giờ phút này, cô lại không có bao nhiêu khẩu vị. Hơn nữa còn nghe được Viên Khôi Lương nói như vậy.....

“Dựng di, đoạn thời gian trước tiệm sửa xe đã giúp con làm bảo hiểm bồi hoàn. Hôm qua bọn họ nói cho con biết, xe của con đã sửa xong, cho nên, sau này con vẫn ở chỗ này sẽ tiện toái dựng và đi rồi, buổi tối con lái xe tới lấy quần áo.”

Lòng cô “Lộp bộp” hai tiếng, thiếu chút nữa cảm không chắc bát cơm, trực tiếp ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn về phía Viên Khôi Lương.

Một tay Đường Chí Thiện vốn đang cầm bát cơm, một tay còn đang gấp một miếng cái đùi gà, lời Viên Khôi Lương vừa nói ra, đùi gà ông đang gấp trực tiếp rơi xuống bàn. Điều này làm cho vẻ mặt của ông rất không vui vẻ, nhanh chóng nhìn lướt qua Trác Lí, ông nheo lông mày mở miệng nói, “Là nha đầu này chọc tới con à?”

Trong mắt Trác Lí ngưng tụ hỏa khí càng ngày càng nặng, lúc sau oán giận chuyển sang Đường Chí Thiện, Đường Chí Thiện sáng tỏ nói, “Người trẻ tuổi, có chuyện gì cần chia sẻ thì nói ra sẽ khá hơn.....”

Thiệu Chi Uyển cũng không nhịn được mở miệng nói, “Khôi Lương, sao lại đột nhiên con lại muốn chuyển? Bên này ở cũng tốt.....” Trong giọng nói rõ ràng có ý tứ khác.

“Dựng di không cần nhiều lời, bản thân con vốn là phải về nhà ở.”

“Nếu không, con và Trác Lí nói chuyện một chút xem như thế nào? Các con như vậy.....”

“Có cái gì tốt mà nói! Con và anh ấy căn bản không có gì phải nói, cậu, người ta phải về nhà cậu còn giữ người ta lại làm gì! Ăn cơm!” Trác Lí tức giận cắt đứt lời của Đường Chí Thiện ý bảo ông ‘xen vào việc của người khác’, dứt lời lại bắt đầu nghiêm túc ăn cơm, bát cơm bới được một nửa, cô dứt khoát bỏ bát xuống, dưới ánh mắt kinh ngạc song song của Đường Chí Thiện và Thiệu Chi Uyển, cơm cũng chưa kịp nuốt xuống miệng nói: “Con ăn no rồi, con đi làm trước đây!” Cô nghĩ, cô ở lại thêm một giây nữa, cô sợ cô sẽ không kiềm chế được mình mà vọt đến trước mặt Viên Khôi Lương, nín lấy cổ áo của anh kích động mà lắc ‘anh rốt cuộc là bị động kinh cái gì?’ ‘có phải ở Giang Thành bị cửa kẹp vào đầu hay không?’

Lúc cô cúi người xuống đổi giày tại cửa, Thiệu Chi Uyển vội vã chạy tới trước cửa, tính an ủi để vấn hồi nên nói, “Buổi chiều tan làm con trở về sớm một chút, coi như làm một bữa tiệc nhỏ tiễn Khôi Lương.”

“Buổi tối con có hoạt động rồi, sẽ không trở về!”

“Hoạt động gì? Nếu là hoạt động cùng đồng nghiệp thì tạm thời chậm lại.....”

“Một giây cũng không thể chậm, mợ, mợ đừng khuyên con nữa, buổi tối trước mười giờ con sẽ không trở về.” Mang giày xong, cô không để ý tới Thiệu Chi Uyển ở sau lưng khuyên giải, Trác Lí xuống lầu giống như chạy.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 40:

Trác Lí đã từng nghe danh “Thánh Quang” là “Nơi tiêu tiền” của thiếu gia con nhà giàu. Cô chỉ nghĩ nơi đây là một khu giải trí, sẽ có người chơi cờ, hay uống rượu ngon, hoặc là ca hát đánh mặt chược, nếu như khu giải trí này có bối cảnh hùng hậu, biết đâu chừng còn có phục vụ đặc biệt. Nhưng, khi ánh mắt cô điên cuồng quét ngang một vòng trong căn phòng bao lúc Quý Mạnh Đường dẫn cô đến, thì trong thời khắc ấy cô mới hiểu: thật ra cô, chưa từng trải việc đời rồi. Hay nói rằng: cô quá coi thường tiền trong túi hay thưởng thức của đám thiếu gia nhà giàu rồi, ít nhất là coi thường thưởng thức của Ngũ Khâu Thực.

Nơi này có màn hình LCD cực lớn dán tường, chuyên cung cấp trò chơi điện tử thể thao. Nơi này có nhiều loại Trác Lí đã từng thấy, nhưng chưa từng thấy trò chơi dùng vũ khí thật, đồ vật bừa bộn chen vào tầm mắt Trác Lí, nhưng cô lại không cảm thấy bừa bộn chút nào.

Quay đầu nhìn trò chơi Quý Mạnh Đường đã bật lên, Trác Lí tò mò ngáy thơ hỏi, “Nơi này một đêm tốn bao nhiêu tiền?”

“Không biết.” Quý Mạnh Đường ngồi trên ghế tròn bọc da mềm, xoay đầu lại cười hi hi vẫy tay về hướng Trác Lí: “Tới đây, anh dạy em một trò chơi.”

Quý Mạnh Đường dạy Trác Lí chơi một trò chơi tương tự trò CS bắn nhau, trừ dụng cụ bắn ở nơi này là hai cây súng tiểu liên thật khiến Trác Lí xúc động muốn nổ tung ra ngoài, càng làm Trác Lí kinh ngạc là —— trò chơi nơi này lại là Network (Mạng lưới liên lạc), mặc dù bên trong ‘Thánh Quang’ đều là mạng lưới khách hàng, nhưng, màn hình khổng lồ trước mặt kia, Trác Lí và Quý Mạnh Đường ‘chiến hữu’ và ‘kẻ địch’ vẫn rất nhiều rất nhiều, điều này cho thấy: người tới ‘Thánh Quang’ tiêu tiền thật là không ít.

Trong trò chơi, trên đầu Trác Lí để tên là —— Con Sâu Nhỏ, còn trên đầu Quý Mạnh Đường tên là —— Đầu To Quái Dị.

Trác Lí là người chơi online vui với game, cộng thêm tâm tình uể oải, vì vậy, trò chơi ‘thách đấu’ hôm nay rất được cô để ý đến. Mặc dù trò chơi này mô phỏng rất chân thật, súng phải nhắm vào trái tim nhân vật mới có thể một kích tiêu diệt, Trác Lí giết một mạch mất đi nhiều kẻ địch. Cô vừa dùng súng tiểu liên trong tay bắn liên tục, vừa đem hình ảnh tất cả ‘kẻ địch’ tưởng tượng thành dáng vẻ của Viên Khởi Lương.

Vì vậy, trong gian phòng chỉ còn nghe thấy tiếng súng ‘đùng đùng đùng đùng’ liên tục truyền đến.

Lúc Quý Mạnh Đường tắt đi màn hình lớn kia, Trác Lí vẫn chưa hoàn toàn rút thần trí khỏi trò chơi. Có thể nói, vẫn chưa thể phục hồi tinh thần mà cảm giác Viên Khởi Lương.

“Hôm nay em sao vậy?” Quý Mạnh Đường tiện tay để điều khiển ti vi lên bàn trà, vẻ mặt nghiêm túc. Anh ta chưa bao giờ thấy cô như vậy.

Đột nhiên Trác Lí cảm thấy uất ức, dùng bộ dạng cô cho là dịu dàng nhưng chưa kịp suy nghĩ mà hỏi: “Một người đàn ông đối với một cô gái lúc lạnh lúc nóng như gần như xa tính tình thay đổi thất thường rốt cuộc là vì sao?”

Quý Mạnh Đường ngưng cười, nhưng 2-3 giây sau, anh ta đã hiểu được tầng nghĩa sâu xa trong nó: cô, dùng phải tình yêu rồi. Trong ấn tượng của anh ta, cô là một cô bé ngây thơ như tờ giấy trắng, lúc điên lên sẽ như con trai, không tìm không có phôi, mỗi ngày đều nói với anh ‘Anh Mạnh Đường, sau này em sẽ gả làm vợ anh nhé’, anh không để ý. Năm cô học lớp 11, Trác Ý lấy lý do Trác Lí sắp thi đại học ra để ép anh không được dẫn Trác Lí đi chơi nữa nhưng khi đó anh ta lại cảm thấy, còn chưa có người con trai nào khiến Trác Lí bận tâm, cho dù là anh, vẫn không thay đổi. Nhưng mà, bây giờ cô trước mắt anh, đã phá vỡ nhận thức của anh ta.

“Trác Lí.” Quý Mạnh Đường dùng giọng hết sức nghiêm nghị gọi ra họ tên cô, thành công bắt được kinh ngạc trong mắt cô, anh ta thu nụ cười lại, “Em còn nhớ nguyện vọng trong sinh nhật năm lớp mười một của em không, em đứng trước người nhà, nói ra nguyện vọng kia.” Nguyện vọng đó là lúc Trác Lí khẩn trương lo lắng khi đi vào xã hội.

.

“.” Trác Lí cúi đầu, muốn trốn tránh vấn đề này. Không phải cô không nhớ, chỉ là cô không muốn nói. Không biết vì sao, cô có thể cảm nhận được một nguồn áp lực phát ra từ người Quý Mạnh Đường.

“Em đi toilet đây.”

Cô muốn đi toilet thật, hắt nước rửa đầu, sau đó, dùng suy nghĩ để hiểu biến hóa và suy nghĩ của anh ta. Nhưng mà, hình như cô đã quên, cô không hề biết toilet nằm ở đâu. Điều khiến cô cảm thấy như đưa đám nhất là: dọc theo đường đi ngoài phòng bao không có một bóng dáng của phục vụ.

Đợi đến khi cô tìm được toilet, rồi lại từ toilet về phòng bao, cô nhìn thấy một đám đàn ông đang ồn ào cùng các cô gái lăng lợ mị hoặc trước sảnh lớn

của ‘Thánh Quang’. Những người này khiến túi xách mà Quý Mạnh Đường tặng cô bị mắc kẹt chặt cứng, mãi đến lúc cô hô lên ‘xin nhường đường’ giữa đám người đông đúc, thì đột nhiên cô nghe được một giọng nói quen thuộc——

“Tôi chấp anh ba tấc!”—— đây là giọng nói của Quý Mạnh Đường.

Anh ta không ở phòng bao sao?

Để xác định giọng nói này phải của Quý Mạnh Đường hay không, Trác Lí đứng im tại chỗ, rất thuận lợi, cô đã nghe tiếp được giọng Quý Mạnh Đường. Phát hiện ra chuyện này khiến bước chân đang đi về phía phòng bao dừng lại, thay vào đó là tiến đến chỗ đám đông, qua mấy phút chen lấn, rốt cuộc trên bàn dài màu xanh lá cô cũng thấy được Quý Mạnh Đường đang cầm đầu cây cơ. Anh ta rất khiêu khích nhìn về một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo T-shirt màu vàng đang đứng bên góc.

Trò bi-da này, Trác Lí cũng biết chơi. Lúc Quý Mạnh Đường bắt đầu dạy, Trác Lí đã sớm là cao thủ. Vốn cô vẫn cảm thấy buồn bức sao nơi xa hoa thế này lại có loại trò chơi đầu đường như thế, nhìn thấy hai bên bàn có nhiều người vây quanh, cô chợt hiểu: Trò bi-da này, sang hèn đều chơi.

Quý Mạnh Đường giờ căn nhìn thấy Trác Lí trong đám người, ánh mắt cô sáng long lanh nhìn cây cơ trong tay anh ta. Mím môi, Quý Mạnh Đường trong tiếng hô vang của các cô gái lăng lơ mị hoặc, khiến toàn bộ 6 quả bi chạy vào trong lỗ trước khi người đàn ông áo vàng kia đánh.

Bên trong đám người hô vang, có một cái tay đang cầm lon, một bóng dáng màu xám rút tay trong áo khoác đứng trên lầu, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn một màn dưới lầu.

.....

.....

Thì ra, anh không thể khiến một giây nào của cô chậm lại.

Nếu như nói Ngũ Khâu Thực khiến Viên Khởi Lương cảm thấy uy hiếp, uy hiếp này chỉ giới hạn ở tình bạn, anh còn thấy Trác Lí đối với Ngũ Khâu Thực hoàn toàn không có tình yêu. Nhưng, vậy mà vừa rồi trong đám người hỗn loạn kia cô lại nhìn thẳng về phía một người đàn ông, khiến anh lần đầu chân chính hiểu được hàm nghĩa của từ ‘tình địch’, bởi vì, trong mắt cô có anh ta. Từ từ bước xuống lầu, Viên Khởi Lương đột nhiên không khống chế bắt đầu nảy sinh một loại kích động, loại kích động này thúc đẩy anh đi đến một hướng.

.....

.....

Quý Mạnh Đường không phải là loại người thích đối đầu với người khác, anh ta và chàng thiếu gia áo vàng kia chơi chỉ vì vui vẻ nhất thời. Anh ta chưa từng nghĩ đến, vui vẻ nhất thời khiến anh cả đêm phải chơi thách đấu với người lắm một giờ đồng hồ.

Trác Lí rất hưng phấn. Mặc dù cô không thích hoàn cảnh ồn ào, nhưng cô lại rất thích nhìn Quý Mạnh Đường tỏa sáng trong đám người, khiến cô khâm phục tài năng biểu diễn của anh ta. Từ nhỏ cô đã biết, Quý Mạnh Đường chơi gì cũng giỏi, chơi gì cũng vượt trội hơn người..., quan trọng là, dù anh ta ham chơi, anh vẫn là một học sinh xuất sắc toàn diện, đối với Trác Lí mà nói, Quý Mạnh Đường, chính là một thiên tài.

Nhưng mà, đây chẳng qua là cô chưa từng nhìn thấy Viên Khởi Lương ‘tỏa sáng’ trước đó.

Đến khi có một cậu thanh niên mang nơ đỏ bước đến mời Quý Mạnh Đường đến một nơi yên tĩnh hơn, Trác Lí theo sát đằng sau. Thêm mấy phút nữa, trước cửa một phòng lớn, cậu thanh niên mang nơ đỏ lễ phép nói với Quý Mạnh Đường: “Xin mời.”

Ánh mắt Quý Mạnh Đường nhìn Trác Lí ý chỉ ‘đi theo anh’, sau đó, dẫn đầu đẩy cửa vào.

Quý Mạnh Đường bước vào cửa với một suy nghĩ rất đối bình thường: chỉ là một người kén chọn đối thủ thôi mà, có thể khiến phục vụ lấy danh nghĩa chủ của ‘Thánh Quang’ tới mời anh ta, đơn giản chỉ có hai dạng thân phận, một là thiếu gia nhà giàu gia tài bạc triệu, hai là cùng nhà họ Bạch có quan hệ thân thiết.

Sau khi vào cửa Trác Lí cũng cảm thấy vô cùng kì lạ.

Cô không biết nên hình dung cảm giác này thế nào, lúc vừa bước vào cách cửa đỏ tím kia thì tim cô đập liên hồi, sau đó, trong đầu cô, trước mắt cô, liền không ngừng nhấp nháy hình ảnh người nào đó. Đợi đến lúc cô giương mắt chứng thực cảm giác này, cô cảm thấy: Thật kỳ lạ.

Trong bóng tối, Viên Khởi Lương không thấy được nét mặt Trác Lí, anh lúc này, nghi cô có không ở đây.

Trong bóng tối, Trác Lí cũng không nhìn thấy mặt Viên Khởi Lương, cô lúc này, đang lặng lẽ siết chặt quả đấm.

Viên Khởi Lương từ ghế salon đứng lên, đưa tay dùng điều khiển từ xa bật đèn, thoáng chốc, trong phòng sáng như ban ngày.

Quý Mạnh Đường giơ tay lên che mắt, mặt không biểu cảm đánh giá hoàn cảnh trong phòng—— trong phòng này trừ một bàn bi-da lớn, còn có một bàn bi-da nhỏ. Anh ta đã bị bàn bi-da nhỏ kia hấp dẫn.

Đến bên cạnh bàn bi-da nhỏ, ánh mắt Viên Khôi Lương đông lại, dùng giọng nói vắng lạnh phun ra bốn chữ: “Bi-da mini.”

Quý Mạnh Đường đã hiểu gập đầu, quan sát tinh tế Viên Khôi Lương thêm một lần, trở về về mặt nhẹ nhõm, “Tôi không biết, thế nên, không thể chơi cùng.”

Lời này vừa dứt, vốn Quý Mạnh Đường nên quay đầu đi khỏi, nhưng mà, khi anh ta nhìn thấy Viên Khôi Lương hơi cúi đầu, ngón cái và ngón giữa nhẹ nhàng bắn ra vài trái bi nhỏ, hai lần như thế tất cả bi nhỏ đều chui vào lỗ, anh ta bất động một lát, ngay sau đó, Trác Lí cũng giương mắt kính ngọc nhìn tay phải thần kì của Viên Khôi Lương, trong nội tâm lại bị kéo thật sâu: chuyện này. Đây không phải ‘cách chơi bi’ sao?

“Anh Quý, anh đã chấp nhận lời thách đấu của tôi rồi.” Viên Khôi Lương quay sang bàn lớn bên cạnh, cầm cây cơ lên, dùng giọng điệu hết sức giọng khiêu khích nói: “Nếu anh Quý đây chỉ biết chơi cái này, vậy tôi sẽ chơi cùng.” Mục đích của anh rất đơn giản: chính là thắng người đàn ông này.

Quý Mạnh Đường hiển nhiên không phải người đàn ông dễ bị khiêu khích, đối với lời của Viên Khôi Lương, giống như anh ta chưa hề nghe qua, ánh mắt vững vàng nhìn chăm chú vào bàn bi-da mini kia, sau đó, mỉm cười nói, “Tôi muốn. chơi cái này.”

Không hề vòng vo, Viên Khôi Lương chán ghét bước qua Quý Mạnh Đường trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

Bộ bi-da Mini này do Ngũ Khâu Thực đem từ nước ngoài về, thú vui của những quả bi nhỏ này là ở: nó tổng cộng có 15 viên, tất cả đều được làm từ thép hợp kim, chơi một lần trên bàn bi-da này rất thú vị. Quả bi này có thể tích nhỏ hơn ba phần hai so với bi thường, cây cơ để đánh cũng ngắn hơn bình thường nhiều. Bởi vì bàn cờ bi rất nhỏ, nên vị trí để khuỷu tay không có, vì vậy, muốn tìm chỗ tựa để ‘dọn dẹp’ những quả cầu này vô cùng khó, cho nên nhìn tưởng dễ chứ thực ra không dễ chơi.

“Tôi dùng tay.” Quý Mạnh Đường đến bàn bi-da mini, lấy tay sờ lên mặt bàn thì có cảm giác, rất mềm, nhiều sợi lông, bi muốn lăn phải có ma sát rất lớn.

“Vi lý do công bằng.” Viên Khôi Lương chuyển tâm tình, đưa ra một yêu cầu khiến Trác Lí cười đến da gà roi đầy đất, vô cùng tự nhiên nói: “Tôi dùng tay trái.”

Trác Lí hui quạnh.

Cô không dám nhìn mặt của Quý Mạnh Đường, bởi vì cô rất hiểu anh ta, anh không sợ người khác khiêu chiến, không sợ người khác khiêu khích, anh ta luôn quang minh lỗi lạc. Nhưng anh cực ghét, người khác nhường mình.

Quý Mạnh Đường quả thật rất ghét người khác nhường. Nhưng mà, suy nghĩ của anh không đơn giản như Trác Lí. Theo quan sát của anh ta, người đàn ông không biết tên trước mặt này, có thù với mình. Anh ta quen biết không rộng, trừ mấy năm đi ở ngoài, hình như không hề có bạn bè. Nếu như nói trên đường gặp kẻ địch, vậy cũng được đi. Chẳng qua trong lĩnh vực buôn bán anh ta luôn giữ một thái độ mầu mực, đừng nói đắc tội ai, huống chi người làm buôn bán không nhiều, sao có thể có kẻ thù.

“Cảm ơn.” Quý Mạnh dùng vẻ mặt lễ phép đón nhận thách đấu ngoài dự liệu của Trác Lí, sau đó, nhìn Trác Lí với ánh mắt có hờn, cứ thế hai người họ bắt đầu một cuộc chiến kịch liệt lại quai dị.

Trác Lí đứng ở cách đó không xa, nhìn trên mặt Viên Khôi Lương và Quý Mạnh Đường đều toát ra ý chí trai trẻ, đột nhiên cảm thấy thời gian ‘ting’ một tiếng quay lại tuổi thơ. Cô nghiêm túc nhìn về mặt hai người, nhìn động tác của hai người, trong lòng sôi sục.

Nhưng, ngay cả cô cũng không biết mình chăm chú nhìn chính là: cô không phải nhìn động tác của hai người, mà chỉ nhìn một mình Viên Khôi Lương.

Hai người dùng ‘cách chơi bi’ đấu xong một ván.

—— Viên Khôi Lương thắng.

—— Quý Mạnh Đường vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười, không có bộ dạng của người thua cuộc.

—— Viên Khôi Lương nhú mày, mặt mũi lạnh lùng, cũng không chút có dáng vẻ của người chiến thắng.

Ngay lúc Quý Mạnh Đường bước về phía Trác Lí để đi khỏi, thì Trác Lí lại ở đi ngang qua anh ta, đi thẳng chỗ Viên Khôi Lương. Đúng, cô không hề dè dặt thực nữ, cô muốn hỏi anh rõ ràng, cô không muốn vì hiểu lầm mà khổ sở, không muốn trước khi ngủ cứ mãi nghĩ về người đàn ông này, cô không muốn bị mất ngủ.

“Tôi hỏi anh.” Trác Lí đứng ngay trước mặt Viên Khôi Lương, khoảng cách này khiến anh không thể trốn tránh mà chỉ có thể nhìn thẳng cô.

Cô thấy ánh mắt anh, ánh mắt cô trở nên mê muội —— trong đó có cô, “Ngày đó. ở nơi xem mắt, người đó có phải là anh không?”

Lúc Trác Lí đứng trước anh, dùng ánh mắt kiên định nhìn anh thì lúc này Viên Khôi Lương mới tỉnh táo lại: Rốt cuộc anh đã làm chuyện ngây thơ vô bổ gì rồi? Anh dùng thủ đoạn thắng anh ta, thì cô sẽ bỏ rơi người đàn ông đó mà đi theo anh sao?

Bên môi hiện lên một tầng cười lạnh, trong đầu Viên Khôi Lương luân phiên suy nghĩ: chủ trương xem mắt kia, không phải anh không nhìn ra đây chẳng qua chỉ là diễn trò. Khiến anh cảm thấy bất lực mà một môi vì chuyện xem mắt cũ rích kia, tại sao Quý Mạnh Đường tìm cô cùng diễn chứ? Anh ta có thể trực tiếp đi xem mắt hoặc dùng các loại lý do để cự tuyệt không phải sao? Hoặc anh ta có thể ở bên ngoài khỏi về nữa. Nhưng, người đàn ông

trên mặt luôn có nụ cười đáng ghét đó lại tìm cô. Trác Lí không nhìn ra, nhưng anh lại thấy rất rõ ràng. Đây là một loại ám hiệu —— ám hiệu nói anh ta muốn kết hôn, nhưng mà, anh ta lại không muốn người kia làm cô dâu, hoặc có thể nói, anh ta dùng việc này để ám chỉ cho cô dâu của mình

Thu lại suy nghĩ sâu xa, Viên Khởi Lương nhật nhẽ quay về, “Chuyện này có ý nghĩa gì sao?” Vấn đề không ở đây, mà nằm ở lựa chọn của cô, là lúc cô biết được ‘Anh Mạnh Đường’ chọn mình làm đối tượng kết hôn rồi đưa ra lựa chọn.

Trác Lí nổi giận, vì nụ cười không rõ nguyên do của anh mà giận, vì trêu chọc châm chọc của anh mà giận, “Tôi nói cho anh biết, chuyện hôm đó anh thấy được. Nghe được. Điều không phải.”

“Đều là thật!” Có một bàn tay kéo Trác Lí qua thật nhanh, khiến cô lùi lại mấy bước, bị cưỡng chế cách xa Viên Khởi Lương một khoảng. Trác Lí nghiêng đầu nổi giận, Quý Mạnh Đường kịp thời áp sát tai cô, dùng giọng nói kiên định nói với cô, “Sau này không muốn phải chịu khổ, thì bây giờ hãy nghe theo anh.”

“Anh Mạnh Đường, anh không hiểu.” Trác Lí muốn trốn thoát cái tay đang giữ chặt mình của Quý Mạnh Đường. Núi băng lớn đã hiểu lầm cô đến trình độ này rồi, cô cũng biết, bóng lưng ngày đó chính là anh, không thể nào cô cảm nhận sai hơi thở của anh được. Mà bây giờ, cô không hy vọng tình cảnh này làm tăng thêm hiểu lầm của anh.

“Nếu như anh ta không biết chủ động tranh giành em, quý trọng em, vậy thì, anh ta cũng không đủ tư cách có được em.” Lúc nói câu này Quý Mạnh Đường đặc biệt nhấn mạnh, đó là một loại mạnh mẽ không thể nghi ngờ.

Sức mạnh của câu nói này khiến Trác Lí ngừng giây giũa. Cô dùng ánh mắt nghi hoặc khó hiểu rồi lại dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía Viên Khởi Lương đang đứng ngẩn đầu ưỡn ngực cách đó không xa, đột nhiên cảm thấy lòng chua xót: Anh ấy sẽ chủ động tranh giành cô sao? Anh sẽ quý trọng cô sao? Tại sao anh không đến hỏi cô? Tại sao anh có thể dễ dàng rời khỏi nhà họ Đường? Tại sao một câu nói anh cũng không muốn nói với cô? Tại sao ngay cả một ánh mắt nhỏ nhỏ mà anh cũng không nhìn cô?

Anh, có yêu cô không?

Quý Mạnh Đường mang theo Trác Lí xoay người, sau đó, rời đi.

Viên Khởi Lương đứng nguyên tại chỗ, cúi đầu, tìm được điều khiển, đưa tay nhấn một cái.

Trong phòng ngay tức khắc tối lại, không ai nhìn thấy vẻ mặt của anh.

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41:

Đêm hè thường hay nóng bức, giống giờ vậy. Quý Mạnh Đường và Trác Lí hai người yên tĩnh bước đi, duy trì bước chân và bóng dáng hai người, lâu lâu tóc Trác Lí sẽ bị thổi tung lên, góc áo T-shirt của Quý Mạnh đường cũng sẽ phấp phồng.

“Sao anh nhìn ra được, em. và anh ấy?” Rốt cuộc Trác Lí không chịu được mà mở miệng nói ra, nghiêng đầu hỏi Quý Mạnh Đường.

“Biểu hiện của em đã quá rõ ràng” Quý Mạnh Đường cười nói. Không chỉ biểu hiện của cô rõ ràng, ngay cả người đàn ông toàn thân băng lạnh kia cũng rất rõ ràng. Từ lúc anh ta nhìn thấy anh lần đầu tiên, dựa vào mắt anh mang theo ý thù địch, mới đầu anh ta còn nghĩ có phải là kẻ địch trên thương trường hay không. Nhưng lúc thấy anh chơi bi-da mini với độ chính xác cao và góc cực chuẩn, nhìn anh chơi những quả bi thép đó một cách khoa học và tỉ mỉ: người đàn ông này nhất định không phải là xã hội đen đem ý thù địch lộ ra cho người ta biết, vì thế, không phải là đối thủ thương trường. Lúc anh nói chuyện cùng Trác Lí trong mắt anh xẹt qua chút cảm xúc tổn thương, anh ta xác định: khi một người xem anh ta là tình địch. Đúng, xem anh là tình địch, anh ta vẫn nhận ra đấy.

Nghe được câu trả lời của Quý Mạnh Đường, trên mặt Trác Lí thoáng hiện vẻ cô đơn. Tại sao người từ đầu đến cuối thô lỗ luôn phạm phải sai lầm toàn là cô? Tại sao cô không nhìn thấy nét thương cảm ưu sầu vì cô của núi băng lớn chứ?

“Anh vẫn nghĩ em sẽ trọn đời trọn kiếp yêu anh đấy.”

Gió thổi qua, làm cho lời nói của Quý Mạnh Đường bay thẳng về phía Trác Lí, cô hoảng sợ nhìn về phía người bên cạnh, chỉ là một câu nói nhưng khiến người khác liên tưởng rất nhiều, nội dung thật là mờ ám, nhưng mà, được về mặt thân nhiên của Quý Mạnh Đường nói ra, lại khiến người ta nghĩ không ra hàm ý trong đó. Vô cùng lúng túng, Trác Lí nở một nụ cười ‘Anh cứ thích giỡn như vậy’, rồi xem như không có gì. Ngược lại thờ dài một hơi, dùng giọng nói nhẹ nhõm nhưng thật ra lại rất kiên quyết: “Đó đã là chuyện trước kia rồi, khi đó em còn chưa biết yêu là gì.”

“”

Quý Mạnh Đường im lặng mấy giây, mấy giây sau, đột nhiên anh lại lảng sang chuyện khác, “Em và anh ta biết nhau bao lâu rồi?”

Trác Lí không hiểu đáp: “Hơn ba tháng.”

Sắc mặt Quý Mạnh Đường không đổi, ánh mắt tinh khiết, “Còn chúng ta thì bao lâu?”

“Từ lúc em bảy tuổi đến giờ.”

“Nếu như, hơn ba tháng trước, trước khi em gặp anh ta, anh đã về, hơn nữa, anh còn có ý định kết hôn với em. Thì em đồng ý không?”

Không có gió thổi qua, nhưng Trác Lí vẫn theo bản năng vuốt tóc: Sao lại lạnh thế nhỉ? Nếu như Quý Mạnh Đường là người cô không để ý đến, cô sẽ không nghĩ ngợi và độc ác nói ‘đáng tiếc, đời người không có nếu như.’ nhưng mà, vào giờ phút này, cô không biết phải nói thế nào.

“Nhìn em kìa, lại bị dọa sợ. Anh nói giỡn với em đấy.” Trong giọng nói Quý Mạnh Đường có chút đau khổ không dễ nhận ra. Muốn anh ta giải thích thế nào về suy nghĩ của mình đây? Anh ta yêu Trác Ý, nhưng, lại muốn kết hôn với Trác Lí. Chuyện Trác Ý chia tay mà bỏ nhà đi anh không kịp trở về, nhưng mà, mẹ anh ta ép anh ta kết hôn và chuyện muốn anh kết hôn đã nhắc nhở anh ta, nhanh đến nỗi khiến anh thay đổi đường đi, kế hoạch về nhà ‘nghỉ dưỡng’ nửa năm, anh ta biết ý nghĩa động cơ của mình là gì.

Anh ta hiểu Trác Ý, cô là loại người mạnh mẽ và không chịu khuất phục.. Anh không hy vọng sau khi Trác Ý chia tay sẽ tiếp nhận mình, mười mấy năm qua cô chưa từng cho anh ta một chút phá lệ, anh không trông mong mười mấy năm sau cô sẽ quay lại yêu mình. Mặc dù anh vẫn có một phần yêu thương ám áp cất giấu vì cô, nhưng, còn chưa tới trình độ khiến anh ta buông tha cho ước mơ của mình. Mà Trác Lí lại khác, khác biệt rất lớn, bởi vì Trác Lí có thể ở cạnh anh ta cùng anh đi thực hiện giấc mơ của mình.

Trên thế giới này, không bao giờ thiếu người yêu, càng không thiếu tri kỷ. Tìm người hợp ý đã khó, tri âm lại càng khó tìm. Gặp cặp người yêu chị em là Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi, hay Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, hay Romeo và Juliet không quá khó. Nhưng mà, tỷ lệ gặp được cặp tri kỷ như giữa Du Bá Nha và Chung Tử Kỳ. Trăm ngàn năm mới ra một khúc 《Cao Sơn Lưu Thủy》, chuyện kiếp mấy đời mới có một tri kỷ ‘khắc cốt ghi tâm’. Trong nửa đời người ngắn ngủi nhanh chóng của anh ta, anh ta đã may mắn gặp được một người tri kỷ có một không hai. Thế mà, anh ta bỏ qua, bỏ mặc đến anh không cam lòng, anh ta còn chưa thể chấp nhận sự thật rằng cô đã không còn là Sáu nhỏ trước kia, tìm cô đã trao cho người khác. Nhưng lúc sau, anh ta phải đi đâu tìm một cô gái có thể cùng anh điên điên khùng khùng bơi vòng quanh để ngắm cảnh thế giới này? Anh ta phải đi đâu tìm một cô gái luôn mỉm cười chờ đợi anh về mà không khóc không nháo? Anh ta phải đi đâu tìm một cô gái tính cách dung nạp vào cuộc sống nụ cười và góc độ ‘phù hợp’ đây? Anh ta phải đi đâu để tìm. một cô gái. tính cách phù hợp, biết trân trọng đây?

Vậy mà từng chút, từng chút anh ta chôn dấu dưới đáy lòng ích kỷ không quang minh chính đại thậm chí là có chút suy nghĩ vô sỉ, lại chỉ có thể mặc nó thối nát lụn bại sâu trong tâm hồn. Không ai biết, cô càng không biết.

“Bất cứ lúc nào anh cũng có thể giỡn được, anh Mạnh Đường, anh quá nghịch ngợm rồi.” Trác Lí dùng bộ dạng vui đùa để che dấu áy náy của bản thân, cô nhìn ra ngoài, trong câu hỏi của Quý Mạnh Đường có một nửa là thật. Lấy tốc độ nhận ra tình cảm của cô, cô chỉ có thể đoán được: Quý Mạnh Đường thật sự muốn kết hôn cùng cô, có một loại cảm xúc trốn tránh ‘điều tốt tiếp theo’, còn một loại xuất phát từ tâm tình lười biếng ‘không có thời gian đi làm quen một cô gái khác để kinh doanh một tình yêu mới’ lười biếng trong lòng.

Đưa tay phải đang đứt trong túi ra, Quý Mạnh Đường nhẹ nhàng nắm tay cô. Sau đó, thở dài một hơi, chậm rãi mở miệng nói, “Anh ta yêu em không?” Nếu như anh ta không thương em, hoặc không đủ thương em, vậy tốt xấu gì anh cũng có lí do để dành em về.

Vấn đề này, Trác Lí không thể trả lời ngay được. Theo bản năng cô muốn suy nghĩ thật kĩ.

“Vấn đề này mà em còn phải nghĩ. Xem ra, anh ta đối với em không tốt.” Trong mắt Quý Mạnh Đường có ý dò xét.

“Không. Anh ấy đối với em rất tốt.” Nhưng mà, không đến mức ‘yêu’ thôi. Lúc cô phát điên mất hết lý trí anh là người mạnh mẽ ôm cô thật chặt, dù ngày đó cả người cô ướt lấm, nhưng cô vẫn còn nhớ cảm giác, mặc dù đó là nhiệm vụ của cậu mợ giao, nhưng, cũng không cần anh làm đến trình độ tí mĩ như thế không phải sao? Còn nữa, anh dẫn cô đến sân thượng Minh Châu, anh dùng phương thức ngây thơ nhất nói đạo lí với cô, anh không dạy, anh không giải thích, anh chỉ để cô tự mình đứng trong màn đêm cảm nhận sự quan tâm chăm sóc của anh. Mặc dù cô không thấy được vẻ mặt của anh, nhưng anh đã cảm ơn, anh cảm ơn và lắng nghe những vụn vặt của cô, bụng dạ hẹp hòi, lời nhai không thú vị. Nếu như, đây không tính là đối tốt với cô. Như vậy, thật sự mắt cô đã mù rồi. Cô biết, đơn giản là Viên Khôi Lương có thể làm được, trong khoảng thời gian cô và anh quen biết nhau, anh luôn cách xa cô ngàn dặm, giống như nói cùng cô một câu là gánh nặng, nhưng, có thể đến trình độ anh quan tâm cô, có thể nói là anh không đối tốt với mình sao?

“Từ nhỏ đến lớn em là một người nói nhiều, em vẫn mong chờ, có thể có một người, cho dù là nam hay nữ, anh ấy có thể kiên nhẫn nghe em nói, nghe em nói chuyện ‘nhảm nhí thường ngày’. Khi đó em nghĩ, nếu như có một người như thế, em sẽ xem anh ta là người thân nhất đời. Nửa đời trước của em, giống như đang đảm nhiệm một vai diễn. Nhưng, anh có vùng trời của anh, rồi anh sẽ có người mình muốn bảo vệ. Mặc dù anh là anh trai em, nhưng em không thể bám víu anh cả đời được.” Giọng nói Trác Lí như nghẹn lại, đây là lời thật lòng phát ra từ nội tâm cô, có chút ê ẩm, không nói thành lời.

Nhưng, câu nói ‘Mặc dù anh là anh trai em’, đã xóa tan ngọn lửa trong lòng Quý Mạnh Đường. Người khác không biết, nhưng anh ta lại rất rõ ràng. Anh ta không dám tự cho mình là thông minh, nhưng anh ta nghĩ, cô gái có thể cùng anh tụ tập ăn chơi, tất nhiên không phải là một cô gái ngu ngốc không hiểu chuyện. Trác Lí chính là như thế, cô có tính tình vui vẻ, , cô cũng có ‘thiên mệnh’, có lẽ chính cô cũng không nhận ra. Trí tuệ của mình. Cô luôn muốn chinh phục giới hạn, một khi cô cho rằng có kẻ nguy hiểm xâm nhập giới hạn của mình, cô sẽ không chút do dự trực tiếp quát tới. Dĩ nhiên, là dùng phương thức dành cho người khác phái. Quý Mạnh Đường anh có thể đứng trong vòng của cô đến nay, đó là bởi vì trong lòng anh ta có Trác Ý, người khiến cho tâm hồn sâu thẳm của Trác Lí luôn có cảm giác an toàn, vì thế cô rất tin tưởng anh ta, chỉ vì, cô và anh có thể vĩnh viễn duy trì quan hệ bạn bè thân thiết.

Nhưng mà hôm nay, trong lời nói vô ý hay cố tình kia của cô, anh ta đã cảm nhận được rằng: cô đã đẩy anh ra khỏi vòng rồi.

Trong phòng tối ánh sáng dần dần biến mất, Quý Mạnh Đường im lặng. Im lặng đến lâu dưới tũn khu nhà họ Đường, im lặng đến khi Trác Lí nói: “. Hẹn gặp lại.”

Đến cuối cùng, anh ta vẫn kịp mở miệng. Thừa dịp gió đêm nổi lên, anh ta dùng giọng nói nhàn nhạt ảm áp nói, “Anh. Vẫn tiếp tục là anh trai em nhé”

Trác Lí tròn to mắt, tỏ vẻ không hiểu dụng ý câu nói kia của Quý Mạnh Đường.

Quý Mạnh Đường cảm thấy bản thân quá đường đột, treo một nụ cười xin lỗi nói, “Là. Thịnh thoảng, chúng ta có thể đi ra ngoài uống chút rượu, tâm sự, lúc em rảnh, có thể cùng anh đi leo núi, nghịch nước một lát. Đứa bé sau này em sinh ra, còn có thể gọi anh một tiếng cậu.”

Trác đề ý sẽ sờ tại chỗ, trong mắt có nước mắt chớp động, dùng sức gật đầu một cái.

Vậy là, anh ta đã hiểu rồi.

“Được rồi, em lên đi.” Quý Mạnh Đường để hai tay vào túi, nhẹ nhàng nhún vai một cái, gật đầu, ý bảo Trác Lí lên lầu.

Trác Lí quay đầu, cái chớp mắt kia, không chế không nổi nữa, nước mắt trong hốc mắt cứ như vậy chảy xuống. Không phải khóc vì uất ức, không phải khóc vì vui sướng, mà khóc vì hạnh phúc, khóc vì cảm động. Anh Mạnh Đường của cô, luôn hiểu cô như vậy, luôn ủng hộ cô, sẽ mãi không tổn thương cô, luôn hi vọng cô hạnh phúc. Cho dù là anh trai ruột thịt, cũng không được như thế. Trác Lí cô có tài đức gì chứ? Lau nước mắt, Trác Lí đứng ở góc từng tối om, lộ ra nụ cười thật lòng: Cô thật sự rất vui.

Lên lầu, mở cửa chính nhà họ Đường ra, cứ tưởng rằng vợ chồng họ Đường đã ngủ rồi. Không nghĩ đến, hai người đang mặc đồ ngủ, vô cùng nghiêm túc ngồi trên sa lông phòng khách, mở ti vi lên, nhưng hai người lại không hề xem.

Cảnh tượng nghiêm túc thế này khiến Trác Lí có một loại dự cảm chẳng lành. Đứng trước cửa đôi dép, Trác Lí đến tủ lạnh lấy cho mình một chai nước suối, chợt uống một hớp, “Cậu mợ, muộn vậy mà hai người không ngủ, có chuyện gì à?”

Đường Chi Thiện híp mắt nhìn Trác Lí, lộ ra vẻ tiếc hận không thành lời.

Lúc Đường Chi Thiện nhìn Trác Lí, cũng mang theo mặt khuôn mặt tràn đầy thương tiếc.

Trác Lí không biết, bọn họ đã sau lưng cô quyết định một vấn đề lớn, vì muốn cứu cô, hay là anh.

“Ngồi.” Đường Chi Thiện đơn giản mở miệng.

Trác Lí đặt mông ngồi xuống, uống ‘mãnh liệt’ một ngụm nước, “Xây ra. Đã xảy ra chuyện gì?”

Thiệu Chi Uyển và Đường Chi Thiện liếc nhau cực nhanh một cái, sau đó, trước tiên Đường Chi Thiện nói về, “Con xem. Trong trường học được nghỉ hè rồi.”

Trác Lí gật đầu một cái, không hiểu tin tức quan trọng nằm ở đâu.

Đường Chi Thiện tỏ dáng vẻ kiên nhẫn và một mực hướng dẫn, “Cậu mợ kết hôn gần ba mươi năm rồi.”

“Một không, trong trường học có hoạt động bầu chọn cặp giáo viên ưu tú được đi du lịch trong kỳ nghỉ này. Sau đó, cậu và mợ được chọn trúng, mai bay rồi, đầu tiên là Hongkong Macao, sau đó là Mã Lai Singapo và Thái Lan.”

“Cái gì, ngày mai?”

Đương nhiên là ngày mai, không thể kéo dài được nữa. Đường Chi Thiện gấp gáp trong lòng: “Nếu như chơi vui, chúng ta còn dự định nửa tháng sau sang Châu Âu chơi một chuyến, dù sao, bên kia cũng có người tiếp ứng.” Không phải chơi vui hay không, là cháu và Viên Khởi Lương gạo sống có nấu chín thành cơm hay không —— Trong lòng Đường Chi Thiện lo lắng.

Trác Lí tỏ ý đã hiểu: họ thân mật kháng khí, cậu mợ tình cảm luôn kháng khí như keo sơn muốn có thể giới riền của hai người. Trong lòng cô vô cùng hâm mộ, nếu như cô và núi băng cũng có thể tu thành chánh quả thì tốt biết bao nhiêu. Chợt cắt ngang suy nghĩ của bản thân, trong lòng hung hăng mắng: sao mình có thể không có tiền đồ như vậy, quả thật quá ti tiện rồi.

“Tiểu Lý à. Cháu xem, một mình cháu ở lại, có vấn đề gì không?” Thiệu Chi Uyển rất lo lắng hỏi, mới đầu bà không đồng ý với đề nghị của Đường Chi Thiện, nếu như chuyện ngoài dự liệu của bọn họ, Trác Lí phải ở nhà một mình. Bà không thể yên tâm cho cuộc sống thường ngày của một cô bé.

Đường Chi Thiện hung hăng ‘ám hiệu’ lần nữa chi Thiệu Chi Uyển, ngụ ý trong ánh mắt là, em không cần mềm lòng, không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con. ’

Ánh mắt Thiệu Chi Uyển trở về nghiêm nghị, ‘nếu như hổ con cũng mất, em mong anh hãy nhìn cho tốt.’

Sau đó, Trác Lí nhìn ánh mắt hai người giao nhau trong không khí, không ngừng cọ sát ra tia lửa ‘bùm bùm ùng ùng’. Trong lòng thâm than: hai vợ chồng già thật có thể gây đay, trước mặt cô lại liếc mắt đưa tình như vậy’. Giấy tiếp theo, cô vô tình cắt đứt nó, hết sức nghiêm túc nói, “Mợ không cần lo lắng, một mình cháu vẫn ổn. Nếu như không được, cháu liền chuyển sang.”

Một cái, Đường Chi Thiện luống cuống, trực tiếp dừng lại lời kể tiếp của Trác Lí, “Không cho chuyển!” Dừng một chút, Đường Chi thiện chuyển thành tình ý sâu xa, “Nếu như cháu chuyển đi, tất nhiên Trác Ý sẽ đồng ý. Nhưng, đồng ý là một chuyện, hai người có thể tiếp tục chung đụng không? Mới qua chưa lâu, nên cho chị cháu chút thời gian đi.”

Thiệu Chi Uyển chen vào nói, “Là một đứa bé thích lý sự mà.”

Trác Lí im lặng. Cô có thể cảm nhận được hôm nay Đường Chi Thiện và Thiệu Chi Uyển có nồng nặc chỗ gì đó không đúng, giống như muốn thiết kế. Nhưng, một ý nghĩ vừa tới, cô đã phản bác: Tuy cậu rất nghiêm khắc, nhưng từ bé đã quan tâm cô, từ ‘thiết kế’ này dùng trên người ông quả thật có chút ác độc; mà mợ Thiệu Chi Uyển lại không cần nói, từ lúc cô biết mợ đến giờ, cô đã đem bà cùng Phật Quan Âm đặt ngang hàng nhau. Cho nên, từ ‘thiết kế’ này dùng trên người bà quả thật làm nhục tiên nữ. Không, tiên mẫu.

“Cho nên, qua tối nay là cháu ở một mình rồi. Sáng sớm mai chúng ta phải lên máy bay, cháu phải đi làm, không cần ra sân bay tiễn đâu.” Đường Chi Thiện nói xong thì đứng dậy, vỗ đùi rồi đi về phòng mình.

Còn lại, là việc của Thiệu Chi Uyển.

Cho nên, thật ra thì, Thiệu Chi Uyển Và Đường Chi Thiện là một cặp diễn ăn ý.

Một bên, Thiệu Chi Uyển thân thiết nắm tay Trác Lí, đặt trên đùi mình, không ngừng vuốt, vỗ, dùng ánh mắt từ ái của mình nhìn Trác Lí, hồi lâu, bà mới dịu dàng mở miệng nói, “Đứa bé Khôi Lương này, từ nhỏ đã rất độc lập quật cường. Hình như chưa từng khiến cha mẹ lo lắng. Nhưng, vì tính tình giống nhau, bạn bè của nó cũng không nhiều lắm, mợ nhìn nó từ lúc một tuổi đến giờ, đúng là một đứa bé khiến người ta đau lòng. Có đôi khi, quá xuất sắc càng cô đơn.”

Trác Lí vô cùng hiểu gật gật đầu.

“Nó có kiêu ngạo và lòng tự ái của mình, là chuyện bình thường. Nhưng, người nó gặp trước đây, nó sẽ trung ra tính tình thối kia. Đối với một đứa bé lương thiện từ nhỏ. Cậu cháu cũng rất hiểu nó. Chuyện liên quan đến con ông cháu cha trước kia. Cháu và nó cùng nhau trải qua sinh tử, ắt hẳn biết thêm về nó một chút.” Thiệu Chi Uyển cố gắng đáp nên một vị thần Viên Khôi Lương trong lòng Trác Lí, nhưng không biết, trác đề ý lại đột nhiên thu được thêm tin tức về Viên Khôi Lương: Một người đàn ông ương bướng tình thối, đặc tội người khác...không ít.

“Người trẻ tuổi bây giờ, quá táo bạo quá hiệu quả và lợi ích. Khôi Lương có thể giữ được vị trí đó là vô cùng vất vả. Cháu phải. Thông cảm cho nó nhiều hơn.” Tay Thiệu Chi Uyển vẫn một mực nắm tay thiên đại. Trác Lí, “Người trẻ tuổi, có gì không vượt qua được chứ? Cũng không phải chuyện lớn gì, Nghe mợ nói một câu, phụ nữ cần tìm cho mình một người đàn ông tốt để phó thác cả đời. Nếu tìm được rồi, thì đừng bỏ qua.”

Trác Lí bị đã động thật sâu, có cảm giác thông suốt.

Thiệu Chi Uyển hoàn thành công việc ‘tuyên truyền’, sau đó, bà cười một nụ cười dịu dàng lúm đồng tiền xinh đẹp cùng nếp nhăn nói khỏe mắt, nhẹ nhàng buông tay Trác Lí ra, nói ra câu cuối có ý nghĩa thâm thúy đúng chuẩn triết lý: “Khai thông, phải bắt đầu từ tim.”

Mặt Trác Lí đen như than, 囧囧 đưa mắt nhìn bóng lưng Trác Lí đi khỏi.

Sau đó, thở dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 42

Ngày hôm sau đi làm, Vu Thu Thủy nói cho cô địa chỉ một trang web như hiện vật quý, hơn nữa còn lấy một loại điệu bộ kích động nhìn cô mở trang web ra.

Tây nhai vương triều – đây là một diễn đàn tên tuổi.

Lăn chuột mấy vòng, Trác Lí coi như là hiểu tính chất gì đó của diễn đàn. Chẳng qua là cô không biết rõ dụng ý của Vu Thu Thủy, vì vậy cô dùng ánh mắt hỏi thăm ‘đây là cái gì’, sau đó trên màn ảnh máy tính của cô bắn ra câu trả lời của vu Thu Thủy: 【Vị này là Nhai Bảo nhị gia người tâm phúc ở nhà này, người tâm phúc trên mạng. Đặc biệt có thể giải quyết được những nghi vấn khó xử, bạn có muốn tư vấn? 】

Đầu tiên Trác Lí thấy囧, tiếp đó như sấm nổ, ùng đoàng ùng đoàng ra một đồng tin tức, 【Cô mới có nghi vấn khó xử lí nha! 】

【Đừng nói giỡn, tôi nói là thật. Cô và núi băng nhà cô vẫn như vậy, lão nương nhìn không nổi nữa rồi, nếu cô không muốn nói tình trạng cụ thể cho tôi biết, thì cô lên mạng tìm tư vấn đi. 】

Nhìn thấu sự quan tâm nghiêm túc của Vu mỹ nhân, Trác Lí không tiếp tục đùa giỡn nữa, mà mang theo một tâm tư thành kính nghiêm túc xem website trước mắt. Sau đó, ở một mục có cái tên gọi là ‘cùng người đàn ông tính tình rồi rắm nói yêu thương’ tìm được vấn đề của cô.

Loại đàn ông lãnh khốc, lại xưng là ‘người đàn ông băng sơn’, loại đàn ông này tính tình kỳ quái, theo chủ nghĩa duy vật, ở đây khuyên nhủ các vị JJMM: Nếu như bạn không phải là chân ái của người đàn ông này, xin đi đường vòng. Loại đàn ông này bình thường đa số là có vẻ bề ngoài xuất sắc hoặc gia đình ưu tú, đến chỗ nào thì cách ba dặm đều lạnh. Tình yêu với loại đàn ông này, nhất là loại đàn ông là tuyệt phẩm trong đàn ông nói chuyện yêu đương tốt nhất không nên ôm quá nhiều kỳ vọng, nếu như hắn có phẩm chất độc lòng không nói hai lời thì cũng không nên đợi, trực tiếp nhào tới, gao nấu thành com chín rồi nói. Về phần tình yêu và lãng mạn, căn bản sẽ là hy vọng xa vời, chỉ cần hắn để bạn yên.bạn đã có thể thấp nhạn cầu nguyện phật tổ rồi. Xuống dưới bạn hãy chọn chòm sao của người đàn ông băng sơn sẽ nói chi tiết hơn. 】

Trác Lí chợt phát hiện: Công lực của internet quả thật lớn mạnh.

Cô không biết sinh nhật Viên Khởi Lương và chòm sao của anh, cho nên cô đem toàn bộ các chòm sao tí mỉ xem một lần, cuối cùng cũng tìm được phẩm chất đặc biệt phù hợp với Viên Khởi Lương.Chòm sao bò cạp của đàn ông băng sơn. Cô hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nghiên cứu vị ‘Tây Nhai Bảo Nhị Gia’ này đề ra ‘sách lược cho núi băng’, sau đó vừa nhìn đã nhìn đến hai giờ.

Đến giờ nghỉ trưa, một người xuất hiện khiến Trác Lí không thể tưởng tượng được.

Trác Ý trực tiếp lái xe đưa Trác Lí đến một quán ăn ở nội thành, sau khi gọi mấy món, cô ấy bắt đầu khoanh tay dựa vào ghế salon. Trong thời gian này, thật sự Trác Lí vẫn không dám nhìn thẳng cô ấy, lúc mới vừa rồi ngồi xe đến đây cô cũng ngồi ở trên ghế sau. Cũng không phải là cô sợ chị mình, chỉ là theo bản năng không biết nên làm sao để đối mặt với cô ấy.

“Về nhà ở đi.” Trác Ý lạnh nhạt mở miệng, trong đôi mắt chứa đầy thương tiếc dành cho Trác Lí. Cô và Lý Xán đã xác định quan hệ yêu đương, cũng quyết định mùa xuân năm sau sẽ kết hôn. Cô không còn bao nhiêu thanh xuân để hao phí nữa, đối với tình yêu cũng lạnh nhạt rất nhiều. Phản ứng đầu tiên của cô đối với Lý Xán là ‘Không thích anh ta’, sau đó là ‘Không đủ thích anh ta’, sau nữa là ‘Thích anh ta không bằng thích Ngũ Khâu Thực’ Một loạt biến chuyển này đều là do tình yêu của người đàn ông của cô cố gắng mà được. Có người như thế đối với cô, cô còn mạnh mẽ cái lão cái gì? Mà bây giờ, cô muốn đích thân đưa Trác Lí về nhà, không đơn giản chỉ là đưa cô về nhà, chủ yếu chính là cô muốn để cho Trác Lí hiểu: Cô chưa từng trách cô ấy.

Trác Lí ngẩng đầu, vừa đúng lúc đón nhận sự quan tâm của Trác Ý. Trong phút chốc đó, hốc mắt cô bỗng ề ảm, hồi lâu sau cũng không có mở miệng.

“Ba mẹ cũng muốn em về, mấy ngày trước bọn họ làm một bàn món ăn phong phú, đều là những món em thích. Nhưng đợi đến khi bọn họ làm xong mới phát hiện, em không có ở nhà.”

Ánh mắt Trác Lí hơi chua xót.

“Rất nhiều lời nói, trước kia lúc em chưa hiểu chuyện, chị không tiện nói cho em biết. Nhưng bây giờ, em bước vào xã hội, bản thân mình có công việc, đương nhiên cũng thành người lớn. Hiện tại nói cho em biết, cũng đã đến lúc rồi.” Trác Ý không muốn đoạn thời gian ngắn ngủi trước khi kết hôn vẫn cùng em gái mà cô yêu thương có gì ngăn cách, dừng một chút, lại tiếp tục mở miệng, “Chị hy vọng em biết, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, chúng ta đều là chị em. Đây là máu mủ tình thân. Đối với chị, em không có gì cần xin lỗi, cũng không có cái gì cần áy náy. Hiểu không?”

Trác Lí liều mạng ngừng sự chua xót đang nổi lên trong mắt, phỉ thật lớn sức lực mới nhịn được không khóc. Cô rất muốn nhào tới đối diện, giống như tất cả cảnh tượng trong phim điện ảnh, ôm người chị của cô, vừa khóc vừa nói, “Chị, chúng ra về sau vẫn như vậy.” Nhưng, cuối cùng cô cũng không có làm hành động mắc ói như vậy. Có rất nhiều tình cảm, thí dụ như tình thân, chính là như vậy, không cần nói, không cần diễn, lời nói cũng có điểm dừng. Chỉ vì các cô là người thân, là cái loại ràng buộc trời sinh đó.

Trác Ý thở thật dài, cung chịu nói, “Như thế nào mà vẫn giống một đứa bé đây? Xế chiều hôm nay chị sẽ đến nhà cậu đón em. Chị quay về nói với ba mẹ mua chút đồ ăn ngon, cái nha đầu tham ăn này, thật lâu rồi chưa được nếm qua đầu cá nấu tiêu và thịt kho tàu của mẹ đi?”

Trác Lí có chút không ngăn được chua xót nổi lên.

.....

.....

Đợi đến khi buổi chiều Trác Lí vui vẻ trở về toà soạn, giống như mặt trời được tắm cười không khéo được miệng lại thì Lâm Bồi chợt nói một câu làm cô như bị đám mây rớt xuống.

Lâm Bồi nói, “Buổi trưa, núi băng nhà cô và Bạch Oanh đơn độc đi ra ngoài ăn com.”Thật ra đây là một lời nhắc nhở.

Trác Lí nghe như báo tang.

Cả phòng làm việc lớn chỉ có mình Lâm Bồi ngồi ở đây, máy điều hoà thổi vào làm cô tỉnh táo lại trong nháy mắt: Nếu như cô cứ như vậy mà về nhà, hoặc là về sau cứ như vậy cắt đứt liên lạc cùng Viên Khởi Lương, như vậy chính là thật sự chấm dứt. Tới ngày hôm qua cô còn đưa ra được một quyết

định nhỏ, chuẩn bị chờ Viên Khôi Lương mấy ngày, nếu như anh không có bất kỳ hành động nào, thì cô cũng sẽ buông tha. Nhưng, anh không có hành động, cô cũng không có hành động nào, thì tình địch của cô sẽ hành động.

Lâm Bồi có chút khản trương bước thong thả đến trước mặt cô, một bộ dạng Đảng Nhân dân bàn bạc trong bóng tối, kéo cánh tay Trác Lí, ánh mắt đột nhiên trở nên quý dị, “Rốt cuộc cô có muốn cùng núi băng nói chuyện yêu đương hay không? Nếu muốn thì tôi sẽ đem một tin tình báo đặc biệt bí mật nói cho cô!”

Trác Lí quay đầu, nghiêm túc hỏi, “Tình báo cái quái gì?”

“Trước tiên cô nói chuyện không nói được đi?”

“Không nói thì thôi.”

Lâm Bồi không còn gì để nói, nghẹn họng, miệng co quắp, rơi lệ. Chỉ đành phải ngượng ngùng cạo bên cạnh Trác Lí, “Nếu không thì trước hết cô nói cho tôi biết một chút chuyện xấu của Lâm Thạc Đại ở đại học, hai ta trao đổi?”

Trác Lí ý vị sâu xa nhìn Lâm Bồi một cái, giống như đột nhiên hiểu thấu sự tình, gật gật đầu nói, “Cái này có thể.”

Sau đó, Trác Lí đem tất cả chuyện bí ối hay không bí ối của Lâm Thạc Đại ở đại học, chuyện khôi hài cười sặc sụa quan trọng hay không quan trọng, tất cả cảnh tượng kinh điển mà cô nhớ đều nói cho Lâm Bồi. Sau đó cô thấy Lâm Bồi cười đến run rẩy cả người giống như bị động kinh vậy, cho tới khi Trác Lí không thể không tròn mắt hữu ý nhắc nhở cô ấy, “Đến phiên cô.”

Lâm Bồi cười thật là lâu mới hồi phục lại tinh thần, một lần nữa nhìn Trác Lí với bộ mặt oán phụ, độc ác xấu xa, “.....Làm sao cô lại giống như một người phụ nữ bị chồng bỏ vậy?”

Trác Lí cắn răng, “Rốt cuộc cô có nói tin tình báo hay không?”

Lâm Bồi như mới ý thức được, nhưng ý thức trong nháy mắt chuyển đổi làm về mặt của cô cũng chuyển đổi theo, mới vừa rồi còn cười đến điên cuồng mà bây giờ lại vô cùng nghiêm túc, sau đó cô ấy từ từ mở miệng, “Cô biết, vụ Viên Khôi Lương bị tai nạn xe ở thành phố A là ai làm không?”

Lòng Trác Lí không tự chủ được ‘rầm’ một tiếng. Tối ngày hôm qua cô đã nghe được một ý kiến.....

Cẩn thận tra xét bốn phía, Lâm Bồi hạ thấp giọng nói, “Chính là Minh Viễn làm.....”

Đề tài vốn không có gì quý dị lại bị Lâm Bồi thổi phồng lên như phim kinh dị, Trác Lí sờ sờ trái tim đang đập nhanh của mình, dùng một ánh mắt hết sức khinh bỉ nói, “Đây là cái xã hội pháp trị, nếu như có chứng cứ, bọn họ là luật sư không phải là rất có bản lĩnh đem phần tử phạm tội đưa lên toàn án sao? Suy đoán như vậy.....Không có chút ý nghĩa nào.”

Lâm Bồi không đồng ý lắc đầu một cái, “Tôi quên mất cô chính là con chim non..... Nếu người xấu có thể dễ dàng bị đưa ra toà án như vậy thì chúng ta đã sớm thành Chủ Nghĩa Cộng sản rồi.....”

“Tôi lại nói cho cô biết, dạo này, luật sư không dựa vào bản lĩnh kiếm cơm, mà là dựa vào giao thiệp. Viên Khôi Lương có thể đạt được thành tích như bây giờ, trừ năng lực của anh ấy ra, cô cũng đừng coi thường giao thiệp của anh ấy. Tôi đây nói gì cô đã rõ chưa?”

Trác Lí không còn gì để nói nữa.

Ở trong mắt cô, Núi băng lớn cái gì cũng tốt, chính là giao thiệp quá tệ thôi.

“Ôi.... Đồ ngốc, cô chùng nào thì chủ động một chút đây? Cô xem mỹ nữ Bạch Oanh người ta, diện mạo cao hơn cô mấy bậc, tài sản bối cảnh người ta cũng hơn cô mấy cấp, nhưng là, cô ta còn có một gương mặt, chính là da mặt dày.....”

“Nếu Viên Khôi Lương thích da mặt dày thích có tiền thích người đẹp thích phụ nữ có bối cảnh, vậy thì hơn hai năm nay anh ấy sao lại không tiếp nhận cô ta?” Thật là hạ thấp cô mà. Lại nói, phương diện này thì cô đối với Viên Khôi Lương da mặt cũng khá dày. Hiện tại cô mới nghĩ tới những trường hợp mất mặt trước kia cô làm thì cảm thấy có chút sồn gai ốc. Cô còn có thể mất mặt như thế sao?

Chẳng qua, cô vẫn làm một quyết định nho nhỏ, gọi điện thoại cự tuyệt Trác Ý đưa đón. Không phải là không về nhà ở, mà là cho chính cô được một mình suy nghĩ về đoạn tình cảm này..... Cũng là trong tiềm thức nghĩ đến, Viên Khôi Lương có khả năng hay khôngsẽ tìm cô.

Cô cho mình thời gian là hai ngày, cũng cho Viên Khôi Lương thời gian hai ngày. Thứ tư cô sẽ đi, sẽ không để ý tới anh nữa.

Nhưng, tối hôm đó lại là một mình cô ở nhà họ Đường. Chẳng qua là, Viên Khôi Lương vẫn không có tìm cô. Cô vừa tắm vừa suy tư nhất thời có chút rối rắm về vấn đề của Viên Khôi Lương.

Thật ra Trác Lí rất ghét tắm trong bồn tắm, vốn cô luôn tắm vòi hoa sen. Cảm thấy tắm rửa có chút mệt mỏi, nên cô trực tiếp nằm vào trong bồn tắm. Nằm như vậy một lát, chính là nằm đến nửa giờ. Nếu không phải đột nhiên bị cúp điện.....Cô cảm thấy mình sẽ nằm chết dí cho tới sáng mai.

Đúng, Nhà họ Đường bị cúp điện. Dĩ nhiên, bị cúp điện cũng không phải đơn giản là bị cúp điện, đây chính là quà tặng mà hai ông bà nhà họ Đường để lại cho hai người trẻ tuổi.

Đĩ nhiên Trác Lí không biết, đầu tiên là cô bị giật mình, sau đó nhanh chóng đứng dậy. Đứng dậy như vậy nhất định là khó khăn: Một, cô nằm ở trong bồn tắm quá lâu, toàn thân cũng bị ngâm đến nhũn ra; hai, bồn tắm bị cô đổ rất nhiều sữa vào khiến cho bồn tắm rất trơn trượt.

Cho nên, hai điều khó khăn này tạo thành hậu quả là.....

Hiện trạng của Trác Lí là ngã chổng vó trong bồn tắm, ngay khi mặt hướng xuống, cô không có ngã úp mặt, không có ngã úp ngực, không có ngã gãy tay, không có ngã gãy chân, quang cảnh ngã này khó mà có thể mở miệng nói rõ vị trí mấu chốt.

Trác Lí cảm thấy: Cuộc đời của cô chỉ có thể dùng một chữ để hình dung..... Kém.

Rất là đau, đau đến mức nước mắt của cô ở trong hốc mắt đảo quanh, nhưng bởi vì phải nhịn đau mà không thể không thuận tiện đem nước mắt nhìn xuống. Cô nằm ở trên mép bồn tắm hơn mười phút sau khi xác định đau đến có chút dịu đi, cô mới từ trong bồn tắm bò ra ngoài, chân trần đứng trên mặt đất, lau khô nước, da mặt như phát sốt ở trong bóng tối vuốt vuốt chỗ bộ vị bị thương. Sau đó sờ soạn mặc quần áo ngủ, đi dép vào.

(Lovenoo1510: Đến đoạn này ta vừa edit vừa phì cười. Tác giả à, ngài thật là... sao lại để Trác Lí bị ngã đau ở... Chứ. .)

Xin chú ý, trong phòng tắm vào giờ phút này đều là chất lỏng nhầy nhụa trơn trượt, Trong bóng tối Trác Lí không thấy một phát vừa rồi của mình mang tới hiệu quả gì, trực tiếp mang đôi dép lê đi vào. Sau đó, rất rõ ràng còn chưa có đi được mấy bước, cô lại trượt chân, bốn chi ngã ra hai tay chấp lại ngã vào trong bồn tắm.

Lúc này, chính diện trước mặt. Cô không có ngã úp mặt, không có ngã úp ngực, không có ngã gãy tay, mà cái mông lại ngã thành hai cánh, không, có thể là bốn cánh. Sau đó, phần lưng của cô cũng chân cũng không may mắn thoát nạn. Cô nén nước mắt suy tư nói: Xương cốt của cô ngã phải chấn động nhiều lắm mới có thể tạo ra một tiếng vang ‘Rầm’ lớn như vậy nha.....

Vào giờ phút này Trác Lí cảm thấy: Cuộc đời của cô muốn dùng ba chữ để hình dung.....Quá kém rồi.

Rất là đau, cô cũng không để ý tới hình tượng, nước mắt từ khoé mắt lộ bộ phận chảy ra. Cô chỉ cảm thấy mình đứng lên cũng không nổi, động một tý cũng không được. Cô hận bồn tắm, hận phòng tắm, hận ngâm sữa, hận bị cúp điện, hận dép, hận nhất..... chính là Viên Khởi Lương!

Đều do khối băng chết rét không đền mạng núi băng thối kia, nếu không phải là anh, cô đã sớm về nhà rồi, cũng không cần ở chỗ này nằm ngay đơ một dạng; Nếu không phải là vẫn suy nghĩ cân nhắc về chuyện lớn chuyện nhỏ của anh suy nghĩ về cái nhăn mày cái nụ cười của anh, cô cũng không sợ ý như vậy, cũng đứng cũng không vững; Nếu không phải là bởi vì anh không xuất hiện không tìm cô không liên lạc với cô, cô cũng không biến thành cái dạng nóng ruột nóng gan đến nỗi tắm cũng không yên ổn; Nếu không phải là anh.....

Cô thật sự, hận chết anh!

Viên Khởi Lương ở ‘Dẫn Trí luật sư Sự Vụ Sở’ làm thêm giờ hát xì một cái. Cái hát xì này, làm khoé miệng anh đột nhiên hiện lên một đường cong, sửa sang xong tài liệu, sau đó tắt máy tính, mặc áo, chuẩn bị rồi đi.

Đã chín rưỡi tối, lúc anh đi tới trước quầy lễ tân, mắt liếc thấy một bóng dáng màu trắng gục xuống bàn như cũ. Đợi sau khi anh thấy rõ bóng dáng ấy là ai, Viên Khởi Lương không tự chủ được nhủ thầm lại: Cô ta, lại đang chờ anh. Đưa tay ra phía trước quầy lễ tân gõ lên bàn hai cái, Viên Khởi Lương dùng giọng nói lạnh lẽo, “Cô sớm nên tan làm rồi.” Sau đó, quay đầu rồi đi.

Thật ra Bạch Oanh đã sớm thu thập xong đồ đạc, thấy Viên Khởi Lương đi tới thang máy, cũng mau chóng bước ra khỏi quầy lễ tân, đuổi theo.

Lúc thang máy đi xuống, ở mặt thang máy bóng loáng Bạch Oanh chỉnh sửa lại tóc của mình, mỉm cười kéo ra một giọng nói ngọt ngào, “Khởi Lương, anh có đói bụng không?”

“Không đói bụng.”

“Em đói rồi.” Bạch Oanh yếu ớt đứng ở bên cạnh anh, âm lượng giọng nói cũng không dám lớn.

“.....”

“Chúng ta đi ăn khuya đi, em biết rõ chung quanh đây.....”

“Tôi muốn về nhà.”

Bạch Oanh không nói gì nữa, cúi đầu, Viên Khởi Lương không nhìn ra nét mặt cô ta. Anh cũng không muốn phí tâm đi quan sát. Bạch Oanh là một người phụ nữ như vậy, nếu như mình cho cô ta một chút chú ý, cô ta sẽ không thả mình ra. Anh sẽ không để cho bên cạnh mình xuất hiện bất kỳ người phụ nữ nào để tạo thành hiểu lầm.

Đường Chí Thiện nói, Vật Nghiệp đã sớm gửi thông báo thúc giục đóng tiền điện, thật sự nếu không nộp, tối nay sẽ bị cúp điện. Bị cúp điện? Cô sẽ sợ sao? Theo bản năng, Viên Khởi Lương bước nhanh hơn.

Bạch Oanh theo sát.

Cho đến khi Viên Khôi Lương tìm được xe của mình, móc chìa khoá ra mở, Bạch Oanh vẫn nắm túi trong tay như cũ, ánh mắt cô ta trông mong nhìn. Dáng vẻ nhu nhược, vẫn là lần đầu tiên Viên Khôi Lương thấy. Anh đột nhiên không muốn tiếp tục như vậy nữa, lấy giọng nói xác định cô ta có thể nghe được, “Tôi cho là mình rất rõ ràng, không nói, chỉ là muốn cho cô chút mặt mũi.”

Bạch Oanh cắn môi một cái, ánh mắt rất kiên định.

“Hiện tại, cô hãy nghe cho kỹ. Tôi, Viên Khôi Lương, có bạn gái rồi.”

“Anh gạt em!” Bạch Oanh trách móc thật nhanh.

Viên Khôi Lương cười lạnh: Đây mới là cô ta chân thật. Thăng thần tuy hứng kích động, đóng vai bé bỏng dịu dàng. Cô ta cho là anh sẽ thích cô ta như vậy sao? “Chuyện này, tôi chỉ nói tới đây thôi.” Dứt lời, anh liền muốn mở cửa xe.

“Tại sao anh lại muốn tàn nhẫn như vậy? Em làm đến mức này mà anh cũng không nhìn em lâu hơn một cái sao?” Cô ta quật cường lấy mu bàn tay lau nước mắt, Bạch Oanh tiếp tục chứng cuồng loạn, “Em hèn mọn đi theo anh như vậy. anh thừa hai năm có thể cự tuyệt em, vì cái gì mà không! Nếu ban đầu không có, tại sao hiện tại đột nhiên lại như vậy?”

Viên Khôi Lương chợt ý thức được tính phức tạp của vấn đề, khẽ nhíu mày, quay mặt đi khoá lại khuôn mặt nghiêm túc đó, lạnh lùng nói, “Những thứ kia, tôi rất rõ ràng nói cho cô biết, tôi cự tuyệt. Một lần cuối cùng.” Nói xong lời này, Viên Khôi Lương liền mở cửa xe, nhanh chóng vào xe, thắt chặt dây an toàn, khởi động xe, rồi đi.

Trong kính chiếu hậu anh thấy khuôn mặt Bạch Oanh khóc như hoa, cô ta ném túi xách ra xa.

Anh nhớ lần đầu tiên cự tuyệt cô ta, nhưng cô ta không nghe không để ý tới, cô ta quật cường và cô ta chấp đi bên cạnh anh, cô ta gọi tin nhắn, cô ta gọi điện thoại, cô ta không sợ làm phiền người khác. Cô ta không để ý tới anh có nguyện ý nghe hay không nghe, luôn đi theo sau anh gọi. ‘Viên Khôi Lương, em yêu anh, em muốn theo đuổi anh, chỉ cần anh không có bạn gái, em sẽ ngày ngày theo đuổi anh.’

Cô ta không ngừng tới hỏi chuyện của anh, tổ tụng của anh, người của anh, đến chuyện vụn vặt như ăn cơm trưa ở đâu cô ta cũng trông nom. Anh biết, cô ta ý vào việc cô ta có một người cha cường thế, thật là bằng vào việc người kia là cha cô ta cũng để cô ta muốn làm gì thì làm.

Ngón tay của Viên Khôi Lương nắm chặt tay lái, ánh đèn vàng nhạt trong xe làm nổi bật các đốt ngón tay có chút trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 43:

Trác Lí cảm thấy toàn thân như vỡ vụn, dạng như, bị người khác phá hoại đến vô lực. Nhiều lần cô thử bò dậy, nhưng lại không có kết quả. Sau đó cô mới nhận ra, thật ra cô còn bị đập trúng ột —— đó là nơi cô cho rằng đẹp nhất trên người mình, bởi vì nơi đó chứa tất cả trí thông minh của cô. Nhưng hình như sự đau đớn trên ột đến rất chậm, trong đầu từng đợt từng đợt chuông ‘ong ong’ vang dội, chấn động cô đến mức cô hận không thể chặt đầu đi.

Sau đó, rất vô dụng, loại cảm giác đau đớn toàn thân này khiến cô chịu không nổi mà bắt đầu khóc lên. Cứ khóc ‘hu hu’ như một con mèo, khóc ngày càng ‘oa oa’ lớn hơn.

Sau đó, Viên Khôi Lương sờ soạn bước vào nhà họ Đường, phòng sách, phòng khách, phòng ăn đều không nhìn thấy cô chỉ thấy laptop trong phòng cô vẫn sáng, rất tự nhiên anh nghĩ đến có thể Trác Lí đang tắm. Cho nên, anh thoải mái đi đến toilet.

Cách âm của toilet nhà Đường Chi Thiện không tốt, Viên Khôi Lương vừa mới giờ tay lên chuẩn bị gõ trên cửa thủy tinh, thì một hồi âm thanh gào khóc thảm thiết lọt vào tai anh, thỉnh thoảng còn chửi mắng, ‘Núi băng lớn đáng ghét. Oa oa oa.’ ‘Tôi hận anh chết đi được. Oa oa oa.’

Anh đứng ngoài cửa, vô cùng yên lặng nghe cô mắng mình.

Cô nói, ‘ người đàn ông biến thái, tính tình vụn vặt, kỳ cục. Oa oa, đau chết tôi rồi.’

Cô nói, ‘ tôi không tìm anh thì anh sẽ không tìm tôi sao? Tên đàn ông biến thái này. Oa oa, cái mông của tôi.’

Cô nói, ‘ anh còn cùng cô gái khác đi ăn cơm. Tôi hận anh chết đi được, hận anh cả đời. Oa oa.’

Cô nói, ‘ đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết.’

Từ trong lòng anh dần dần dâng lên một loại hơi thở. Một loại hơi thở tràn ngập trong lòng, tràn đầy cả linh hồn anh, loại hơi thở này khiến cả người anh ấm nóng ề ẩm chua chát, như sóng trào. Anh có chút oán hận mình, oán hận mình khiến cô phiền não khiến cô ưu sầu đến vậy.

Cô còn nói, ‘ Bà vú chân thối bõn tằm! Nếu té mạnh thì sao đây. Nếu sau này không sinh con được phải thế nào á á á á. ’

Viên Khởi Lương mới này còn mang ánh mắt dịu dàng bây giờ đã hung hăng co rút.

Tiếp, khi anh đến tình trạng vẫn tiếp diễn.

Trác Lí tiếp tục oán trách, ‘ ông trời. Tại sao người không giết con luôn đi! Tại sao té đập mông rồi mà phía trước còn bị đụng thế này! Oa oa oa. ’

Viên Khởi Lương theo bản năng ho khan một tiếng.

Một tiếng ho khan lớn.

Trác Lí bị dọa. Ban đêm ở đây có tiếng ho kỳ lạ, đầu tiên khiến cô nghĩ ông trời phải yêu ma quỷ quái đến. Sau đó, cô đang nằm dưới đất co lại một cục, run lấy bầy, cô. Không nên mắng ông trời mà.

“Cốc cốc” —— có tiếng gõ cửa kính, Trác Lí nắm chặt hơn. Lúc này ánh vào đầu cô không còn là quỷ, mà là người sống sờ sờ. Ví dụ như, ăn trộm? Ăn cướp? Tền háo sắc? Cô muốn giãy giụa đứng lên, lại phát hiện chân đau đến không làm được gì. Vì vậy chỉ có thể để ngón tay trong miệng, phồng ngửa mình kêu thành tiếng, mắt nhắm chặt.

Cô cảm thấy có người đẩy cửa kính ra, có tiếng chân ‘đạp lẹp xep’ như đang làm ruộng. Cô rất muốn kêu to, rồi lại gửi hy vọng vào đêm đen, ít nhất có thể giấu kín cô, nhưng, khi một chữ đơn giản ‘ tôi. ’ phát ra thì cô không nhịn được nữa, buột miệng kêu lớn, “Bất kè trộm. Cứu mạng. ”

“Không cần kêu, tiểu khu này cách âm rất tốt, dù em có la khan cổ cũng không có người đến cứu đâu.”

Những lời vừa phát ra, quả nhiên Trác Lí không hề nữa kêu, mở mắt. Ánh sáng màu lam chiếu để khiến cô đau mắt, thích ứng ánh sáng xong, cô bắt đầu tìm nơi phát ra giọng nói kia.

Quả nhiên, là khuôn mặt cười như không cười của Viên Khởi Lương. Anh đang rất cẩn thận nhìn chăm chăm cô, ánh mắt băng không nhìn toàn thân cô. Trác Lí theo bản năng che những chỗ ‘nhạy cảm’ lại, nói giỡn, cô hiện tại mặc là quần áo ngủ, ai biết giấu váy đã cao đến đâu rồi. Nhìn lại Viên Khởi Lương, Trác Lí mới phát hiện, lông mày anh đang nhíu.

Cô tức giận hỏi, “Anh. Sao anh lại vào đây?”

“Sao lại té?” Đối phương không trả lời vấn đề của cô, ngược lại hỏi cô một chuyện khác.

Hiện tại Trác Lí, bây giờ anh hỏi vấn đề này khiến cô sợ hãi, giống như chuyện cô bị té là một sai lầm tày trời. Cảm giác nghiêm túc khiến này làm cô nhỏ giọng trả lời, “Tắm. Tắm té.”

Sau đó, mượn ánh sáng màu xanh phát ra từ người Viên Khởi Lương, cô nhìn thấy trên mặt anh viết đầy hai chữ: ‘ ngu ngốc ’ ‘ ngu ngốc ’ ‘ kè ngu ’.

Điều này làm cho cô rất tức giận, vì vậy một giây kế tiếp cô lại bắt đầu cất cao giọng: “tôi té liên quan gì đến anh, nhà anh xây chỗ này à!”

Viên Khởi Lương không muốn cùng cô đấu võ mồm, trực tiếp đưa điện thoại của anh cho cô, nắm lấy tay cô. Sau đó, hết sức dịu dàng nói, “Chỗ nào không thể đụng vào? Tôi ôm em lên.”

Vấn đề này.

Trác Lí hơi quỳnh : Vấn đề này mà anh cũng hỏi được.

Viên Khởi Lương cũng quỳnh theo : rõ ràng anh nghe cô nói.

Sau đó, hai người rơi vào trạng thái lung tung mấy giây. Tư thế hiện tại thế này: Trác Lí nằm, trong tay Viên Khởi Lương còn gờ điện thoại, Viên Khởi Lương đang trong tư thế như xem động vật nhỏ nửa ngồi

“Mau ôm tôi lên!” Trác Lí lớn giọng che giấu mình, sau đó đưa hai tay ra, lại nhỏ giọng nói, “Từ eo trở xuống đều bị thương, tự anh nhìn mà làm đi!”

Nhận được những lời này, Viên Khởi Lương điều chỉnh một tư thế tốt, nhanh gọn bế Trác Lí từ sàn trơn trượt lên.

Thật ra thì, vẫn có đụng đến vết thương, Trác Lí ‘ Hì ’ một tiếng liền ôm cổ Viên Khởi Lương, chú ý, là một cái ôm bất chấp, mười ngón tay đan trên cổ Viên Khởi Lương, sau đó, nước mắt cứ như vậy rơi xuống.

—— nước mắt chảy vì đau, mặc dù động tác của Viên Khởi Lương rất nhẹ nhàng, cô vẫn cảm thấy, cái ôm này, giống như hủy cô thêm một lần nữa. Vì không muốn anh thấy, cô chon đầu trước ngực anh, cố gắng mình hòa hoãn cảm xúc bản thân. Trên người Viên Khởi Lương có mùi rất dễ chịu, không phải là mùi nước hoa, mà là mùi khoan khoái sạch sẽ khiến người ta yêu thích. Thậm chí Trác Lí hết sức thô bỉ dùng hít hà trên quần áo anh, ngửi xong lại

cọ cọ. Rất an thần.

Nhưng, Viên Khôi Lương vẫn cảm nhận được cô đau, cô run rẩy, nước mắt của cô. Cảm giác đau lòng lần nữa xâm nhập anh, khiến anh kìm lòng không được mà phải nói một câu: “Thật xin lỗi.”

Câu thật xin lỗi này, không thể nghĩ ngờ khiến thân thể Trác Lí run lên. Cô không yêu cầu nhiều với anh, chỉ thế là đủ. Anh đã xuất hiện, anh rất quan tâm cô, anh dùng vẻ mặt của mình nói với cô: Anh đang ở đây, anh rất quan tâm cô. Vốn định cô không muốn tức giận. Nhưng, anh nói xin lỗi với cô. Một câu nói ‘nặng’ như thế, phải nói câu nói này rất ‘nặng’ với Viên Khôi Lương. Anh có thể nói ra, cô cũng không muốn so đo. Cô còn so đo gì đây?

—— là nước mắt hạnh phúc. Trác Lí chợt cảm ơn xuôi xèo bất ngờ này, điều này khiến anh bước gần cô thêm một chút. Nước mắt, ướt một mảng lớn vai áo phải của Viên Khôi Lương. Trác Lí rất muốn dùng khóc, cô cũng phát hiện thay đổi của bản thân trong thời gian qua, cô rất hay khóc, hay khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ, cô không thích đáng về yêu đuối này của mình.

Giọng Viên Khôi Lương vô cùng dịu dàng, “Đến phòng sách thôi, hòm thuốc đâu, xử lý đơn giản một chút.”

Trác Lí trong lòng anh lắc đầu, dùng giọng nức nở nói: “Không đi.”

“Rốt cuộc em đã té đến trình độ nào?” Viên Khôi Lương không còn hỏi bị thương chỗ nào, “Bây giờ đến bệnh viện đi.”

“Không đi.” Trác Lí khoác một tay lên vai anh, một tay kéo cổ áo polo của anh, kiên định nói.

“.”, Viên Khôi Lương nghĩ lòng vòng, dịu dàng nói, “Nghe lời, xe của tôi ở bên dưới.”

Trác Lí đột nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt hung ác nhìn Viên Khôi Lương, quát, “Tôi nói cho anh biết, tôi hi vọng anh ôm tôi, mãi ôm tôi không thả? ?”

Ánh mắt Viên Khôi Lương từ tay ánh sáng màu lam chiếu xuống vô cùng sáng ngời, con ngươi đen như mực mướt ánh sáng xanh giống như đuôi của một sao chổi.

Trác Lí ý thức được mình nói xong, nhanh chóng cúi đầu vào trước ngực Viên Khôi Lương, nhắm mắt một bộ dáng kiên quyết thề không lộ mặt ra ngoài. Tim cô vẫn đập ‘thịch thịch thịch’ như đánh trống sắp nhảy ra ngoài. Cô sao có thể mang ý nghĩ vô sỉ và dâm dăng này nói ra chứ?

Cô quá khẩn trương, cho nên, quần áo cô có một chỗ, một nơi ‘nhảy cảm’ nhảy thật nhanh. Sau đó, cô cảm thấy Viên Khôi Lương đổi tay, sau đó nữa, cô cảm thấy chân mình chạm đất rồi, tiếp đến, chân và mông của cô đau vô cùng, không thể khiến cô đứng được.

Cô đang muốn mở mắt ngẩng đầu ngắm Viên Khôi Lương ‘ vô tình ’, chỉ cảm thấy phần lưng mình có gì đó cứng cứng. Cô được đẩy dựa vào tường rồi à ? Sau đó, bên hông có một bàn tay to đỡ mình, rồi, tay của cô bị một bàn tay bỏ lên vai của chủ nhân bàn tay kia.

Cô biết chuyện gì xảy ra rồi.

Cô cũng biết chuyện tiếp theo xảy ra rồi.

Cô khẩn trương đến mức làm rơi điện thoại, miệng mở rộng nói quanh co, “Tay. Điện thoại di động.”

Viên Khôi Lương áo tối, lấy bờ môi dịu dàng lấp mắt Trác Lí. Mông cô vẫn rất đau, nhưng, trong bóng tối, cô chỉ cảm thấy môi Viên Khôi Lương lạnh lạnh, giống như thạch hoa quả, Trác Lí cảm thấy mình ăn thế nào cũng không đủ. Cô tròn to hai mắt, hai tay ôm thật chặt cổ anh, mấy lần sắp trượt xuống, mà mỗi lần như thế, tay của Viên Khôi Lương đều bắt được cô, cuối cùng, khiến cả người cô bị kéo về phía anh.

Thì ra,, hôn môi và ăn thạch hoa quả giống nhau.

Đúng là, dạng ‘hút đông lạnh’.

Ngọt ngào, lạnh lạnh.

.

.

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 44

Trác Lí bị Viên Khôi Lương cưỡng chế đi bệnh viện, trong lòng cô có 5000 âm thanh đang kêu gào: Không.....Không.....Không cần phá huỷ nụ hôn đầu của cô.....

Sau khi đăng ký điều trị, Viên Khôi Lương trực tiếp ôm cô vào khoa cấp cứu. Trong phòng khám lúc này chỉ có một bác sĩ nam trung niên, đợi Trác Lí ngồi xuống, ông hít ánh mắt hết sức từ ái hỏi một cách chuyên nghiệp: “Chuyện gì xảy ra?”

“Ngã.....”

“Có muốn đổi bác sĩ nữ hay không?” Viên Khôi Lương cắt đứt câu trả lời của Trác Lí, Trác Lí nghiêng mặt qua: Đoán chừng mặt mũi Viên Khôi Lương ở bên người cô rất nghiêm trọng.

Bác sĩ nam trung niên trong phòng khám đã bị nhìn cho đông lại, sau khi phục hồi tinh thần, vậy mà lại trả lời hết sức cung kính, “Tôi đi gọi.”

Trường hợp này khiến Trác Lí không khỏi rung mình một cái.

Bác sĩ nữ rất cẩn thận giúp Trác Lí làm kiểm tra toàn thân. Xác định cô ngã chỉ bị thương nhẹ, dùng chút dầu hoa hồng hoặc cao trị thương là có thể xử lý được cũng không nghiêm trọng tới xương cốt hay ảnh hưởng sau này, cô ta lại rất kiên nhẫn dặn dò Viên Khôi Lương, “Chú ý, máu ứ đọng ở vết thương không được để bị va chạm nữa..... Nếu có khả năng, đối với máu đọng ở bộ vị có thể chườm lạnh là thích hợp nhất.....” Giống như chính Viên Khôi Lương mới là người đối mặt với tai nạn hết sức thương tổn vậy.

Trác Lí ngồi trên giường trong phòng khám, nghe bác sĩ háo sắc kia lái nhái dặn dò ước chừng nửa giờ. Để cho cô buồn bức đến tột cùng chính là cô ta rõ ràng chỉ nói phương pháp xử lý hết sức thông thường, thế nhưng Viên Khôi Lương lại rất chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn gật đầu một cái bày tỏ mình đã hiểu.

Từ bệnh viện ra ngoài, đã hơn mười hai giờ, Viên Khôi Lương rất bình tĩnh đem Trác Lí ôm lên xe, sau đó rất an tĩnh lên ghế lái. Từ trong kính chiếu hậu dễ ý thấy Trác Lí này giờ đều không có nói gì, anh có chút lo lắng hỏi, “Vẫn còn rất đau à?”

Suy nghĩ mơ hồ của Trác Lí bị cắt ngang, nghiêng đầu lại nhìn Viên Khôi Lương, lúc này xe của bọn họ vừa bị một chiếc xe cấp cứu vượt qua, lúc ánh đèn chột hiện lên, cô phát hiện Viên Khôi Lương thật sự dịu dàng làm lòng cô xúc động, sau đó suy nghĩ trong nháy mắt kéo cô trở lại hồi ức trắng khiết.

Nếu không phải là thân thể của cô không chịu được nụ hôn kia nữa, bọn họ sẽ hôn dài đằng đẳng chứ? Cô chưa từng có cảm thụ qua nụ hôn ngọt ngào triền miên như vậy. Trước kia, Na Na bạn cùng phòng cô thường sắc bén nói ‘hôn môi chính là nuốt nước miếng của nhau, nuốt tới nuốt lui, kỹ xảo tình yêu chính là hút tới hút lui’ - đây coi như là người có kinh nghiệm thực tế duy nhất nói cho cô biết, từ đó về sau, cô vẫn luôn liên hệ với nhau giữa việc hôn và nuốt nước miếng ở cùng một chỗ.

Nhưng, nụ hôn kia buổi tối.....Lại làm cho cô có một loại ngượng ngùng khó có thể mở miệng..... Hiểu được cảm giác. Thật ra thì cô rất muốn cùng Viên Khôi Lương nghiêm túc hôn môi một lần nữa..... Không, phải nói..... Hôn thật lâu một lần. Cô nhất định phải tập trung tinh thần nhìn dáng vẻ của Viên Khôi Lương..... Nghĩ như vậy, trong lòng cô cảm thấy ngọt ngào như xâu kẹo đường, từng vòng từng vòng, từng chút từng chút, càng lăn càng lớn, màu sắc của kẹo đường còn là màu hồng nữa. Tiếp đó, cô cũng không tự cảm nhận thấy được mà nở nụ cười, cũng thuận tiện quên trả lời vấn đề của Viên Khôi Lương. Đợi cô phản ứng lại, thời gian đã qua năm phút đồng hồ.

Vì che dấu việc mình mất hồn, cô nói hươu nói vượn giải thích, “Em mới vừa hồi tưởng lại, làm sao mà bị đau.”

(Lovenoo1510: Vì quan hệ của nam 9 và nữ 9 đã tăng lên một bậc, nên từ giờ ta sẽ để cách xưng hô là anh em nha.)

“.....”

“Chúng ta đi đâu vậy?” Lúc này Trác Lí mới thấy rõ, con đường trước mắt này không phải lối về nhà họ Đường.

“Nhà anh.”

“Anh.....Nhà anh?”

“Ngày mai Vật Nghiệp mới làm việc.”

Cô giật mình chốc lát, suy nghĩ ra ý tứ của anh nói là ngày mai nhà họ Đường mới có thể có điện, cô sợ hãi mở miệng, “.....Không.....Không tốt lắm đâu..... Anh vẫn nên trực tiếp.....Trực tiếp đưa em về nhà là được..... Dù sao, dù sao hai ngày nữa em cũng sẽ về nhà ở.” Lúc cô nói lời này có chút cá lăm, chủ yếu là bởi vì động cơ của cô không thuần khiết. Cô rất thô bỉ hy vọng núi băng lớn sẽ nói lời nói chính nghĩa ‘không, em phải về nhà anh.’ Sau đó, tại nhà của anh, anh sẽ hướng về phía cô thổ lộ, nói không chừng còn cầu hôn nữa. Sau đó, nếu như việc cầu hôn này rất tầm thường lời nói không đủ lãng mạn, cô sẽ lấy lý do cự tuyệt là ‘em còn nhỏ tuổi, đợi thêm mấy năm nữa hãy kết hôn’, dĩ nhiên, chỉ là cự tuyệt lời cầu hôn mà thôi, còn yêu thì vẫn có thể; hoặc một tình huống khác, núi băng lớn buồn bức tìm chút lý do, ví như ‘mấy ngày nữa rồi trở về’ sau đó, mượn cớ giữ cô lại ở nhà anh, tiếp tục, núi băng lớn lấy một phương thức ngoài dự kiến của cô đem ‘mấy ngày nữa rồi trở về’ trì hoãn đến vô kỳ hạn..... Trì hoãn tới khi bọn họ kết hôn.....Nói tóm lại, vào giờ phút này tất cả suy nghĩ trong đầu cô tất cả đều hiện lên việc ‘công chiếm núi băng’ và cái câu nói kia của ‘Tây nhai Bảo nhĩ gia’: Gặp được đúng người thì bỏ nhào vào..... Gần đây chung quy trong lòng Trác Lí đều rất thích bài 《Nữ công kỹ》trong đó có đoạn (Chính là《anh em nhà ta đếm không hết》)ý nghĩa bên trong câu này là ‘Đều có một viên hồng lượng tâm’) ngâm nga một câu, ‘Ta có một viên.....’Đợi lấy chồng.....’ dĩ nhiên, vẫn luôn chỉ hát trong lòng.

Viên Khôi Lương hơi nghiêng mắt nhìn một bên mặt Trác Lí, mở miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, “Được.” Lại giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Chỉ là, hôm nay muộn quá rồi, chiều mai anh đưa em về.”

Trác Lí cảm thấy ảo tưởng của mình như là sóng nước, bị núi băng thổi không biết từ chỗ nào ném một viên đá qua đánh tan. Sau đó cô oán hận Viên Khôi Lương đến mức trợn trắng cả mắt, liền hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, quyết định không thèm nói chuyện với anh nữa.

Đang ở lúc Trác Lí âm thầm oán trách Viên Khôi Lương không dứt, nên cô lại không có chú ý tới khoé miệng Viên Khôi Lương vẫn luôn nở một nụ cười thật sâu, nụ cười này càng ngày càng lớn, lớn đến mức Trác Lí nhìn qua cửa kính xe màu đen cũng có thể nhìn rõ được nụ cười của anh.

Cô từ từ quay mặt sang, nhìn chằm chằm người đàn ông đang một tay đánh tay lái một cái, một tay mở cửa sổ xe chống cằm cười không thể đè nén được.

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh cười lớn như vậy. Lúc trước lúc anh cười đều là cong cong khoé môi, phần lớn thời gian ấy đều là nụ cười có chút giễu cợt cảm giác như cười như không, lúc đặc biệt vui vẻ mới có thể lộ ra toàn bộ nửa nụ cười tươi. Hơn nữa, nụ cười khi đó của anh cũng lạnh lạnh, tiêu điều lạnh lẽo. Nhưng, vào giờ phút này nụ cười của Viên Khôi Lương, đặc biệt thoải mái, giống như nụ cười đó cười thế nào cũng không đủ: ánh mắt của anh óng ánh, nhuộm một loại ánh sáng mệnh mang; bờ môi của anh mở ra một vòng cung lớn làm cô cũng dễ dàng nhìn thấy hàm răng trắng bóng của anh, cũng đều óng ánh. Nhìn đến đôi môi hàm răng này lại làm cô nghĩ đến nụ hôn buổi tối làm mình đắm chìm, tư tưởng của anh rất xấu xa còn cần môi cô.....

Không thể nghĩ ngờ được nữa, mặt cô lại đỏ đến mang tai một trận. Cô đem sự quần bách bất thành linh của mình trút lên trên người Viên Khôi Lương, hai hàng lông mày nhíu lại có chút tức giận nói, “Anh ở đây là cười cái gì!”

Rốt cuộc Viên Khôi Lương cũng không cười nữa, nhưng Trác Lí để ý thấy trong ánh mắt của anh có vô số nụ cười. Sau đó, anh lạnh nhạt nói, “Em mới vừa hát bài đó.....” Dừng lại một chút, anh vẫn không nhận được mà cong cong khoé môi, “.....Anh nghe thấy.”

“.....”

Trác Lí làm động tác bịt miệng thật nhanh. Cô.....Cô cô cô cô cô..... Hát ra thành tiếng rồi sao? Đáng chết hàng vạn đao, anh cười rõ ràng như vậy nhất định là đã nghe được toàn bộ. Cô oán hận nghĩ, có lẽ cô thật sự bị ngã vào đầu rồi. Nghĩ như vậy, cô liền quyết định không để ý tới Viên Khôi Lương nữa.

Sau rất nhiều giây phút lúng túng, Viên Khôi Lương chợt dùng một giọng nói nhỏ nhẹ nghiêm túc ngoài dự đoán nói, “Sau tháng mười cha mẹ anh mới về nước, lúc đó anh sẽ đề cập em với bọn họ.”

Đêm nóng bức như vậy, Trác Lí mở cửa sổ xe. Thật ra thì không có gió, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh thấu tim. Là loại dễ chịu như tuyết lạnh xuyên tim vậy, bởi vì anh nói ‘chờ cha mẹ anh trở lại’. Đây là đang cam kết với cô sao? Cam kết hôn nhân? Cam kết tình yêu? Cam kết bảo vệ? Cô để đầu gối tay trên cửa sổ xe, nghĩ tới việc mình đã rơi vào đầm lầy tình yêu, nghĩ tới người đàn ông đang lái xe này là bạn trai của mình, nghĩ tới số lần mình hôn càng ngày sẽ càng nhiều.....

Lúc suy nghĩ tới đây, biểu tình trên mặt Trác Lí đã 囧囧 rồi.

Cô nghĩ: có thể cô đã mang trên đầu cái danh siêu cấp sắc nữ rồi, giờ phút này Trác Lí bé nhỏ đang dùng đầu của mình bắn ra những ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, nói ‘ai háo sắc ai háo sắc nha, người háo sắc háo sắc nha.’

Chỉ là, sau khi Trác Lí bé nhỏ pia xong, một giây kế tiếp cô nghiêm túc chăm chỉ suy nghĩ trong lòng, cô nên làm như thế nào để cảm dỗ Viên Khôi Lương hôn môi mình đây?

Sau đó, cô nghĩ tới một kế hoạch tuyệt vời. Chẳng qua là, cái kế hoạch này đầu tiên đòi hỏi.....

“Em nghĩ, ngày mai vẫn là em chưa nên về nhà.” Trác Lí nghiêm túc nói.

“À?” Tất cả đều nằm trong bàn tay cô.

“Gần đây trời rất nóng, em lại ngã nghiêm trọng như thế này, chen lấn trên xe rất bất tiện.”

“Vậy thì ở nhà của dưỡng thôi.”

“Nhưng..... Em ngã thành ra như vậy, không có ăn cơm được, cũng không có người bên cạnh chăm sóc.....” Mặt Trác Lí buồn rười rượi.

“Em định làm thế nào?” Khoé môi Viên Khôi Lương tràn ra một nụ cười: mưu kế của cô rõ ràng như vậy, căn bản anh không cần vạch trần thì chính cô cũng có thể tự mình làm lòi ra. Nhưng, thật sự là anh rất thích thấy bộ dáng tự cho là thông minh đi thiết kế người khác của cô.

“Anh đưa chìa khoá của anh cho em đi. Gần đây anh Mạnh Đường rất rảnh rỗi, em bảo anh ấy đến chăm sóc em là được rồi.....”

Viên Khôi Lương đột nhiên không cười được nữa.

“Anh không nói gì tức là thể hiện mình đồng ý sao?” Về mặt Trác Lí đầy tò mò, tỉ mỉ nhìn chằm chằm Viên Khôi Lương, vào giờ phút này tất cả vẻ mặt dù là rất nhỏ của anh cô cũng không muốn bỏ sót: rất phong phú như trong dự liệu của cô nha. Núi băng lớn như vậy mới yêu, đột nhiên cô hiểu tại sao

lúc ở khoa cấp cứu anh lại có bộ mặt âm u với bác sĩ nam như vậy, xem ra, núi băng này thích ăn dấm của mình.

Chẳng qua là, sau có mười mấy giây, Viên Khởi Lương lại đột nhiên bình thường trở lại, rất bình tĩnh hoà nhã nói, “Được, ngày mai cùng nhau.”

Lúc này, đến phiên Trác Lí không cười được nữa.

Cô sẽ không biết, anh và cái người gọi là Quý Mạnh Đường. Cùng nhau ăn cùng nhau một bữa trưa.

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 45:

Editor: Lovenoo1510

Xe vẫn lái đến toà cao ốc Khu công nghệ cao ở thành phố Z của Viên Khởi Lương. Lúc này Trác Lí đã có chút mệt mỏi, không kịp quan sát phong cách trang hoàng nhà ‘đặc biệt’ của Viên Khởi Lương, cô đã trực tiếp mở miệng, “Phòng vệ sinh ở đâu?”

Sau khi Viên Khởi Lương chỉ về một hướng, Trác Lí liền ủ rũ đi tới hướng đó.

Nhìn bóng dáng cô làm Viên Khởi Lương lộ vẻ lo lắng.

Nhưng, vừa vào phòng vệ sinh, nét mặt Trác Lí liền thay đổi. Tay chống vào mép bàn, cô cười thoải mái trong yên lặng lại mang chút khoa trương đến vô lý. Sau khi quan sát mình trong gương xong, cô tìm bàn chải đánh răng chưa dùng và kem đánh răng trong ngăn kéo tủ phòng vệ sinh. Trên thực tế, trong ngăn kéo có rất nhiều bàn chải đánh răng và rất nhiều hộp kem đánh răng chưa dùng qua. Trác Lí không khách khí nghĩ, núi băng thối Viên Khởi Lương kia, nhất định là anh mấy tháng không vào siêu thị mấy tháng không mua thêm dụng cụ sinh hoạt mới. Trong nhà này không có bà chủ. Làm sao.

Nghĩ như vậy, cô lại bắt đầu cười như muốn chết.

Sau khi đánh răng xong, nhìn vào gương trước mặt, trước mắt cô hiện ra khuôn mặt sáng ngời, khuôn mặt này dù có nhìn nghiêng cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Có mưu kế âm mưu trong lòng.

Núi băng lớn, cuối cùng em chỉ để anh đắc thắng một lần thôi.

Đây là tiếng thét chói tai của Trác Lí trước suy nghĩ cuối cùng ở trong lòng.

—— a ——

Sau tiếng thét chói tai này, quả nhiên Viên Khởi Lương tới phòng vệ sinh rất nhanh, còn chưa kịp thấy chuyện gì xảy ra rõ ràng, lời nói ân cần đã thốt ra, “Làm sao vậy?”

Trác Lí đứng trước bồn rửa tay, khuôn mặt chán nản nhìn anh, sau đó dùng giọng điệu quái lạ nói: “Không sao, anh tới đây.”

Viên Khởi Lương không rõ chân tướng, đi tới theo lời cô. Ánh mắt Trác Lí đầy lo lắng, cảnh này đứng từ góc độ quan sát đều rất OK. Tiếp, cô lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai kéo cổ Viên Khởi Lương, dùng một giọng nói mà cô tự cho là hết sức hấp dẫn và cảm động, “Em muốn hôn anh.”

Dĩ nhiên là Viên Khởi Lương bị kinh sợ.

Vốn anh muốn ngăn hành động vô lễ và âm ỉ của Trác Lí lại, nhưng giây kế tiếp, khi đôi môi mang theo hơi thở kem đánh răng của cô tiến tới trước mặt anh thì anh đột nhiên không muốn ngăn lại nữa, động tác của anh cũng từ lời cảnh tay của cô ra mà chuyển thành từ từ trượt xuống, đưa tay vịn vào hông của cô. Đó là vị trí duy nhất của cô mà anh có thể đụng vào.

Trác Lí cho là thời điểm hôn tiếp theo cô có thể tìm được khe hở để thưởng thức thật tốt dáng vẻ của Viên Khởi Lương, tối thiểu cũng có thể nhìn thấy đôi mắt đen như mực của anh, có thể nhìn thấy trong đôi mắt kia vì cô mà phát ra ánh sáng chiếu rọi khác thường. Nhưng trên thực tế là, bởi vì cô trúc trắc và vụng về, nên hô hấp một lần đã bị rút đi. Căn bản là cô không có thời gian rảnh rỗi để nhìn dáng vẻ của Viên Khởi Lương. Càng không rảnh để nhìn gương mặt của cô hiện lên trong gương như kế hoạch. Cũng như kế hoạch vô si nhìn lên đường cong cảm Viên Khởi Lương khi hôn cùng gò má khi nghiêng mặt.

Lần hôn này so với lần trước, thiếu một chút luống cuống, nhiều hơn một chút ẩn ý giữa nam và nữ. Nhưng, mấy lần Trác Lí bị rút đi hô hấp làm cô đột nhiên có cảm giác đã có một vầng sáng thoáng qua trong đầu cô.

Vầng sáng này đến lúc cô bị Viên Khởi Lương ôm vào phòng ngủ thì trong đầu cô vẫn còn ló lờ không ngừng. Chẳng qua, khi cô nằm xuống thì cũng

thành công bắt được vàng sáng này.....

Cô nhớ rất rõ ràng, cô ở nhà họ Đường bị ôm ra từ phòng tắm là mặc đồ ngủ, lúc hôn ở nhà họ Đường cô cũng mặc đồ ngủ, thậm chí ngay cả Bra cô cũng không mặc, nhưng, tại sao trên người cô bây giờ lại mặc áo T shirt màu vàng và quần dài màu trắng. Kéo thấp cổ áo xuống, cô lại thấy trước ngực mình đang mặc một chiếc Bra có in hình một con mèo Kitty màu hồng mà cô đã bỏ từ lâu, chuyện này..... Đây tuyệt đối không phải là không cách của cô. Lại cộng thêm lúc này tay chân cô không vận động được, nên căn bản cô không có biện pháp tự mình thay quần áo.....

Như vậy, chân tướng chỉ có một.

Đó chính là Viên Khôi Lương giúp cô cởi áo ngủ và mặc lại quần áo, Bra cũng giúp cô mặc nha a a a.....

Vậy có phải anh đều đã nhìn cô sạch sẽ rồi hay không? Có phải đã thấy hai nốt ruồi lớn ở trước ngực cô rồi hay không? Anh sẽ sẽ không chê cô ngực nhỏ chứ? Tại sao anh phải giúp cô mặc Bra ngày thơ đáng ghét nhất ấy chứ a a a.....

Cứ như vậy cô vô cùng YY bản thân mình, cuối cùng vì mệt mỏi nên Trác Lí cũng nặng nề ngủ.

.....

.....

“Xác định chỉ là hôn môi thôi chứ?” Vu Thu Thủy đem tay Trác Lí găt gạo để trên bồn rửa tay, một dáng vẻ quật cường thề phải truy hỏi kỹ càng sự việc.

“Nếu có chuyện khác xảy ra, tôi sẽ bị sét đánh.” Trác Lí bắt đầu đi liếc mắt.

“Chắc chắn.....” Miệng Vu Thu Thủy bẹp một cái, lắc đầu, “Cô là phụ nữ mà quá không có sức quyến rũ rồi. Cô nam quả nữ ở một đêm dài như vậy cư nhiên lại không có chuyện gì xảy ra, tôi thật sự vì cô mà cảm thấy tự ti.”

“.....”

“Có một tin tức tôi phải nhắc nhở cô, Lâm Bồi mới báo.....Hình như Bạch Oanh quyết định cố gắng một lần cuối cùng, cô ta đã sớm đem những người đàn ông thích rượu như mạng tất cả đều mua chuộc rồi.”

“Cố gắng một lần cuối cùng? Bắt cái gì?”

“Hắc, vấn đề này hỏi được rất ít. Tình địch của cô có thể bắt cái gì? Không phải là bắt lấy người đàn ông của cô sao?”

“Cô ta bắt lấy như thế nào?” Núi băng lớn cũng không phải là dễ giải quyết như vậy.

Vu Thu Thủy soi gương tô chút son môi, đắp máy môi, xoay đầu lại, hết sức nghiêm túc nói, “Tôi cũng không phải là cô ta.” Lại đem đầu quay về trước gương, thờ dài nói, “Tiểu Trác Lí, chị rất nghiêm túc phân tích cùng cô. Cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt để chung sống lâu dài cùng người đàn ông kia chưa? Nếu như.....Cô chỉ là bị chúng tôi giựt giây..... Thì tôi khuyên cô nên kịp thời chuẩn bị thời gian sống lâu dài.....”

“Tôi làm rồi.” Trác Lí rất kiên cường cắt đứt.

Vu Thu Thủy dùng một loại ánh mắt nghiêm túc mà Trác Lí chưa từng nhìn thấy nhìn thẳng cô, nhàn nhạt mở miệng nói, “Cùng người đàn ông như vậy ở chung một chỗ, sẽ rất mệt mỏi. Anh ấy ưu tú, cô phải coi chừng anh ấy, một chết đi được; anh ấy thông minh, anh ấy biết suy nghĩ của cô, nhưng cô căn bản không biết anh ấy đang nghĩ cái gì, một chết đi được. Anh ấy luôn rất cường thế, anh ấy sẽ đem những tiêu chuẩn của cô làm tan chảy tất cả. Cho đến khi cô hoàn toàn biến thành một cô gái nhỏ ý lại vào anh ấy, cô xác định cô có thể sao?”

Có một số việc, Trác Lí không biết, Vu Thu Thủy biết. Cô ấy cho là, cùng người đàn ông cực phẩm như Viên Khôi Lương nói chuyện yêu đương một chút nhỏ là đủ rồi, muốn chung sống lâu dài với nhau, thì người phụ nữ sẽ rất khổ.

Trác Lí đột nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Vu Thu Thủy, nhưng, chỉ sau suy nghĩ ngắn ngủi, cô liền nghiêm túc trả lời, “Tôi sẽ nỗ lực.”

Vậy mà, khiêu chiến đã tới rất nhanh.

Buổi sáng, Trác Lí chống thân thể ê ẩm chạy đi phỏng vấn tại toà cao ốc Trung tâm thương mại. Đối phó xong đã là giữa trưa, cậu và mợ không có nhà, cô cũng không có nơi để hưởng thụ cơm trưa, nên quyết định giải quyết bữa trưa của mình một cách tùy tiện ở gần đây. Đang ở đại sảnh của toàn nhà thương vụ đồ sộ, cô gặp Bạch Oanh mặc một thân váy đỏ thắm.

Tình địch gặp mặt luôn rất tức giận.

Nhưng, trong mắt Bạch Oanh và Trác Lí đều không có loại tức giận như vậy. Trong mắt Bạch Oanh nhìn Trác Lí tràn ngập tò mò và quan sát, cô ta đang suy nghĩ chính là, cái người mặc áo T shirt màu vàng nhạt, quần trắng này thoạt nhìn như một đứa trẻ chưa lớn đến tốt cùng thì có chỗ nào hấp dẫn được Viên Khôi Lương.

Mà trong ánh mắt Trác Lí khi liếc nhìn Bạch Oanh lại tràn ngập sự ngưỡng mộ. Từ trang phục đến vóc người, từ đầu đến gáy, thật sự cô muốn hâm mộ

bao nhiêu thì có bấy nhiêu hăm dọa. Cúi đầu nhìn quần áo trên người mình một lần, sau đó, bộ quần áo này lại khiến cô liên tưởng đến một vài tình huống tồi tệ hơn.

A a a a a.

Núi băng lớn sao có thể không nói cho cô đây?

Bạch oanh 囍nguyên tại chỗ. Sững sờ nhìn về mặt cô gái trước mặt mình từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng chuyển sang xanh, từ xanh chuyển sang tím. Cuối cùng, cô ta vẫn không nhìn được mà cắt đứt. “Cô Trác.”

“À?”

“Cùng ăn một bữa cơm chứ.”

.....

.....

Nói là ăn cơm, nhưng Trác Lí lại cảm thấy chính mình là một món ăn ngon ở trong mắt Bạch Oanh. Cô ta ước chừng nhìn mình chăm chăm hơn nửa canh giờ, làm bụng cô đói đến mức hai mắt vô thần vẫn không thể không bảo trì khuôn mặt và hình tượng trầm mặc của mình. Nhưng cuối cùng, cô thật sự không nhìn được nữa, rất nghiêm túc nói, “Cô mời tôi tới thật sự không phải là để ăn cơm?” Cô cho là Bạch Oanh sẽ có được giác ngộ đầy đủ, tối thiểu bản thân mình cũng biết được để người khác đói bụng sẽ là hành động không đúng.

“Cô đã nhìn ra, vậy tôi cũng không phải che giấu nữa.” Bạch Oanh phóng khoáng đem lưng đang tựa vào ghế ngồi thẳng dậy, trong mắt tràn đầy kiên định khi đưa ra một quyết định nào đó.

Trực giác của Trác Lí biết: Bữa cơm này. Bữa cơm này bày đầy món ăn ngon. Làm cô ăn không hết rồi.

“Tôi muốn cùng cô cạnh tranh công bằng.” Bạch Oanh dừng lại một chút, “Đối với Viên Khởi Lương tôi sẽ không buông tha, từng giây từng phút sẽ không.”

“.....” Đây chính là đứa bé xuất thân từ nhà giàu mới nổi, không chịu qua giáo dục tiểu học chính quy. Trác Lí nhớ lúc mình học mẫu giáo có thuộc một đoạn nhạc thiếu nhi: Gà bố nói, gà mẹ nói, đồ của người khác không thể lấy, đồ đạc của mình giữ gìn cẩn thận. Suy nghĩ trẻ con như vậy, làm cô không khỏi thể hiện ra chủ ý không phải ban đầu của mình. Cô nở nụ cười lạnh tràn đầy khinh thường và khinh bỉ.

“Cô và anh ấy chỉ biết nhau hơn ba tháng, tôi cũng anh ấy đã biết nhau ba năm!”

Theo bản năng Trác Lí cảm thấy: Chưồng ngại vật mèo con, chó con này, cô nên dọn sạch trong một lần, vì vậy, cô dùng một ánh mắt kiên quyết nhìn về phía Bạch Oanh, rất nghiêm túc nói, “Đáng tiếc, cô và anh ấy biết nhau ba năm, nhưng anh ấy cũng không yêu cô.”

“Cô không yêu anh ấy bằng tôi, tuyệt đối không bằng.” Cô ta vì anh thay đổi tính cách đại tiểu thư của chính mình, cô ta cai thuốc kiêng rượu, cô ta không đi bar, cô ta nói chuyện cũng không thô lỗ nữa, thậm chí vì anh mà cô ta còn mời hẳn một tiến sĩ là chuyên gia về luật làm thầy giáo, dạy pháp luật thông thường để cô ta biết đến định nghĩa tội phạm.

“Những thứ kia. Là suy nghĩ của cô. Bạch đại tiểu thư, người ở đây lãng phí thời gian trên người anh ấy chính là cô, cô sẽ không có khả năng đợi đến khi tôi và anh ấy kết hôn mới hoàn toàn chết tâm chứ?”

Sờ dĩ nói, Trác Lí người này, đến thời điểm máu chó sẽ thay đổi nói những lời ác độc.

Cho nên nói, Bạch Oanh chỉ có thể dùng một loại ánh mắt oán giận nhìn cô, nhưng lại không thể tìm ra được bất kỳ luận cứ nào để tranh cãi cùng cô.

“Là của cô, ai cũng không giành được, không phải là của cô, có đoạt cũng không đoạt được.” Tiêu sái đứng dậy, Trác Lí lưu lại một câu nói sau cùng, “Tôi lấy thân phận là bạn gái chính thức của Viên Khởi Lương yêu cầu cô, về sau không cần tiếp tục gây chuyện quấy nhiễu anh ấy nữa.” Sau khi rời khỏi ghế, Trác Lí bước nhanh hơn, cô bước thong thả thật nhanh đến cửa quán ăn, không phải là cô muốn chạy trốn, mà là cô thực sự Quá đói. Chẳng qua, sau khi đợi cô ra khỏi quán ăn, cô mới ý thức được: Cô là bạn gái chính thức của Viên Khởi Lương sao? Cô ngay cả một lời thổ lộ tám trăm chữ cũng không có nhận được. Cô không thể bị thua thiệt. Cô phải tính kế thật tốt một phen.

Ở lúc đang muốn chết này, rốt cuộc Trác Lí cũng cảm thấy điện thoại trong túi không ngừng rung. Rất nhiều tiếng leng keng, cô mới tìm được điện thoại di động, nghe thật nhanh.

“Alo?”

“Em ở chỗ nào?” Một giọng nói trầm thấp từ trong điện thoại truyền đến, hình như còn mang theo sự kìm nén áp chế tức giận.

“Đang một quán ăn ở toà cao ốc thương mại lân cận, mới vừa kết thúc phỏng vấn.”

“Ăn cơm trưa chưa?” Người nào đó vì biết nguyên nhân người ấy không nhận điện thoại mà tức giận điều chỉnh lại thật tốt.

“Chưa..... Đang định đi ăn.”

“Ồ cửa toà cao ốc thương mại chờ anh, mười phút.”

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 46

Trác Lí không hề biết thật ra Núi băng lớn tức giận cũng là chuyện bình thường, không, nói chính xác, phải là xuất phát từ tính khí tới cùng cũng không giống người bình thường.

Bên này, cô mới cài dây an toàn, thì giọng nói không áp chế được lửa giận của Viên Khởi Lương từ trên cao truyền đến, “Điện thoại di động không cần thì cho anh đi.”

“Hả?” Trác Lí hung hăng nháy đôi mắt vô tội.

“Nếu như em không có điện thoại di động, người muốn tìm em cũng không cần gọi điện thoại cho em đến mất mạng.”

“Em.....không phải em nói là em phỏng vấn sao? Người nào lúc phỏng vấn lại nghe điện thoại?” Trác Lí vùng vẫy gãy chết.

“Mấy giờ em bắt đầu phỏng vấn?”

Về mặt Viên Khởi Lương tuyệt đối không giống như nói giỡn, Trác Lí có chút hoảng sợ, nhưng vẫn không sợ chết mà trả lời, “Mười một giờ.....” Trên thực tế là mười một rưỡi.

Lúc đèn đỏ rảnh rồi chờ, Viên Khởi Lương nghiêng mặt sang bên cạnh, dùng một ánh mắt áp bức nhìn thẳng cô, “Em có thể nhìn điện thoại một chút xem cuộc gọi chưa nhận sớm nhất là mấy giờ.”

“Nhìn..... Nhìn cái gì vậy, em xoá rồi.” Trác Lí không ngồi yên, cô cảm giác đối với vấn đề này núi băng lớn nhìn nhận rất nghiêm trọng, vậy mà cô lại không sợ chết trong anh đề phạm phải đến hai lần, vì vậy bạn học Trác có thể co có thể dẫn sau giây kế tiếp đã chịu thua mà đổi thành giọng nói làm bộ đáng yêu, “Về sau em..... Về sau sẽ chú ý điện thoại di động.....” Thấy núi băng lớn kiên trì, Trác Lí đành phải suy nghĩ một chút, “Bạn của em.....”

Khoé mắt Viên Khởi Lương vẫn không thể nào kiềm chế được co quắp, anh tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi, mấy năm sau, khi anh và người phụ nữ bên cạnh này tạo ra một phiên bản nâng cấp, chính anh cũng sẽ trở thành người sử dụng lời nói vô lý..... Dĩ nhiên, đây là nói sau.

Vì bảo vệ thành quả thắng lợi của mình nên cô thuận tiện nói sang chuyện khác, Trác Lí làm bộ như không biết phong cảnh bên ngoài xe, lấy một loại giọng nói tuyệt đối thuần lương và khéo léo hỏi, “A, nơi này thật là xa, em chưa từng tới. Anh định mang em đến nơi nào?”

Viên Khởi Lương khó có thể vì lời nói và hành động của người khác mà ngấm ngầm phạm tội, nhưng anh vẫn cố gắng nhắm mắt lại, bình phục cảm xúc của mình một chút, “Đi ăn cơm.”

Viên Khởi Lương rồi rầm và không thể làm gì với vẻ mặt vô cùng vui vẻ của Trác Lí, cô đặt tay lên miệng mình, ở trong bàn tay nho nhỏ cười đến vui vẻ vì đạt được mục đích. Nếu so với thông minh, cô không bằng anh, nếu so với việc trêu đùa người, chuyện nhỏ này núi băng, vẫn rất dễ dàng bị cô thu phục hoàn toàn.

Quả nhiên xe dừng lại ở một nơi mà Trác Lí chưa từng tới bao giờ, cô mở lớn hai con ngươi, khoá thật chặt biển hiệu quán cóc này: Quán Vụn lão xương heo

Heo, xương, quán???

“Đi thôi.” Sau khi Viên Khởi Lương dừng xe xong ý bảo cô vào quán.

Biển hiệu của quán này chắc chắn là có tuổi rồi, quán cũng rất nhỏ, nhưng bên trong lại rất chỉnh tề. Cô đi theo Viên Khởi Lương thất nhiều bát nhiều đi tới một căn phòng nhỏ có ánh nắng tươi sáng.

(Thất nhiều bát nhiều: bảy vượt tám lách, quẹo trái quẹo phải, rẽ ngang rẽ dọc, ...)

“Tại sao lại muốn ăn xương heo?”

“Xương heo có dinh dưỡng.” Viên Khởi Lương rất lịch sự thay Trác Lí kéo ghế ra, rồi ngồi xuống chỗ đối diện cô.

Mặc dù biển hiệu của quán xương heo là xương heo, nhưng kỳ thật cũng không phải chỉ bán xương heo. Bà chủ hoà ái nhìn Viên Khôi Lương và Trác Lí, nhả nhận nói, “Viên luật sư lâu không tới, đây là bà xã sao?”

Trác Lí đã giành trước một bước, “Không phải, tôi và anh ấy là bạn bè bình thường thôi.” Cô mới không cần khi không danh không phận không thổ lộ mà mơ hồ làm bà xã của người khác đâu.

Nét mặt bà chủ có chút xấu hổ, chỉ đành dời ánh mắt về phía Viên Khôi Lương, “Thật là bạn bè bình thường sao?”

Trác Lí rất muốn làm rõ một lần nữa, không nghĩ cần bản bà chủ không để ý tới cô, mà lại cười híp mắt nhìn Viên Khôi Lương, sau đó Trác Lí thấy Viên Khôi Lương treo lên một nụ cười kỳ dị nói, “Tôi đang cố gắng.”

Bà chủ như đột nhiên yên tâm thờ phào một hơi nhẹ nhõm, “Uyên ương xương heo sẽ không phải là một sai lầm đâu. Nhận được điện thoại từ sáng sớm của cậu, chồng tôi đã đi chợ tỉ mỉ chọn lựa một đôi xương ống, đối với xương cốt bị ngã rất có lợi. Cô dâu mới một người ăn một cây, xương cốt sẽ đồng nhất, ngọt chết người.”

“Khụ khụ.” Trác Lí vốn còn đắm chìm trong lời tự thuật sinh động của bà chủ, đột nhiên bị Viên Khôi Lương giả vờ ho khan cắt đứt.

Bà chủ như đột nhiên ý thức được cái gì, ánh mắt lợc cộc chuyển một cái, “Xem ra. Xương heo từng cây từng cây thì tốt hơn, tôi đi ra ngoài dọn thức ăn lên.” Lúc ra đến cửa phòng bao, bà chủ còn hướng về phía Trác Lí cười một tiếng mập mờ, nụ cười này. Cười đến mức làm Trác Lí cực kỳ khiếp sợ.

Lái nhai quay đầu lại, vốn là lơ đãng ngẩng đầu, cũng trong lúc nháy mắt ngẩng đầu lên thì hình ảnh Viên Khôi Lương cười như không cười hiện lên, dọa cô giật mình, sau đó, ánh mắt của Viên Khôi Lương lại đột nhiên trở nên. Khiến Trác Lí không khống chế được nhịp tim đập nhanh hơn, gò má như hai đám mây màu hồng đang bay, cô đang định đưa tay vuốt lên tim của mình.

“Anh không biết trong lúc là bạn bè bình thường sẽ có loại sự tình hôn nhau xảy ra, quả thật. Mới nghe lần đầu.”

Mặt Trác Lí đỏ hơn: Tình hình người đàn ông này bây giờ, giọng nói này, căn bản là đang trêu chọc cô, trần rụi trêu đùa cô! Cô hừ lạnh một tiếng, “Không biết người nào động thủ trước!”

Khoẻ miệng Viên Khôi Lương cong lên càng lớn, “Rất tiếc nói cho em biết, mỗi một lần đều là em.” Từ khách sạn lớn N đã bắt đầu.

“Anh mờ mắt nói mò! Nếu không phải là anh, em ngay cả hôn môi cũng không, anh còn nói là em.” Nói tới chỗ này, chính Trác Lí lại dừng lại, nghĩ lại một chút, cảm giác như mình nói sai cái gì rồi, sau khi lặp lại suy nghĩ, cô dùng vẻ mặt có chút nghi ngờ hỏi, “Viên Khôi Lương, cái vấn đề em hỏi phía dưới này. Rất nghiêm túc rất nghiêm túc, anh phải nghiêm túc chăm chú trả lời em.”

Viên Khôi Lương đang châm trà gạt đầu một cái.

“.....ThìThì là.Tôi qua. Cái đó. Ở nhà họ Đường.Anh.Em.” Cô làm hành động tượng trưng vuốt ve tim mình, “.....Có phải anh thay áo ngủ của em hay không.?” Lúc hỏi vấn đề này, thậm chí Trác Lí còn nhắm hai mắt lại như phản xạ có điều kiện, dĩ nhiên, đơn thuần là vì xấu hổ, bởi vì sợ Viên Khôi Lương nhìn thấy vẻ mặt khẳng định của cô.

Một phút trôi qua.

Hai phút trôi qua.

Phút thứ ba, cô run rẩy nhắm hai mắt, rõ ràng cảm thấy có một hơi thở quen thuộc đến gần, tim của cô nhảy như đánh trống, ‘thùng thùng thùng thùng’, khăn trương tới mức tay nắm chặt khăn trải bàn, khăn trương đến mức khuôn mặt cũng vụn vụn.

Nhìn cô ở khoảng cách gần như vậy, nhìn thấy lúm đồng tiền trên má trái của cô hiện lên do ngậm miệng thật chặt, Viên Khôi Lương cười nhàn nhạt, một nụ hôn dịu dàng rơi vào lúm đồng tiền của cô.

Nhẹ nhàng.

Giống như một chiếc lông vũ mềm mại, phất qua gương mặt, phất qua làn da nóng bỏng kia.

Trác Lí cảm thấy mình sắp thăng thiên rồi, cái loại cảm giác mờ mịt mà ấm áp ngọt ngào đó như những đám mây màu sắc rực rỡ, ở trong thế giới của cô nhẹ nhàng bay nhẹ nhàng phiêu, cô ngồi ở trên đám mây màu hồng, cười như một đứa trẻ ngốc nghếch.

“O, cô gái, đây là ngủ thiếp đi sao?” Giọng nói của bà chủ đột ngột truyền đến, không chút lãng mạn nào kéo Trác Lí từ trên đám mây màu hồng xuống, không tự chủ được bấu môi, cô lên trọn mắt nhìn Viên Khôi Lương một cái, người đàn ông này luôn có biện pháp để cho cô như ngồi trên xe tốc độ, cô càng ngày càng có cảm giác mình như kẻ ngốc, hạnh phúc vui vẻ cũng cột lên trên người khác. Nghĩ như vậy, cô lại muốn trừng Viên Khôi Lương một cái, không nghĩ lần này lại bị bắt tại trận.

Tiếp thu được tin tức ‘lần này lại là em chủ động’ trong mắt Viên Khôi Lương thì Trác Lí sâu sắc cảm thấy: Thăng nhải này cũng là phái hành động.

Cô lần nữa hung hăng trở lại, nhấn nhủ tin tức ‘Anh là một tên bại hoại’.

“Tốt cuối cùng cũng thu thập xong, xương heo này bây giờ cũng không nóng, hai vị thử một chút đi.” Thấy hai người đang dùng ánh mắt ‘thân mật’ để chiến đấu, bà chủ cười càng vui vẻ hơn, giọng nói mang theo chút tư vị lấy lòng nói, “Xem ra tôi chọn không có sai,..... Hai vị cùng nếm thử mùi vị một chút đi.”

Sau đó, Trác Lí liền tro mắt nhìn bà chủ lấy từ trên khay ra hai cái ống hút màu vàng vô cùng mới, “Tinh hoa của xương ống.Hai người ăn chung, đến đây.Càng hút càng khoẻ.”

Bà chủ đang nói chuyện liền đem hai cái ống hút chìa ra đưa tới tay hai người. Sau đó lại tiếp tục giới thiệu nhiệt tình, “Mau thử một chút đi.Uyên ương xương heo này nên ăn như vậy, cùng nhau hút cùng nhau hút.”

Trác Lí coi như hiểu ý tứ bà chủ, nhưng một giây kế tiếp, cô lại cảm thấy buồn nôn. Trước kia cô ở trường học ghét nhất là thấy đôi tình nhân cùng uống chung cốc, kể cả ăn cùng một chén cơm cũng đều cảm thấy buồn nôn. Theo bản năng, ánh mắt cô dời về phía Viên Khôi Lương, cô cho rằng đây là Viên Khôi Lương ra ‘Chiêu hư hồng’, không nghĩ, mặt Viên Khôi Lương cũng ửng đến mức cùng cực.

Lần này, Trác Lí thấy cân bằng rồi.

Hiển nhiên, Viên Khôi Lương cũng rất ghét hành động quá thân mật như vậy, vốn là thôi, nếu núi băng lớn thích chiêu ngọt ngào ngây ngất như vậy, thì đã không phải là núi băng lớn rồi, nghĩ tới đây, Trác Lí không khỏi tức giận từ tim đến gan, vội cầm ống hút lên cắm vào trong ống xương, như khiêu khích nhìn về phía Viên Khôi Lương, “Bạn của tôi. Anh không ăn em ăn.” Sau đó, cô vui sướng rạo rức khi tưởng tượng bộ dáng kinh ngạc của Viên Khôi Lương.

“Chính là như vậy, như vậy mới hài hoà, trước tôi đi chuẩn bị bát tiếp theo.” Đây là lời bà chủ trước khi ra khỏi gian phòng lưu lại, những lời này đã thức tỉnh Trác Lí đang chìm đắm YY một mình không thể thoát ra được, cô bỗng ngẩng đầu lên. Quả nhiên. Viên Khôi Lương cũng đang cúi đầu uống canh xương heo.Dùng.Dùng.Ông hút?

Tại sao hành động bị ỉn như vậy mà lại bị người đàn ông này làm ưu nhã như vậy a a a —— đây là điều thứ nhất Trác Lí không thể chịu được.

Tại sao anh rũ mắt lại đẹp như thế, khoẻ mắt phải của anh có một nốt ruồi nhỏ nhàn nhạt, thật là mê người a a a —— đây là điều thứ hai Trác Lí không thể chịu được.

Tại sao cô nhìn bộ dáng anh ăn canh nhưng lại không nghĩ đến ăn canh mà lại muốn ăn anh a a a —— đây là điều thứ ba Trác Lí không thể chịu được.

Chẳng quan trọng chốc lát, Viên Khôi Lương phát hiện ra Trác Lí khác thường, anh rời ống hút, rút khăn giấy ra lau khoẻ miệng xinh đẹp, anh nhũn lòng mày hỏi, “Tại sao không uống?”

Nước miếng của Trác Lí đều muốn chảy ra, nhưng, cô còn cứng rắn nuốt nó xuống, “.....Em uống., em uống.”

Sau đó, cô liền chôn đầu ở trên bàn, nhịp tim lại bắt đầu tăng nhanh như muốn mất mạng. Không nghĩ, cô uống canh thôi mà người nào đó cũng không để cô sống yên ổn, lấy một loại giọng nói nghi ngờ và kiên định: “Uống canh như vậy. Thật có ý tứ, về sau có thể thử nhiều một chút.”

Có một cục xương heo nhỏ mắc kẹt trong cổ họng Trác Lí, cô buồn bực nửa ngày mới thành công nuốt xuống.

Người đàn ông này, sao đột nhiên lại trở nên như vậy.Như vậy. Mê người như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 47

Sự thật chứng minh, Viên Khôi Lương thật sự là càng ngày càng mê người.

Ví như, vào ngày hôm sau, hội nghị thường kỳ theo thông lệ của toà soạn. Bởi vì tạp chí kỳ một đã lên thị trường, phản ứng cũng không tệ, cho nên, kỳ tạp chí tiếp theo lại bắt đầu vào giai đoạn khẩn trương chuẩn bị, mà lúc này nhiệm vụ của bộ phận phỏng vấn còn quan trọng hơn nữa, trong phòng họp chủ biên Ngô Tập đang nói về vấn đề các đồng nghiệp đang nói xấu nhau kích thích đến mức nước miếng văng tung tóe đến mức có chút kích thích tinh mẩn, vậy mà, sáng sớm như vậy, nhưng lại không có mấy người đang nghiêm túc nghe nội dung giảng nghị, chỉ có Trác Lí, từ lúc bắt đầu vào hội nghị cô đã lấy một loại tư thái rất nghiêm túc chăm chỉ ở trên bàn ghi chép “roẹt roẹt” những gì cần nhớ kỹ, lại dùng loại ánh mắt nghiêm túc sùng bái nghe Ngô Tập nói chuyện, về mặt muốn bao nhiêu thành kính có bấy nhiêu.

Bộ dáng này của cô khiến Ngô Tập có cảm giác tốt hơn rất nhiều, cũng bởi vì thế, hẳn dám đem hội nghị thường kỳ kéo dài một canh giờ lái nhai đến bốn mươi lăm phút.

Lúc ra khỏi phòng họp về đến địa bàn bộ phận phỏng vấn, Vu Thuy Thuý oán hận đoạt lấy laptop Trác Lí đang ôm chặt trong tay, phần nộ quát: “Bảo cô già bộ nghiêm túc, bảo cô là già bộ nha!” Sau đó, trong tiếng hét chói tai của Vu Thuy Thuý đem truyền laptop của Trác Lí cho Lâm Bồi, Lâm Bồi

truyền cho Vạn Hiểu Yên, cô gái đã lập gia đình Thường Hình cũng oán giận vừa nhận lấy quyển sổ, vừa nói “Cái chi thị tình thần gì cần nhớ nghiêm túc như vậy?” Vừa nói vừa mở laptop màu đen ra. Sau khi xem xong, cả khuôn mặt Thường Hình đều vận vẹo.

“Này này này chuyện này..... Đây là cái gì vậy.....”—— Giọng nói không thể tin được Thường Hình.

“A a a a a.....”—— Áo tưởng của Trác Lí tan biến, âm thanh như muốn nổi điên.

Sau đó cho đến tận trưa, toàn bộ phái nữ trong phòng làm việc của bộ phận phỏng vấn đều vây quanh laptop của Trác Lí triển khai thảo luận sâu sắc và nhiệt tình. Xét thấy nội dung đậm ứ trong laptop này, mọi người đặt cho Trác Lí một biệt hiệu hoàn toàn mới——dâm ô.

Như vậy, đến tận cuối cùng thì laptop này ghi chép những cái gì?

“Ngày hai mươi lăm tháng bảy, phòng làm việc, mười lăm phút, anh chủ động; sáng ngày hai mươi sáu tháng bảy, phòng vệ sinh, năm phút đồng hồ, anh chủ động; buổi tối ngày hai mươi sáu tháng bảy, phòng bếp, hai mươi phút, không nhớ rõ người nào chủ động rồi, ngày hai mươi bảy tháng bảy, trong xe, không nhớ rõ thời gian dài bao lâu, hình như là.....Mình chủ động, 囧.”

Đây là nội dung ghi nhớ của Trác Lí, Thường Hình chỉ có thấy được một nửa. Cho nên, cô ấy vẫn cho là những thời gian địa điểm nhân vật kia được xây đắp ra ngoài sự kiện không lành mạnh không thuần khiết..... Nhân tiện, người cả phòng bộ phận phỏng vấn cũng cho là sự kiện kia. Mặc dù sau đó Trác Lí liều mạng giải thích chỉ là hôn mê..... Nhưng, hình như mọi người đều muốn tin tưởng đây là sự kiện..... Chẳng qua là, có ít người biết bạn trai Trác Lí là người nào đều cảm thấy tiếc hận cho cô, ví như Vu Mỹ Nhân——

Cô ấy bị thương nói với Trác Lí, “Thật đáng tiếc..... Bộ dạng đẹp đẽ có ích gì..... Thế nhưng..... Dài nhất cũng mới có hai mươi phút..... Ôi.....”

Trác Lí rống giận, “Vu Thu Thuỷ!!! Tôi phải nói cho cô bao nhiêu lần.....”

“Không cần che dấu thay anh ấy.”

“.....”

Ví như Lâm Bôi——

“May mà tôi không có theo đuổi người đàn ông ấy. Tiểu Lí Lí, nửa đời sau mới cần tính phúc.....Lo lắng nha.”

“Lâm Bôi, đừng náo loạn nữa. Tôi hiểu rõ các người cũng biết.....”

“Nhưng, thời gian ngắn như vậy cũng có thể làm người ta thoải mái sao? Nhìn cô nhớ rõ như thế, vừa hợp vừa cười dâm đãng như vậy, chắc phải rất happy? Chẳng lẽ.....Thật ra thời gian ngắn thì không có quan hệ gì? Chẳng lẽ sắc đẹp thật sự có thể ăn được?”

“.....”

Ví như Thường Hình người bình thường rất bảo thủ——

“Tiểu Lí Lí, nghe một lời khuyên của chị. Trong xe..... Thật đúng là không thích hợp để buông thả dục vọng như vậy.”

“Chị Thường, ngài khỏi phải cần lấy tôi ra đùa.....”

“Có sử dụng biện pháp an toàn không? Làm sao so được với đàn ông, phụ nữ uống thuốc đối với thân thể tương đối không tốt. Bây giờ cô còn trẻ, nếu dễ xảy ra chuyện, thật là không tốt lắm đâu.”

“.....”

Loại lúng túng và cảm giác bất đắc dĩ ảnh hưởng thật sâu sắc đến Trác Lí, mà loại ảnh hưởng này rất dễ dàng bị Viên Khôi Lương nhìn thấu. Buổi tối hai người ai làm việc nấy ở phòng làm việc, rốt cuộc Viên Khôi Lương cũng không nhịn được mở miệng hỏi, “Hôm nay em làm sao thế?”

Vấn đề này vừa hỏi ra, đầu tiên Trác Lí có chút coi thường rồi vui mừng: Rốt cuộc anh cũng phát hiện ra mình không vui? Rốt cuộc anh cũng phát hiện ra mình không vui!

Một giây kế tiếp, cô lại lập tức thờ dài, vô lực chống cằm, mở to mắt hỏi, “Hai người ở chung, không xảy ra cái gì có phải là không bình thường không?”

“Em bảo xảy ra cái gì là cái gì?” Viên Khôi Lương dời ánh mắt về laptop, thái độ có chút nghiêm túc.

“Là.....Giữa nam nữ sẽ phát sinh hành động thân mật nhất ấy, anh đừng nói anh đã nhiều tuổi rồi còn không biết nhé. Em không tin anh chính là một.....” Vậy mà, cuối cùng chữ đàn ông kia cũng không có nói ra, vì bàn tay gõ bàn phím của Viên Khôi Lương đã ngừng lại. Tầm mắt bén nhọn bắn lên người Trác Lí.

“Đám bằng hữu dâm đãng lại dạy em cái gì?” Thời cơ đến, anh sẽ dạy cô, anh vô cùng hy vọng loại chuyện như vậy còn cần người khác tới dạy anh——vợ tương lai sao.

“Cái gì mà bằng hữu dâm dăng, chuyện anh nói nào có khó nghe như vậy.Họ chỉ là.” Họ chỉ tùy tiện nhắc tới một chút mà thôi, cô mới không bị dạy hư, ít nhất, cuối cùng cô cũng không có chủ động đề xuất muốn phát sinh cái gì, cô căn bản không phải loại người như vậy! Mặc dù, thỉnh thoảng cô cũng thật sự tò mò.Đó cũng là bản năng mà! Cô sắp hai mươi hai tuổi rồi! Không hiểu kỳ mới rất không bình thường nha!

Viên Khởi Lương đem công việc đẩy sang một bên, loại trạng thái hiện tại này, anh muốn làm một hai việc cũng rất khó. Yên lặng nhìn Trác Lí mười mấy giây, Viên Khởi Lương hít một hơi, dùng một giọng nói mang theo tức giận, nói, “Về chuyện này, em muốn biết cái gì, có thể trực tiếp hỏi anh. Không cần đi hỏi những người dâm dăng kia. Đồng nghiệp thảo luận nhàn chán. Hiểu chưa?”

“Anh xác định, em có thể hỏi anh?”

“.....”

“Vậy anh nói cho em biết, lần đó.cái lần buổi tối em té ngã ấy.Rất cuộc anh có nhìn hay không.Thấy hết rồi à?” Cái vấn đề này cô vẫn muốn biết, muốn biết đến phát điên, bởi vì quyết định này.Quyết định cái gì chính cô cũng không biết. Cô chỉ rất rối rắm, tại sao mỗi lần cô hỏi cái vấn đề này, cuối cùng cũng bị Viên Khởi Lương bỏ qua.

“Anh nhờ cô Trương hàng xóm thay, em có thể không cần rối rắm nữa.”

Giọng nói nhàn nhạt của Viên Khởi Lương làm nắm đấm của Trác Lí trong bóng tối đang siết chặt dần buông lỏng ra. Sau đó, trong lòng cô từ từ xuất hiện chút thất vọng: Thì ra là vậy, anh không có nhìn thấy hết cô, chính xác mà nói, anh căn bản cũng không có thấy cô.

“Xem ra.Em rất thất vọng.” Nụ cười xấu xa trên mặt Viên Khởi Lương đã biến mất lại trở lại lần nữa, anh rất hưởng thụ nhìn thấy nét mặt Trác Lí thay đổi 180° lớn như vậy trước mặt mình.

“Anh.Anh buồn cười quá, người nào thấy vọng chứ! Có bệnh mới thất vọng!”

“Như vậy thì tốt, nên làm gì thì làm cái đó thôi.” Viên Khởi Lương lại lần nữa chuyển mắt về phía máy tính, một bộ dáng không sao cả như không có chuyện gì xảy ra, vùi đầu vào công việc trong tay.

Trác Lí cảm thấy hàm răng của mình đã cắn ra máu rồi. Người đàn ông này sao có thể đáng ghét như thế, thành công thổi đi một mảnh bình tĩnh của người khác, tự mình lại tự nhiên trở về làm việc của mình, đem cô đặt ở đây không làm sao bình bình lại được a a a a

Nhưng, Trác Lí là người bá đạo như thế nào: Chính cô không vui, người khác cũng đừng mơ tưởng sẽ được sung sướng.

Cho nên, một giây kế tiếp, cô lục từ trong túi ra đĩa phim 《Sắc Giới》bản chưa cắt giám, mặc dù lúc đang học đại học cô đã xem, cô vẫn giả bộ đáng đặc biệt tiêu tụy, vẫn làm bộ làm tịch lấy giọng nói có âm điệu vô cùng nhỏ nói với người đàn ông đối diện đang suy nghĩ về công việc, nhưng, càng nhỏ, giọng nói càng mập mờ càng câu người.

Thật ra thì thậm chí Trác Lí đã quên nhìn hình tượng, hình ảnh trong đầu hiện lên thật lớn, thời khắc cô chú ý động tĩnh của Viên Khởi Lương: Rất tốt, tốc độ gõ bàn phím chậm lại, điều này nói rõ anh không bình tĩnh được; rất tốt, cô có thể cảm thấy bờ vai của anh có chút run rẩy, đây là điềm báo của sự nổi giận; rất tốt, ngón tay thon dài gõ bàn phím đã ngừng lại hoàn toàn, điều này nói rõ, căn bản anh không có biện pháp tiếp tục thanh tâm quả dục làm việc của mình nữa, mặc dù như vậy rất không phúc hậu, nhưng Trác Lí vẫn có một loại cảm khoái khi thực hiện được một trò đùa dai.

Vậy mà, thông minh cứ như dòng nước xiết thoái lui. Cho nên, ngay tại lúc Viên Khởi Lương nổi giận, Trác Lí thông minh rút nguồn điện laptop, máy cũng không kịp tắt đã ôm laptop muốn thoát khỏi phòng làm việc mảnh đất đang bắt đầu chiến tranh này, vậy mà, cuối cùng khi cô thành công chạy vào phòng ngủ của mình, cửa vẫn còn chưa kịp đóng đã bị một cánh tay hung hăng giữ lại, sau đó, tay cô đang ôm máy tính bị người tới cướp đi, ném về phía trên giường.

Ở đây lúc này đang toàn là màu đen, đèn phòng ngủ chưa kịp mở, thật ra Trác Lí rất lo lắng Viên Khởi Lương không ném chính xác, laptop của cô có thể sẽ rơi ngoài giường, vì vậy cô tức giận ngẩng đầu, cũng không quản Viên Khởi Lương có nhìn thấy phần nộ của cô hay không, “Cái khối băng thối này! Nếu máy tính bảo bối của em mà rơi hỏng.”

“Anh bồi thường cho em, tiếp đó, chúng ta làm một chút sự tình mà em muốn làm thôi.”

“Làm.Làm.Sự tình gì mà em muốn làm? Em.Cái thời điểm nào mà em muốn làm chuyện gì rồi hả”

“Em nhớ ghi lại trên laptop, lần này.Em chủ động.”

Lúc đôi môi Viên Khởi Lương đi tới, cô quên không hỏi anh làm sao biết cô có một bản danh sách đen trong laptop, cô quên không hỏi anh tại sao lại nhìn thấy nội dung bên trong, cô chỉ nhớ, lần hôn môi tối nay của Viên Khởi Lương không giống bất kỳ lần hôn môi nào. Nụ hôn của anh mang theo tính chiếm đoạt, một loại dòi nui lấp biển. Đem cô tan chảy đến mềm nhũn, từng tế bào toàn thân đều không còn hơi sức, mà thân thể cô bị Viên Khởi Lương ôm thật chặt cũng hoàn toàn không nghe cô sai bảo nữa, giờ khắc này, cái gì cũng đều ở trong lòng bàn tay anh, bao gồm cả tâm hồn mờ mịt của cô mà chính mình cũng chưa chạm tới, cũng bị anh gọi đến, đồng loạt chạy vội tới trước mặt anh, giống như nô bộc, chờ đợi anh sai khiến.

Vào giờ phút này, Trác Lí chỉ còn một ý niệm, nội tâm cô thật sự rất tò mò trông mong nhưng cũng có chút ý niệm khẩn trương: Cô.Chẳng lẽ cô sẽ ở phía dưới anh phá kén thành bướm sao.

Nhưng, ở lúc cô đã hoàn toàn chuẩn bị nghênh đón mình lột xác, chuông cửa nhà họ Đường lại bị nhấn kêu vang như một lời nguyện. Sau đó, ở rất nhiều rất nhiều năm sau, cái âm thanh chuông cửa đột nhiên này bị Viên Khôi Lương và Trác Lí rất không khách khí gọi là “The Ring”.

Khuôn mặt than của Viên Khôi Lương trong bóng tối dựa vào xúc cảm đem trang phục Trác Lí sửa sang lại ổn thoả, sau đó dùng một loại giọng nói vì cảm xúc tình tự mà trở nên trầm thấp nói, “Ồ chỗ này chờ anh.”

“Ồ chỗ này chờ anh” —— những lời này khiến trái tim kích động của Trác Lí lần nữa nổi lên bão tố, sau đó, cô giống như tân nương đêm động phòng hoa chúc, hai chân dể song song đoan chính, sau đó đôi tay đặt tại trên đùi, lấy một loại tư thế mà chính cô cũng không kịp phản ứng lại được ngồi ở góc giường, chờ đợi, chờ đợi.....

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 48

Vậy mà, Trác Lí ngồi ở phòng ngủ đợi rất lâu, Viên Khôi Lương cũng không có xuất hiện. Ở lúc cô cũng sắp không đợi nổi nữa mà không thể không đi ra khỏi phòng ngủ xem chút tình huống, Viên Khôi Lương lại áo mũ chỉnh tề mặc một cái áo T shirt màu đen từ phòng làm việc bước ra, giờ khắc này, Trác Lí thấy rất rõ, biểu lộ của Viên Khôi Lương lúc này tràn đầy lạnh lùng và lo lắng, lúc chạm được ánh mắt của cô thì anh dừng bước, trực tiếp hướng bước chân về phía cô, sau khi chỉ đon giả ẩn xuống một nụ hôn ở môi cô, anh nói, “Xin lỗi, anh có chuyện tạm thời phải đi ra ngoài mấy ngày. Anh sẽ gọi điện thoại cho chị em, mấy ngày kế tiếp em hãy về nhà đi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Trác Lí cảm thấy trái tim mình như dùng rất nhiều sức, thật lâu sau đó cũng không có quay về chỗ cũ. Chính cô cũng không ý thức được giọng nói run rẩy của mình.

Viên Khôi Lương lại chú ý tới, anh thở dài vài cái nhưng không để ai nghe thấy, anh nói, “Chính là có chút chuyện cần đi công tác, mấy ngày là xử lý tốt, đừng lo lắng.”

Tiếp theo, Viên Khôi Lương dịu dàng vuốt tóc cô, nhìn xuống dưới để rời đi đôi mắt của cô.

Sau đó, Viên Khôi Lương cứ như vậy biến mất không có tin tức.

Vu mỹ nhân nói: Nhất định là xảy ra chuyện lớn rồi, nếu không anh ấy sẽ không buông tha cho cô.

Lâm Bồi nói: Lâm Thạc nhà tôi nói, phải tin tưởng người đàn ông của mình mới có thể tu thành chính quả.

Vạn Hiểu Yên nói: Các người còn chưa có nở hoa, cứ như vậy mà héo tàn rồi.

Chính Trác lí cũng cảm thấy: Cô căn bản như không được tính là bạn gái của Viên Khôi Lương. Thứ nhất, anh căn bản không có thổ lộ với cô, đây là điều phụ nữ rồi rấm rứt; thứ hai, anh đã phát sinh chuyện gì, bạn chuyện gì, lúc nào sẽ hết bạn cũng không nói cho cô biết; thứ ba, anh tự nhiên biến mất một tuần, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không liên lạc.

Cô có chút oán hận anh.

Tan làm chiều hôm đó, cô ở văn phòng ngây ngô đến gần tối mới quyết định về nhà. Mặc dù Viên Khôi Lương biến mất một tuần lễ, cô vẫn một mình ở nhà họ Đường như cũ. Cô nghĩ, chỉ là trong tiềm thức của mình ôm hi vọng, Viên Khôi Lương biến mất sẽ đột nhiên trở lại, lúc cô ở đây chờ anh, có lẽ là lúc cô đang ngủ, nhưng, cô chỉ muốn anh giải thích với cô, chỉ cần anh nói, cô nhất định tha thứ cho anh. Nhưng, cô một lần lại một lần không biết phải làm sao để vượt qua thất vọng cả một buổi tối, cô cho rằng anh lo lắng nóng ruột nóng gan không thôi, nhưng điện thoại của Viên Khôi Lương kể từ lần đó về sau căn bản là chưa có mở lại. Anh căn bản không có tìm cô, dù bất kỳ phương thức nào, thông qua bất luận kẻ nào, anh không có, một lần cũng không.

Trên đường về nhà, cô một mình buồn bực không vui băng qua đường, lại buồn bực không vui vì lúc ở trên đường vạch dành cho người đi bộ bị một tiếng còi làm cô cả kinh hồi lâu cũng không kịp phản ứng.

Giống như cũ cô lại được một bà lão kéo lại.

Cũng là bà lão lúc trước xuất hiện.

“Cô gái, tại sao mỗi lần cô băng qua đường đều có thể ở trong trạng thái như vậy đây?” Bà lão tươi cười rạng rỡ, tâm tình Trác Lí rốt cuộc cũng không được tốt như lần trước nữa.

Cô khó khăn kéo một nụ cười, “Bà nội, lần này cháu không thể mời bà ăn cơm được.”

“Không cần cháu mời, lần này bà mời cháu.” Bà lão một bước không rời đi theo Trác Lí, trong mắt tràn đầy chân thành.

Trác Lí lắc đầu một cái, “Hiện tại đã muộn lắm rồi, bà nội nên về nhà sớm đi.”

“Có qua có lại mới toại lòng nhau, nếu như cháu không để cho bà mời, vậy bà cũng chỉ còn cách trở về nhà cùng cháu thôi.”

“.....”

Bà lão mang theo Trác Lí bắt một chiếc xe, hướng về phía tài xế báo một địa danh mà Trác Lí chưa từng nghe qua. Vốn Trác Lí rất cảnh giác, nhưng vào giờ phút này, cô nhìn thế giới ngoài cửa xe, đột nhiên trở nên vô cùng bối rối, cũng không chú ý tới ánh mắt xinh đẹp của bà lão thoáng qua tia sáng.

Xe dừng lại ở nơi vắng vẻ.

“Xuống xe đi, cô gái nhỏ.”

Trác Lí mệt mỏi xuống xe, nhưng, sau khi tiếp nhận được cảnh tượng đập vào mắt, chuông báo trong lòng cô thoáng chốc mảnh liệt, cô vội vàng quay đầu, “Bà dẫn cháu tới nơi này làm cái gì?”

Về mặt bà lão còn ôn hoà, cùng với ánh đèn đường làm nổi bật một vẻ quý dị. Về mặt quý dị này khiến trái tim Trác Lí từng chút từng chút thắt chặt, đó là một loại cảm giác chân thực.....Sợ hãi. Bởi vì, đập vào mắt cô, là nghi trang công cộng lớn nhất thành phố Z.

“Đừng sợ, bà chỉ dẫn cháu đi gặp một người.” Tay bà lão đẩy nếp nhăn dẫu Trác Lí, một khắc kia, Trác Lí theo bản năng rút tay lại, lại bị bà lão nắm chặt hơn, động tác này vốn rất kịch liệt, nhưng bà lão trước mặt lại dùng một vẻ mặt tự nhiên và thoải mái nhìn vào Trác Lí, “Cùng, bà, đi.”

Trác Lí sợ bị thương, cũng sợ làm bị thương bà lão, nên vẫn không dám dùng lực mạnh hất tay bà lão ra, cũng bởi vì cái loại bận tâm này, nên Trác Lí vẫn bị kéo đến trước một ngôi mộ.

Nụ cười bà lão càng quý dị hơn, “Nhạc Nhạc, gọi ông nội đi.”

Đầu tiên Trác Lí thấy 囧, sau đó là ngây ngô, trường hợp này làm cô bị sợ đến cả âm tiết hoàn chỉnh cũng không phát ra được.

(Lovenoo1510: Lập chúa, thật may ta edit đoạn này vào ban ngày ban mặt nha, nếu chót đại làm vào ban đêm chắc không ngủ được luôn. T.T ta sợ ma mờ.)

“Nhạc Nhạc, con không nhớ sao?” Khi còn bé ông nội rất thích ôm con chơi Sơn Hồ, con cũng rất yêu ông ấy, sao hiện tại lại không muốn gọi ông ấy?” Nụ cười của bà lão dừng lại, thay vào đó là một bộ dáng bi thương và đau lòng.

Trời chập choạng tối, có vài chiếc đèn đường sáng, lại mang theo mấy phần nóng bức của đêm hè, Trác Lí cảm thấy tim mình lạnh dần. Cái bà cụ này.....Bà cụ này không bình thường sao? Còn là.....Thần kinh có vấn đề? Cô có nghe người ta nói qua, người già có vấn đề về thần kinh sẽ làm ra rất nhiều chuyện khủng bố, ví như thích chơi với người chết, ví như thích nghịch tay chân, ví như thích ăn thịt người? Hơn nữa, mấu chốt nhất là, người bị bệnh tâm thần phạm tội căn bản không bị bất kỳ trừng phạt nào.....Nhưng, mấu chốt nhất là, nếu như cô thật sự bị giết hại, căn bản sẽ không có người biết cô bị người nào làm hại, cũng sẽ không có người tra được mình đi nơi nào.

Trác Lí cảm thấy mỗi một sợi tóc gáy của mình đều bị dựng lên.

“Con không nhớ sao? Tại sao có thể không nhớ chứ? Nhạc Nhạc, ông nội con rất thương con, đánh mông nhỏ của con cũng không nỡ. Ha ha.....” Bà lão đưa người vào bên mộ ngồi xuống thêm đá, ánh mắt đột nhiên trở nên rất dịu dàng, “Ông à, cháu gái tới thăm ông, làm sao ông cũng không bày tỏ gì đây?”

Trác Lí đang cân nhắc chạy trốn, bà lão lại đột nhiên xoay đầu lại, “Tới đây, tôn nữ bảo bối.”

Trác Lí nghĩ, có lẽ cô phát bệnh hoặc là đầu bị đập mới có thể nghe lời bà lão đi tới. Nhưng, sau đó cô nhớ lại, trong mắt bà lão đều là từ ái và yêu thương như bà ngoại của cô.....Cũng không phân biệt rõ, làm cho cô không tự giác mà cất bước đi tới bên cạnh bà lão.

“Ngồi ở đây.” Tay bà lão khò gầy vỗ vỗ một chỗ trống bên cạnh mình, ý bảo Trác Lí ngồi xuống.

Có lẽ, là nụ cười chân thành và già nua của bà lão đã cảm động cô, có lẽ, chính cô cũng có cử chỉ điên rồ, cũng thần kinh, cũng rơi xuống đường rồi, nói tóm lại, cô nghe lời ngồi xuống.

“Nhạc Nhạc, con nói, tại sao ông nội vẫn luôn không nói lời nào?”

Trác Lí quay đầu, nhìn thấy trong mắt bà lão ngấn lệ, trong nháy mắt kia, tận sâu trong nội tâm dây đàn của cô hung hăng bật lên, cô không kim lòng được đưa tay ra, vỗ vỗ vào tấm lưng thon gầy của bà lão, không biết vì sao, cô có cảm giác chỉ cần cô dùng một phần lực, lưng của bà lão cũng sẽ bị cô đập tan.....

“Ông nội con đã hơn ba mươi năm không nói chuyện cùng bà, tại sao ông ấy có thể như vậy? Ba mươi năm trước rõ ràng là thích nói chuyện với bà như vậy, dù ông ấy có cùng bà âm ỉ, dù muôn ly hôn với bà. Con nói xem, cháu gái cũng lớn như vậy rồi, sao có thể nói ly hôn là ly hôn chứ?” Nước mắt, rốt cuộc cũng từ khe mắt của bà lão tràn ra ngoài, lòng Trác Lí thấy chua xót.

Cái thế giới này chưa bao giờ thiếu hụt bất kỳ vở kịch chờ đợi nào. Cô mới chỉ đợi Viên Khôi Lương một tuần, thế nhưng bà lão này, thậm chí dưới tình huống thần kinh đã không còn rõ nữa vẫn đợi người yêu ba mươi mấy năm. So với nhau, tại sao mỗi ngày cô lại buồn bực không vui đây? Cô không phụ lòng ai đó sao?

“Lão già hèn mọn, tôi đã bảo ông qua đường cẩn thận, để cho lúc ấy ông không được ngăn người, ông chưa bao giờ nghe tôi. Không nghe lời tôi thì thôi, làm gì vì cứu tôi mà mạo hiểm đây? Nếu ông có thể vì tôi đến loại trình độ này, tại sao còn chưa cùng tôi nói chuyện? Ông có thể chết vì tôi, nói với tôi vài lời vì cái gì mà khó khăn như vậy? Sớm biết như vậy, ban đầu tôi chết ở trước mặt ông đi.”

Suy nghĩ của Trác Lí bị gió thổi rối loạn.

Nhưng cô vẫn bắt được chút tin tức ở trong gió: “Người bạn già của bà lão nhất định là bị tai nạn xe cộ mà qua đời, chính là vì cứu bà mà qua đời. Không trách được.....Không trách được bà lão này vẫn luôn xuất hiện ở đường kẻ vạch dành cho người đi bộ, không trách được, không trách được bà một lần hai lần từ giữa đường cứu cô.”

“Nhạc Nhạc, ông nội con đang cười, con xem.Ông ấy đang cười.Bà quả nhiên vẫn không có lỗi, bà biết mà, con vừa tới, ông ấy nhất định sẽ cười. Lão già hèn mọn này, chỉ biết cung chiêu tôn nữ bảo bối.” Bà lão đột nhiên nở nụ cười, cười đến khoe mắt và học mất biến thành một đường.

“Ừ, con thấy được. Bà nội, con thấy được.” Trác Lí rất phối hợp, đáp lại sự vui sướng của bà lão.

“Tôn nữ bảo bối, bà nghe thấy ông nội con nói chuyện. Hi hi.” Lúc này bà lão như lão Ngoan Đồng làm việc xấu, mặt cười xấu xa với tầm ảnh đen trắng ở trước mặt, sau đó, từ trong ngực mình móc ra một viên ngọc màu đỏ, “Bé con, cầm lấy. Đây là đồ tốt, đồ tốt nhé!”

Trác Lí rất tự nhiên đẩy lại, cười nói, “Bà nội, con không thể nhận.”

“Nghe lời!” Bà lão giận nhìn Trác Lí trách cứ. “Bà không nói hai lần. Nhạc Nhạc nhà bà gì đó, ai cũng không giành được, lấy đi, chớ để người xấu đoạt mất.”

“Bà nội.”

“Ông nội sẽ mất hứng đấy! Con không lấy thì tối hôm nay không được về nhà! Bà sẽ ngủ ở nơi này, cùng ngủ với ông nội!” Bà lão hô lên như làm nũng, dọa Trác Lí nhảy dựng lên. Sau đó, cô chỉ có thể run rẩy nắm viên ngọc đỏ trên tay, nghĩ xem lúc nào thì len lén đem khối ngọc này trả lại.

“Nhạc Nhạc, con gần đây càng ngày càng không vui phải không? Nói cùng bà nội một chút, ai dám khi dễ bảo bối của bà?” Bà lão nắm tay Trác Lí, xoa nắn tới lui, khuôn mặt cung chiêu và từ ái.

Bà thật sự rất giống bà ngoại của cô ——, bà ngoại thương yêu và rất tốt với cô. Cũng dưới tình huống không hề ngăn cách như vậy, Trác Lí hướng ngườiTinh thần không còn bình thường.Bèo nước gặp nhau nói với bà lão chuyện mình buồn khổ một tuần này.

Trong ngực bà lão nhỏ gầy lại ấm áp, Trác Lí cảm thấy mình đã co lại thành một đứa trẻ, tay bà lão vuốt lưng của cô, dùng giọng chậm rãi nói, “Người yêu đều là do đời trước tốn rất nhiều công sức mới tu luyện được phúc phận.Ly biệt chỉ là khảo nghiệm. Con phải tin tưởng người yêu.Tin tưởng anh ấy giống như tình yêu của con, tin tưởng anh ấy có nỗi khổ tâm khó nói.Giống như ông nội bà nội con yêu, cho dù không nói, thì ánh mắt của chúng ta, trái tim yêu thương của bà, vẫn theo ông ấy không chỗ nào không có mặt.”

Đột nhiên Trác Lí chảy nước mắt.

Lòng chua xót, cảm động, phức tạp không hiểu sao lại khóc.

Một cánh tay khô gầy tức thời đưa tới, thay cô lau khô nước mắt trước mặt, “Đứa nhỏ ngọc này, nước mắt của phụ nữ chỉ có thể chảy lúc hạnh phúc thôi, hơn nữa, càng hạnh phúc càng nên rơi lệ. Như vậy, mọi lúc đều là chuyện hạnh phúc rồi.Con hiểu chưa?”

Trác Lí ở trong ngực bà lão gật đầu, nở nụ cười, và nước nước mắt, như ngôi sao sáng chói lọi.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 49

Suốt ba tuần, Viên Khôi Lương vẫn như cũ chưa có trở về, cũng không có bất cứ tin tức gì. Đột nhiên biến mất như vậy khiến Trác Lí cảm thấy ngoài lo lắng ra, còn càng ngày càng oán trách Viên Khôi Lương, oán trách anh khi đi không giải thích gì, oán trách anh ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô. Vậy mà, trước mặt các đồng nghiệp và người nhà cô vẫn giả vờ vui vẻ, chỉ lúc đêm khuya yên tĩnh ở nhà họ Đường cô mới nín lấy gối của Viên Khôi Lương vừa hưng hăng nhào nặn vừa nói: Cái khối băng vừa thối vừa máu lạnh này, gọi điện thoại cho em sẽ chết sao? Sau đó lại lằm bằm bầm thật lâu.

Sau khi Trác Ý gọi một cú điện thoại tới thúc giục cô về nhà thất bại, cũng không gọi lại nữa, thỉnh thoảng sẽ gửi tin nhắn cho cô bảo cô chú ý thân thể và an toàn.

Trác Lí vốn tưởng rằng, cô sẽ vượt qua chờ đợi không có manh mối gì như vậy. Cô cho rằng cuộc sống sau này của mình sẽ bình yên đơn điệu mà tràn đầy nhớ nhung, nếu Viên Khởi Lương trở lại cô nhất định phải tiến hành một cuộc giáo dục tư tưởng sâu sắc với anh. Không nghĩ tới, tại một buổi tối đang mò mẫm về nhà, cô bị một người đàn ông mặc áo T shirt màu đen mới lên một chiếc xe hơi màu đen.

Vốn Trác Lí muốn cự tuyệt, nhưng người đàn ông mới cô lên xe lại dùng sức quá lớn, lời cảnh tay của cô còn che kín miệng cô, cô chưa kịp phản kháng đã bị áp chế lên xe.

Trong xe có ánh đèn màu vàng nhạt, sau khi Trác Lí thích ứng được với ánh sáng thì cô ép buộc mình trấn định lại. Người phụ nữ không có năng lực và hèn yếu mới có thể la hét trong tình huống khẩn cấp như vậy, nghĩ được như vậy, ánh mắt kiên định của cô trực tiếp bắn về phía người đàn ông đang ngồi chính giữa kia, hơi thở tức giận lớn đến mức dọa người đàn ông kia.

Đây là một người đàn ông trung niên, Trác Lí chưa nhìn rõ lông mày của hắn đã cảm nhận được sát khí đằng đằng, cộng thêm ánh mắt loé sáng như lửa mà tàn nhẫn, Trác Lí chỉ nhìn mấy giây vẫn không tự giác được đưa ánh mắt đến nơi khác, thời khắc mấu chốt này, cô cũng hiểu được mình phải tìm cách buông lỏng lực chú ý, “À, xe này không tệ, chỉ là trong xe không nhìn ra nhãn hiệu gì, ánh sáng cũng có chút mờ, chú không ngại nói cho tôi biết xe này là nhãn hiệu gì chứ? Con người tôi, đối với xe rất yêu thích.”

Trên thực tế, Trác Lí có thể rõ ràng cảm nhận được giọng nói của mình giờ phút này đang run rẩy, loại sợ hãi này của cô để cho người đàn ông ngồi trên xe cơ bản là trấn định này bắt được.

“Mercedes-Benz.” Giọng nói của người đàn ông trung niên vang dội, ánh mắt ngưng tụ, chiếu vào người Trác Lí mấy giây không rời.

“Xe này ban đầu không phải là Mercedes-Benz sản xuất? Vốn Mercedes-Benz không sản xuất loại phiên bản này. Tôi thấy tính năng này.....”

“Không tệ.” Người đàn ông trung niên trực tiếp cắt đứt lời Trác Lí, “Cô là bạn gái mới của Viên Khởi Lương?”

Trác Lí trong nháy mắt kia ngây ngốc cả người, mở miệng hồi lâu mà vẫn không biết nói gì. Nhưng mà, trong nháy mắt cô đã hiểu: Người đàn ông đột nhiên ngồi trước mặt cô này —— là vì Viên Khởi Lương mà đến. Như vậy, hắn có thể biết tin tức của Viên Khởi Lương chứ? Hoặc là..... Viên Khởi Lương là bởi vì người đàn ông này mà biến mất? Trong lòng cô không ngừng trình diễn từng màn phim truyền hình, cái gì mà 《 Young and Dangerous 》 a, 《 Vô Gian đạo 》 a, 《 hệ thống cảnh sát 》 a tất cả ở trong đầu cô chạy qua một lần, cuối cùng, cô vẫn hết sức nghiêm túc trả lời, “Đúng.”

Người đàn ông trung niên đối với câu trả lời của Trác Lí có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó, vẻ mặt của hắn lại khôi phục nghiêm nghị như ban đầu. “Tôi là Bạch Hách Sơn.....Cha của Bạch Oanh.”

Lời này vừa nói, trong nháy mắt Trác Lí cũng hiểu tình cảnh của mình, cũng hiểu ý tứ người đàn ông đối diện. Bạch Hách Sơn, Bạch Hách Sơn.....Cô nhớ Lâm Thạc từng nói qua với cô, Bạch Hách Sơn có tên trong hắc đạo, mặc dù người trên “Giang hồ” đều cho rằng hắn đã chịu vàng rửa tay không giao thiệp với công cuộc hắc đạo nữa ngược lại lại làm ăn nghiêm chỉnh, nhưng uy danh của hắn vẫn còn, tùy tiện nói câu “Hắc đạo” cũng có thể vênh váo, có rất nhiều người trong hắc đạo lẫn lộn cho đến nay đều từng làm việc dưới tay của hắn, cho nên, cho dù hắn không giả làm hắc đạo, hắn cũng có rất nhiều hắc đạo ngày trước, vừa có chuyện lớn chuyện nhỏ gì cần giúp đỡ, cần bản ngay cả chào hỏi cũng không cần, tự đánh cũng có người ra mặt giúp đỡ. Vậy mà, hiện tại hắn lại tìm gặp cô, cô dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết hắn là vì con gái của mình Bạch Oanh, chẳng qua, cô đoán không ra được hắn sẽ dùng chiêu gì để cô rời xa Viên Khởi Lương.

Cô chưa từng nghĩ tới, chuyện cầu huyết và buồn nôn như vậy sẽ giáng lên đầu cô. Sau khi trong lòng cô suy nghĩ đủ kiểu, Trác Lí lại lần nở nụ cười như ánh mặt trời, “Ông tìm tôi có việc gì thế? Tôi và con gái ông cũng không quá quen thuộc.” Giả vờ ngây ngô trước sau đó lừa dối qua để chạy trốn, đây là ý nghĩ hiện tại của Trác Lí.

“Nói đi, cô có điều kiện gì?” Người đàn ông trung niên đi thẳng vào vấn đề.

“Điều kiện gì, tôi thật sự là không biết ông ở đây nói cái gì.”

Vào lúc này, tấm rèm che cách buồng lái và chỗ ngồi bị tách ra, giọng nói của một người đàn ông trung niên khác truyền đến. “Cô Trác, chúng tôi đối với cô rất hiểu rõ, chính là cô không nên dùng cái bộ mặt diễn trò đó để ứng phó.”

Nghe xong lời này, Trác Lí cảm thấy lòng mình như hầm băng, thật lạnh thật lạnh. Cô nghĩ, cô thật sự là miếng thịt nằm trên thớt đợi người ta tới làm thịt rồi.

Thấy Trác Lí không nói gì, người đàn ông trung niên ngồi ở buồng lái kia lại tiếp tục mở miệng, “Có một số việc tôi cũng sẽ không nói thẳng ra, nhưng việc Viên Khởi Lương Viên luật sư ở thành phố A bị tai nạn xe kia tuyệt đối không phải là tình cờ, tôi nghĩ, tính tình Viên luật sư là như thế nào cô cũng hiểu rõ, nếu anh ta không phải được người nhà họ Bạch một đường bảo bọc, có bao nhiêu Viên Khởi Lương, đi bao nhiêu nước.....Cũng không đủ. Chẳng qua, những thứ che chở này đều không phải là cho không, tiểu thư nhà tôi thích anh ta, vậy coi như đời trước anh ta đã tu luyện được phúc duyên, hôm nay anh ta qua sông rút cầu như vậy, cũng không oán được nhà họ Bạch không nhớ tình cũ. Chỉ là, làm khó tiểu thư nhà ta một mảnh tình si, cho dù cô ấy có muốn chết muốn sống anh ta cũng không đến thăm.....Người đàn ông nhìn tâm như vậy, cô Trác thật sự không cần nhắc rõ ràng quan hệ này?”

Lời nói người đàn ông này, khiến Trác Lí càng lạnh hơn. Cô quay đầu lại ngồi ngay ngắn trước mặt Bạch Hách Sơn, hắn cũng đang nhìn thẳng cô, Trác Lí nghĩ: Gặp qua đủ loại người thấy người này so với cái gì cũng thấy chuẩn lão đại xã hội đen, cô nghĩ trước mắt hắn cô diễn trò làm vẻ ngốc mà không

bị nhìn thấu thì quả thật chính là si tâm vọng tưởng.

“Cô Trác, tôi khuyên cô trở về suy nghĩ thật kỹ. Cô bây giờ có thể không biết Viên luật sư đang ở nơi nào chứ?”

Nét mặt Trác Lí hoàn toàn rơi vào trong camera, cũng rơi vào máy theo dõi trong buồng lái, lúc cô còn chưa kịp thu hồi lòng hiếu kì của mình thì người đàn ông trong buồng lái lại tiếp tục mở miệng, “Anh ta bây giờ đang ở nước Đức, tính mạng cha mẹ của anh ta ở bên kia đang bị uy hiếp.”

“Các người thật hèn hạ, cư nhiên đối phó với cha mẹ anh ấy?”

Người đàn ông trung niên nhỏ giọng cười cười, nói: “Cô gái nhỏ cô không khỏi quá đơn thuần rồi, nhà họ Bạch đã sớm thoát khỏi hắc đạo, cũng tất nhiên không dùng thủ pháp của hắc đạo giải quyết vấn đề, huống chi, nếu như chuyện này thật sự là nhà họ Bạch gây ra, vậy bây giờ chúng ta cũng sẽ như trước mà âm thầm dần cô đến một địa phương, ở một nơi hoang tàn vắng vẻ vứt xác cô.....” Giọng nói tà ác dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Chẳng qua, nhà họ Bạch không làm chuyện này, không phải là không dám, chỉ là không muốn thôi.”

Đúng vậy, nếu như bọn họ thật sự muốn giải quyết dứt khoát vấn đề, hoàn toàn có thể trói cô, sau đó giết con tin. Nhưng hiện giờ, cô vẫn luôn cảm nhận được tình huống chung quanh, cô biết: Chiếc xe lớn này vẫn còn dừng ở dưới lầu nhà họ Đường.

“Tôi tại sao.....Tại sao phải tin tưởng các người?”

“Cô có thể không tin, nhưng tôi có thể nói cho cô biết, sự xuất hiện và tồn tại của cô cùng với ý nghĩa của nhà họ Bạch, Viên Khởi Lương biết rõ sẽ có kết quả gì. Loại kết này này mang tới hậu quả trực tiếp, có thể, Viên luật sư sẽ gặp chuyện không may, có thể, người bên cạnh Viên luật sư sẽ gặp chuyện không may. Mà loại chuyện không may này, bình thường sẽ liên quan tới tử vong. Cô Trác đừng tưởng rằng tôi hù dọa cô, dù tôi không giải thích, cô Trác cũng có thể tưởng tượng được.”

“Như vậy, ý của các người là, chỉ cần tôi rời khỏi Viên Khởi Lương, anh ấy có thể an toàn? Hoặc nói trực tiếp một chút, tôi quyết định sống chết của anh ấy?” Trác Lí hỏi đứng mực, vào giờ phút này cô coi như hiểu dụng ý của nhà họ Bạch. Cô tin tưởng, những thứ làm hại Viên Khởi Lương kia cùng với chuyện của cha mẹ anh không phải do nhà họ Bạch gây ra, nhưng tối thiểu nhà họ Bạch cũng ngầm cho phép hoặc là bày mưu kế, nếu không, tại sao những hung thủ kia không trực tiếp mưu hại Viên Khởi Lương mà muốn bỏ gần tìm xa đi ra tận nước ngoài hại cha mẹ anh? Đây rõ ràng chính là nhà họ Bạch vì muốn xoay chuyển làm uống phí công sức của Viên Khởi Lương và dùng thủ đoạn hung hăng uy hiếp. Trung thực như chính cô nói: Sinh mạng và an toàn của Viên Khởi Lương, quả thật là do cô nắm giữ trong tay.

“Cô Trác quả nhiên thông minh, cũng không uống phí tôi đây một phen khổ tâm giải thích cùng cô.” Vào giờ phút này giọng điệu người đàn ông trong buồng lái kia cư nhiên là từ quý dị biến thành khách khí, khách khí này làm cho Trác Lí cảm thấy kỳ cục và buồn nôn.

“Bạch Oanh thật đúng là có một người cha tốt, chỉ là không biết loại hành động này là ý tứ của cô ta hay là ý tứ của cha cô ta.” Trác Lí nói như vậy vốn chỉ muốn phát tiết một chút đối với người đàn ông vẫn ngồi ngay ngắn trước mặt mình mà miệng vẫn chưa có tức giận.

Không ngờ, sau khi Bạch Hách Sơn nghe được những lời này sắc mặt lại đột nhiên trở nên hung ác, một tay của hắn chỉ vào Trác Lí, “Cô gái nhỏ, nói chuyện trước hết tốt nhất là nên suy nghĩ đến hậu quả một chút. Bất luận là tôi hay con gái tôi, đều không phải là đối tượng để cô có thể xoi mói. Lần này tôi không so đo với cô, khuyên cô tốt nhất đừng rơi vào trong tay tôi. Trương Phong, đưa cô ta xuống xe.”

Tiếp đó, cái người gọi là Trương Phong kéo cửa ra, một tay kéo Trác Lí từ trên xe xuống, sau khi chờ Trác Lí thật vất vả xuống xe và đứng vững thì chiếc xe màu đen có rèm che liền “Ầm ầm” một tiếng rời đi trước mặt cô. Đợi sau khi chiếc xe kia rời khỏi tầm mắt của cô, chân cô mới nhảy lên mừng, “Xã hội đen đi tìm chết đi đi tìm chết đi a a a a.....”

Vậy mà, cô cũng chỉ có thể làm được mức này thôi. Trên đường lên lầu, cô vẫn suy xét lời nói của hai người đàn ông trong chiếc xe, cái người đàn ông nói nhiều kia nghe như là quần gia ngoài mặt như thay cô phân tích rõ ràng từng bước từng bước, hơn nữa nghe qua, hình như cô không có con đường thứ hai có thể đi.....Mặc kệ là vì muốn cô tốt hay là Viên Khởi Lương tốt. Điều này làm cho Trác Lí rất khó khăn rất khó sở, cô suy nghĩ nhiều đến mức ngứa mặt lên trời hét lên: Vì sao tôi không có một người cha xã hội đen a a a a.....

Cô chợt nghĩ đến Viên Khởi Lương, nghĩ đến chuyện lớn xảy ra như vậy người đàn ông này cũng không thương lượng cái gì với cô cũng không nói cho cô biết, cô chợt có chút oán hận anh, oán hận anh không quan tâm tới cảm nhận của cô như vậy, oán hận anh căn bản không có thay cô nghĩ tới cô sẽ gặp tình cảnh này, oán hận anh cho cô một tình yêu lại là một tình yêu khó khăn, oán hận anh để cô vì tình yêu khó khăn mà cũng không cùng cô cùng nhau đối mặt, oán hận anh để cô phải từ người khác nghe được tin tức của anh, oán hận anh oán hận anh.....

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chương 50

Sau khi Vu Thụy Thụy và Lâm Bồi biết chuyện Bạch Hách Sơn đã tìm Trác Lý, đều vô cùng lo lắng cho cô, vì vậy, buổi tối ngày nào đó, hai người thêm cả Lâm Thạc mang theo Trác Lí cùng nhau xuất hiện tại một phòng KTV trong thành phố, nghiêm túc thảo luận sự tình biến chuyển và cách đối phó.

“Tôi đã sớm nói rồi, cùng với Viên Khôi Lương nói chuyện yêu đương phải có thời gian chuẩn bị để hy sinh.” Lâm Thạc cầm một quả nho lên, nhai nhả đưa vào trong miệng, làm ba vị nữ sĩ ngồi tròn mắt nhìn nhau.

“Viên Đại luật sư quả là làm người ta thất vọng, loại thời khắc mấu chốt này mà tại sao anh ấy có thể biến mất? Còn biến mất một cách quỷ dị như vậy.” Lâm Thạc kéo Lâm Bồi một cái dùng giọng điệu tiếc hận nói. Ở một ngày tháng bảy này, cô mới biết chuyện Lâm Thạc đã gạt mọi người về chuyện tình yêu sét đánh của “Lâm ca ca Lâm muội muội”. Kết quả này đều nằm ngoài dự đoán của mọi người ở 《đô thị tình anh》, nhưng đến cùng: Người có tình sẽ thuộc về nhau, thậm chí Lâm Bồi còn lên nhờ Trác Lí để ý đến hôn sự của cô ấy và Lâm Thạc, làm Trác Lí hăm dọa một trận.

“Truy cứu việc anh ấy biến mất có ý nghĩ gì? Hiện tại mấu chốt là làm thế nào để hòn đá chặn đường Đại Gia Hoà Bạch Hách Sơn này dời đi.” Quan điểm của Vu Mỹ nhân luôn tương đối đúng bản chất, cô ấy cũng lo lắng cho Trác Lí rất nhiều, mấy ngày trước cô ấy vẫn còn nồng nhiệt mời Trác Lí cùng ở với mình để tránh những phiền toái không cần thiết.

“Nếu Bạch Hách Sơn dễ đối phó như vậy, thì hẳn cũng không còn gọi là Bạch Hách Sơn nữa rồi. Trác Lí, cô có thể thử đi đường vòng nhờ giúp đỡ, theo tôi được biết, Bạch Oanh và cha cô ta không có cùng một kiểu tác phong, có lẽ, cô có thể tìm cô ta.” Lời Lâm Thạc nói mang tính xây dựng.

Chúng nữ trầm mặc, bởi vì Trác Lí trầm mặc mà trầm mặc. Trác Lí trầm mặc vì con đường này không làm sao đi qua được. Trước đây không lâu cô mới ném những lời nói ngoan độc vào Bạch Oanh, hôm nay mình lại tìm cô ta, có thể còn phải cầu xin cô ta giờ cao đánh khề buồng tha để cô và Viên Khôi Lương cùng nhau bơi lội. Lại không nói đến liệu Bạch Oanh có đồng ý hay không, nhưng Trác Lí biết cánh cửa của con đường này đã đóng, rất khó đi qua. Nghĩ đến vậy, ở trong lòng Trác Lí không khỏi xẹt qua một hồi phiền muộn, đối với việc oán niệm Viên Khôi Lương lại bắt đầu chạy xung quanh, cô cảm thấy, cứ tiếp tục như vậy, đoạn tình cảm giữa cô và Viên Khôi Lương còn chưa kịp sâu thì tình yêu đã bị oán niệm của cô bao phủ hoàn toàn, cô thấy hơi sợ.

Vu Thu Thủy thấy Trác Lí trầm mặc nghĩ biện pháp, liến sờ sờ đầu của cô, “Nếu như tình yêu không trải qua đau khổ, thì sẽ không được gọi là tình yêu. Nếu như cô thương anh ấy, cô sẽ phải tin tưởng anh ấy.”

Trác Lí cúi đầu nửa ngày không lên tiếng, cô chỉ cảm thấy trái tim của mình ê ẩm, luôn có ý tưởng muốn nhảy ra. Chỉ có thể gật gật đầu.

Buổi tối lúc trở lại nhà họ Đường, Trác Lí ở dưới lầu nhìn thấy xe của Trác Ý.

Sau khi Trác Lí đưa cô ly trà, Trác Ý mở miệng, “Ba mẹ đều rất lo lắng cho em, về nhà ở thôi. Lần này, không được tùy hứng nữa.” Từ chỗ của Lý Xán, Trác Ý biết chuyện của Viên Khôi Lương. Viên Khôi Lương đã cùng Lý Xán kể rất rõ tình huống: Trác Lí, không thể ở nhà họ Đường được nữa, ít nhất, trong khoảng thời gian này trước khi anh ấy xử lý tốt sự tình thì không thể ở lại nhà họ Đường. Trác Ý không biết, Viên Khôi Lương tính toán vẫn chậm.

Trác Lí trầm mặc rơi vào mắt của Trác Ý lại trở thành lo lắng, đối với Trác Lí, cô thật sự rất lo lắng. Cô chậm rãi đem cái ly đặt qua một bên, “Trác Lí, em có thể nói chuyện với chị một chút.”

“Chị, chị và Lý Xán yêu nhau sao? Chị yêu anh ấy sao?” Trác Lí đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi ngược lại Trác Ý một vấn đề.

Trác Ý ỷ vị sâu xa nhìn Trác Lí một cái, dựa vào hiểu biết của mình với Trác Lí, cái vấn đề này quả là một câu chuyển tiếp, câu trả lời của cô là tốt hay xấu đều có thể ảnh hưởng đến quyết định của Trác Lí có đem tâm sự của cô ấy nói cho cô biết hay không. Sau khi suy nghĩ một chút, Trác Ý nhu hoà nói, “Chị yêu anh ấy. Có lẽ không yêu lắm, nhưng mà, chị yêu anh ấy.”

“Hắn là anh ấy rất mệt.....Yêu chị đến vậy, mà chị lại không yêu anh ấy như cách anh ấy đã yêu chị. Cho nên, đây cũng là điều đã định trước.....Anh ấy luôn một mực dõi theo thành công của chị, có đúng không?”

Trác Ý nhìn chăm chăm vào Trác Lí, có một loại cảm giác Trác Lí đã trưởng thành trong một đêm, cô hiểu ý của cô ấy, khẽ mỉm cười, “Nếu tình yêu mà còn phải cân nhắc bỏ ra rồi báo đáp lại lẫn nhau, như vậy, cho dù yêu không bằng nhau, cũng sẽ vẫn mệt mỏi như cũ. Hai người yêu nhau, ở cùng nhau, ở cùng một chỗ, sống qua ngày thật tốt. Không so đo, tự nhiên cũng không mệt mỏi. Hơn nữa, chị nói chị không yêu anh ấy lắm cũng không đại biểu là chị yêu không nhiều bằng anh ấy.....Loại tình yêu này, vốn chính là không có cách nào so sánh và tính toán. Chị nói như vậy, em có hiểu không?”

Cuối cùng Trác Lí vẫn quyết định đem khoảng thời gian này và tất cả bức tức cùng bất mãn và toàn bộ áp lực Bạch Hách Sơn gây ra nói cho Trác Ý biết, sau đó, hai chị em cùng tiến hành trường đàm một phen. Kết quả nói chuyện này chính là trường đàm, sau trường đàm, là Trác Lí khóc lóc bị Trác Ý đưa về nhà họ Trác. Cùng lúc đó, Trác Ý cũng đem tình huống báo lại cho Lý Xán, qua Lý Xán, Viên Khôi Lương cũng biết được tình huống này.

(Trường đàm: Nói chuyện dài)

Tình huống này trực tiếp đưa đến là—— Viên hã lạnh trở về nước sớm, Trác Lí không biết, Viên Khôi Lương cũng không có ý định khiến Trác Lí biết. Anh vốn phải gạt cô, cùng về nước với anh còn có bạn chí cốt của anh—— Ngũ Khâu Thực, xuất phát từ cân nhắc sự an toàn, cha mẹ Viên Khôi Lương vẫn ở lại nước ngoài, do Ngũ Khâu Thực và Viên Khôi Lương cùng mấy người bạn nước ngoài chăm sóc.

“Ông cụ nhà mình tự mình ra mặt mà lão Bạch còn không chịu dừng tay, nói là Bạch Oanh đều vì cậu mà suýt chết mấy lần, nên không thể đơn giản bỏ qua cho cậu được.” Trên mặt Ngũ Khâu Thực vẫn là nụ cười quỷ dị không thay đổi như cũ, nhưng cũng không lỗ mãng như trước kia. Hắn đang ở Mỹ, Viên Khôi Lương ở Đức, sau khi hắn nghe nói tới phiền phức của anh, đã không nói hai lời trước lên đường đến Đức, sau khi hiểu rõ tình huống và đảm bảo an toàn cho cha mẹ Viên Khôi Lương xong, hắn lại cùng Viên Khôi Lương trở về nước. Không chỉ là trợ giúp bạn bè, mà cũng bởi vì người phụ nữ trong lòng hắn nữa.

Về mặt Viên Khôi Lương rét lạnh, nhưng trong ánh mắt vẫn thấy rõ sự xem thường và cười nhạo, “Ông ta cho là như vậy thì có thể làm khó mình sao?”

Mình kiện Minh Viễn tay chân của ông ta một trận, ông ta cũng sẽ không ngu ngốc đến mức vẫn làm”

“Đừng quá khẳng định, xúc tu của Bạch Hách Sơn ở thành phố Z kéo dài khắp nơi. Cha mình cũng thật sự không dám trêu ông ta.” Ngũ Khâu Thực nói xong còn làm động tác rung mình khoa trương một cái.

“Mình đã điều tra được tình trạng buôn bán mấy năm gần đây Bạch Hách Sơn, ông ta thật sự đã rửa tay. Nếu đã rửa tay, thì sẽ không có khả năng đụng tay đến mình.”

“Bạch Hách Sơn người này, nhưng thật ra là một nhân vật. Cậu thật đúng là chó có nói kiêu ngạo như vậy, nghe nói trước đây không lâu có người trộm nhẫn vàng trên người của mẹ ông ta, đã bị ông ta tự tay chặt ba ngón tay, sau khi chặt xong, cái gã đàn ông trộm nhẫn đó đã không dám đi báo công an, đến bệnh viện cũng không dám vào..... Trừ mẹ ông ta ra, chính là con gái của ông ta. Những năm này, chỉ bằng phong cách của cô gái Bạch Oanh kia, thì cũng không ai thật sự dám đắc tội với cô ta. Ai biết cậu mắc ở chỗ này có chết được tử tế hay không? Ngược lại mình thật là tò mò ông ta sẽ đối đãi với người khi đẻ con gái ông ta như thế nào.....Không biết sẽ.....” Vì nội dung phong phú trong lời nói của mình, Ngũ Khâu Thực còn làm dấu tay cắt cổ.

Sắc mặt Viên Khởi Lương càng thêm âm trầm, ánh mắt xẹt qua trên mặt Ngũ Khâu Thực, nói thật nhỏ, “Nếu tò mò, cậu có thể đi trêu chọc thử cô ta một chút.” Nghĩ đến Bạch Oanh, Viên Khởi Lương trở nên đau đầu nhức óc. Anh có vẻ thông cảm đối với phương diện yêu đơn phương của cô ta, có sự khinh thường đối với việc cô ta xem thường sinh mạng, có sự chán ghét đối với thân phận bối cảnh của cô ta, có sự oán giận đối với tâm tình phức tạp không biết gọi tên này của mình.

“Lại nói, Bạch Oanh thật đúng là một liệt nữ. Dưới gầm trời này chẳng lẽ chỉ có một mình Viên Khởi Lương là đàn ông chắc? Cô ta đáng giá như vậy lại muốn sống muốn chết? Chết nhiều như vậy không mệt mỏi sao, quên một người sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều mà.”

“Quên một người nhẹ nhõm hơn, vậy cậu dễ dàng sao?” Viên Khởi Lương không nhìn Ngũ Khâu Thực, nhưng giọng nói lại sâu kín.

Nụ cười trên mặt Ngũ Khâu Thực vào giờ khắc này trong nháy mắt đã thu hồi lại, rốt cuộc tâm tình cũng không vui vẻ nổi, ngược lại hắn muốn quên, hắn cho rằng chẳng qua là vì hắn chưa trải qua tình yêu, vậy mà, đã chạy trốn tới nước Mỹ, đưa tới trước mặt hắn những mỹ nữ tóc vàng mà mình ưa thích, thế nhưng hắn lại cảm thấy mặt mọi người đều như mặt cô, khuôn mặt quái dị của cô, khuôn mặt trang điểm xấu xí của cô, thậm chí hắn cũng không nghĩ đến mình từ lúc nào đã đem về mặt và hành động của một người phụ nữ nói ra rõ ràng từng chút một như vậy, hắn không nhớ được lúc nào mình đã yêu cô. Người phụ nữ này, đã phá vỡ nhận thức với phụ nữ của Ngũ Khâu Thực. Bao gồm, cho tới bây giờ hắn đều quan niệm rằng “Phụ nữ càng nhiều càng tốt”, bởi vậy hắn sâu sắc phát hiện, một người đàn ông, chỉ cần một người phụ nữ, đã đủ giày vò rồi.

“Viên Khởi Lương, nếu như cậu làm cô ấy không hạnh phúc thì làm thế nào?” Giọng nói của Ngũ Khâu Thực nói với Viên Khởi Lương cũng sâu kín.

“Không có loại khả năng này.” Viên Khởi Lương trả lời không chút do dự.

“Nhưng bây giờ khẳng định cậu làm cô ấy rất ngọt ngào.”

“Mình sẽ giải thích với cô ấy.”

“Cậu trở về nước cũng không báo cho cô ấy.”

“Chưa tới lúc.”

“Cái người này thật là kỳ cục, theo mình thấy, trên thế giới này ngoại trừ Bạch Oanh ra, thật đúng là không có loại nào có thể chịu đựng được cậu.” Ngũ Khâu Thực thẳng thắn, sau đó toàn thân cao thấp bị ánh mắt của Viên Khởi Lương lảng trí một trăm lần. Cho đến lúc hắn nói, “Chẳng qua mình rất coi trọng người phụ nữ ngu ngốc kia thôi.”

“Cậu gọi cô ấy là chị dâu hoặc là cô Trác thì mình nghe sẽ thấy thoải mái hơn.”

“Này, cậu có cần phải bá đạo như vậy không?”

“Có lẽ chính cô ấy cũng sẽ thích được cậu gọi là chị dâu đấy.” Nghĩ đến loại ý loạn tình mê vào buổi tối lúc trước, trái tim bình tĩnh lạnh lùng của Viên Khởi Lương lại một hồi không kiềm chế được kích động. Hình như từ lúc anh bắt đầu có bạn là con gái, anh chưa từng trải qua cảm thụ này, khát vọng cảm thụ một người như vậy. Ngày cùng Trác Lí đi chung với nhau, thỉnh thoảng anh luôn bắt đầu sinh ra một loại bá đạo và dục vọng ích kỷ, cái loại đó chỉ muốn giấu cô ở bên cạnh mình, chỉ có ham muốn cô thuộc về anh. Có lúc, cho dù anh nhìn thấy cô cười với người khác, nói chuyện với người khác, anh cũng có cảm giác không thoải mái. Anh biết đó là vì cô rất tốt đẹp, đó là vì cùng cô chung đụng đã lâu sẽ biết thói quen của cô trong từng hoàn cảnh, cái loại đó làm không khí xung quanh cũng lộ ra vui sướng. Cô mang theo nụ cười má lúm đồng tiền rực rỡ đẹp mắt, làm cho anh không thể dời nổi mắt, nha đầu kia cố tình lại thường không hiểu chuyện không biết điều mà khiêu khích sự nhẫn nại của anh, điều này làm cho anh càng lúc càng sâu sắc cảm thấy: Có được cô, là một việc vô cùng cấp bách là chuyện rất cấp bách.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chương 51

Đêm thất tịch những năm trước, cho tới bây giờ Trác Lí đều vô tri vô giác vượt qua, bởi vì không có bạn trai, bởi vì không có tình yêu, cho nên cô cũng không có chú ý tới loại lãng mạn và xa xôi của ngày lễ này. Vậy mà năm nay, lúc này đây cô đang cảm thụ tình yêu, cô lại bắt đầu suy nghĩ miên man: Một ngày lễ như vậy, vốn cô cũng có thể trôi qua, vốn cô cũng có thể được lãng mạn. Tuy có chút oán trách, nhưng Trác Lí vẫn chấp nhận, đêm thất tịch năm nay cô cũng sẽ bình đạm như trước.

Hơn bảy giờ tối, đều là phái nữ độc thân Vu Thuy Thuý gọi điện hẹn cô cùng đi bar uống rượu, nếu là trước kia, có chết Trác Lí cũng sẽ không đi bar. Cũng không phải có ý kiến đối với chỗ đó, thật ra là vì cô không thích âm nhạc ồn ào và ánh đèn xanh đỏ. Vậy mà, cô như quỷ thần xui khiến lại đồng ý lời mời của cô ấy.

Quán bar chính là quán bar, khắp nơi đều tràn ngập mùi rượu. Trác Lí cho là chỉ có đàn ông và phụ nữ độc thân mới có thể đến quán bar uống rượu trong đêm thất tịch lãng mạn như vậy, cô không ngờ lại có rất nhiều đôi tình nhân. Những đôi tình nhân này làm cô nhìn đến đau mắt, đau lòng. Nhưng hoàn cảnh ồn ào này, lại làm cô có chút không có trạng thái. Ngược lại Vu Mỹ Nhân, mặc một bộ váy trễ ngực hở lưng, quả nhiên làm cho đàn ông xa lạ không ngừng đến gần, gặp điều kiện tốt, thỉnh thoảng cô ấy sẽ để ý tới, gặp phải hình tượng thô bỉ, cô ấy không thêm nhìn đến.

Rốt cuộc cũng có thời gian rảnh, Vu Thuy Thuý cũng giúp Trác Lí cứu vớt nội tâm đang đau đớn của cô, “Bạn học Trác, cô nhảy hay không nhảy?”

“Không nhảy.” Trác Lí nói thẳng.

“Vậy cô muốn nhảy một lúc hay không?” Vu Thuy Thuý vừa nói chuyện vừa lắc lư thân thể theo điệu nhạc cách đó không xa, đáng về mười phần hấp dẫn.

“Nếu như cô nói nhảy là cùng một đám quần ma loạn vũ kia khiêu vũ, vậy thì coi như thôi đi.”

Vu Thuy Thuý bĩu môi, “Vậy cô có muốn uống rượu không?” mặc dù là câu hỏi, nhưng Vu Thuy Thuý đã nhận từ tay người pha rượu một ly rượu màu vàng cam, trực tiếp đưa tới tay Trác Lí, “Đây là ngày lễ xui xẻo, vì phần xui xẻo này, chúng ta uống rượu thôi!”

Trác Lí không lập tức nhận ngay, nhưng cô cũng chỉ do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn nhận lấy. Giữa đầu, uống một hợp. Mới đầu, cô vẫn cùng cụng ly với Vu Thuy Thuý sau đó mới uống., Vậy mà, sau khi uống mấy ly, cô ngay cả chạm ly cũng trực tiếp quên, vừa uống chính là không thể ngăn lại, cô không nhớ rõ màu sắc của rượu, chỉ nhớ mùi vị và cảm giác thần thờ trong lòng hoà làm một, Vu Thuy Thuý thấy cô uống đến vui vẻ, nên cũng không quấy rầy.

Chỉ là Trác Lí càng uống càng lợi hại càng uống càng không đáng tin cậy, Vu Thuy Thuý luống cuống tay chân, liều mạng đoạt lấy ly rượu trong tay Trác Lí, sau đó hướng về lỗ tai Trác Lí hét lớn, “Đừng uống nữa, cô uống để chết à!” Vậy mà, do Trác Lí uống rượu quá nhiều nên hơi sức cũng rất lớn, Vu Thuy Thuý căn bản không lay chuyển được cô.

Vào lúc này, có một người đàn ông xa lạ xuất hiện, bộ mặt đầy hiền hoà cười đến vô hại, “Cô gái, cần giúp một tay không? Người bạn này của cô.....Uống hơi nhiều rồi.” Vu Thuy Thuý không phải người ngu, nhìn một cái cũng biết người này đến không có ý tốt.

“Không cần, tự tôi có thể giải quyết.” Nói xong, cô liền nghiêng người để Trác Lí cách xa vị trí người đàn ông kia. Cô cho là mình làm như vậy, cái người đàn ông không giải thích được đó sẽ rời đi, không nghĩ, người đàn ông này cũng nghiêng người theo Vu Thuy Thuý, nụ cười lại càng ân cần đến vô hại.

“Cô cũng là một cô gái, nên để tôi đưa hai người trở về đi.” Vu Thuy Thuý rất muốn nổi giận, ở nơi quán bar lớn như vậy nổi giận. Vậy mà, cô chưa kịp mở miệng, một cánh tay đã mạnh mẽ trực tiếp nhận lấy Trác Lí từ trên tay của cô. Vu Thuy Thuý theo bản năng cảm giác mình bị trớ trêu “Kê điệu hồ ly son”, đang muốn quay đầu lại mắng to, lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc.

“Viên.....Viên Khởi Lương.”

Sắc mặt Viên Khởi Lương khó coi đến dọa người, ôm ngang Trác Lí một phen, “Tôi mang cô ấy đi.” Sau đó, xoay người rời đi. Cho dù Trác Lí say, thì giờ khắc này ở trong lòng ngực ấm áp quen thuộc cô cũng thoải mái tìm một phương thức dựa thật tốt, hai tay vòng qua cổ của anh.

Tiếng ồn ào dần nhạt đi, Trác Lí nghe thấy được âm thanh đi lại của xe cộ, đêm cuối tháng tám này có chút nóng, khí nóng đánh úp tới làm Trác Lí trong nháy mắt cảm thấy dạ dày của mình một hồi dờn sóng lấp lửng, một cổ nồng đậm mùi rượu xem lẫn trong nội tâm đau khổ và ưu sầu, một tia ý thức xông lên cổ họng.

Tiếp theo đó là ối như điên một hồi.

Viên Khởi Lương nhẹ nhàng vỗ lưng của cô, trong lòng có lời xin lỗi và thương tiếc với cô mà không nói ra được. Gần đây anh bị người khác để mất tới, không thể không đến quán bar để né tránh người khác phiền phức làm cơ sở ngầm thật tốt để tiến hành kế hoạch phản kích của anh, không ngờ tới sẽ gặp Trác Lí ở quán bar, anh vốn không muốn xuất hiện, nhưng nhìn thấy cô rơi vào cảnh tuyệt vọng, vẫn không nịn được cùng bạn bè ngưng thương lượng kế hoạch, hiện thân cứu cô. Là anh biết mình trước mặt cô không thể thờ ơ được, là anh biết giờ gặp mặt là một sai lầm, anh sớm nên đổi chỗ khác. Anh rõ ràng nhìn được cô gái đi chung với Trác Lí hoàn toàn có thể giải quyết được người đàn ông khiêu khích kia, nhưng anh vẫn không nịn được, không nịn được.....Anh nghĩ, có lẽ chỉ đơn thuần là anh muốn ôm lấy cô.

Trác Lí ối rất nhiều, triệu chứng ối điên cuồng này làm toàn thân của cô run rẩy thật lâu cũng không thể dừng lại được, thời gian trôi qua rất lâu, cuối cùng triệu chứng nôn mửa của cô cũng dịu đi, cô cũng dần dần có cảm giác rõ ràng cái tay vỗ lưng, chậm rãi ngừng đầu lên, đôi mắt cô đỏ ửng, chứng kiến

người màu đen bên cạnh mình thì đôi mắt cô càng đỏ hơn.

Đã bao nhiêu ngày cô không thấy anh? Gần một tháng? Có bao nhiêu ngày không nghe thấy anh nói chuyện rồi? Cô có nhiều ngày len lén ôm chăn đếm bóng dáng của anh để ngủ? Cô đã bao nhiêu lần ước nguyện cho phép hy vọng lúc mình mở mắt thì sẽ thấy anh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt? Cô trước giờ đều không biết, một tháng không gặp, cô lại có thể nhớ nhưng một người tới như vậy; cô trước giờ đều không biết, vào giờ phút này đôi mắt với anh, cô tràn đầy uất ức mà không phát tiết ra được, cô sợ cô vừa mở miệng lời vừa nói ra sẽ là oán trách, anh sẽ lại biến mất. Cô không biết từ lúc nào mà mình trở nên mềm yếu vô dụng như vậy.

Vậy mà, một giây kế tiếp sau khi Viên Khởi Lương mở miệng nói cô một câu, một phen giành dục tức giận thật lâu của Trác Lí rốt cuộc cũng bạo phát. Bởi vì anh nói, “Khuya lắm rồi, bắt xe về thôi.”

Viên Khởi Lương có trăm câu muốn nói với Trác Lí. Anh muốn nói, “Về sau không được uống rượu nữa, anh thấy sẽ đau lòng.” Anh muốn nói, “Rất nhớ em, rất muốn ôm em.” Mặc dù buồn nôn, nhưng anh thật sự rất muốn ôm cô. Anh muốn nói, “Thật xin lỗi, thời gian dài như vậy không liên lạc với em, là lỗi của anh.” Anh lại không nói như vậy, đúng giờ phút này, anh rất muốn nói. Vậy mà, cuối cùng anh lại lựa chọn cái câu thối nát nhưng an toàn nhất nói.

Ánh mắt Trác Lí trong nháy mắt trở nên xa cách và thê lương, cô hất tay Viên Khởi Lương ra, sau mấy cái lắc lư rốt cuộc cô cũng đứng vững, mặt cô lộ ra một nụ cười mơ màng nói, “Viên Khởi Lương, anh khỏe mạnh bình yên Em đánh giá cao nó nhưng em có đủ khả năng chịu đựng sao? Anh có cái gì gạt em vậy, đều không thể nói cho em được sao?”

Mình Viễn vẫn còn đang vùng vẫy sắp chết, anh vốn có thể giải quyết xong phiền hà này ở nước ngoài, nhưng, với tình huống Bạch Hách Sơn tới cửa tìm Trác Lí mang đến phiền toái cho cô, vì vậy, anh trở về nước xử lý chuyện khó giải quyết này. Nhưng mà, một khi Minh Viễn bị dồn đến cực hạn, tùy thời đều có thể “Chó cùng rứt đuôi”, cho nên, Viên Khởi Lương lúc này thả ở phía sau bảo trì không thấy cô, cũng không muốn mang đến cho cô thêm nguy hiểm, kinh nghiệm ở thành phố A đã làm cho anh sợ. Cho nên, mãi vẫn luôn đắn đo, cuối cùng anh cũng vẫn nói như vậy, “Em uống say rồi, về nhà sớm đi.” Nói xong, trực tiếp đứng ở ven đường bắt xe cho Trác Lí, mặt mày xoắn xít.

Trác Lí giận điên lên, tại sao anh có thể dễ dàng đối mặt với khổ sở của cô không một lời giải thích như vậy, tại sao anh lại có thể để cô đi trấn định như vậy, chẳng lẽ anh không biết cô thành bộ dạng như hiện tại rốt cuộc là do người nào ban tặng sao?

Trác Lí không biết nguyên nhân là mình say rượu nên luống cuống hay là thật sự hận anh, tóm lại, cô hung hăng đánh một quyền vào ngực Viên Khởi Lương, sau đó cuống loạn chảy nước mắt hô to, “Tại sao cho đến bây giờ anh vẫn gạt em, anh có cái gì không thể nói cho em biết chứ? Tại sao vĩnh viễn muốn cho em đoán anh đang suy nghĩ cái gì chứ? Tại sao nội tâm anh vĩnh viễn không thẳng thắn với em vậy? Là do em không đủ tư cách không đủ trọng lượng, hay anh chính là loại người vĩnh viễn sẽ không thay đổi vì người khác và là một người đàn ông không bao giờ trao đổi cùng với người khác? Tại sao anh để cho em vĩnh viễn đuổi theo bước chân của anh đuổi theo suy nghĩ của anh chứ? Em là phạm tội quan trọng gì mà một lần lại một lần bị anh tổn thương bị anh vứt bỏ bị anh lạnh nhạt bị anh bỏ rơi? Có phải anh cảm thấy em không tìm không phải nên anh có thể vĩnh viễn mặc kệ mà tổn thương chà đạp hay không? Anh có phải nghĩ em quá kiên cường rồi hay không? Em cho anh biết! Hôm nay em rất rõ ràng rất nghiêm túc nghiêm chỉnh nói cho anh biết, em, Trác Lí, về sau sẽ không cần đuổi theo phía sau anh chờ anh bỏ thì sự thương cảm yêu mến cho em nữa, em cũng không cần một mối gần chết ở chỗ này lo lắng an nguy của anh cũng không cần phải nghe một chút tin tức của anh, em cũng sẽ không cần ở cùng với anh nữa! Em ghét anh, em ghét anh rất nhiều!”

Viên Khởi Lương vẫn còn kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ ý nghĩa trong lời nói của Trác Lí thì Trác Lí đã lao đảo chạy đi. Viên Khởi Lương muốn đuổi theo, nhưng ánh mắt lại liếc đến một người đàn ông đứng ở góc khuất. Anh phần hận siết chặt nắm đấm trong bóng đêm, siết chặt, rồi lại không thể không buông ra. Có thể là một đoạn thời gian rất lâu, anh mới có thể khắc chế được tâm tình của mình, anh để cho mình tỉnh táo lại, vậy mà, anh vẫn không thể chạm đến được nơi mang đến cảm giác đau đớn làm cho tất cả cố gắng của anh chỉ là uống phí.

Hai tay anh run run móc điện thoại ra, Viên Khởi Lương rất nhanh gọi cho Lý Xán, để cho anh ta thông báo với Trác Ý tới vùng phụ cận quán bar tìm cô. Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô phát giận. Đó là một loại cảm giác tuyệt vọng. Trác Lí là một cô gái ôn hoà mau quên, có chút nào không vui cũng chỉ cần trong thời gian ngắn sẽ quên sạch, muốn chọc cô phát giận tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản. Vậy mà, Viên Khởi Lương anh lại thành công chọc giận cô, làm cho cô bỏ lại lời nói kiên quyết như vậy, nhưng, làm cho anh cảm thấy đến tận cùng chính là, anh muốn đuổi theo cô, lại phải suy tính đến ánh mắt của người khác.

Vốn tối nay gió không có nóng bức, không biết là ông trời ban phát cái từ bị gì, mà bầu trời lại có tới vài cơn gió. Viên Khởi Lương đứng ở chỗ này rất lâu, mới thở thật dài rồi xoay người rời đi, nếu như muốn tai hoạ, thì cứ việc nhanh chóng tới, anh đã không đợi kịp nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 52

Trác Lí vượt qua ba ngày saucãi nhau, thật ra thì cô nhớ rất rõ ràng đêm hôm đó mình đã làm cái gì, cũng nhớ mình nói những cái gì. Cô dần dần thấy hối hận, phần nộ, oán giận. Hối hận là vì cảm thấy mình quá xúc động, cảm giác mình không đủ thành thực không đủ thông cảm, phần nộ là bởi vì cô có thể tha thứ cho anh nhưng anh không thể cái gì cũng không giải thích với cô mà cho qua như vậy; oán giận là vì cô cảm thấy người đàn ông này vậy mà không thể để ý tới cô như vậy, cãi nhau như vậy mà đến một cái tin tức cũng không có. Ba ngày nay, cô vẫn coi như là bình tĩnh, suy nghĩ rất nhiều

chuyện trước sau, nếu núi băng lớn không xuất hiện không giải thích không tìm cô, cô cũng không cần đi tìm anh nữa, tuyệt đối không!!

Vậy mà, sau ba ngày ở phòng của Trác Ý cô tình cờ nghe được âm thanh cuộc điện thoại của Trác Ý thì trong nháy mắt đó cô đã từ bỏ toàn bộ mâu thuẫn ý tưởng của mình, bởi vì cô nghe Trác Ý nói, “.....Không cần nói cho Trác Lí, con bé gần đây rất vất vả để bình tĩnh.Đúng, ngay cả tên bệnh viện thành phố cũng không được nhắc tới. Ừ, em cũng sẽ không nói cho con bé biết, về phần Viên Khởi Lương bị thương, bệnh viện sẽ thu xếp, bác sĩ sẽ giải quyết, những chuyện vặt vãnh khác, để chính anh ấy nói đi.Em chưa từng thấy qua em gái em đau lòng như vậy, anh ấy nhất định phải gánh vác trách nhiệm. Tốt rồi, cứ nói như vậy đi.” Trác Ý cúp điện thoại xong, cô hứng thú khi cảm nhận được hơi thở của Trác Lí qua vai mình, sau khi đề cô ấy nghe lén được cuộc nói chuyện như ý nguyện, khoé miệng Trác Ý hiện lên một nụ cười, trong lòng cô đối với Trác Lí nói: Chị chỉ có thể giúp em tới đây thôi.

Nếu như Trác Lí cẩn thận một chút, sẽ phát hiện tin tức Viên Khởi Lương bị thương phải nhập viện trên trang đầu bản tin Kinh tế, mà trong cùng ngày cũng có tin tức nội bộ gièm pha Minh Viễn rất lớn. Mặc dù, cô làm trong ngành tin tức này nhưng vì buồn bực mấy ngày nay, nên đã lâu cô không có chú ý tới bản tin tin tức rồi. Nhưng, từ khi nghe được tin tức ở chỗ Trác Ý lại làm cô có cảm giác hết sức tệ, loại cảm giác này làm cho cô hoảng hốt cả ngày, cuối cùng, cô vẫn quyết định tự mình đi bệnh viện thành phố để xem cho rõ ngọn ngành.

Chẳng qua, phỏng đoán của cô đã ứng nghiệm. Ở trước cửa toà nhà bệnh viện có sạp báo cô thấy được mấy chữ lớn bắt mắt, cô vốn muốn bước vào trong toà nhà liền vội vàng quay trở lại, cầm lấy một tờ báo, ở đầu trang có nhìn thấy tiêu đề “Đêm qua Luật sư nổi danh Viên Khởi Lương bị tai nạn xe.” Phụ đề là “Không ngờ chiếc xe của Viên luật sư bị vỡ nát lại có ẩn tình khác? Phiên bản A1 bản tin kinh tế” cô nhìn lại trang đầu một chút thấy một tin có độ dài tương đối lớn ghi “Cuối cùng Minh Viễn cũng đi không xa Phiên bản A1 bản tin kinh tế”, dựa vào tin tức nhạy cảm này, cô có thể cảm thấy, đêm hai nội dung bất đồng của trang đầu này đặt ở cùng một chỗ tuyệt đối không phải là một sự trùng hợp. Nhưng, cũng không phải là điều hiện tại cô vội vàng quan tâm, cảnh “Tai nạn xe đêm qua” cô thấy bốn chữ máu chảy đầm đìa lớn làm cô chạy không ngừng về phía cửa bệnh viện, còn lại ông lão chủ tiệm bán báo mang gọng kính vàng đứng ở bên cạnh vẫy tay hô to “Cô vẫn.....Chưa trả tiền nha.....”

Sau khi ở dưới lầu hỏi thăm phòng bệnh của Viên Khởi Lương, Trác Lí không chần chờ, liền lấy tư thế chạy 800m trực tiếp xông vào phòng bệnh của anh. Nhưng, tốc độ chạy của cô về phía phòng bệnh rất nhanh, mục tiêu cũng rất kiên định, vậy mà khi chân chính chạy tới cửa phòng bệnh thì cô dừng bước.

Phải đi tìm anh? Cô có thể mất mặt quá rồi hay không? Nhưng, anh có bị đâm rất nghiêm trọng không? Cô bước, tiến lên một bước.

Nếu như anh không đề ý tới cô thì làm thế nào? Nếu như anh cũng thấy chia tay tương đối khá cảm thấy cô rất ngây thơ thì làm thế nào? Nhưng, nếu anh sắp chết thì sao? Cô bước, lại tiến lên một bước nữa.

Nếu như anh thật sự không có bị thương rất nặng, chỉ là bị thương ngoài da, cô lại vội vàng đến thăm anh, có phải sự nhần nại của cô rất kém hay không? Nhưng, nếu như vết thương của anh rất nặng thì sao? Cô bước, tiếp tục tiến lên một bước.

Vì vậy, lo lắng ngẩn ngui đối mặt với Viên Khởi Lương, cuối cùng vì nhớ anh Trác Lí cũng không thể chiến thắng chính mình, sau khi cô bước một bước tiến vào phòng bệnh, cô liền không bao giờ nghĩ muốn đi ra ngoài nữa.

Bởi vì, Viên Khởi Lương bị thương rất nặng.

Còn chưa kịp hỏi rõ tình huống, chỉ thấy một chân anh treo ngược, tay cũng bó thạch cao băng cuốn khắp người, Trác Lí không ngừng được chua xót ở trong lòng mà rơi lệ. Lúc này chính là ánh mặt trời tươi đẹp trong buổi sáng, Trác Lí xin nghĩ tới nơi này nhìn anh, ánh mặt trời chiếu vào gian phòng bệnh này nhưng trong mắt cô chỉ còn lại gương mặt tái nhợt đang nhắm chặt mắt của Viên Khởi Lương, theo bản năng, cô muốn gất gao ôm lấy ngực trái vị trí nơi đó để cho nó không bị đau đớn quá, vậy mà, khi đến gần bên giường, ngồi ở ghế xếp bên cạnh, cô quên suy nghĩ tại sao nơi này sẽ bày một cái ghế, quên nghĩ một người bệnh tình nặng như vậy nhưng chỉ có treo một chai đường Gluco, quên nghĩ rằng đây hết thảy là chuyện trùng hợp gì xảy ra, chẳng qua cô cảm thấy, Viên Khởi Lương như là sắp chết.

Cô sợ hãi đưa tay chạm vào mặt anh, một chút một chút..... Trước kia cô chưa bao giờ từng làm động tác như thế, Viên Khởi Lương nhắm mắt rất an ổn, lông mi đan vào dưới mí mắt, hô hấp cũng rất đều. Trác Lí chưa bao giờ ở bệnh viện gặp qua cảnh tượng sinh lý từ biệt, thế nhưng một khắc này, cô lại rất sợ, cô sợ mâu thuẫn còn chưa gỡ thì người đàn ông trước mắt này đã không mở được cặp mắt luôn mang vẻ kính trọng và chăm biếm kia ra. Vậy mà, đang ở giờ phút cô bị thương nhất, tay của cô đột nhiên bị người ta nắm lấy, nắm thật chặt.....

“A a a a..... Xác chết vùng dậy.....” Trác Lí theo bản năng hô to. Cái này cũng không trách được cô, bất cứ người nào đang đắm chìm trong một loại suy nghĩ quá mức tập trung thì đột nhiên bị cắt đứt sẽ đều có phản ứng như thế, chỉ là Trác Lí nói là xác chết vùng dậy.....Chính cô cũng không hiểu sao mình lại hô cái từ này.

Viên Khởi Lương nhắm hai mắt: Suy nghĩ của người phụ nữ này vĩnh viễn đều giống người ngoài hành tinh nhưng lại hoàn toàn bất đồng với người trái đất. Nhưng, anh vẫn nắm tay Trác Lí những không buông, lần tai nạn xe cộ này xem ra không phải là một mũi tên trúng hai con chim, mà chính là một mũi tên trúng ba con.

Lúc này Trác Lí hồi phục lại tinh thần mở to mắt nhìn Viên Khởi Lương, cô nháy mắt mấy lần, rốt cuộc xác định mình không bị hoa mắt, quá trình nháy mắt này làm trong lòng Viên Khởi Lương ngứa ngáy, anh liền ngồi dậy ôm Trác Lí thật chặt vào trong ngực, rất nhanh rất chặt.

Trác Lí không cự tuyệt, chủ yếu là vì linh hồn nhỏ bé của cô đã bị ném đi, cô phải mất nửa ngày mới đuổi nó trở về.

Viên Khởi Lương đặt đầu mình ở bờ vai của Trác Lí, dùng đôi tay cảm nhận sự tồn tại của cô: Ừ, gầy một chút, cảm giác ôm kém hơn một chút, anh quyết định về sau sẽ nuôi cô thật tốt cho cô mập lên. Anh nghĩ, anh thật sự rất thích ôm cô, khát vọng đối với cô càng ngày càng khó khống chế. Bất kỳ về mặt động tác nào của cô cũng có thể dễ dàng đánh bại phòng ngự mạnh mẽ trong lòng anh, rốt cuộc anh đã rõ ràng: Yêu, hoá ra là chuyện say lòng

người như vậy.

“Thật xin lỗi.” Trong chớp mắt ấy, câu nói ngắn ngủi này như rất rất tự nhiên rất rất trôi chảy, Viên Khôi Lương ở trên vai cô khắc ra những lời này thì cô như trút được gánh nặng nên nở nụ cười.

Trác Lí rất không dễ dàng để gọi linh hồn trở về thì một tiếng “Rầm” chấn động lại đến. Sau đó, trái tim cô nhảy “Thịch thịch” thật nhanh, cô mới vừa nghĩ tới chiến tranh lạnh, gây gổ, buồn bực, ưu sầu đều bị câu nói xin lỗi đột ngột này đánh trúng làm chia năm xẻ bảy, giống như bao nhiêu chuyện đau khổ bao nhiêu ngăn trở đều chỉ chờ mỗi câu này, chỉ vì câu này.

“Không có nói chuyện cùng em là hy vọng em không cần tham gia vào bên trong, những chuyện này vốn chính là không có quan hệ gì với em. Nhưng cuối cùng, chính em lại bị dính vào, thật xin lỗi. Con người anh chưa bao giờ biết cùng người khác chia sẻ phiền não và suy nghĩ của mình, anh cho rằng mình không nói cho em là để em cái gì cũng không biết là bảo vệ em tốt nhất, cũng bởi vì như vậy, mới làm em mệt mỏi suy đoán, thật xin lỗi. Anh có thể dễ dàng thấy rõ suy nghĩ của em, lại quên mất em không thể có được câu trả lời tương đồng, anh hiểu rõ, đối với em như vậy không công bằng không thoải mái. Anh biết rõ, cùng với anh sẽ rất mệt mỏi. Con người của anh.....Rất xấu.” Giọng nói của Viên Khôi Lương trầm thấp vang vọng bên tai cô, Trác Lí vô cùng nghiêm túc lắng nghe, mắt đảo một vòng lại một vòng đã dò ứng, muốn rơi nước mắt mà lại không có tung tích, “Anh nên hình dung như thế nào về việc mình hy vọng em hạnh phúc đây? Ví dụ rõ ràng nhất, không thấy được em cười không thấy được em khẽ nhướn lông mày, anh sẽ cảm thấy thời tiết đều âm u. Anh vẫn không có thói quen cùng em thắng thắng những việc ở trong lòng, nhưng, anh sẽ cố gắng, cố gắng để em càng ngày càng hiểu anh, càng ngày càng không cần suy đoán anh đang nghĩ gì. Một Viên Khôi Lương như vậy, một Viên Khôi Lương bẽ tắc trong việc không thích giao tiếp như vậy, em có nguyện ý cùng với anh chứ?” Nói xong lời này thì Viên Khôi Lương ôm Trác Lí trong tay lại chặt hơn, anh tham luyến mùi hương vĩnh viễn như ánh mặt trời của cô, nghĩ tới mùi hương này sẽ thuộc về mình một đời, nghĩ tới người mình ôm trong ngực có thể ở bên mình một đời, anh chợt cảm thấy, cuộc đời này không cần gì khác.

Rốt cuộc đôi mắt Trác Lí cũng không chống cự được chua xót, nước mắt chảy xuống ảm ảm. Cô cần cái gì chứ? Cô cần không phải là cái này sao? Cô cần không phải là Núi băng có thể thừa nhận thăng thán với mình sao? Cô cần không phải là núi băng ở trước mặt cô tối thiểu có thể nói cho cô biết một chút những khó khăn của anh ấy sao? Cô cần không phải là những lời nói ấm áp tràn ngập như vậy sao? Cô cần không phải là cảm giác an tâm cảm giác an toàn như vậy sao? Anh cho cô những thứ này, cho dù cô có phải cùng anh đối mặt với tất cả tai nạn ngăn cản đối mặt với những nguy hiểm không biết trước, cô đều nguyện ý, cô nguyện ý.

Cô được anh ôm trong lòng gập đầu đáp lại, cô dùng một giọng nói nghẹn ngào nói, “Núi băng, anh không được quên hôm nay mình nói gì. Không được để cho em lại theo đuổi anh xa như vậy nữa. Em không sợ mệt mỏi, em chỉ sợ mình mệt mỏi quay đầu lại cũng không biết mình là vì cái gì.....hu hu..... Anh làm gì mà đột nhiên lại nói những lời nói thương cảm như vậy a a a a....” Trong lòng cô vừa ngọt ngào lại vừa chua xót, mâu thuẫn này làm cô thật sự muốn khóc lại cảm thấy mình không thể khóc..... Chỉ có thể nắm cánh tay Viên Khôi Lương thật chặt để khí lực của cô thể có thể thoát ra.

Viên Khôi Lương ở bà vai Trác Lí cười, “Em một mực đòi không phải là vì cảnh tượng bây giờ sao? Đêm hôm đó em vẫn hô to nói quyết tuyệt như vậy..... Thật xin lỗi, anh làm tổn thương em. Tự làm mình bị thương, cũng quên đi về phía em giải thích, hy vọng, hiện tại không muộn.”

Trác Lí lắc đầu như trống bỏi, “Không muộn không muộn..... Em rất thỏa mãn, em rất thỏa mãn.....” Sau đó cô vẫn gập đầu nói mình rất thỏa mãn, đem tất cả những quyết tuyệt cùng tức giận lúc trước đều quên sạch.

Ngũ Khâu Thực là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, rất ấm áp, cảm giác rất đau đớn, rất tổn thương người. Sau khi anh ho khan một tiếng, coi như là tiến hành cắt đứt hai người. Sau đó, trong chớp mắt đứng ở cửa đôi lại sắc mặt thành hoa đào, “A, a, Viên Đại luật sư còn có lúc nhiệt tình như vậy, có thể tận mắt thấy cảnh tượng này, mình thật đúng là có phúc ba đời nha.”

“Cậu có thể chọn thời điểm tốt hơn.” Viên Khôi Lương trong nháy mắt khôi phục lại khuôn mặt núi băng tiêu chuẩn, bàn tay phát một cái, đem nước mặt trên mặt Trác Lí lau đi sạch sẽ.

“Mình có thể chọn thời điểm tốt hơn, nhưng an nguy của cậu nhất định không thể chọn.” Ngũ Khâu Thực không chút khách khí ngồi xuống bên giường Viên Khôi Lương. “Chiều gương đồng kích tây này..... Vẫn bị nhà họ Bạch phát hiện. Mình cảm thấy được bước kế tiếp của hấn sẽ không phiền phức lợi dụng người khác như vậy, mình sẽ xem chừng, vào giờ phút này hấn không chừng đang muốn mướn cả sát thủ chuyên nghiệp đuổi giết cậu ở khắp nơi đây.” Sau khi chính mắt mình thấy được Trác Lí, Ngũ Khâu Thực vẫn có chút không được tự nhiên, ánh mắt vẫn lay động mơ hồ tìm điểm nhìn.

Trác Lí mở to mắt nghe hai người trao đổi, tức thời duy trì trầm mặc.

“Cảnh sát cũng không phải là ngồi không, hấn không dám gây án ngược đầu, Chẳng qua, căn cơ của hấn quá tốt, muốn tìm được điểm huyết của hấn, còn phải cần một thời gian dài nữa.....”

“Nói cách khác, cậu phải ở trong bệnh viện thật lâu.” Ngũ Khâu Thực thú vị nói.

“Anh nằm viện không phải là bởi vì anh bị thương?” Đột nhiên Trác Lí nghe được “Thâm ý” của hai người trong lúc nói chuyện với nhau, kinh ngạc nghiêm túc nhìn Viên Khôi Lương.

Ngũ Khâu Thực cướp lời trước nói, “Trên cái thế giới này sẽ không có người nào giáo hoạt hơn Viên Khôi Lương, về sau em phải cẩn thận một chút.” Hấn cho đây là nói giỡn, nhưng, những lời của hấn sau khi vừa nói xong, trong phòng bệnh chợt lạnh đi rất nhiều, ba người sống trong không khí lúng túng.

Trác Lí giọng cười mấy tiếng, “Phương pháp giáo hoạt là thế nào?”

“Tai nạn xe cô là giả.” Viên Khởi Lương giải thích đơn giản một câu, “Ngũ Khâu Thực, sáng sớm cậu tới đây là muốn nói cho mình biết tin tức gì?”

“Tin tức là..... Bạch Hách Sơn không muốn bỏ qua cho cậu, mình cảm thấy được hấn còn có thể đi tìm Trác Lí, Trác Lí chính là một con át chủ bài có sức uy hiếp lớn với cậu. Cho nên, mình nghĩ một chút, có nên để cô ấy.....”

“Để cô ấy và mình cùng ở bệnh viện.” Viên Khởi Lương lạnh lùng cắt đứt lời nói của Ngũ Khâu Thực, dự kiến được về mặt khó chịu của Ngũ Khâu Thực, anh giải thích, “Hiện tại, ở bên cạnh mình mới là chỗ an toàn nhất. Mặc dù Bạch Hách Sơn đã rửa tay nhiều năm, nhưng đối với cảnh sát và các ban ngành liên quan vẫn tương đối kiêng kỵ, mà bây giờ, vụ án Minh Viễn liên lụy đến trên người hấn, hấn đã không tự lo được cho mình, còn có thời gian bước tới chỗ mình để dấn vào bãi mìn xung quanh của cảnh sát sao?”

“Cậu cho rằng Bạch Hách Sơn hấn muốn động vào người còn phải suy tính nhiều như vậy?” Vào giờ phút này Ngũ Khâu Thực không quá vui vẻ vì bị Viên Khởi Lương chiếm đoạt Trác Lí còn cố tình làm bộ đáng đề ý tới, hấn trước kia sao không phát hiện tính tình người đàn ông này lại bá đạo như vậy?”

“Ngũ Khâu Thực, cậu thật sự không thể giải thích được Bạch Hách Sơn. Hấn muốn làm, chẳng qua là dùng thể lực mềm buộc mình đi vào khuôn khổ, mà mình bây giờ đã là cái bộ đáng này, hấn muốn động đến mình lần nữa, không phải là muốn chết sao. Như vậy, căn bản hấn được không bù mất.”

“Nhưng, Cậu đem Trác Lí đặt ở bên cạnh cậu, cậu biết rõ đây là cho hấn ám hiệu.” Ngũ Khâu Thực nghĩ: Nếu như Bạch Hách Sơn thấy Viên Khởi Lương bị thương nghiêm trọng như vậy còn muốn đem người phụ nữ mình yêu nắm giữ bên cạnh, điều này đủ để chứng minh người phụ nữ này rất có địa vị trong lòng Viên Khởi Lương, mà loại địa vị quan trọng này còn là một phương thức đả kích nhất, là phương thức đả kích đối với Viên Khởi Lương. Nhưng, cho dù Bạch Hách Sơn là vì con gái của hấn, thì cuối cùng sẽ không động chút nào đến Viên Khởi Lương, cái hấn muốn là một người con rể hoàn chỉnh chứ không phải là một xác chết hoặc là một người tàn phế, vậy nên Trác Lí không cùng một dạng, cô ấy đối với Bạch Hách Sơn không có công dụng, nhiều nhất cũng chỉ là một quả cân, nếu thời cơ đến, hấn tuy lúc có thể huỷ diệt quả cân này, không cần suy tính bất kỳ yếu tố nào. Mà Ngũ Khâu Thực hấn, tuyệt đối không cho phép loại khả năng này xảy ra, hấn không muốn để cho cô gặp nguy hiểm.

“Cho dù hấn muốn mình chết thì mình cũng không đi vào khuôn khổ sẽ không có khả năng buông tha ám hiệu. Này đã đủ chưa?” Về mặt Viên Khởi Lương cũng đóng băng, anh hoàn toàn nhìn được lo lắng trong biểu hiện của Ngũ Khâu Thực, nhưng, anh không muốn Ngũ Khâu Thực quan tâm “Quá phận” với cô ấy như vậy.

Trác Lí ở bên cạnh lại sững sờ nhìn, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 53

Lâm Thạc nói, tác phong của Bạch Oanh và Bạch Hách Sơn không giống nhau, có lẽ cô ra mặt có thể giải quyết được màn kịch vui do tình yêu này đưa đến. Đúng, Trác Lí không khách khí cho rằng đây là một trò hề, vốn chỉ là vấn đề tình cảm của ba người, lại bị nhắc lên thành tranh đấu như vậy, người đàn ông dong dui trong hắc đạo nhiều năm như Bạch Hách Sơn, thế nhưng lại không hiểu được cái lý lẽ bình thường “Dưa xanh hái sớm thì không ngọt” này, thậm chí hấn còn không được sự đồng ý của con gái mà cứ như vậy chia rẽ các cặp đôi khác bằng cách làm một chuyện mà Trác Lí cảm thấy ngấy thoe. Cho nên, Trác Lí cho là: Cởi chuông phải do người buộc chuông, tìm được Bạch Oanh mới là chuyện thứ nhất, hơn nữa, phải thừa dịp Bạch Hách Sơn còn chưa có hành động thêm một bước trước khi cô tìm được Bạch Oanh.

Từ chỗ của Ngũ Khâu Thực cô biết được số điện thoại của Bạch Oanh, cô đã bấm điện thoại liên tục hai ngày. Nhưng, điện thoại vẫn ở trong trạng thái tắt máy. Trong hoàn cảnh này, Trác Lí không thể không quyết định một mình một ngựa tự tới cửa tìm.

Biệt thự của Bạch Hách Sơn ở phía bắc thành phố Z, mặc dù là vùng ngoại ô, nhưng cách không xa trung tâm thành phố, hơn nữa khu vực đây người giàu ở tương đối nhiều, giao thông cũng tương đối phát triển. Sáng sớm bắt một chiếc xe đi về phía đó, trong lòng Trác Lí có một niềm tin kiên quyết: Nếu như có thể, coi như cô cầu xin, cũng muốn Bạch Oanh ra mặt buông tay. Thực sự lúc đến gần mục đích thì niềm tin kiên định của cô lại dao động: Cô ngửa đầu nhìn ngôi biệt thự màu trắng, tưởng tượng ra nhà lão đại của xã hội đen, tưởng tượng thấy bên trong có một gian tầng hầm tà ác dưới lòng đất, trong gian tầng hầm tác ác thường sẽ có người chết người bị thương, tưởng tượng thấy nơi này có rất nhiều oan hồn..... Trời buổi sáng rất nóng, cô một mình đứng ở bên ngoài biệt thự cả người đều rịn rịn.

Rốt cuộc gặp một người làm từ bên trong đi ra, cô lẳng lẽ từ chỗ ẩn nấp đi ra, đem nụ cười ở mức độ ngọt ngào nhất, “Chị à, tôi có thể cầu xin chị một chuyện được không?” Để tỏ lòng chân thành và vô hại của mình, Trác Lí cố gắng làm ra vẻ trẻ con.

Quả nhiên, người làm cười hi hi đáp lại Trác Lí, “Cô gái nhỏ, có chuyện gì?”

“Tôi là bạn của tiểu thư nhà chị, tôi tìm cô ấy có một số việc.”

Sắc mặt cô gái trở nên “Tệ”, rất cảnh giác nói, “Cô gái vẫn nên trở về đi, nếu như muốn cô chủ sẽ trực tiếp tìm cô.” Sau đó, cô ta liền hoa lệ xoay người, lưu lại cho Trác Lí một bóng lưng. Trực tiếp tới cửa cũng vô dụng, cô chỉ còn có cách lựa chọn là gọi tới số của Bạch Oanh lấy từ Ngũ Khâu Thực, vậy mà điện thoại đổ chuông thật lâu, cũng không có ai nhận.

Ý tưởng quyết tâm tới cửa chịu đòn nhận tội của Trác Lí tuyên cáo thất bại. Cô ù rũ cúi đầu chuẩn bị về nhà, không ngờ lại chạm mặt một chiếc xe thể thao đang lái tới. Chiếc xe thể thao quen thuộc. Người trên xe thể thao cũng quen thuộc. Ngũ Khâu Thực?

“Lên xe.” Ngũ Khâu Thực nhấn nhá còi xe, hất đeo kính đen ở dưới ánh mặt trời nhìn phong cách rất tây. Có lúc Trác Lí cũng sẽ hoa si suy nghĩ một chút: Đáng dấp Ngũ Khâu Thực thật như là ngôi sao điện ảnh a a a.

Gác cổng nhà họ Bạch như biết xe của Ngũ Khâu Thực, nói không nhiều lời đã mở cửa sắt lớn, trong xe Trác Lí kinh ngạc, Ngũ Khâu Thực mở miệng, nói: “Tôi đã liên lạc với Bạch Oanh rồi. Nhưng, việc bảo vệ người đàn ông của mình này. Phải dựa vào chính cô tự nói cùng cô ta. Hôm nay Bạch Hách Sơn và quần gia của hắn đều không có nhà, tôi sẽ giúp cô trông chừng.” Ngũ Khâu Thực đánh tay lái, trong lòng bốn bề dậy sóng. Kể từ lúc cô đòi hắn số điện thoại của Bạch Oanh, hắn đã biết cô muốn tìm cô ta làm gì, mặc dù biết là vì Viên Khôi Lương, nhưng hắn vẫn không nghĩ đến, cô như vậy lại đến vào sáng sớm gánh vác trách nhiệm của Viên Khôi Lương và mọi người một mình đi tới nhà Bạch Hách Sơn, một mình đi tới nơi này có khả năng cô sẽ bị thương. Điều này làm cho hắn cảm thấy sợ, nếu không phải người hắn phải đi bảo vệ sự an toàn của cô và Viên Khôi Lương thông báo cho hắn lúc sáng sớm, thì hắn sợ mình còn chưa kịp xuất hiện trước mặt Trác Lí đã bị nhà họ Bạch ám toán rồi.

Nha đầu này gan lớn đến mức làm người ta thấy giật mình, chẳng lẽ cô không biết ai hay nhân vật nào cũng đều không thể đụng được đến nhà họ Bạch sao? Vậy mà cuối cùng Ngũ Khâu Thực vẫn dung túng cho cô, hắn hiểu Bạch Oanh, hắn cũng biết, muốn Bạch Oanh ra tay giúp đỡ thì chỉ có tự Viên Khôi Lương ra trận thôi, vậy mà Viên Khôi Lương cái loại đàn ông chết tiệt đó cũng không chịu nhờ vả người khác, cho nên, muốn Viên Khôi Lương ra tay, khó như lên trời. Vậy mà, hắn lại nghĩ, có lẽ Trác Lí ra mặt sẽ có một cơ hội nhỏ. Hắn chỉ muốn trợ giúp cho bọn họ mà thôi.

Bạch Oanh tự mình ở bãi đậu xe tiếp đón Ngũ Khâu Thực và Trác Lí. Từ lúc Trác Lí bắt đầu xuống xe, thực sự Bạch Oanh vẫn không có dời mắt khỏi người cô, điều này làm cho Trác Lí rất không thoải mái, cũng may Ngũ Khâu Thực ngăn ở trước người cô, “Cô Bạch, cô không cần dùng ánh mắt đáng sợ như vậy để nhìn người có được hay không? Cô vẫn nên phóng khoáng dẫn đường đi.”

Mặc dù Bạch Oanh ở nhà hết sức nhàn rỗi, trên người mặc một chiếc áo T shirt màu trắng, nhìn vốn tràn đầy sức sống và tươi trẻ, nhưng lúc này sắc mặt của cô ta tái nhợt, cả người cô ta rơi vào trong mắt Trác Lí có vẻ hết sức gầy yếu, cô theo bản năng cảm thấy: Bạch Oanh thật sự là tự sát thành như vậy sao?

“Ngũ Thiệu, tôi mang cô ấy đến nhà ẩm trà hoa giải quyết vấn đề, anh ở nơi này ngăn ngó đi, chớ có tự dā tình mà thương hương tiếc ngọc.” Bạch Oanh ném ra những lời này liền dứt tay vào túi quần đi về phía trước.

Trác Lí nhanh chóng bước theo, Ngũ Khâu Thực bắt lấy cánh tay của cô, nhìn bóng lưng Bạch Oanh nói: “Cẩn thận một chút, đắ tội với cô ta không có tốt đâu.” Sau khi mất thấy Trác Lí thành khẩn gật đầu một cái, tay cầm lấy cánh tay cô mới từ từ buông ra. Nhìn bóng lưng cô đi theo Bạch Oanh, trong lòng Ngũ Khâu Thực không khỏi âm thầm khinh bỉ chính mình: Lại còn không có biện pháp nhìn thẳng cô nữa.

Nhà ẩm trà hoa ở nơi tương đối khuất, ít nhất sẽ không có người tới quấy rầy. Trác Lí nghĩ như vậy, dọc đường đi cô tưởng tượng ra rất nhiều cảnh tượng: Có đáng về Bạch Oanh đến chết vẫn không chịu nhượng bộ, cô ta sẽ uy hiếp chính mình, cô ta không có được đồ thì người khác cũng đừng mơ tưởng; Có cảnh tượng Bạch Oanh để mình quỳ xuống cầu xin cô ta; Thậm chí có cảnh Bạch Oanh đột nhiên móc từ bên hông ra một khẩu súng nói với cô muốn đồng quy vu tận. Trái tim cô như tiếng trống đánh, Trác Lí ép buộc mình trấn định. Viên Khôi Lương muốn lựa chọn phương thức cực đoan, cô không muốn, nếu như có thể thông qua Bạch Oanh mà giải quyết vấn đề này, cô nguyện ý.

“Cô sợ sao?” Chưa tới nhà ẩm trà hoa, Bạch Oanh đã dừng bước, xoay người nhìn cô.

Trác Lí ngẩng đầu, dừng cảm tiến lên chỗ Bạch Oanh, cô nghĩ, cho dù cô ta muốn mình cầu xin cô ta, cô cần phải không kiêu ngạo không sùng nịnh, vì vậy cô cười nói, “Tôi dám đến, cũng sẽ không sợ, tôi tin tưởng cô.” Câu “Tin tưởng cô” này, Trác Lí cảm thấy chính mình rất hèn hạ, vượt mong ngựa như vậy, Bạch Oanh sẽ phát hiện ra cô đang lấy lòng thôi.

Bạch Oanh lại cười, nụ cười trong mắt không thấy đáy, “Ngày đó cô ném ra mấy câu lên giọng thì cũng không phải cái trạng thái như hiện tại này, Viên Khôi Lương lại có thể thích một người phụ nữ táo bạo như vậy.”

Cô cô. Cô lúc nào thì táo bạo? Trác Lí vụng trộm liếc mắt nhìn Bạch Oanh, khôi phục lại khuôn mặt tươi cười, “Đó là vì tôi còn trẻ không biết gì khi đó không hiểu được việc mình làm.”

“..... Tại sao cô không nói thẳng là cô tới để cầu xin tôi để cha tôi gọi cao đánh khẽ với các người? Đã đến như vậy rồi, còn phải làm ra vẻ có chút tôn nghiêm và mặt mũi làm gì? Tôi không có tôn nghiêm thời gian mất mặt còn có thể nhiều hơn so với cô.” Bạch Oanh nói xong thì kích động, Trác Lí há mồm muốn cắt đứt, không muốn cô ta rơi lệ như thế, “Cô cho rằng tôi không biết cha tôi vì tôi làm những chuyện gì sao? Đúng, là tôi ngầm cho phép cha tôi hành động. Nhưng anh ấy đâu có chết cũng không chia tay với cô. Cô rốt cuộc có gì tốt? Tôi có thể chết vì anh ấy, cô có thể sao? Cô liên tục ở trước mặt tôi không dám vì anh ấy mà vứt bỏ chút ít tôn nghiêm, cô không yêu anh ấy sao?” Bạch Oanh khóc cũng không phải loại thút thít, chính là cái loại khóc phong cảnh, Trác Lí nhìn thấy rất không có tư vị gì, đang định an ủi cô ta, thì cô ta lại tiếp tục quở trách, “Cô biết không? Chỉ cần anh ấy tự mình đến cầu xin tôi. Không. Đích thân anh ấy đến tìm tôi, thành tâm nói với tôi. Dù chỉ là nhìn tôi, nhìn xem tôi vì anh ấy mà thành cái đáng về gì. Tôi sẽ không như vậy. Tôi hẳn sẽ không như vậy.” Bạch Oanh ôm đầu ngồi xổm xuống, cảm xúc rất kích động. Trác Lí có chút luống cuống, cô căn bản không biết Bạch Oanh cho đến bây giờ đối với Viên Khôi Lương ôm hy vọng như vậy. Chẳng lẽ cô ấy không nhìn ra Viên Khôi Lương là loại đàn ông đầu có chết cũng sẽ không khuất phục sao? Cô ta và anh biết nhau lâu như vậy, không phải nên biết nếu như Viên Khôi Lương không chào đón một người, thì có cố gắng thế nào cũng đều phí công sao?

Nhưng, nghĩ như vậy, có phải từ lúc ban đầu Viên Khôi Lương cũng rất không chào đón cô không? Tại sao Bạch Oanh nỗ lực hơn hai năm cũng không có kết quả, ngược lại cô ở bên Viên Khôi Lương lại ra hoa như vậy? Chẳng lẽ sức quyến rũ của cô lớn hơn? Không thể nha.

“Bạch.Cô Bạch. Cá nhân tôi cảm thấy.” Trác Lí chưa từng nghĩ một ngày kia mình sẽ ở trước mặt người phụ nữ mình đã từng ăn nói hung hăng lại ăn nói khép nép như vậy, một chút cũng không chuyển giọng điệu, chỉ đành phải vụng về nói, “Chân trời chỗ nào mà không có cỏ thơm không có cỏ thơm không có cỏ thơm.”

Quả nhiên Bạch Oanh ngừng khóc, dừng cảm đứng lên, dùng một ánh mắt quái dị quan sát cô, “Cô xác định cô là đi cầu xin tôi để cha tôi tha cho hai người song túc song phi chứ?”

(Song túc song phi: Chỉ cặp năm nữ yêu nhau thắm thiết không phân ly)

Trác Lí hăng hái gật đầu. Sau đó, cô ở trên mặt Bạch Oanh thấy một nụ cười quỷ dị, “Cô nói cho tôi biết một lý do để tôi không thể không giúp hai người xem.”

“Giúp chúng tôi vì tốt cho cha cô và Viên Khởi Lương.”

“Tôi không muốn lý do đường hoàng này.”

Trác Lí thấy 囧, tiếp tục sợ hãi nói: “Chúng tôi rất yêu nhau.”

“Tôi ghét nhất nghe thấy nói các người yêu nhau.”

“Chúng tôi chết cũng sẽ không xa nhau.” Trác Lí cảm thấy mình càng nói càng thái quá, vậy mà, cô chỉ là rất vội nên chưa nghĩ ra bất kỳ lý do gì mà thôi, nhìn thái độ Bạch Oanh hùng hổ, cô thật sự cảm thấy.Cơ hội Bạch Oanh giúp cô là cực kỳ nhỏ.

“Lý do này, tôi không những ghét, mà còn hận nữa.” Bạch Oanh cắn răng khạc ra những lời này.

“Nếu như cô muốn giúp chúng tôi, như vậy, cô có thể không cần bất kỳ lý do gì.”

“Đến bây giờ cô còn dám cùng tôi nói như vậy?” Bạch Oanh hí mắt hỏi.

“Tôi là tới tìm cô giúp một tay, dựa vào nhận định nhân phẩm của cô. Nhưng, cho tới bây giờ, tôi thấy cô Bạch không có bất kỳ ý muốn giúp tôi. Cô đã không muốn giúp một tay như vậy, tôi cũng sẽ không quấy rầy cô.” Cho nên nói Trác Lí như vậy cũng không phải thật sự muốn lên giọng, cô thật sự là đoán không ra được ý tứ của Bạch Oanh, kích thích cô ta cũng tốt, nếu như phương pháp khích tướng của cô vô dụng, vậy thì cô phải nghĩ biện pháp khác, cô không có thời gian lãng phí ở cùng đại tiểu thư này thảo luận cái lý do quỷ gì.

Lúc cô xoay người rời đi, Bạch Oanh ở sau lưng nổi giận nói, “Tại sao cô lại bình tĩnh như vậy, cô dựa vào cái gì mà nói hiển nhiên như vậy. Cũng bởi vì anh ấy yêu cô sao? Cũng bởi anh ấy yêu cô sao? Tại sao anh ấy lại yêu cô! Tại sao anh ấy lại yêu cô!!! Tại sao!!! A.” Sau cái giọng nói này, Trác Lí nghe thấy âm thanh cả thân thể ngã xuống đất, cô chợt quay đầu.

Bạch Oanh té xiu ở trên con đường nhỏ hướng đi nhà ẩm trà hoa.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 53(tt)

nguồn bị nhảy chương, mời bạn đọc tiếp chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Chương 54

Nhà họ Bạch có bác sĩ riêng, cho nên rất nhanh Bạch Oanh đã được đưa vào trong biệt thự nhà họ Bạch. Đại quản gia Bạch Bình —— người đàn ông trung niên ở trong xe ngày đó cùng Trác Lí phân tích thời cuộc vội vã chạy tới, ban ngày thấy hấn, Trác Lí chỉ cảm thấy sợ hãi khác thường, bởi vì sắc mặt Bạch Bình tái nhợt như giấy, nhưng đôi môi kia lại vẫn cứ đỏ như Ma cà rồng.

“Tôi không đi tìm cô Trác, không ngờ cô Trác lại tự mình tìm tới cửa.” Từ đầu tới cuối Bạch Bình đều mỉm cười nói chuyện, nhưng Trác Lí nhìn ra được, giọng của Bạch Bình căn bản không tính là cười. Cô đem Bạch Oanh —— con chị hấn tức giận thành như vậy, trong lòng cô biết mình dữ nhiều lành ít,

cô chỉ không biết, bất hạnh lại tới nhanh như vậy.

Có hai người đàn ông vạm vỡ đi tới kéo Trác Lí lên, không nói hai lời đã lôi cô đi về phía nhà ẩm trà hoa, trước lúc vào nhà ẩm trà hoa, Trác Lí chưa từng tưởng tượng qua nơi này sẽ là nơi như thế nào, vậy mà lúc cô chân chính bị lôi vào, sau khi thấy tình huống trước mắt, tóc gáy của cô nhất thời dựng đứng lên, chỉ kém chưa thét ra tiếng chói tai thôi. Bởi vì, nơi này là một căn phòng nhỏ có đầy đủ các dụng cụ tra tấn.

Phòng, tra, tấn!!!

Trác Lí cảm giác mình cách cái chết không xa nữa. Hai hàng nước mắt trong suốt còn chưa kịp chảy xuống, cô đã bị họ lôi vào ngồi ở giữa phòng trưng bày đồ tra tấn, sau đó, hai người đàn ông vạm vỡ lôi cô vào chia nhau đứng hai bên cô như hai tượng đá. Cô run rẩy nhìn Bạch Bình ngồi xuống trước mặt, nhìn hân bày ra khuôn mặt cười đến là buồn nôn, nhìn đôi môi mở ra của hân như Ma cà rồng, sâu kín nói, “Cô Trác, tôi đã nói từ trước. Sự lựa chọn của cô chỉ có một. Vậy mà, cô không nghe lời như vậy, làm cho tôi không nhịn được nghĩ. Người phụ nữ không nghe lời sẽ không có kết quả gì tốt. Tôi Bạch Bình lúc giết người chơi, thì cô vẫn còn ở trong bụng mẹ đấy. Nhưng, hôm nay cô một người một ngựa. A, không, cô tìm tiêu tử nhà họ Ngũ kia. Tiêu tử kia trừ ăn nói có chút đầu óc ra, thì ở phương diện này không phải là một tay tốt đẹp gì, nếu như cô tìm bạn trai Viên Khôi Lương của cô, có lẽ chúng ta hoàn toàn có thể thương lượng, nhưng. Hôm nay cô lại mắc phải lỗi lớn.”

Trác Lí chỉ cảm thấy hàm răng của mình đều đánh vào nhau, cho dù có bất cứ hình cụ nào rơi trên người cô đều có hiệu quả, hai người đàn ông vạm vỡ vinh quang đứng hai bên cũng đủ tạo thành áp lực vừa nặng vừa dày trong lòng cô rồi. Về mặt cô đưa đám hỏi, “Tôi phạm. Phạm lỗi gì?”

(Hình cụ: Dụng cụ tra tấn)

“Cô coi thường việc tôi và ông chủ nhà tôi tự mình đến cửa cho cô lời khuyên, đây là lỗi thứ nhất; Viên Khôi Lương lừa gạt làm buồn bán họ nhà họ Bạch lâm vào cảnh bất lợi, đây là lỗi thứ hai; hôm nay cô một mình tới cửa tìm cô chủ, làm cô ấy rất vất vả mới chữa khỏi trầm cảm lại bị cô phá tan, đây là tội thứ ba. Cô có biết hay không, trong quá khứ, bất kỳ một cái lỗi nào của cô cũng đủ để cô chết ngàn lần vạn lần. Nhà họ Bạch không đặc tội với người khác, nhưng người khác đặc tội với nhà họ Bạch.” Bạch Bình chợt không cười nữa, Trác Lí phát hiện, lúc hân không cười càng giống quỷ hơn, vậy mà hân còn lớn tiếng quát một câu, “.....Đều chết không được từ tế!!”

Trác Lí ngượng ngùng, về mặt bước bình một chút cũng không dám lộ ra, nghĩ tới cái lỗi thứ hai Bạch Bình nói, căn bản không hề có chút quan hệ nào với cô, người âm dương bát quái này còn có thể đem chuyện tình ở gần bên kéo tới trên người cô, điều này còn chứng minh một việc: Cô, chạy lên trời cũng không thoát khỏi nãng. Vậy mà loại cảm giác sợ hãi này, còn giống như một dây leo, cuốn thật chặt lấy toàn thân cô, làm cô không thở nổi. Lúc này cô mới phát hiện, thì ra là cô rất sợ chết, không ngừng sợ chết, còn sợ bị thương nữa. Những thứ dũng khí và tất cả suy nghĩ vì tình yêu mà buông tha mạng sống lúc trước giờ cũng đều không còn nữa, vào giờ phút này cô hồi hận vô cùng, cô hồi hận chính mình kích động mới tới tìm Bạch Oanh, cô hồi hận mình nghĩ sự tình quá đơn giản, cô hồi hận mình một ngày trước mới cùng Viên Khôi Lương nói muốn thẳng thắn thừa nhận nội tâm vậy mà giờ phút này lại chịu trách nhiệm thay anh tới nơi này nhận lấy cái chết, cô hồi hận mình quá dằn dặt quá ngu ngốc.

“Nếu sợ như vậy, tại sao ban đầu cô lại lựa chọn ở chung một chỗ đây? Người trẻ tuổi làm việc luôn không phân rõ thiệt hơn và nặng nhẹ. Không là chuyện quan trọng ở trước mắt thì không hồi hận. Tôi nói thật cho cô biết, trên cái thế giới này cô có thể cùng bất kể kẻ nào ở chung một chỗ, chỉ duy có Viên Khôi Lương. Anh ta là người đàn ông cô chủ nhà tôi coi trọng, bất luận kẻ nào, bất luận kẻ nào! Đều mở đường muốn những chàm.” Bạch Bình biến sắc, ánh mắt ý bảo một người đàn ông vạm vỡ trong đó.

Sau khi người đàn ông vạm vỡ này nhận chỉ thị, chấp tay sau lưng đi về phía bóng tối không biết chơi đùa cái gì nữa.

“Ông. Ông. Ông muốn làm gì? Ông như vậy. Ông như vậy là phạm pháp phạm tội.” Trác Lí cảm giác mình sắp khóc, cô không bao giờ biết những tình huống lúc nguy hiểm đến với mình lại khó dự liệu như vậy, vậy mà, cô lại không thể phản kháng.

“Chờ một chút, cô sẽ biết.” Trong mắt Bạch Bình có khát máu có hưng phấn, hân ngồi ngay ngắn ở đối diện Trác Lí, sâu kín giải thích, “Nếu không thể chia rẽ hai người, vậy thành tàn phế để báo thù cho cô chủ nhà tôi mấy ngày liên tiếp này phải chịu khổ, cũng không quá đáng.” Dứt lời, Bạch Bình lại dùng ánh mắt ý bảo một người đàn ông vạm vỡ, người đàn ông vạm vỡ kia không nói hai lời, khiêng Trác Lí từ trên chỗ ngồi đi về phía ghế dài, đặt mạnh Trác Lí lên ghế không chút dịu dàng.

Cô vẫn khóc, khóc trong im lặng, khóc vì sợ. Cô ở trong lòng hân nhắm: Núi băng, núi băng, mau tới cứu em

“Cô Trác vẫn nên an tâm chờ hành hình đi, rất nhanh. Rất nhanh, cô sẽ thiếu một cái chân, yên tâm, chúng tôi sẽ tạo ra hiện trường giả để cho mọi người tin tưởng cô bị tàn tật do tai nạn xe cộ, sẽ không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy. Cô là bị người khác cắt chân. Ha ha ha.” Bạch Bình đứng ở trước ghế dài, dùng một nụ cười ghê tởm hướng về phía Trác Lí cười không dứt.

Đang lúc Trác Lí cảm thấy chân của mình sẽ bị chém đứt, một vật ở trên cổ cô có chút sức nặng làm cho tinh thần cô thoáng chốc hồi phục. Cổ của cô vẫn còn, tính mạng của cô vẫn còn, đến cuối cùng cô có thể thở, cô không thể cứ như vậy bị người ta chém đứt chân. Cô cúi đầu nhìn viên ngọc màu đỏ mang chút sức nặng ở trên cổ, chợt cảm thấy. Cô phải thật tốt, khỏe mạnh cường tráng. Để trở lại trước mặt Viên Khôi Lương.

Có lẽ trước cái chết đem lại cho cô dũng khí lớn, mặc dù nước mắt của ở khoé mắt vẫn tràn ra như cũ, nhưng cô không sợ chết hô to một tiếng, “Tất cả các người dừng tay lại cho tôi!!”

Tiếng cười của Bạch Bình dừng lại, tiếp tục dùng giọng nói âm dương quỷ quái, “Thế nào, trong một khắc sắp mất đi một chân lại cảm nhận được hai chân có chút tồn tại sao?”

“Tôi là người của bà cụ Bạch nhà ông!” Trác Lí kiên định nói, dùng một giọng nói không công kích.

“Không cần dùng mồm mép để lừa bịp người, Chương Bàn Tử, mau.Trễ chút nữa, ông chủ sắp trở về rồi.” Bạch Bình lo lắng phân phó, giống như không kịp đợi nhìn thấy chân Trác Lí bị chặt đứt.

“Ông nhìn viên ngọc này xem!! Đây là bà cụ Bạch tự mình đưa cho tôi!!” Trác Lí nghe Lâm Thạc nói qua, cả đời Bạch Hách Sơn này, chỉ có hai người phụ nữ hắn hiểu rõ và quan tâm nhất, một là mẹ của hắn bà cụ Bạch, một là con gái của hắn Bạch Oanh. Mặc dù cơ hội Trác Lí gặp bà cụ trên đường kia không tính có khả năng là bà cụ Bạch, nhưng, chỉ cần cô có thể kéo dài chút xíu thời gian, dù là một canh giờ, cô nghĩ, có lẽ cô sẽ an toàn một chút, có lẽ, Ngũ Khâu Thực có thể nhanh chóng tới cứu cô, có lẽ, cô cũng không bị đứt chân.

Viên ngọc bị Bạch Bình cứng ngắt đoạt lấy trên cổ Trác Lí, có thời gian không ngắn, Trác Lí không có nghe rõ giọng nói của Bạch Bình, cô cho là hắn và hai người đàn ông vạm vỡ trao đổi ánh mắt gì đó, trên thực tế, Bạch Bình là nhìn viên ngọc ngấn người, sắc mặt nặng nề trắng bệnh đến đạo người.

N phút sau, lúc trái tim sợ hãi của Trác Lí còn chưa từ ngọn núi cao rút xuống, cô bị người ta cứng rắn khiêng đi, sau đó, cô nghe thấy giọng nói Bạch Bình vang lên bên tai, “Tôi sẽ dẫn cô đến gặp bà chủ, nếu như viên ngọc này không rõ, thì nhất định kết quả cho cô sẽ không chỉ là mất một đoạn chân đâu, đi!”

Xuyên qua đường mòn đi thông qua nhà ẩm trồng hoa, đi vào một con đường nhỏ quanh co kỳ quái, Trác Lí bị người đàn ông vạm vỡ vác trên vai, trong dạ dày cô một trận dôi sông lấp biển, cũng bởi vì như thế, nước mắt của cô cũng bị nén trở về, vào giờ phút này ở trong lòng cô lăm lăm các loại cầu nguyện mà nói: Amen, a đi đi phạt, Maria.Cô không cầu chủ nhân của viên ngọc này là bà cụ thần bí đó, cô nhớ cái ngày cùng bà ấy ở nghĩa trang công cộng có thấy trên bia mộ ông cụ là họ Phụng, căn bản không phải họ Bạch.Cô chỉ cầu xin, trong đoạn thời gian xui xẻo đau đớn này sẽ nhận thức, Ngũ Khâu Thực cái tên để vương chết tiết kia có thể nhanh lên một chút phát hiện ra cô không bình thường, sau đó, tùy tiện nghĩ biện pháp gì, chỉ cần có thể tới cứu cô. Cô thật sự là sợ đến cực hạn loại hình phạt cắt chân này.

Ở trước một tiểu lâu tràn đầy mùi hương không rõ, người đàn ông ngừng lại, mắt nhìn theo phương hướng, Trác Lí nhìn thấy Bạch Bình mặc áo bào trắng đi đến trước cửa tiểu lâu rất cung kính gõ cửa, mười mấy giây sau, cửa mở ra, một đôi chân to đi giày vải màu nâu xám xuất hiện tại cửa, cô nghe thấy Bạch Bình nói, “Đại ca, người phụ nữ này không biết từ nơi nào lấy được viên ngọc mà bà chủ mất nhiều năm trước, tôi sợ cô ta và bà chủ.”

Hồ hạp của Trác Lí đều ngưng lại, miệng cũng không giám mở lớn thở gấp. Cô. Cô cô cô căn bản không biết cái bà cụ kia.

“Mang cô ta vào đi.” Đôi giày vải màu tro xám chuyển hướng, sau đó, người đàn ông vạm vỡ theo Bạch Bình bước vào tiểu lâu này. Mỗi bước đi của người đàn ông vạm vỡ, cổ họng Trác Lí liền nhắc lên một lần, nhịp tim chọt tăng nhanh một phen, vậy mà, đợi đến khi người đàn ông vạm vỡ theo Bạch Bình dừng lại thì cô cảm thấy mình cách cái chết không còn xa nữa.Tại sao nhà ẩm trồng hoa lại cách tiểu lâu này gần như vậy a a a aTại sao tên tiểu tử Ngũ Khâu Thực kia còn chưa có phát hiện cô mất tích a a aTại sao sáng sớm cô rời bệnh viện biến mất mà Viên Khôi Lương không có phát hiện ra a a a a

“Mẹ, có người, muốn gặp mẹ.” Giọng nói Bạch Hách Sơn rất đôn hậu rất có lực, hơi thở kia giống như là từ đan điền phát ra, nhưng lúc hắn nói những lời này, trong giọng nói lại tràn đầy dịu dàng và tôn kính, chỉ từ điểm này, Trác Lí biết, Bạch Hách Sơn đối với mẹ hắn dĩ nhiên là rất tốt, nhưng cô lại dám đắc tội với con gái của hắn lại trên cơ sở đó đắc tội tiếp mẹ hắn, tại điểm này, Trác Lí có cảm giác mình.Không còn sống được lâu nữa.

“Người nào? Để xuống cho ta nhìn một chút.” Một tiếng nói già nua ngay sau đó truyền đến, trong giọng nói này không có bất kỳ tình cảm dịu dàng và cung chiều nào. Giọng nói này, căn bản Trác Lí chưa từng nghe qua.

Người đàn ông vạm vỡ đặt cô xuống, chân của cô vừa mới chạm đất liền bị người đàn ông bắt chọt xoay người lại, một cảm giác mãnh liệt muốn ngất xỉu và khó chịu đánh úp trong đầu của cô, sau đó, giọt vào trước mặt cô.Là một bà lão căn bản là cô chưa từng thấy, đáng đáp lòng mảy của bà và Bạch Hách Sơn có cùng một dạng trắng trắng sắt sắt.Bà cụ.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Chương 55

Lúc Viên Khôi Lương chạy tới nhà họ Bạch, nghênh đón anh không phải Ngũ Khâu Thực, mà lại là người mặc áo bào trắng Bạch Bình —— người Viên Khôi Lương lo lắng nhất —— người có thể tổn thương Trác Lí nhất. Nếu như nói nhà họ Bạch đến nay vì cái gì mà chưa thoát khỏi hắc đạo, chính là vì Bạch Bình, Bạch Hách Sơn là người đặc biệt khiêm tốn, cho dù thời điểm hắc đạo hỗn loạn cũng không phải là cái loại người thích giao tiếp kết bạn, từ trước đến giờ Bạch Hách Sơn chỉ dùng sự tàn nhẫn và uy danh để dọa người. Bạch Bình thì khác, hắn đến chết cũng trung thành với nhà họ Bạch, mấy chục năm nay dựa vào sự khôn khéo nhiệt tình của mình mà vì nhà họ Bạch tích lũy không ít nhân mạch, đây cũng là lý do vì sao sau khi nhà họ Bạch rửa tay gác kiếm căn bản vẫn được hưởng thụ thái bình. Viên Khôi Lương trong lúc “năm viện” đã thử cố gắng đi thăm dò rõ ràng địa bàn cùng mạch sống của nhà họ Bạch, có rất nhiều người ngại vì danh tiếng của Bạch Bình, cung cấp thông tin khiếp sợ, nên anh cũng không có tiền triển gì.

Rất nhanh, Viên Khôi Lương ép buộc mình tỉnh táo lại, thậm chí anh còn nở ra nụ cười cực kỳ khó coi, “Quản gia Bạch đặc biệt tới đón tiếp tôi sao?”

Sắc mặt Bạch Bình hết sức dọa người, âm trầm, không biết có phải vì phối hợp với nụ cười của Viên Khôi Lương hay không, mà khoé miệng của hắn cũng cong lên thành một đường cong, cười nói, “Không dám nghênh đón, chỉ là mưu kế của Luật sư Viên thật hay sách lược thật tốt, đem nhà họ Bạch ép vào đường cùng.Anh biết, nhà họ Bạch không thể nào dễ dàng bỏ qua cho anh mà.”

Viên Khôi Lương bắt đầu lo lắng. Từ lúc anh nhận được điện thoại của Ngũ Khâu Thực, thì một chút bộ dáng hăng hái tiếp xúc già bệnh ở bệnh viện cũng biến mất. Dọc đường lái xe tới nhà họ Bạch, anh ép buộc bản thân mình không nên oán giận Trác Lí tự tiện chủ trương, anh ép buộc mình tin tưởng chỉ cần anh có thể chạy tới, tất cả đều có thể xoay chuyển, anh ép buộc mình trấn định. Vậy mà, hết thảy những ép buộc và đè nén của anh đều bị phá vỡ khi đối mặt với Bạch Bình.

Anh tràn đầy suy nghĩ: Trác Lí gặp chuyện không may sao? Cô sẽ bị thiết kế như thế nào? Cô sẽ bị chặt đứt ngón tay? Còn bị thương tổn những chỗ nào khác? Viên Khôi Lương anh thề với trời, bất luận Trác Lí gặp phải dạng tai nạn nào anh đều sẽ không hề buông tay không hề ghét bỏ cô, nhưng, anh lo lắng nhất là, ngăn trở lần này. Có thể khiến cả người cô tự phong bế hay không, cô sẽ không bao giờ như ánh mặt trời ấm áp nữa. Hoặc là, từ đó về sau sẽ có ám ảnh, nụ cười cũng không còn đơn thuần nữa.

Nghĩ đến đây, trái tim Viên Khôi Lương lại không thể nén được đau đớn và co rút, đau đớn trong lòng như vậy làm ánh mắt của anh cũng trở nên sắc bén, “Từ trước đến nay nhà họ Bạch yêu hận đều rõ ràng, cho tới bây giờ cũng nhận thức được chính xác kẻ thù. Đối phó với người nhà họ Bạch là tôi, đặc biệt người nhà họ Bạch là tôi, mặc kệ phải có hành động gì thì cứ hướng vào tôi, cần gì tổn thương người vô tội.”

Bạch Bình cười ha ha mấy tiếng, sau đó, lấy vẻ mặt càng thêm tức giận nói: “Vô tội, Viên Khôi Lương, anh dám nói mình vô tội? Nếu không phải cô chủ che chở anh. tiểu tử anh có bao nhiêu cái mạng, người đàn bà kia có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ đáp lại!”

“Ông tưởng nhà họ Bạch bây giờ còn là nhà họ Bạch vài chục năm trước sao? Quân gia Bạch, cái chữ ‘giết’ này không thể uy hiếp được tôi.”

“Vậy thì, giết cô ta có thể uy hiếp được anh sao?” Bạch Bình híp mắt, vẻ mặt có chút nghiêm trọng, nhưng chỉ rất nhanh như một cái chớp mắt, hần đã đổi thành cười lạnh, “Anh già chết sống ở trong bệnh viện, không phải là sợ chết sao?”

“Thả cô ấy ra, tôi chỉ nói một câu.” Viên Khôi Lương không kiêu ngạo không tự ti, anh cũng chỉ có một mục đích duy nhất, “Ngài Bạch nên biết, trừ phi nhà họ Bạch thật sự giết tôi, nếu không, dù cô ấy có xảy ra bất kỳ tình huống nào, tôi cũng sẽ vĩnh viễn không từ bỏ ý định.”

Sắc mặt Bạch Bình càng dọa người hơn, “Anh ở đây uy hiếp nhà họ Bạch?”

“Ông có thể cân nhắc suy nghĩ kỹ một chút xem tôi có phải uy hiếp hay không.”

Có một đoạn thời gian không ngắn, Viên Khôi Lương cùng Bạch Bình không nói chuyện. Trong lòng Viên Khôi Lương tính toán chính là: Trác Lí có thể sẽ không gặp chuyện không may, bởi vì từ trong nét mặt của Bạch Bình, anh nhìn không ra cái loại trải qua sự khát máu và hưng phấn, trên mặt hần nhiều hơn là sự căm hận và chán ghét mình, cái này nói rõ một kết quả —— nhất định Bạch Bình có nguyên nhân đặc biệt nào đó nên không thể động vào Trác Lí. Nghĩ tới đây, anh không khỏi thoáng tiêu bớt sáu muộn, tâm tư xoay chuyển mấy vòng, anh nhìn thấy Bạch Bình đánh mấy chuông, sau đó, một người đàn ông vạm vỡ khiêng Trác Lí mặc T Shirt màu vàng xuất hiện trước mặt anh.

Trong nháy mắt này, lực chú ý của Viên Khôi Lương đều đặt ở trên bóng dáng màu vàng đang kia đến không kịp phản ứng, chỉ nghe thấy Bạch Bình lớn tiếng nói, “Về sau, nếu như cô ta còn tái phạm đến nhà họ Bạch, đừng nói là ông chủ bà chủ cô chủ, cho dù là tôi, cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mấy người như vậy.” Sau khi nói xong, Bạch Bình phất tay áo rời đi, người đàn ông vạm vỡ ném Trác Lí lên mặt đất, hừ một tiếng rồi cũng rời đi.

Viên Khôi Lương nhanh chóng ôm lấy Trác Lí, kiểm tra tỉ mỉ tình trạng trên người cô, không đợi anh đụng vào cô, cô đã đột nhiên cười lớn, “Ha ha ha. Trời không quên em! Trời cũng giúp em!! Ha ha ha ha. A ha ha ha.”

Bộ dáng cô như vậy thật sự dọa sợ Viên Khôi Lương, còn chưa kịp hỏi một chút, anh đã bế cô lên, đang định mở miệng hỏi thăm, không ngờ, một giây kế tiếp cô lại hung hăng cào một cái vào vai anh, đầu như con heo nhỏ, rúc ở trên vai anh, vừa rúc vừa nói, “Núi băng. Em suýt bị hù chết. Hu hu hu. Làm sao anh có thể tới muộn như vậy. Hu hu hu. Hu hu hu.”, sau đó, nước mắt đột nhiên rơi như mưa.

Tính khí Trác Lí vẫn như vậy, trong lòng mà tích tụ thì nhất định phải nói cùng người ta mới có thể quên, cho nên, trên đường lái xe về nhà, Viên Khôi Lương rất thức thời không ngăn cản cô buông thả tâm tình, anh an ủi và kiên nhẫn nghe cô làm bản cầu nhàu nói, “: Em hoàn toàn chuẩn bị xong xuôi mới lên đường. Em đã điều tra xong hành tung của Bạch Hách Sơn và Bạch Bình, biết hôm nay bọn họ không ở nhà.” Sau khi nghẹn ngào mấy câu, cô dùng giọng nói nức nở nghẹn ngào nhìn Viên Khôi Lương nói xin lỗi, “Em hiểu rõ em rất kích động. Hu hu hu. Nhưng, em không thể ở bệnh viện chờ người khác tới hại anh. Anh lại không muốn cúi đầu. Hu hu hu. Em làm sao biết được tên ma cà rồng lại kinh khủng như vậy? Em làm sao biết được căn bản là bọn họ ở nhà? Còn nữa, em làm sao biết được bà cụ quái lạ kia lại có quan hệ với nhà bọn họ nha. Hu hu hu. Nếu không phải bọn họ có quan hệ. Hu hu hu, em chắc chết rồi. Bọn họ còn nói muốn chặt chân em, chặt tay em, xã hội đen thì sao? Xã hội đen là có thể tùy tiện lấy quyền thế đè người sao? Hu hu hu.”, sau khi nói cái đoạn ngắn này, đột nhiên Trác Lí hết sức nghiêm túc nói, “Anh biết cái bà cụ quái lạ em gặp kia có quan hệ gì với thế hệ nhà bọn họ không? Bà ấy và bà cụ Bạch là bạn thân từ nhiều năm trước, nếu như không phải là nhờ viên ngọc kia, nếu như không phải em nhanh trí thông minh lanh lợi. Có lẽ em. Hu hu hu. Có lẽ em đã chết ở chỗ này rồi. Hu hu hu. Núi băng, nếu như em bị hấn cắt đứt chân, cắt đứt tay hoặc huy dung, anh có còn muốn em nữa không?”

Viên Khôi Lương lái xe, nhưng cảm xúc thật lâu cũng không thể hồi phục, anh nghiêm túc nghe Trác Lí giải thích đứt quãng, cũng coi như hiểu tất cả hành động của cô từ đầu tới cuối, hiểu mục đích của cô, cũng hiểu được áy náy của cô với mình. Anh quay đầu lại thấy bộ mặt đầy nước mắt của cô như con mèo nhỏ, trong mắt anh chứa đầy đau đớn, vậy mà, giọng nói của anh lại kiên định như một ngọn núi, “Muốn.”

Miệng Trác Lí mếu máo, nhanh chóng đem khuôn mặt khóc lóc của mình vùi vào trong đầu gối, cô là hạnh phúc đến rơi lệ, cô là vui mừng đến rơi lệ, cô biết, núi băng sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, cô cũng biết vấn đề mình hỏi rất ngây thơ, nhưng, núi băng nói như vậy chính là để cho cô tin tưởng vô điều kiện, cô vô điều kiện cho đó là một câu đảm bảo đầy đủ, anh không có giận cô, anh không trách mắng cô, anh cũng không ghét bỏ cô. Cô làm cái gì cũng đáng giá, cái gì cũng không so đo, cái gì cũng tha thứ, cái gì cũng bỏ qua.

“Chỉ là, về sau không cần làm tiếp chuyện nguy hiểm như vậy nữa. Dù là vì anh, cũng không thể.” Trái tim Viên Khôi Lương cũng run run khi nhìn thấy Trác Lí khóc đến toàn thân run rẩy, trái tim anh dâng lên một trận chua xót, thông qua nội dung cô giải thích, cuối cùng anh cũng hiểu: Nhà họ Bạch đã buông tay, bởi vì cơ duyên tình cờ của cô mà buông tay, buông tay nhẹ nhàng lại khó khăn như thế, Viên Khôi Lương còn chưa kịp thích ứng, anh đã đón nhận cái kết cục này rồi.

Trác Lí chôn đầu trong cánh tay mình lắc rồi lại gật một cái.

Sau rất nhiều rất nhiều ngày, chờ Trác Lí có thể bình tĩnh tự thuật lại đoạn thời gian không được tốt lắm nhưng tuyệt đối không tâm thương thì cô giải thích với những người quan tâm tới mình như sau: “Khi tôi nhìn thấy bà cụ Bạch thì tôi chỉ cảm thấy được mình sẽ chết chắc rồi. Nhưng, thì ra bà cụ ấy chỉ có dáng dấp dọa người thôi, bản thân bà thật sự vô cùng hoà ái. Bà dẫn tôi vào trong căn phòng nhỏ của bà, hỏi tôi rất cận kề rất tỉ mỉ về lai lịch của viên ngọc, đương nhiên là tôi hết sức nghiêm túc cũng hết sức chân thành giải thích. Sau đó, tôi cũng không biết bà cụ nói nhận định gì, tóm lại mà nói, tôi cứ như vậy bị người đàn ông vạm vỡ kia mang ra ngoài.”, chẳng qua mọi người cũng là nghe chuyện cũ, nghe xong thì thôi, chỉ có Trác Lí biết, cái loại cảm giác mạng sống bị treo lơ lửng. Thật sự rất kỳ diệu, một khắc kia, cô không biết được mình có cơ hội sống sót hay không, một khắc kia, đầu óc của cô chân thực ghê gớm. Thử nghiệm qua thử thách như vậy, cô biết, đường tình dài lâu của cô và Viên Khôi Lương sau này, cô không còn sợ gì nữa rồi, cô cũng sẽ không sợ hãi nữa. Không phải năng lượng tình yêu giải quyết tất cả vấn đề, mà là có tình yêu, thì mới có dũng khí để phấn đấu, người dũng cảm, đáng kiêu hãnh mới may mắn sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Ngoại truyện 1

Kể từ sau sóng gió nhà họ Bạch, Viên Khôi Lương đã quang minh chính đại đem Trác Lí về nhà mình, nói cho oai là “Cảm xúc của Trác Lí bất ổn, cần phải khai thông”. Đối với lần này, vì sóng gió nhà họ Bạch nên Ngũ Khâu Thực bị Viên Khôi Lương phong sát đã chỉ thẳng nói “Căn bản là anh trần trụi bất cóc! Trần trụi tâng kiêu! Trần trụi cất làm của riêng!” Vậy mà, mặc cho hắn nói toạc cổ họng, tất cả mọi người vẫn tin tưởng nhân cách của Viên luật sư, bao gồm cả Trác Lí.

Bởi vì đối với chuyện tình yêu của cô và Viên Khôi Lương, cha mẹ Trác Lí đều vô cùng ủng hộ, cho nên, việc bọn họ ở chung này cũng không có ai phản đối. Có lúc thật sự Trác Lí rất sắc lang, cô thường xuyên cố ý vô ý quấy rầy Viên Khôi Lương hết sức rõ ràng, nhưng Viên Khôi Lương lại giữ hình tượng chính nhân quân tử, vẫn không chịu bị dụ dỗ, làm Trác Lí phiền muộn một trận. Ngay sau đó, cô nhìn bảy cái đèn sáng lung linh trên trần nhà cảm thấy phiền muộn. Cô không biết tại sao bảy cái bóng đèn nhỏ lung linh này lại xuất hiện trên trần nhà, nhưng, mỗi ngày trước khi nhắm mắt cô cũng sẽ đem những chấm nhỏ của bảy cái đèn lung linh đầy sắc màu này ra đếm, đếm đến khi mệt nhọc mà không thể không ngủ mới thôi. Mặc dù mỗi ngày cô đều đếm bảy ngôi sao nhỏ này, nhưng đếm đến ngày thứ tám thì gần như cũng không ra được một cái, cô vẫn cảm thấy: Bảy cái bóng đèn này có trợ giúp rất lớn đối với giấc ngủ của cô.

Nhưng, đến ngày thứ chín, Trác Lí thật sâu sắc phát hiện ra sự khác thường của Viên Khôi Lương, cái thể hiện ở đây là, vốn cô sẽ ở phòng làm việc của anh lên mạng đến rất khuya mới đi ngủ, thế nhưng hôm nay, Viên Khôi Lương từ sớm đã thúc giục cô đi ngủ, cô nhìn đồng hồ, mới tám rưỡi. Mấu chốt nhất là, Viên Khôi Lương lại vẫn nói với cô, “Mơ những giấc mơ đẹp.”

Lúc Trác Lí bước thong thả về phòng của mình thì suy tư dụng ý của Viên Khôi Lương một hồi: Mơ những giấc mơ đẹp? Cũng không phải là chuyện Nguyệt Hắc Phong Cao để gian tình vào đêm hôm, tại sao phải đi ngủ sớm như vậy? Vậy mà, sau khi cô trở về, sau khi nằm ở trên giường, ngẩng đầu lên nhìn thấy bảy ngọn đèn chớp chớp trên trần nhà, Trác Lí lại cảm thấy vô cùng buồn ngủ.

(Nguyệt Hắc Phong Cao: Vốn là “Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa.” Chỉ hoàn cảnh hiếm ác.)

Giấc mơ thật dài, trong mơ có rất nhiều hoa hồng, ruy băng màu hồng, bong bóng màu hồng, màu hồng. Người không có mặt? Trác Lí trượt trượt như trẻ con chạy đến trước mặt người không có mặt, lớn tiếng kêu, “Núi băng!!!” Trong hoàn cảnh trống trải, chữ “Núi” này không ngừng truyền âm thanh lại. Sau đó, cô trở mắt nhìn người trước mặt không rõ mặt mũi dần dần trở nên rõ nét, dần dần. Người không có mặt biến thành khuôn mặt Viên Khôi Lương. Dần dần, khoe miệng Trác Lí nâng lên một nụ cười hạnh phúc...

Viên Khôi Lương sau khi tắm xong đứng ở bên cạnh giường, mượn ánh đèn yếu ớt nơi đầu giường, anh cẩn thận nhìn cái lúm đồng tiền kia, đột nhiên một trận hoá khí bên trong nổi lên, vào giờ khắc này có một loại dục vọng bị áp chế lâu ngày như gió lớn đánh úp đến, anh không biết trong miệng cô phát ra ba tiếng “Núi băng lớn” lại có thể làm cho anh mạng đến kích thích mãnh liệt và khó đề nén như thế, anh nhắm hai mắt lại, đang định ép buộc mình rời đi nơi “Nước sôi lửa bỏng” này, không ngờ, anh vừa mở mắt ra liền đối mặt với đôi mắt mờ to đầy nghi ngờ của Trác Lí đang nằm trên giường nhìn mình, đôi phương làm như còn chưa có từ trong mộng tỉnh lại, mắt nháy nháy hai cái, khoe miệng nở nụ cười, cái lúm đồng tiền kia. Cái lúm đồng tiền kia.

Về mặt mờ ám của Trác Lí giống như từng đốm lửa nhỏ, “Âm” bùng cháy như ngọn lửa đang thiêu đốt trong mắt Viên Khôi Lương (Lời tác giả: ‘Một nụ cười gian’ đúng thôi, không thể không tuân theo nhu cầu sinh lý được, lúc nên ra tay thì ra tay thôi, nói đùa chứ, nếu nín sẽ hỏng. Tiêu Lương Lương, mẹ ủng hộ con, lên a.!)

Vậy mà, ở nơi này vào thời khắc Viên Khôi Lương ra tay, Trác Lí đột nhiên như hiểu được tiên cơ, từ trên giường bò nhào một cái lên, cười gian với

Viên Khôi Lương nói, “Núi băng!!! Cuối cùng em cũng biết dụng ý của anh rồi!!!”

“.....”, có người khoé mắt khoé miệng đều hung hăng co quắp.

“Ha ha ha ha.....Bây ngôi sao nhỏ trên trần nhà có phải là anh làm cho em không? Em đã nói rồi.....Làm sao lại vô duyên vô cớ để bảy cái đèn nhỏ ở đây? Nhất định là không tầm thường, chẳng qua là em vẫn luôn không nghĩ tới..... Ha ha ha ha..... Có phải anh tin truyền thuyết về người chồng ngày đó hay không?”

“.....”, anh chỉ muốn lấy một cái cớ để qua đây mà thôi.

“Ôi.....Em thật sự nằm mơ thấy anh!” Vốn là đang quý gối ở trên giường đột nhiên Trác Lí nhu tình như nước bỏ nhào về phía Viên Khôi Lương đang mặc bộ quần áo ngủ màu xanh dương, sau đó đầu áp chặt vào ngực anh, ôm lấy hông của anh, “Núi băng.....Em yêu anh.”

Sau khi Trác Lí nói câu kia xong thì cả trái tim Viên Khôi Lương đều nóng lên, không phải anh dự tính như vậy, anh là muốn đợi cô đón nhận anh, đợi cô quen với anh, chờ sau khi chính miệng anh nói với cô lời yêu, anh mới có bước hành động tiếp..... Vậy mà, anh lại thua cô, bởi vì cuối cùng cô vẫn là người nói tiếng yêu trước. Nhưng, anh không biết, ba chữ “Em yêu anh” này từ chính miệng người phụ nữ mình yêu nói ra lại tiêu hồn thực cốt như vậy, lại làm cho người ta thành cái dạng này..... Như thế nào cũng không khắc chế được những rung động khó hiểu.

(Tiêu hồn thực cốt: Có thể hiểu là cảm giác sung sướng mãn nguyện khi hoan ái.)

Sau một khắc, anh nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ mấy giây, anh liền dịu dàng cúi mặt xuống, hôn vào khoé miệng cô, nụ hôn này từ khoé miệng chuyển đến bờ môi, nhẹ nhàng, ôn nhu.

Trác Lí trợn to hai mắt, chỉ bằng ánh đèn nhỏ màu vàng ở đầu giường, làm cô nhìn không rõ về mặt Viên Khôi Lương, dù vậy thì cô hay Viên Khôi Lương đều cảm nhận được tình cảm dịu dàng. Nhưng, cô mới vừa tiếp nhận sự dịu dàng của anh, anh liền dùng sức hôn sâu, từ lúc mới bắt đầu khẽ hôn chuyển thành hôn sâu..... Trác Lí cảm nhận thật sâu sự khác biệt của Viên Khôi Lương, ban đêm như vậy, cô nam quả nữ ở bên giường như vậy, Trác Lí dùng chút suy nghĩ duy nhất còn sót lại để tưởng tượng đến chuyện xảy ra sau đó là cái gì. Chẳng qua là, vừa nghĩ đến cảnh tượng như vậy, cô đã cảm thấy tim mình như con ngựa hoang mất giây cương bị quất roi, có thể dừng lại hoà hoãn một chút cũng không được.

Cô không rõ mình làm thế nào mà từ quý gối trên giường chuyển thành nằm ở trên giường, cô không nhớ rõ quần áo ngủ của mình bị lột sách từ lúc nào, cô nhớ rõ thân thể Viên Khôi Lương ở trên làm cô có chút kháng cự, nhưng, khi giọng nói dịu dàng và trầm thấp của Viên Khôi Lương ở bên tai cô nói, “Anh cũng yêu em, thật sự yêu em.” Thì ngay cả tia chống cự cuối cùng của cô cũng biến mất, linh hồn mất mát và trống trải đã lâu của cô được Viên Khôi Lương gọi đến trước mắt, chờ đợi sự phân phó của anh.

Thời điểm đau đớn nhất, Trác Lí nhớ là mình rất dũng cảm không có thốt ra, cô biết: khi phụ nữ phá kén thành bướm, đều trải qua kinh nghiệm một khắc đau đớn lại vui sướng như vậy, hơn nữa, người đàn ông dẫn dắt cô lột xác kia là người cô thích nhất yêu nhất, cô nghĩ, cô vô luận thế nào cũng muốn thật tinh táo để nhớ cảm giác một khắc kia.....

Bình thường Viên Khôi Lương là đáng vẻ núi băng, đối với việc Trác Lí bất ngờ một đêm này trở thành phụ nữ cũng rất dịu dàng, mặc dù sáng ngày hôm sau rời giường, cả người Trác Lí đều đau đớn, nhưng cô vẫn cảm thấy hạnh phúc tràn đầy toàn thân, cô thức dậy rất sớm, vẫn đưa lưng về phía Viên Khôi Lương cắn ngón tay cười khúc khích.

“Sao lại cười?” Viên Khôi Lương lật người, tay dài chụp lấy, Trác Lí bị cưỡng chế đối mặt với anh.

“Em.....Em muốn tắm.” Thật ra thì một đêm này cô cũng không ngủ được..... Mặc dù loại vận động nào đó mệt chết đi được, nhưng không biết vì sao, tinh thần của cô lại ở trạng thái tốt nhất, cho dù là cái loại đau thâm thủy đó mang tới từng đợt từng đợt mệt mỏi, cô cũng không có biện pháp nhắm mắt tập trung tư tưởng để ngủ yên. Tam tinh vô cùng hưng phấn như vậy làm cả đêm cô đều trong trạng thái rất tinh táo, mà loại sắc đẹp tinh tú này bắt gặp trong một buổi sáng tỉnh mơ lại khiến dục vọng sáng sớm của Viên Khôi Lương càng thêm nghiêm trọng hơn.

Trong nội tâm tà ác của cô không ngừng bắt đầu sinh ra một loại kích động.....

Được rồi, cô thừa nhận mình háo sắc.....

Cô vẫn có một loại kích động muốn bỏ nhào vào Viên Khôi Lương.....

Cho nên, tắm chỉ là cái cớ.

Trong nhà Viên Khôi Lương có một phòng vệ sinh, Trác Lí ở nơi này từng chút từng chút bị Viên Khôi Lương tạo ra những nụ hôn trên chính người cô, một tấc một tấc trên người cô đều bị Viên Khôi Lương hôn qua..... Sau đó, bên trong phòng tắm, cô ở một bên cười đến là gian trá và âm hiểm. Cô quyết định, cô nhất định phải giam giữ Viên Khôi Lương thật tốt, cũng làm cho trên người Viên Khôi Lương rơi đầy ấn ký của cô!

Ai nói trên người đàn ông không thể có dấu hôn chứ!!

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ngoại truyện 2

Thành phố Z nhà trọ XX, Hàn Hiểu Lệ trực đêm ở nhà trọ, cô thích lúc trực đêm sẽ len lén nhìn màu sắc tranh ảnh, bởi vì khách tới nhà trọ vào buổi tối không nhiều, dĩ nhiên, chủ yếu là bởi vì hoàn cảnh phòng trọ cũng không tốt, vì được xây dựng từ lâu, nên thiết bị nơi này rất cũ, không có TV không có máy tính, càng không có học tủ quần áo hạng sang. Gian phòng nơi này bình thường đều là phòng một người, phòng vệ sinh cũng chỉ có một gian, diện tích gian phòng nhỏ còn chưa nói đến, nhưng bốn vách tường dường như khá chật chội, mầu chột nhất là, cách phòng trọ rách nát này không tới 50 thước có một khách sạn có giá tiền vừa phải, thiết bị đầy đủ, chất lượng trung bình. Cho nên, buôn bán nơi này luôn luôn không tốt. Mấy năm trước, Phủ thị chính đã từng tính toán cường chế dỡ bỏ nhà trọ này để xây cửa hàng Lâm Hồ mới, bởi vì nơi này đã từng có một vị Đại lãnh đạo ở qua thời kỳ giải phóng, nên hiện vẫn đang gác lại.

Hơn chín giờ tối, có một âm thanh thanh thúy cắt đứt suy nghĩ của Hàn Hiểu Lệ đang chìm đắm trong màu sắc của nơi nào đó và cảm quan của cô. Ngẩng đầu lên, từ trong quầy cô nhìn lên trên thấy khuôn mặt một cô gái, cô gái kia có bộ dáng mi thanh mục tú, mắt to mũi cao, buổi tối cuối tháng mười, cô ấy mặc một cái áo Jacket màu đen, má ửng đỏ, mở miệng nói chính là, “Cô à, 419 còn trống không?”

“419?” Hàn Hiểu Lệ lặp lại một lần, giờ phút này khái niệm đang vang lên trong đầu cô không phải là số phòng, mà đó là nhận thức không thuần khiết. 419, 419..... Cô tròn to hai mắt nhìn bóng dáng cô gái đứng bên cạnh vừa nói chuyện một chút, chứng kiến cái bóng dáng kia đang nháy mắt, tinh thần cô cũng chạy theo xa.

Người đàn ông mặc áo gió màu đen..... Diện mạo lạnh lạnh, khề nhú mày, ánh mắt như hư ảo, nhưng có thể nhìn ra được sự chú ý của anh đang rơi vào trên người cô gái mặc áo jacket màu đen kia rất không bình tĩnh.

“Cô.....Hai người.....” Trong đầu Hàn Hiểu Lệ chỉ có một khái niệm duy nhất chính là: Hai người này, quan hệ không đúng đắn. Mầu chột là, cô nhìn cách ăn mặc của hai vị này, tuyệt đối không giống như loại nghèo khổ đến mức tới nhà trọ thuê phòng để trai gái nha? Chẳng lẽ là, ngoại tình?

Cô gái áo jacket màu đen như nhìn ra được cảm xúc trong mắt Hàn Hiểu Lệ, nhú nhú lông mày nói, “Mau cho một phòng.....Tôi vội đi toilet! Nhưng phải là 419, nhanh lên một chút nhanh lên một chút. Cũng không phải là không trả tiền!” Dứt lời, cô gái mặc áo jacket màu đen liền để lại thẻ căn cước lên mặt bàn, “Tiền thế chấp là 100 sao?” Sau khi thấy được sự khẳng định trong ánh mắt của Hàn Hiểu Lệ, cô gái mặc áo jacket màu đen lại đập tiền lên trên bàn, nghiêng đầu, hưng phấn nói, “Chồng, đi thôi!”

Đến nửa ngày mà Hàn Hiểu Lệ vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Một mặt là bởi vì hai người này rất kỳ quái, một mặt bởi vì.....Dáng dấp người đàn ông mặc áo gió màu đen kia nhìn kỹ thì.....

“Trác Lí, anh cảnh cáo em lần cuối.....” Viên Khôi Lương còn chưa kịp nói hết câu, Trác Lí đã đóng mạnh cửa phòng 419, nhào lên hôn Viên Khôi Lương, đem lời nói còn sót lại của anh chìm ngập trong nụ hôn sâu của mình.

Sau khi hôn sâu xong, hai người đều đã say đắm, Trác Lí cời nhanh khăn quàng cổ của mình, cười híp mắt nói, “Núi băng, không phải anh cũng thấy như vậy rất kích thích sao? Ở nhà đều ngủ ngốc.....419 chỗ này thật sự là quá kích thích!” Sau khi tháo khăn thật nhanh xong, Trác Lí tiến tới không ngừng cời áo jacket của mình.

Sau khi ánh mắt của Viên Khôi Lương chứng kiến cô cời y phục đột nhiên trở nên thâm trầm, “Nơi này không có hơi ấm, rất lạnh.” Sau khi nói xong, Viên Khôi Lương vô cùng tự nhiên nhanh chóng ôm lấy cô.

Chỉ còn một cái áo nhỏ màu vàng của Trác Lí là không có chút nào an phận, cô một mực tìm kiếm cơ hội phản công thật tốt, cô không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, thật vất vả cô mới quyến rũ được Viên Khôi Lương ra khỏi nhà, nghĩ đến như vậy, tay của cô bắt đầu không an phận chạy khắp người Viên Khôi Lương đang mặc áo khoác dày, mấy phút sau, cô đã cời được áo khoác khó hiểu của Viên Khôi Lương xuống, dùng thủ đoạn do Vu mỹ nhân dạy kiễng chân lên ghé vào tai Viên Khôi Lương kêu nhẹ đầy mị hoặc, “Núi.....Băng....Lớn.....”

Quả nhiên vào giờ khắc này khi Viên Khôi Lương đang ôm chặt lấy thân thể của cô bị chấn động không nhẹ, lý trí cuối cùng không thể chiến thắng được ham muốn có cô. Gần như đồng thời bàn tay không an phận của Trác Lí đi tới bộ vị mầu chột, anh mang theo cô đi về phía trước giường nhỏ..... Mang đến cho bọn họ vô số kỷ niệm kích tình ở trên giường.

Chân chính một khắc đảo lộn trên giường kia, Trác Lí đột nhiên kịp phản ứng là mình lại bị đè ép, vì vậy cô lật người một lần nữa, đem Viên Khôi Lương đặt ở phía dưới, cười mị hoặc một tiếng, “Hôm nay, để cho chị em phục vụ anh thật tốt.”

.....

.....

Nói về gian phòng 419 của thành phố Z, cái này phải ngược dòng thời gian quay về một năm trước. Khi đó, Trác Lí và Viên Khôi Lương vừa mới kết thúc kiếp sông hai năm tình yêu, thật vất vả mới tiến vào cung điện hôn nhân. Nhưng, mới vừa kết hôn nên khó tránh khỏi có chút mâu thuẫn nào loạn đôi chút, có một lần sau khi hai người cãi vã kịch liệt, Trác Lí rời nhà bỏ trốn.

Sau khi ở bên hồ loanh quanh một buổi chiều nắng Viên Khôi Lương, rốt cuộc cô thấy cái người cô vẫn tâm tâm niệm niệm mắng ở phía bên kia bờ hồ.....

Sau khi cô rời nhà trốn đi, Viên Khôi Lương cũng hoang mang lo lắng cả một buổi chiều, gần như lúc cô ra khỏi cửa không bao lâu anh đã đuổi theo. Sau đó, cùng cô bước rải rác ở bên hồ cả một buổi chiều. Dĩ nhiên, cô không nhìn thấy nhưng anh lại có thể nhìn thấy chỗ cô rất rõ ràng. Khi nhận thấy cô có khuynh hướng muốn rời đi, anh liền hoa hoa lệ lệ “Hiện thân”.

Sau sự hiện thân này, hai người ở bên hồ ôm hôn.

Sau đó, hai người đồng thời không có cách nào có thể đè nén lại sự kích động.

Sau đó, Trác Lí đề nghị thuê một phòng trọ ở gần đây.

Sau đó, hai người tiến vào nhà trọ XX của thành phố Z.

Sau đó, cái buổi tối mùa xuân đó, hai người ở cái nhà trọ có số phòng 419 thiên lời địa hoà một phen. Hơn nữa, hai người đối với cái đêm này đều hết sức có tư vị. Nhất là sắc nữ Trác Lí, thậm chí cô còn nói muốn một tháng 419 một lần. Mà Viên Khôi Lương người luôn luôn giữ tỉnh táo. Thấy cô nhiều lần cảm dỗ quyến rũ, nên mỗi lần đều thoả hiệp.

.....

.....

Buổi sáng từ nhà trọ trở về nhà, tinh thần Trác Lí sáng khoái, vẻ mặt Viên Khôi Lương mệt mỏi.

Một nữ tinh thần sáng khoái là bởi vì trải qua một đêm đầy kích thích.

Một nam vẻ mặt mệt mỏi là bởi vì tối hôm qua phải chăm sóc ả lạnh một nữ, một đêm không ngủ ngon giấc.

Lúc Trác Lí và Viên Khôi Lương lấy lại thể căn cước, vừa đúng lúc Hàn Hiểu Lệ và bác gái Thẩm thay ca, từ lúc sáng sớm khi Viên Khôi Lương xuất hiện, ánh mắt Hàn Hiểu Lệ vẫn chưa có dời đi, đợi sau khi Viên Khôi Lương và Trác Lí đi xa, bác gái Thẩm trêu ghẹo đẩy đẩy cánh tay Hàn Hiểu Lệ, “Cô gái, muốn người đàn ông này sao?”

“Nào có?” Hàn Hiểu Lệ 囁 cười liên tiếp: Khó có khi thấy được đàn ông đẹp mắt, không nhìn thêm hai cái thì sẽ có lỗi với chính trái tim thực sắc của mình.

“Không phải nhìn. Kia đều là chồng của người ta rồi. Hai người này đã là lần thứ ba trong tháng tới chỗ này thuê phòng rồi. Thật sự không thể hiểu rõ, nhìn không thấu nha. Như thế nào mà chỉ chọn mỗi nơi này.” Bác gái Thẩm một bên đan len, một bên lắc đầu, giống như đây là việc cỡ nào không thể tưởng tượng nổi.

“Lần. Lần thứ ba?” Hàn Hiểu Lệ kinh ngạc hỏi ngược lại, hôm nay mới là ngày 12.

“Cũng không phải sao. Tướng mạo ăn mặc xuất chúng như vậy lại đến nhà trọ này vốn đã đủ lý kỳ rồi, còn lại tôi thường xuyên như vậy nữa, cũng không phải hấp dẫn được lực chú ý sao? Bác đã nói với cháu nha. Mỗi một lần bọn họ đến đều tới khá muộn, lại đi rất sớm.”

Hàn Hiểu Lệ ngây dại.

Hỏi tương lại người đàn ông và đáng về cô gái kia, sau đó trong lòng cầu nguyện: Bọn họ còn có thể trở lại chứ? Tối nhiều lần như vậy. Cô còn chưa xem đủ đây này.

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ngoại truyện 3

Chuyện tình của Viên Khôi Lương và Trác Lí sau khi kết hôn.

Bởi vì 《đô thị tình anh》có nhóm sinh viên thực tập mới, có một người đặc biệt gầy đặc biệt có cốt khí đáng đáp xinh đẹp tươi trẻ bị toàn bộ xã hội đổ kỵ, cái sự đổ kỵ này dẫn tới hậu quả đó chính là phong trào giảm béo.

Phong trào giảm béo phổ biến rộng khắp bắt đầu nổi lên từ bộ phận phòng vấn, bởi vì bộ môn thường xuyên ra ngoài làm chân chạy, gió thổi nắng chiếu, là hoàn cảnh giảm cân tốt nhất, mọi người cũng thuận tiện đốc thúc lẫn nhau.

“Cô Viên, cô là mục tiêu giảm cân lớn nhất của cả bộ phận đây.” Lâm Bồi quét mắt nhìn vóc dáng của Trác Lí từ trên xuống dưới, rất nghiêm túc nói. Vốn Trác Lí có khuynh hướng béo lên, sau khi kết hôn, không biết là vì nguyên nhân gì, mà cô càng lúc càng béo. (Một là: Không biết nguyên nhân một

mọi là cái gì? Về nhà nhìn cái đồng trong tủ lạnh kia, trừ đồ ăn vặt ra thì vẫn là đồ ăn vặt.)

“Tại sao?” Trác Lí đập túi khoai tây chiên, cô hết sức uất ức.

“Bởi vì cô là tham ăn nhất!” Một câu nói mà bốn người đều đồng thanh.

Tiếp đó, Trác Lí mang chân giò hun khói tới phòng làm việc, khoai tây chiên, thịt bò khô, kẹo đường thậm chí cả xylitol cũng bị mọi người cướp đoạt sạch sẽ, toàn bộ đều giao cho Ngô Tập Đại tiêu diệt.

Trác Lí đau thương gạt nước mắt. Chẳng qua, kể tiếp đó là đoạn thoại của Vạn Hiểu Yên thoáng chốc đã làm mọi người hiểu được tầm quan trọng của giảm cân.

“Còn chưa có sinh con đã béo thành cái dạng này, sau khi sinh xong đứa nhỏ, đoán chừng cô cũng không khác gì heo mẹ. Chẳng qua, đến lúc đó, em gái, có thể sẽ bị Núi băng nhà cô vứt bỏ cũng không biết chừng.”

Mọi người đều gật đầu, đối với lời này bày tỏ sự tán thành.

Trác Lí suy nghĩ một hồi lâu, chợt nhớ tới hình như Viên Khởi Lương mỗi lần ôm cô thì đều càng ngày càng vắt vả, hơn nữa, mỗi lần anh đều ôm rất chặt.

Chẳng lẽ, anh ấy thật sự ghét béo?

Nhưng, mỗi lần đi dạo siêu thị, mua đồ ăn vặt anh ấy đều không có phản đối mà, nhớ có mấy lần Viên Khởi Lương còn nhắc nhở mình đừng quên mua đồ ăn vặt đấy.

Cái ý nghĩa này cứ liên tục cho tới lúc xế chiều tan làm về nhà.

Theo thường lệ Trác Lí lấy điện thoại di động ra gọi điện, nhà cô ở rất xa cao ốc Hào Mã, trừ lúc hai người có xã giao, thì căn bản Viên Khởi Lương đều đưa đón Trác Lí về nhà.

Chờ lúc lấy điện thoại di động ra khỏi túi cô mới phát hiện, có hơn chục cuộc điện thoại chưa nhận.

Đều tới từ: Núi băng.

Ấn nút gọi lại, trong lòng Trác Lí có chút ưu tư. Viên Khởi Lương đối với cái vấn đề cô không chú ý điện thoại di động trong túi đã giáo dục cô không dưới 100 lần, nhưng, mặc kệ là bao nhiêu lần, Trác Lí vẫn theo thói quen coi thường sự tồn tại của nó.

Đối phương bắt máy rất nhanh.

“Này, mới vừa rồi em đi nhà vệ sinh, nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.” Trác Lí soạn bảy lý do vì quanh năm bịa đặt nên công lực đã được tăng cường, cũng không phải bởi vì cô càng ngày càng thông minh, mà là mặc kệ công lực của cô có mạnh dường nào, thì Viên Khởi Lương vẫn luôn có thể nhìn thấu.

Ví như giờ phút này, giọng nói được truyền từ đầu bên kia điện thoại của Viên Khởi Lương không hẳn không nhạt nhưng cũng đủ trấn áp Trác Lí, “Bốn mươi lăm, ở trong nhà vệ sinh lâu như vậy.”

“.....” Trác Lí rất muốn tát mình một bạt tai.

“Tối nay anh phải làm thêm giờ.”

“Ừ.” Trác Lí rất muốn cúp điện thoại.

“Tốt nhất là em nên nghĩ biện pháp.... sử dụng điện thoại di động.” Giọng nói của Viên Khởi Lương rất ghê gớm, Trác Lí chỉ cảm thấy trái tim nhỏ của mình đang nhảy “Thịch thịch thịch thịch”, hoàn toàn có thể tưởng tượng được vẻ mặt âm u của Viên Khởi Lương khi gọi đến tới bốn mươi lăm cuộc điện thoại mà không được.

Nghĩ đến đây, Trác Lí đứng dưới ánh mặt trời, nhưng vẫn giật mình một cái, “Chồng.”

“.....”, đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát, ngay tại lúc Trác Lí cho là Viên Khởi Lương đã tạm biết thì “.....Em vẫn còn ở bãi đỗ xe à?”

“Ừ.” Trác Lí phản ứng chậm, “.....Hiện tại em về nhà đây.” Nhắc chân, định rời đi.

Nhưng, Viên Khởi Lương ở bên kia điện thoại lại không gác máy, Trác Lí cũng không dám tùy tiện tắt trước. Sau khi kết hôn, Trác Lí đều cố gắng diễn vở kịch nông nô nổi dậy, đáng tiếc, bởi vì chỉ số thông minh chênh lệch, nên cô không thể lật ngược thành công. Tại bất kỳ hoàn cảnh bất kỳ trường hợp nào, từ đầu đến cuối thì cô đều là người phía dưới Viên Khởi Lương.

Nghĩ đến cái từ người phía dưới, Trác Lí lại liên tưởng đến phản ứng kể tiếp của Viên Khởi Lương. Lời nói, đoạn thời gian, Viên Khởi Lương đặc biệt thích ôm cô ngủ. Mặc dù khi đó đã vào đông, nhưng máy điều hoà trong phòng đều mở quanh năm, tuy nhiên khi ngủ toàn thân Trác Lí đều nóng như lò sủi, nhưng, cô vẫn cảm thấy Viên Khởi Lương đều có thói quen ôm cô ngủ cả đêm. Hơn nữa, ôm rất chặt?

“Bíp ——” âm thanh còi xe kêu điếc tai làm Trác Lí đang từ trong cảnh tượng huyết chiến khiến cô xấu hổ bừng tỉnh lại, đang chuẩn bị lùi lại để cho xe đi ——

“Lên xe.” —— Giọng nói trong điện thoại đột nhiên truyền đến, Trác Lí lại một lần nữa bị dọa sợ, cô hoàn toàn không thấy được vẻ mặt rất sán lạn của chủ xe ngồi ở trong xe đang cười đến cực kỳ tinh nghịch.

Tắt điện thoại xong, tay Viên Khởi Lương còn vịn ở trên tay lái nhìn trong kính chiếu hậu mỉm cười với cô, anh chợt cảm thấy một trận hạnh phúc quét qua người. Anh xoay mặt đi, nhìn xuyên qua kính chắn gió thấy người nào đó đang bấu môi hùng hổ đi về phía mình, khoe môi anh cong lên thật lớn.

Trác Lí mở cửa xe, rất buồn bực ngồi vào trong xe, “Đùa giỡn vợ rất thích sao?”

Nụ cười của Viên Khởi Lương không giảm, chờ Trác Lí thắt dây an toàn xong, từ từ mở miệng, “.....Đùa rất thích.” Sau đó, khởi động xe, lên đường.

Trác Lí lập tức im lặng, xe lái vào đường chính, sau khi xe chạy vào làn đường Trác Lí mới nhớ tới, “Không phải là anh bảo phải làm thêm sao?”

“Về nhà làm thêm cũng được.”

Suy nghĩ mấy phút, rốt cuộc Trác Lí cũng quyết định, sau khi lạng lẽ nắm chặt quả đấm ở trong bóng tối, nhúu lông mày hai cái hỏi, “Rất béo sao?”

Viên Khởi Lương để ý thấy ánh mắt rất nghiêm túc của Trác Lí trong kính chiếu hậu, nên rất nghiêm túc trả lời, “Ừ, béo hơn so với người bình thường.”

Mấy giây sau, nét mặt Trác Lí từ loại hoa lê đấm mưa thành mưa gió sắp tới, sau trận tâm tình quang đăng này, Trác Lí đột nhiên dùng giọng nói mưng mưng như muốn hù chết người nói: “Em muốn giảm cân!” Quả đấm nhỏ nắm thật chặt.

.....

Cứ như vậy, trong một tuần Trác Lí giảm béo, gầy được 1.5kg, là một trong các vị của bộ phận có hiệu quả rõ rệt nhất. Thật ra thì, Trác Lí không hề béo giống đám người Lâm Bồi, chỉ là tất cả mọi người đều thích bắt chước cái người xương cốt cảm mỹ mới kia thôi. Tuần tiếp theo, Trác Lí đúng là gầy đi, nhưng là cái chủng loại gầy xanh xao vàng vọt kia.

Chính là người nào đó rất đau lòng.

Ví như, buổi tối, đôi vợ chồng nhỏ trong phòng làm việc ở nhà làm theo ý mình. Viên Khởi Lương làm công việc trong tay, Trác Lí viết bản thảo của nhóm, hai người nhìn thật không hài hoà.

Trác Lí đã không biết khoai tây chiên và chân giò hun khói có mùi vị gì mấy tuần liên tục rồi. Nhưng, lúc viết bản thảo cô đã cố ý không nhớ tới bữa ăn khuya, đồ ăn vặt phong phú của cuộc sống đêm khuya. Ví như giờ phút này, cô lại nghĩ tới mỹ vị. Thậm chí còn có thể cảm nhận thấy, mùi vị khoai tây chiên, mùi vị chân giò hun khói. Thậm chí cô còn chính mình nghe được tiếng chiên khoai tây “xèo xèo”.....

Nhưng, khi cô viết xong bản thảo, duỗi người một cái, ánh mắt liếc về phía đồng bừa bãi trên bàn kia.

Đôi môi cô run rẩy chỉ khạc ra được ba từ lớn chừng hạt đậu, “Viên, Khởi, Lương!!!”

Đôi mắt vô tội của Viên Khởi Lương nhìn lại Trác Lí, “Sao vậy?”

Trác Lí chỉ đồng bừa bộn trên bàn sách, hai quả đấm nắm chặt, “Có phải là do anh làm hay không!?”

“?” Người nào đó quay trở về nét mặt nghi hoặc.

Lửa giận của Trác Lí bộc phát, lớn tiếng hỏi, “Mấy thứ đồ ăn vặt này có phải là anh lấy tới hay không?”

“Anh không lấy cho em ăn.” Đôi tay Viên Khởi Lương gõ bàn phím, hoàn toàn không để ý tới người nào đó đang giận dữ.

“A!!!! Em muốn ăn!!!!” Quả thật là Trác Lí muốn điên lên, vì đồng đồ ăn vặt tối nay, mà thành quả của cả tuần giảm béo bị ngâm nước nóng.

“Sao lại ăn?” Người nào đó không chút hoang mang quăng ra một câu.

“Đánh chết anh!” Trác Lí bắt đầu chà sát tay.

“Bữa này ăn no thôi. Như vậy.....Có vẻ sẽ có khí sức.” Trong đầu người nào đó tiếp đưa mắt trả lời vòng vo, khoe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười thật sâu.

Nụ cười kia ở trong mắt Trác Lí chỉ biến thành hai chữ, “Sắc lang!!!!”

.....

Nguyệt hắc, phong cao, một đêm gian tĩnh.

Người nào đó bắt nắn rất nhiều rót cuộc cũng được ăn uống no đủ, vì thế anh bắt đầu cảm thán, quả nhiên là ăn no mới có khí sức. Ngay sau đó, mỗ Lương ôm lấy mỗ Lý, “Về sau không cần giảm cân nữa.”

“.....”, mỗ Lý vẫn còn chưa hồi phục lại tinh thần từ trong cái loại hoạt động tổn sức nào đó.

Tay mỗ Lương ôm chặt mỗ Lý, trong lòng anh cực kỳ thất vọng, ôi Trác Lí cảm thấy không hề có thịt, rất không thoải mái. Vì vậy, anh quyết định sử dụng tất sát kỹ đối với Trác Lí, mà tất sát kỹ chính là, phương pháp hướng về phía bên tai Trác Lí thở ra đọc nhẩm rõ ràng từng chữ, “Vợ của anh.....”

(Tất sát kỹ: Tăng sát thương bạo kích)

Bạn đang đọc truyện *Có Lẽ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Ngoại truyện 4

①

“Tiểu Sơn, Bàn Bàn nói em là chị của anh.” Viên Tiểu Băng rất thận trọng, đôi mắt tròn trịa mở to nhìn chăm chăm Viên Tiểu Sơn.

Viên Tiểu Sơn còn chưa trưởng thành nên đôi lông mày mới chỉ hơi khiêu (Xoi mói bói móc), đáng vẻ rất giống người kia, “Anh là anh của em, đây là do gien quyết định.” Dứt lời, Viên Tiểu Sơn lại nói, “Về sau không cần chơi cùng bọn Bàn Bàn nữa, ba ba nói ‘Gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen’, cùng đùa nhỏ ngốc nghếch chơi cũng sẽ biến thành ngốc đó.”

“A. Nhưng, thầy giáo Trương cũng nói tên của chúng ta.....”

Viên Tiểu Sơn rất không bình tĩnh dừng trò chơi lại, “Ba ba nói rồi, chúng ta là do mẹ đặt tên! Chỉ số thông minh của mẹ không phải rất tốt, không nên quá đề ý. Được rồi, anh muốn đi làm bài tập, đừng quấy rầy anh.”

Còn lại Viên Tiểu Băng, trề môi đứng tại chỗ.

Chẳng qua, Viên Tiểu Sơn còn chưa kịp tiến vào phòng làm bài tập, Trác Lí và Viên Khởi Lương đã từ phòng ngủ chính đi ra, mắt Viên Tiểu Sơn nhìn thấy vali hành lý trong tay Viên Khởi Lương.

“Các con!” Trác Lí hào hùng tuyên bố, “Ba ba phải đi công tác.”

Hai người Viên Tiểu Băng Viên Tiểu Sơn khi nghe thấy cái từ “Đi công tác”, thì trong nháy mắt ngây người. Sau đó, trong đầu và trước mắt hai người đều rít rít hiện lên hình ảnh “Khoai tây” và “Rau cải”. Tiếp đó, trên mặt hai người lại cùng xuất hiện vẻ mặt sợ hãi.

Thậm chí Viên Tiểu Băng còn khoa trương mang theo bộ mặt ㄣ đến lời kéo âu phục của Viên Khởi Lương, “Ba ba, không muốn ba ba đi công tác, không muốn đi công tác.”

Viên Khởi Lương mỉm cười ngồi xổm xuống, ôm lấy Viên Tiểu Băng, dịu dàng, “Ba ngày sau ba ba sẽ trở lại.”

*

Buổi tối sau khi đi công tác, Viên Khởi Lương nhận được điện thoại từ nhà gọi tới.

Viên Tiểu Sơn mạnh mẽ đoạt điện thoại từ tay Viên Tiểu Băng, “Ba ba.”

Viên Khởi Lương vì công việc bận rộn mà mặt mày lạnh lẽo nhưng sau khi nghe thấy giọng nói trong điện thoại thì trong nháy mắt đã trở nên ôn hoà, “Tiểu Sơn.”

“Ba ba, có thể trở về sớm hơn được không?”

Viên Khởi Lương khẽ nhú mày, “Sao vậy?”

Viên Tiểu Băng không nhin được, hướng về phía ống nghe điện thoại hét lớn, “Ba ba, con không muốn ăn khoai tây nữa.”

Viên Tiểu Sơn cầm điện thoại trừng mắt nhìn Viên Tiểu Băng, cũng oán giận nói, “Mẹ bị cứng chiều, chỉ biết nấu mỗi khoai tây và xào rau.”

Trong nháy mắt khoé môi Viên Khởi Lương cong lên tới mức lớn nhất, nhưng, còn chưa kịp nói rõ ràng, bên kia điện thoại đã truyền đến tiếng “A” thét chói tai. Tiếp đó, trong nháy mắt khoé môi đang cong lên dừng lại, chuyển thành lo lắng, “Tiểu Sơn, có phải mẹ con gặp chuyện gì không hay không?”

Ánh mắt Viên Tiểu Sơn phân phó Viên Tiểu Băng đi thăm dò tình huống, ba mươi giây sau, Viên Tiểu Băng chậm chạp chạy trở lại, thờ hòng học hướng về phía bên trong điện thoại, “Hôm nay mẹ làm thêm đồ ăn, cho nên, buổi sáng đi chợ mua cá, nhưng, mẹ thật sự không biết làm cá. Hình như mẹ bị thương.”

“Tiểu Băng, đưa điện thoại cho mẹ, nghe lời.”

Lúc Trác Lí nhận điện thoại, con cá trong nồi kia đã bị lật đến rách da lật thịt, cả khuôn mặt chất đầy uỷ khuất, “Chồng.Hu hu.Khi nào thì anh trở lại.Em không muốn ăn rau cải và khoai tây nữa.”

②

Hôm nay, khi Viên Tiểu Băng mới vừa hết giờ học ở nhà trẻ.

Cái người mang kính dâm đứng dựa vào xe, khoảng khắc nhìn thấy Viên Tiểu Băng kia, đã nhanh chóng lấy kính dâm xuống, nhếch miệng nở một nụ cười thật rục rờ, “Tiểu Băng!”

Trác Lí đã dạy Viên Tiểu Băng: Không được nói chuyện với người xa lạ.

Viên Khởi Lương dạy Viên Tiểu Băng: Không được nói chuyện với các chú xa lạ.

Viên Tiểu Sơn cũng dạy Viên Tiểu Băng: Không được nói chuyện với người lớn xa lạ.

Nhưng, vào giờ khắc này Viên Tiểu Băng, đã đem toàn bộ những điều giáo huấn quên đi. Bởi vì, cái chú người lớn xa lạ này, dung mạo rất đẹp trai nha.

Ngũ Khâu Thực mơ ước Viên Tiểu Băng đã lâu. Không vì cái gì khác, chỉ vì đứa bé này, đáng đáp. Quá đáng yêu. Hắn rất thích, ôm trên tay sẽ không dễ xuống được, nên khi lái xe đều đặt ở trên đùi, sử dụng giọng nói mà chính mình cũng cảm thấy buồn nôn, “Gọi là chú đi.”

“Chú chú.” Trên miệng Viên Tiểu Băng ngậm kẹo que, chớp mắt to nhìn Ngũ Khâu Thực, “Chú mang cháu đi đâu vậy?”

“Đ dẫn cháu đi ăn ngon.”

Viên Tiểu Băng không thừa kế được sự cơ trí của Viên Khởi Lương, nhưng lại thừa kế được sự tham ăn của Trác Lí, nghe được ba chữ “Đi ăn ngon”, trong đôi mắt của cô bé toát ra hoa đào. Ngũ Khâu Thực chỉ nhìn cô bé, đã cảm thấy rất hạnh phúc, không nói hai lời đã mang cô bé tới nhà hàng hạng sang chuyên làm đồ ăn cho trẻ nhỏ mở tiệc lớn.

Bên này, Ngũ Khâu Thực thuận lợi đem Viên Tiểu Băng đi.

Bên kia, Viên Khởi Lương tới đón hai đứa song sinh tan học lại nháo nhào vì không thấy người.

“Con nhìn thấy Tiểu Băng lên chiếc xe thể thao xinh xắn của một chú đi rồi.” Viên Tiểu Sơn cung cấp đầu mối.

Viên Khởi Lương lái xe, tay cầm điện thoại di động gọi cho Trác Lí bên kia điện thoại đang lo lắng, “.....Đại khái anh biết là ai rồi.” Sau khi cúp điện thoại xong, trong mắt Viên Khởi Lương bỗng chốc như phát ra ngọn lửa muốn ăn thịt người, hù dọa Viên Tiểu Sơn đang ngồi bên cạnh đến nhảy lên.

Quay lại bấm số điện thoại gọi cho Ngũ Khâu Thực, mới vừa kết nối, giọng nói Viên Khởi Lương đã trầm xuống, “Con gái tôi ở đâu với cậu?”

Bên kia điện thoại Viên Tiểu Băng đang ăn đến thích thú, Ngũ Khâu Thực cũng đang rất vui vẻ, cười hi hi, “Đang ăn com tối.”

“Ở nơi nào?”

“Viên đại luật sư.”

“Ngũ Khâu Thực. Ông cụ nhà tôi tìm cậu đã lâu. Mặt khác, cái họ Nghiêm.Người bạn đã manCũng đang tìm cậu thật lâu.”

Ngũ Khâu Thực sau khi nghe được lời này, rất nhanh đã thay đổi sắc mặt, “Viên Khởi Lương, cậu quá hèn hạ.”

“Cậu có thể lựa chọn đi kiện, con gái của tôi, Viên Tiểu Băng, ở đâu?”

Ba phút sau, xe Viên Khởi Lương dừng lại ở cửa quán ăn. Ngũ Khâu Thực đã mang theo Viên Tiểu Băng đang đứng ở cửa, Viên Tiểu Băng đứng với bộ dáng chói mắt. Viên Khởi Lương mở cửa xe, ngay cả ánh mắt cũng không cho Ngũ Khâu Thực, trực tiếp giang hai tay ra, ôm lấy Viên Tiểu Băng rồi đi. Còn lại Ngũ Khâu Thực đứng tại chỗ lớn tiếng kêu, “Này, Viên Núi băng.”

“Ngu ngốc. Lại để cho ba mẹ lo lắng!” Viên Tiểu Sơn không chút khách khí “Dạy dỗ” em gái.

“Ba ba.Anh lại bắt nạt con.” Làm nũng trên người Viên Khởi Lương là thủ đoạn của Viên Tiểu Băng trăm lần đều trúng. Cũng là phần mà Viên Tiểu Sơn ghét nhất ở Viên Tiểu Băng.

Chẳng qua lần này, sắc mặt đen xì của Viên Khôi Lương lại không thay đổi, anh bày ra dáng vẻ người cha nghiêm túc, “Tiểu Băng. Con cùngChú đó nói cái gì?”

“Chú ấy hỏi con là ba ba đối với mẹ có tốt hay không.” Viên Tiểu Băng rất thành thực.

“Vậy con trả lời ra sao?” Viên Khôi Lương có dự cảm không tốt.

“Mẹ không thông minh như ba. Luôn bị ba ba bắt nạt.”

“.....Còn có.....Còn có cái gì nữa?” Viên Khôi Lương cảm thấy có chút nhức đầu.

“Chú ấy hỏi ba có cùng mẹ nói đến ly hôn hay không.” Viên Tiểu Băng không biết rõ hàm nghĩa của “Ly hôn”.

“Câu trả lời của em.” Viên Tiểu Sơn thay Viên Khôi Lương hỏi câu này, vẻ mặt cùng người nào đó giống như một.

“Ba không nói, mẹ có nói tới.”

“.....”

“Chú ấy hình như rất vui vẻ.”

“.....”

(Lovenoo1510: Ta nghĩ không chỉ Ngũ Khâu Thực mà bạn Trác Lí chắc cũng sắp khóc đến nơi rồi.”

③

Lúc lễ mừng năm mới, Viên Tiểu Băng và Viên Tiểu Sơn đến ở nhà bà ngoại.

Hai đứa trẻ này ăm ỉ hơn bất kỳ đứa trẻ nào mà cha mẹ Trác đã gặp, cha Trác mẹ Trác lại rất yêu thích. Dĩ nhiên, con trai lớn của Trác Ý, hai cụ cũng rất nuông chiều như vậy. Chẳng qua là, con trai Trác Ý là Lý Vân Phàm.Hình như không thích sống ở nhà họ Trác.

Khi, ngủ trưa còn chưa ngủ, Lý Vân Phàm đã đến phòng bếp khóc lóc kể lể trước mặt mẹ Trác đang rửa bát, “Bà ngoại.....Hu hu.....Viên Tiểu Sơn đánh cháu. Cháu muốn về nhà.....Hu hu”

Mẹ Trác cẩn thận nhìn một chút, “Đánh vào đâu?” Bà chỉ sợ đứa bé bị “Đánh” xảy ra chuyện gì xấu.

“Nó nhéo lỗ tai cháu. Hu hu.....”, Lý Vân Phàm làm bộ đáng đáng thương chỉ vào lỗ tai mình.

Mẹ Trác “Phụt” cười một tiếng, “Vân Phàm, Tiểu Sơn mới bốn tuổi, cháu đã sáu tuổi rồi. Như thế nào lại để em đánh?”

“Hu hu.....Nó bắt nạt Tiểu Băng, cháu không có bắt nạt nó. Chỉ bảo là không cho ăn quá nhiều đường. Hu hu.....”, Lý Vân Phàm vẫn còn khóc, dáng vẻ rất uất ức. Mẹ Trác nghe xong giải thích của bé thì vừa cười, vừa nghĩ thầm: Đứa bé Vân Phàm này thật đúng là xứng với chức trách.

Rửa bát xong, xoa tay một chút, mẹ Trác dặt tay Lý Vân Phàm, “Bà ngoại sẽ báo thù cho cháu, đi.”

Lúc xoay người vào phòng, mẹ Trác nhìn thấy tình trạng trước mắt thì bất chợt sửng sốt, bởi vì hai anh em Viên Tiểu băng Viên Tiểu Sơn đang nằm trên giường khóc bù lu bù loa, vừa khóc một bên vừa nói, “Anh họ bắt nạt người anh họ bắt nạt người.....Hu hu.....”

Mẹ Trác không biết nên xử lý ra sao. Cuối cùng sự kiện này giao lại cho cha mẹ hai nhà cùng xử lý.

Lý Xán nói, “Viên Khôi Lương, nhà cậu ý vào việc nhiều người, bắt nạt con trai trung thực của mình. Rất không phúc hậu nha.” Trác Ý mỉm cười.

Viên Khôi Lương rất bình tĩnh hỏi hai đứa nhỏ song sinh, “Hai đứa các con, là ý vào nhiều người hơn sao?”

Viên Tiểu Băng tranh trước đáp, “Không có! Chỉ có anh trai véo tai anh họ! Con không có!”

Viên Tiểu Sơn tức giận nhìn về phía Viên Tiểu Băng, “Kẻ phản bội!”

Quay đầu lại, Viên Khôi Lương lại tiếp tục bình tĩnh nói với Lý Xán, “Con trai với con trai, không phải là ý vào nhiều người.”

Trác Ý không buông tha, “Trác Lí, đứa trẻ hay gây hấn, tương lai sẽ chịu thiệt thòi.”

Trác Lí sửng sốt hồi lâu, chợt cười nói, “Con trai của chị sáu tuổi, con em mới bốn tuổi. Nhưng, con trai của chị lại ăn thua thiệt con của em đấy.”

“.....” Trác Ý và Lý Xán song song im lặng.

Sự tình phát triển tiếp đó là, sau khi về nhà Viên Khôi Lương nghiêm túc giáo dục con, “Bạo lực, không giải quyết được vấn đề.”

Viên Tiểu Băng, “Vậy lấy cái gì giải quyết vấn đề ạ?”

Viên Tiểu Sơn giành đáp, “Giảng đạo lý.”

Viên Tiểu Băng, “Nếu giảng đạo lý cũng không giải quyết được vấn đề thì sao?”

Viên há lạnh thấy 囧.

Trác Lí thay mặt đáp, “Vậy thì dùng bạo lực thôi. Nhưng điều kiện tiên quyết, là không được dùng với người trong nhà.”

Viên Tiểu Băng, “Anh họ Vân Phàm là người trong nhà sao?”

Viên Tiểu Sơn xem thường, “Ừ!”

Viên Tiểu Băng, “Anh chính là dùng bạo lực với anh họ Vân Phàm.”

Viên Tiểu Sơn tức giận nói, “Anh là vì em mới dùng!”

Viên Tiểu Băng rất có kiến thức khu vực, “Thì ra là em mới đúng là người nhà của anh.”

Viên Khôi Lương “.....”

Viên Tiểu Sơn, “.....” Về mặt như trên.

“Trác Lí, “.....!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Có lẽ nào như vậy, rốt cuộc cũng hoàn văn rồi.

Ta đây ◯___◯b mờ hôi

Dùng lời nhà biên tập nói, đây coi như là có ý nghĩa dài nhất rồi. Phong cách viết còn rất vùng miền không lưu loát, rất khó cân nhắc, nhất là phần cuối (Ta đây sám hối). Cảm ơn các vị đã cùng nó trưởng thành..... (Dập đầu, nước mắt lã chã)

Bản ngoại truyện là để nói rõ cuộc sống hạnh phúc của Trác Lí, Ngũ Khâu Thực và bạn gái dã man của hắn..... Mọi người, cũng có thể an lòng được.

Truyện nào rồi cũng có một ngày kết thúc. Ta hiểu rất rõ mọi người sẽ không nỡ bỏ, nhất là những người yêu mến Trác Lí và Viên Khôi Lương.....

Bạn đang đọc truyện *Có Lễ Nào Lại Như Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.